

10 BÍ QUYẾT CHINH PHỤC TRÁI TIM

Sarah MacLean

DỊCH GIẢ: ĐẶNG KIM HẠNH

LÀM EBOOK: DẦU LÊ

10 bí quyết chinh phục trái tim

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage :
<https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giới thiệu

Kể từ khi được chỉ mặt điểm tên là Quý ông Hấp dẫn của London do một tạp chí chuyên dành cho phụ nữ phong tặg, Nicholas St. John không ngừng bị các quý bà quý cô trong xã hội thượng lưu theo đuổi. Vậy nên, khi có cơ hội thoát thân khỏi cái thế giới hào nhoáng phù phiếm ấy, anh nhanh chóng chớp lấy thời cơ. Để rồi trên đường đi, tại một nơi xa xôi, anh đã gặp được một cô gái không giống người phụ nữ nào mà anh từng biết. Nàng có thể là bến đỗ bình yên hay chỉ là một cơn gió thoảng qua cuộc đời anh?

Là con gái của một quý tộc đầy tai tiếng, tiểu thư Isabel Townsend có rất nhiều bí mật và rất ít tiền bạc. Dù nàng có thể tự chăm sóc bản thân khá tốt nhưng một thân một mình vật lộn với những khó khăn trong cuộc sống mưu sinh cho một ngôi nhà đầy ắp những bí mật và bảo vệ quyền thừa kế cho cậu em trai nhỏ tuổi thật không dễ dàng. Thế rồi nàng gặp quý ngài Nicholas quá đẹp trai, quá xuất sắc và đủ điều kiện. Anh đã cứu mạng nàng, đem đến cho nàng những cảm xúc mới mẻ lạ lẫm. Quý ngài Nicholas có thể là sự cứu giúp mà nàng đang tìm kiếm?

Nhưng một tiểu thư quý tộc hẳn phải cảnh giác và không làm điều gì thiếu thận trọng như... việc rơi vào một cuộc tình điên cuồng và say đắm.

Dành tặng Chiana,

người đã đi học đại học và không để bụng

việc tôi đã trộm sách và con mèo của cô ấy.

“Tại sao nàng lại trốn ta?”

“Tôi nghĩ điều đó rõ ràng chứ.” Khi thấy Nicholas không đáp, Isabel tiếp tục nói, mong phá vỡ sự im lặng bao trùm. “Tôi rất ngạc nhiên trước... khoảnh khắc này. Tôi không mong đợi được...”

Nicholas đột nhiên nhận ra nơi họ gặp nhau. Đó là tầng gác mái tối tăm, một không gian nhỏ bé ấm áp ngăn cách với mọi âm thanh xung quanh, nhất là khi ngoài kia mưa đang rơi. Quả là một nơi lý tưởng để hẹn hò bí mật.

Rồi anh bước tới gần nàng đến khi họ chỉ cách nhau vài phân. “Được...?”

Nàng thở dài. “Được... ở gần ngài thế này.”

Anh thấy màu đỏ bổi rối lan tỏa trên hai má nàng. Isabel nói nhanh. “Tôi chắc chắn đây chỉ là ngẫu nhiên. Tốt nhất ngài nên rời đi. Tôi sẽ tìm cách khác để...”

Anh chạm tay vào nàng khiến lời nói bị cách ngang.

Không nên hôn nàng. Nicholas biết điều đó.

Nhưng cô gái này kkhông giống người phụ nữ nào mà anh từng biết... anh muốn khám phá những bí mật của nàng.

Rồi anh chiếm lấy môi nàng và nàng là của anh.

Phần đầu

Rõ ràng là có một nạn dịch thật sự đang lây lan giữa những quý cô ở London – một thực tế bi thảm mà kết cục của nó chắc chắn là viễn cảnh vô cùng tồi tệ.

Dĩ nhiên, chúng ta đang đề cập đến tình trạng các quý cô không chồng.

Rất nhiều quý cô còn độc thân trong thành phố xinh đẹp của chúng ta, họ không có may mắn được đắm chìm trong niềm hạnh phúc lứa đôi ngọt ngào. Điều đó có khác gì tội ác khi những chồi non đầy hứa hẹn sẽ không bao giờ có cơ hội để đơm hoa kết trái!

Vì vậy, bạn độc thân mến, vì lợi ích cộng đồng, chúng tôi đã biên soạn một danh sách các giải pháp đã được kiểm chứng để đơn giản hóa một trong những nhiệm vụ khó khăn nhất – kiếm chồng.

*Chúng tôi xin trân trọng giới thiệu **Những lời khuyên để hấp dẫn một quý ngài.***

Pearls & Pelisses, tháng Sáu năm 1823

Totonsend Park, Dunscroft, Yorkshire

Quý cô Isabel Townsend đang đứng trong căn phòng khách cũ kỹ của gia đình duy nhất mà nàng từng biết và cầu mong những tiếng ù ù trong tai lắng xuống. Nàng nheo mắt nhìn người đàn ông xanh xao, gầy còm trước mặt mình.

“Cha tôi đã bảo anh đến đây ư?”

“Chính xác.”

“Anh không phiền nếu nhắc lại điều đó một lần nữa chứ?” Chắc chắn nàng đã hiểu sai lời nói của vị khách không được chào đón này.

Gã nở một nụ cười rỗng tuếch và nhạt nhẽo. Isabel cảm thấy ruột gan cồn cào cả lên. “Quả thực là vậy”, giọng gã lè nhè, từ ngữ như đọng lại trong căn phòng quá bé này. “Chúng ta đã được hứa hôn.”

“Và giờ chúng ta... tôi có thể hiểu ý anh là...”

“Nàng. Và ta. Sẽ kết hôn với nhau.”

Isabel lắc đầu. “Tôi xin lỗi, tên anh là...?”

Gã dừng lại, rõ ràng không vui khi nàng chẳng để tâm. “Asperton. Lionel Asperton.”

Isabel ghi nhớ cái tên không may mắn này và tự nhủ sẽ nghiền ngẫm nó vào một dịp khác. Bây giờ, nàng phải giải quyết người đàn ông này – trông gã có vẻ không mấy thông minh. Dĩ nhiên, từ trước đến nay những người đàn ông quen biết với cha nàng thường không có đầu óc cho lắm.

“Và chúng ta đã được hứa hôn như thế nào vậy, anh Asperton?”

“Ta đã thắng cược.”

Isabel nhắm mắt lại, mong bản thân có thể bình tĩnh. Nàng cố nén cơn giận và nỗi đau trào dâng từng từ từng chữ ấy được thốt ra. *Luôn* là những từ ngữ ấy. Isabel nhìn thẳng vào đôi mắt xanh xám của gã. “Anh đã thắng được tôi ư?”

Gã trả lời tỉnh bơ. “Đúng vậy. Cha nàng đã cược nàng cho ta.”

“Dĩ nhiên ông ấy đã làm thế.” Isabel thở ra chán nản. “Đối lấy cái gì?”

“Một trăm đồng bảng Anh.”

“Tốt. Lần này nhiều hơn thường lệ.”

Asperton khoát tay xua lời nói khó hiểu đó, rồi tiến gần Isabel. Gã mỉm cười kiêu ngạo. “Ta đã thắng cược. Nàng là của ta. Từ bây giờ.” Gã đưa một ngón tay vuốt dọc má nàng rồi hạ thấp giọng, thì thầm. “Ta nghĩ rồi đôi ta sẽ thích điều này.”

Isabel vẫn im lặng, lưng thẳng cứng để ngăn cơn rùng mình. “Tôi không chắc đâu.”

Gã rướn tới và Isabel chết khiếp vì đôi môi đỏ quạch và thô ráp của gã. Nàng nghiêng người tránh đi, cố giữ khoảng cách khi gã cất tiếng. “Xem ra ta sẽ phải cố thuyết phục nàng bằng cách khác”.

Isabel bước đến một chiếc ghế cũ sồn gần cách hai người, thoát khỏi cái động chạm và sự gần gũi khó chịu của gã. Ánh mắt gã lóe lên tia tinh quái khi theo nàng, thu ngắn khoảng cách.

Hắn ta thích cuộc rượt đuổi này.

Nàng phải kết thúc việc này. Ngay bây giờ.

“Anh Asperton, tôi e rằng anh đã lãng phí một chuyến đi dài mà không thu được gì. Anh biết đấy, tôi đã qua tuổi vị thành niên. Cha tôi...” Nàng dừng lại một chốc rồi tiếp tục bằng giọng miệt thị, “đáng lẽ phải hiểu rõ hơn khi đem tôi ra cá cược. Trước đây việc này chưa từng mang lại kết quả gì thì giờ lại càng không thể”.

Asperton đứng lại, mắt mở to ngạc nhiên. “Ông ta đã làm điều này trước đây sao?”

Rất nhiều lần là đằng khác. “Tôi nghĩ chuyện đem cô con gái duy nhất ra đánh cược nếu chỉ làm một lần thì còn coi được, chứ lặp đi lặp lại nhiều lần thì có vẻ xúc phạm anh nhỉ?”

Asperton há hốc miệng. “Dĩ nhiên!”

Isabel nheo mắt nhìn người đàn ông mình được hứa hôn. “Tại sao?”

“Vì cuối cùng ông ấy sẽ không chung độ được!”

Người đàn ông này chắc chắn quen biết cha nàng.

“Đúng vậy. Việc đó rõ ràng là xúc phạm anh rồi.” Isabel đột ngột quay đi, mở cánh cửa dẫn đến căn phòng lớn. “Anh Asperton, tôi e rằng anh là người đàn ông thứ bảy đến đây để yêu cầu tôi trở thành cô dâu của mình.” Nàng không thể không mỉm cười trước sự ngạc nhiên của gã.

“Và như thường lệ, anh sẽ là người đàn ông thứ bảy rời khỏi Townsend Park mà không có đám cưới nào diễn ra.”

Asperton ngắc ngứ không thành lời – đôi môi dày của gã khiến Isabel liên tưởng đến hình ảnh một con cá tuyết.

Nàng đếm đến năm.

Họ luôn nổi giận đùng đùng trước cả khi nàng đếm đến năm.

“Không thể như thế được. Tôi được hứa hẹn một người vợ! Con gái của một bá tước!” Gã nói bằng giọng mũi cao... giọng điệu mà Isabel luôn cho là gắn liền với những kẻ nhàn rỗi, khó ưa thường kết thân với cha nàng.

Nàng đã không gặp cha sáu năm rồi.

Nàng khoanh tay, nhìn gã đầy cảm thông. “Tôi đoán rằng ông ấy còn úp úp mở mở với anh về của hồi môn đáng kể, phải không nào?”

Đôi mắt gã lóe sáng như hiểu ra vấn đề. “Chính xác.”

Suýt nữa thì nàng thấy tội nghiệp gã. *Suýt* thôi nhé.

“À, tôi e rằng ngay cả điều đó cũng không có.” Lòng mày gã nhú lại.

“Anh có muốn dùng một chút trà không?”

Isabel có thể cảm nhận được cái bánh xe suy nghĩ chậm chạp trong óc Asperton đã hoàn thành trọn vòng quay và gã gào lên. “Không! Ta không muốn uống uống trà! Ta đến đây để lấy vợ và vì Chúa, ta sẽ rời đi với người đó! Với nàng!”

Nàng thở dài giữ bình tĩnh và nói, “Tôi thật sự hy vọng chuyện đó không đi tới nước này”.

Lòng ngực gã phập phồng và ắt hẳn gã hiểu sai ý nàng. “Ta biết cô sẽ nói vậy. Nhưng ta sẽ không rời khỏi ngôi nhà này mà không có người vợ đã được hứa gả cho ta. Cô thuộc về ta! Từ bây giờ!”

Ngay sau đó, gã lao tới nàng. *Họ luôn luôn làm thế*. Nàng bước sang một bên, gã lao thẳng qua ngưỡng cửa đang mở và khựng lại ở lối đi bên ngoài.

Mấy người phụ nữ đang chờ sẵn ở đó.

Isabel theo gã ra phòng đón khách, gã đứng đó đối diện với ba phụ nữ sừng sững như những người lính chuyên nghiệp, chắn giữa gã và cánh cửa vào nhà. Gã chưa từng thấy người phụ nữ nào như thế này trước đây cả.

Dĩ nhiên, gã cũng chưa nhận ra rằng mình đang nhìn ba người phụ nữ.

Isabel nhận ra rằng đàn ông chỉ có xu hướng nhìn vào thứ họ muốn nhìn.

Nàng quan sát khi ánh mắt gã di chuyển lần lượt từ người đầu bếp, sang người giữ ngựa, rồi đến người quản gia.

Sau đó gã quay về phía Isabel. “Chuyện này là sao?”

Người giữ ngựa quất mạnh cái roi vào một bên đùi gã, âm thanh rin rít làm Asperton nao núng. “Chúng tôi không thích ngài cao giọng với một quý cô, thưa ngài.”

Isabel thấy cuống họng của gã như đang rung lên. “Ta... ta là...”

“Là thế này, với cái cách ngài lao ra khỏi căn phòng đó thì ngài hẳn *không* phải là một quý ông”, người đầu bếp chỉ về phía phòng khách bằng chiếc muôi to và nặng trĩu.

Gã quay sang nhìn Isabel, nàng nhẹ nhàng nhún vai.

“Chắc chắn ngài không nên lao về phía quý cô Isabel theo cách đó.” Đây là giọng điệu của người quản gia, với chiếc cà vạt được thắt nơ hoàn hảo trên cổ, đang lơ đãng nhìn vào mũi kiếm sắc bén trên tay mình. Isabel cố gắng hết sức để không nhìn vào những cái lỗ trên tường do kiếm gây ra từ rất lâu và quả thực rất khó nhìn thấy.

Họ thực sự có khiếu diễn kịch.

“Ta... Không !”

Một khoảng lặng kéo dài trong khi Isabel chờ đợi giọt mồ hôi lấp lánh xuất hiện trên trán Asperton. Nàng thấy ngực gã phập phồng liên hồi và lúc ấy mới can thiệp.

“Anh Asperton định đi đấy”, nàng nói, giọng ra chiều biện hộ, “Có phải không?”

Chiếc roi ngựa đang chuyển động thành những vòng tròn chậm rãi và đầy hăm dọa của Kate khiến Asperton lo lắng gật đầu. “Ta... ta...”

“Tôi không nghĩ anh ấy sẽ quay trở lại. Phải không, anh Asperton?”

Gã không đáp lại một lúc lâu. Kate quất chiếc roi ngựa bằng da mềm xuống mặt đất, sự dịch chuyển đột ngột của chiếc roi da làm gã bừng tỉnh. Rồi gã dứt khoát lắc đầu. “Không. Ta không nghĩ như vậy.”

Mũi kiếm của Jane đâm thẳng xuống nền nhà lát đá cẩm thạch, âm thanh vang rền giữa không gian rộng lớn trống rỗng.

Mắt Isabel mở to, giọng hạ thấp như tiếng thì thầm. “Tôi nghĩ là anh sẽ muốn *biết* cảm giác đó đấy.”

Asperton hắng giọng rất nhanh. “Vâng. Dĩ nhiên. Ý ta là... không. Ta sẽ không quay lại.”

Ngay sau đó, Isabel nở nụ cười thân thiện. “Tuyệt vời. Vậy, tạm biệt anh. Tôi tin rằng anh có thể tự tìm đường đi ra, phải không?” Isabel chỉ ra cửa, ba người phụ nữ tránh sang một bên. “Tạm biệt.”

Nàng quay vào phòng khách, đóng cửa và đi đến cửa sổ vừa kịp nhìn thấy người đàn ông vội vã sải bước về phía con ngựa, leo lên, hét lớn rồi phi như ma đuổi.

Nàng thở dài.

Và khi ấy, nước mắt nàng tuôn rơi.

Cha nàng đã lấy nàng ra đánh cướp.

Một lần nữa.

Lần đầu tiên là đau đớn nhất. Những tưởng giờ đây nàng đã quen với cách đối xử đó, nhưng dù vậy, sự thật lại khiến nàng ngạc nhiên.

Như thế, một ngày nào đó, mọi chuyện có thể khác đi. Như thế, một ngày nào đó, ông ấy có thể là một người khác chứ không phải là người nhà Wastrearl.

Như thế, một ngày nào đó, ông ấy sẽ quan tâm đến nàng.

Như thế, một ngày nào đó, *ai đó* có thể quan tâm đến nàng.

Trong giây lát, nàng cho phép bản thân nghĩ về cha mình. Ngài Wastrearl. Người đã bỏ mặc vợ con ở lại nông thôn để quay về London, sống một cuộc đời phóng dăng và đầy tai tiếng. Ông không quan tâm đến điều gì cả: Cho dù là khi vợ mình qua đời, cho dù là khi những người hầu bị buộc phải rời khỏi điền trang không xu dính túi, cho dù con gái mình gửi hết lá thư này đến lá thư khác van nài ông quay trở lại Townsend Park để khôi phục lại sự hưng thịnh như ngày xưa. Nếu không phải vì nàng, thì chí ít cũng phải vì người thừa kế của ông.

Một lần ông đã trở về...

Không. Nàng không muốn nghĩ tới điều đó nữa.

Cha nàng. Người đàn ông đã cướp đi linh hồn của mẹ nàng. Người đã tước đoạt người cha của em trai nàng, khi nó vẫn là một đứa trẻ non nớt.

Nếu ông không có bỏ rơi họ, thì Isabel đâu phải gánh vác trên vai điền trang này. Nàng đã phải đương đầu với những khó khăn, cố gắng hết sức để giữ cho ngôi nhà tồn tại và cung cấp đủ thức ăn cho mọi người. Dù điền trang không sinh lời lắm nhưng cũng đủ duy trì những người hầu và tá điền trong khi cha nàng lại tiêu sạch sẽ thu nhập từ mảnh đất vào mấy hoạt động tai tiếng của ông.

Thế là quá đủ. Tai tiếng của ngài Wastrearl đã ngăn những vị khách tò mò không dám đặt chân tới Townsend Park, điều này cho phép Isabel ở trong nhà lẫn khu vực của người hầu và làm bất cứ điều gì nàng thích mà không bị *giới quý tộc* soi mói.

Tuy nhiên, điều đó không ngăn nàng ước mọi điều sẽ thay đổi.

Ước gì nàng có mọi thứ mà những cô con gái của Bá tước xứng đáng có được. Ước gì nàng

lớn lên mà không cần quan tâm tới thế giới này. Không nghi ngờ gì, trong đầu Isabel luôn nghĩ rằng, một ngày nào đó, nàng sẽ tỏa sáng: một ngày nào đó, nàng sẽ được tán tỉnh bằng hoàng... bởi một người đàn ông quan tâm đến chính *nàng*, chứ không phải vì nàng là một chiến lợi phẩm từ những trò cá cược.

Ước gì nàng không phải cô đơn.

Không có nghĩa là ước muốn của nàng được ai đó giúp đỡ.

Cửa mở ra và đóng lại nhẹ nhàng, Isabel gượng cười, lau đi những giọt nước mắt đọng trên má. Nàng quay lại, bắt gặp cái nhìn thấu hiểu và nghiêm nghị của Jane.

“Cô không nên đe dọa anh ta.”

“Hắn ta đáng bị như thế”, người quản gia lên tiếng.

Isabel gật đầu. Asperton đã thế chỗ cha nàng vào những phút cuối. Một lần nữa nước lại đọng đầy khóe mắt, mặc cho Isabel cố kìm lại. “Tôi ghét ông ấy”, nàng thì thầm.

“Tôi biết”, người quản gia nói khi vẫn đứng yên ở cửa.

“Nếu ông ta ở đây, tôi rất vui khi được giết chết ông ta.”

Jane gật đầu. “Dường như việc đó không cần thiết nữa rồi.” Rồi cô giơ tay lên, đưa tấm giấy da hình vuông cho nàng. “Isabel. Bá tước... ông ấy đã chết.”

Chương 1

Những bài học này sẽ có ích gì, bạn đọc thân mến, nếu như không có đối tượng để mà quyến rũ? Nếu như chẳng có quý ông nào để tốn thời gian mà tìm hiểu? Dĩ nhiên, câu trả lời là những bài học này sẽ gần như vô ích.

Vậy thì, chúng ta không phải là những quý cô may mắn nhất rồi. Trong khi đó, người ta luôn ba hoa rằng đây là thành phố đẹp nhất, rực rỡ nhất, hấp dẫn và quyến rũ, là một kho báu có thực quy tụ những người độc thân giàu có, đầy đam mê và đang lang thang một mình qua các con phố, những mong tìm được một người vợ!

Việc tìm ra những chuẩn mực của một quý ông là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, tuy nhiên không hề đáng sợ đâu, bạn đọc thân mến! Chúng tôi đã làm việc đó giúp bạn... lòng sục khấp thành phố để tìm ra những quý ngài xứng đáng nhất với sự quan tâm cuồng nhiệt, vô giá của bạn.

Nếu bạn muốn, hãy cân nhắc người đầu tiên trong danh sách các quý ông xuất sắc của chúng tôi...

Pearls & Pelisses, tháng Sáu năm 1823

Khi cô gái có mái tóc vàng hoe đứng ở cửa nháy mắt với anh, đó thực sự là một giọt nước tràn ly.

Ngài Nicholas St. John ngồi lún sâu trong chiếc ghế miện lâu bầu nguyên rửa. Ai có thể tưởng tượng nổi rằng người đàn ông xuất sắc được chỉ đích danh trên một tờ tạp chí ngó ngàng dành cho các quý bà quý cô lại đủ sức biến phụ nữ London thành những kẻ đua đòi ngu ngốc?

Lúc đầu, anh thấy điều đó khá thú vị, một trò giải trí dễ chịu. Rồi thì, những lời mời mọc bắt đầu xuất hiện. Khi đồng hồ trong căn nhà trên phố St. James của anh vừa điểm hai giờ, phu nhân Ponsonby đã nhập cuộc như những người phụ nữ khác, yêu cầu thảo luận về việc... phải làm gì đó với bức tượng mà gần đây cô ta đã mua lại từ miền Nam nước Ý. Nick biết rất rõ. Chỉ có duy nhất một nguyên nhân có thể khiến một người nham hiểm như phu nhân Ponsonby đây xuất hiện tại nhà của một người đàn ông độc thân, một lý do mà Nick dám chắc ngài Ponsonby sẽ không hề cảm thấy hợp lý.

Vì vậy, anh đã trốn tới hiệp hội đồ cổ hoàng gia, ẩn mình trong thư viện, tránh xa những người từng nghe đến các loại tạp chí phụ nữ và cho phép mình đọc một cuốn. Đáng tiếc, vị ký giả – Nick lưỡng lự trước việc sử dụng danh xưng này – đã tiến hành công việc nghiên cứu của anh ta. Và trong vòng một giờ đồng hồ, người hầu đã phải thông báo sự viếng thăm của bốn phụ nữ khác nhau về độ tuổi và địa vị, tất cả đều rất cần ý kiến tư vấn về những khối đá cẩm thạch của mình và bọn họ cứ khẳng khẳng rằng chỉ có ngài Nicholas mới làm được việc đó.

Nick thở mạnh và khịt mũi nhớ lại. *Thật là đá cẩm thạch sao.*

Nick đã trả cho người hầu một cách hào phóng vì cách cư xử khôn ngoan của anh ta rồi lại bỏ trốn lần nữa. Lần này, dẹp bỏ lòng tự trọng, anh chuồn qua lối sau của Hiệp hội, đi vào một cái ngõ hẹp và bẩn thỉu, tâm trạng không phấn chấn lên được. Nghiêng vành mũ xuống để tránh bị nhận dạng, anh tới nơi trú ngụ tiếp theo – quán *Chó và bồ câu* và ngồi nép mình trong một góc tối đến vài giờ.

Hoàn toàn không có lối thoát.

Thông thường, khi một cô hầu bàn khêu gợi đánh mắt với anh, anh sẽ sẵn sàng đánh giá sức

hấp dẫn của cô ta. Tuy nhiên, cô nàng này là người thứ mười bốn công khai để ý đến vẻ thu hút của *anh* vào ngày hôm đó và như thế là khá đủ rồi. Đầu tiên Nick quắc mắt nhìn cô nàng, đoạn nhìn xuống cốc bia, trong thoáng chốc cảm thấy tâm trạng trở nên u ám và giận giữ hơn. “Tôi phải thoát ra khỏi cái thành phố quái quỷ này.”

Một tiếng cười trầm sâu từ phía bên kia bàn vọng lại, không cải thiện được tâm trạng của anh.

“Cậu có tin là trong nháy mắt, tôi có thể đá cậu quay lại Thổ Nhĩ Kỳ không”, Nick gầm gừ.

“Tôi hy vọng cậu sẽ không làm thế. Tôi ghét phải bỏ lỡ đoạn kết của vở kịch này.” Durukhan ngoái đầu nhìn qua vai, đôi mắt đen lười nhác lướt qua cô hầu bàn trẻ trung và đáng yêu. “Thật tiếc. Cô ta không nhìn tôi.”

“Một cô gái thông minh.”

“Nhiều khả năng cô ta chỉ đơn giản là tin mọi điều mình đọc trong mấy tờ tạp chí thôi.” Rock cười khi thấy sắc mặt Nick quạu cộ hơn. “Nào, Nick, điều đó đâu đến nỗi khùng khiếp như vậy? Toàn thể phụ nữ ở London đều biết tới... sự thích hợp của cậu rồi mà.”

Nick nhớ tới đồng thư mời – từ những gia đình có con gái chưa kết hôn - đang đợi mình quay về để xử lý, anh hớp một ngụm bia lớn. Đặt cái cốc bằng thiếc xuống, anh khẽ lẩm bẩm, “Quả thực, điều đó mới khùng khiếp làm sao”.

“Tôi mà là cậu thì sẽ tận dụng điều đó ngay. Giờ cậu có thể có bất kỳ cô gái nào mà cậu muốn.”

Nick ghim thẳng ánh mắt xanh biếc lạnh lùng vào bạn mình. “Cảm ơn, tôi hoàn toàn có thể làm tốt chuyện đấy mà không cần đến mấy tờ tạp chí đáng nguyên rủa đó.”

Rock đáp lại bằng một tiếng càu nhàu, anh ta quay lại vẫy cô hầu bàn trẻ trung. Cô nàng ào tới bàn họ nhanh như tên bắn. Nghiêng người thật thấp để phô bày những đường cong rực lửa, cô ta thì thầm. “Thưa ngài? Ngài có... cần?”

“Đó là điều chúng tôi muốn”, Rock nói.

Cô nàng trơ tráo ngồi trên đùi Nick và dựa sát mình vào anh. “Em sẽ làm bất kỳ điều gì ngài muốn, tình yêu à”, giọng nói chậm rãi và đầy nhục cảm khi cô nàng ép chặt bầu ngực vào ngực anh. “Bất kỳ điều gì ngài muốn.”

Nick kéo tay cô ta ra khỏi cổ mình và lấy trong túi ra một đồng curon. “Một lời đề nghị hấp dẫn, chắc chắn rồi”, anh nói rồi ấn đồng tiền vào tay cô ta và đẩy cô ta đứng lên. “Tuy nhiên, e rằng ta chỉ muốn uống thêm bia. Tốt nhất là cô nên tìm ai khác để đánh bạn tối nay đi.”

Khuôn mặt cô nàng sa sầm trong tích tắc trước khi chuyển hướng chú ý sang Rock, đánh giá vòm ngực rộng, làn da nâu và cánh tay to khỏe của anh ta bằng con mắt dò xét. “Ngài có muốn đi không? Một vài cô gái không thích làn da ngăm đen, nhưng tôi nghĩ thế là tốt rồi.”

Rock không nhúc nhích, nhưng Nick nhận thấy đôi vai bạn mình căng ra, khi nghe thấy lời đề nghị. “Đừng hòng”, anh chàng Thổ Nhĩ Kỳ thẳng thừng từ chối.

Cô nàng héch mui lên rồi rời đi... để lấy thêm bia, Nick hy vọng thế. Khi nhìn cô nàng băng qua căn phòng, anh cảm nhận được những cặp mắt của nhiều phụ nữ khác dường như đang chăm chú nhìn mình. “Bọn họ là kẻ săn mồi. Tất cả họ.”

“Dường như cuối cùng thì *Khazar* cũng biết đến cảm giác bị săn đuổi.”

Nick nhăn nhó vì cái tên Thổ Nhĩ Kỳ đó và lịch sử lâu đời gắn liền với nó. Đã nhiều năm rồi không ai gọi anh là *Khazar* – kẻ đi săn. Giờ thì cái tên đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa; đó là phần còn lại của những tháng ngày anh ở phương Đông, cụ thể là ở đế quốc Ottoman^[1], khi anh là một ai đó...không có lấy một cái tên... và chỉ có một kỹ năng duy nhất mà sau hết nó cũng là thất bại của anh.

[1] Đế quốc Ottoman hay Đế quốc Osman (là một quốc hiệu của Thổ Nhĩ Kỳ đã tồn tại từ năm 1299 đến 1923. Thời đỉnh cao quyền lực ở thế kỷ XVI và thế kỷ XVII, các lãnh thổ của Đế quốc Ottoman gồm các vùng Tiểu Á, Trung Đông, nhiều phần ở Bắc Phi và đa phần đông nam châu Âu).

Lời nói mỉa mai không ảnh hưởng tới anh. Khoảng thời gian ở Thổ Nhĩ Kỳ đã chấm dứt trong một tình huống cay nghiệt. Một người đàn bà muốn quyến rũ anh và anh đã phạm sai lầm khi để bản thân bị bắt giữ, theo đúng nghĩa đen.

Nick đã phải ngồi tù hai mươi hai ngày trước khi được Rock cứu thoát và trốn đến Hy Lạp... nơi mà anh tuyên bố *Khazar* sẽ giải nghệ.

Hầu hết mọi lúc, anh cảm thấy hạnh phúc vì... được xoa dịu bởi London, bởi việc kinh doanh bất động sản và cổ vật của mình. Nhưng đã có những tháng ngày anh bỏ lỡ cuộc sống.

Anh thích trở thành người đi săn hơn là con mồi.

“Phụ nữ xung quanh cậu luôn thế này”, Rock nói, kéo Nick quay lại thực tại, “Cậu chỉ đơn thuần là hòa hợp hơn với nó ngay hôm nay thôi. Ý tôi không phải tôi hiểu mối quan tâm của họ. Cậu là một cái gì đó xấu xa...”.

“Đã đi câu thì phải câu cho bằng được, có phải không nào?”

Trên khuôn mặt người đàn ông Thổ Nhĩ Kỳ xuất hiện một nụ cười nhăn nhó. “Cãi nhau với tôi trong một quán rượu không phải là cư xử được đánh giá cao của một quý ông chuẩn mực

đâu.”

Nick nheo mắt nhìn bạn. “Tôi sẽ mạo hiểm để khiến nụ cười trên khuôn mặt cậu biến mất đấy.”

Rock lại cười. “Mấy mối quan tâm đàn bà này đã làm cậu mất trí rồi, cậu nghĩ là cậu có thể hạ được tôi chắc.” Rock cúi người về phía trước, chống hai tay lên bàn, nhấn giọng. “Có chuyện gì với máu hài hước của cậu vậy? Cậu sẽ thấy hết sức thú vị nếu như chuyện đó xảy ra với tôi. Hoặc anh trai cậu.”

“Vấn đề là nó xảy ra với tôi.” Nick quyết mắt khắp phần còn lại căn phòng và rên rỉ khi cánh cửa quán rượu mở ra, một người đàn ông cao lớn với mái tóc đen bước vào. Người đàn ông dừng lại, nhìn lướt qua đám đông,, cuối cùng đôi mắt xanh dừng lại ở Nick. Một bên lông mày khẽ nhướng lên thích thú, anh ta bắt đầu rẽ đám đông và tiến về phía họ.

Nick quay sang Rock với cái nhìn buộc tội. “Cậu vừa yêu cầu được quay lại Thổ Nhĩ Kỳ đúng không? Cầu xin đi.”

Rock nhìn qua vai và nhe răng cười toe toét. “Thật không phải nếu không mời anh ấy tham gia vào trò tiêu khiển này.”

“Quả thật là rất may mắn. Phải thừa nhận là tôi không nghĩ mình có vinh dự được gặp Quý ông hấp dẫn của London tại đây”, một giọng nói trầm kéo dài đầy thích thú cất lên, Nick ngược nhìn người anh trai sinh đôi của mình, Gabriel St. John, Hầu tước Ralston, địa vị cao hơn bọn họ. Rock đứng lên và vỗ mạnh vào lưng Gabriel, đề nghị anh ta nên tham gia với họ. Sau khi ngồi xuống ghế, Ralston tiếp tục, “Dù nghĩ có thể tìm thấy chú ở đây...” và dừng lại trước khi nói tiếp. “Đang lẩn trốn. Kẻ hèn nhát.”

Lông mày Nick nhíu lại khi Rock bắt đầu cười. “Tôi dám chắc là nếu *anh* được coi là một trong số Quý ông hấp dẫn của London thì Nick sẽ cực kỳ vui mừng trước nỗi đau khổ của anh.”

Gabriel ngồi xuống ghế, miệng nở nụ cười vờ ngờ ngác. “Đúng vậy, nó sẽ làm thế. Tuy nhiên, tâm trạng của chú sẽ không vui vẻ lắm đâu, em trai. Bất kể chuyện gì?”

“Em nghĩ anh ở đây chỉ để làm tăng sự khó chịu của em”, Nick nói, “Nhưng chắc chắn anh có nhiều việc thú vị hơn để làm. Anh vừa mới lấy vợ mà, phải không nào?”.

“Đúng vậy”, Gabriel nói, mỉm cười dịu dàng. “Dù vậy, nói thật là, cô ấy gần như đẩy anh ra khỏi cửa để đi tìm em. Cô ấy dự định tổ chức một bữa tiệc vào tối thứ Năm và sẽ giữ chỗ cho em đấy. Cô ấy không muốn Quý ngài Nicholas lang thang khắp các con phố vào buổi tối đó vì muốn tìm một người vợ đâu.”

Rock nhếch miệng cười. “Hoàn toàn có khả năng cậu ta sẽ phải làm thế nếu không có thư

mời.”

Nick phớt lờ người bạn mình. “Callie đọc cái tin chết tiệt đó sao?” Anh đã hy vọng chị dâu mình làm tốt hơn cơ. Nếu cô ấy đã đọc thì chẳng còn chỗ trốn nữa rồi.

Gabriel chồm người tới. “Tuần này nhỉ? Tất cả chúng tôi đã đọc nó. Nick, em đã mang lại sự kính trọng cho cái tên St. John. Làm tốt đấy.”

Ngay lúc ấy, cô nàng hầu bàn quay trở lại, đặt một châu bia khác xuống bàn, đôi mắt cô nàng lóe lên vẻ bất ngờ đoạn nhanh chóng vui mừng khi nhìn Nick, rồi nhìn sang Gabriel và nhìn một lượt trở lại. Đôi song sinh này hiếm khi có mặt cùng nhau, người ta chỉ có thể thấy họ khi cả hai cùng phát ngôn trước công chúng. Nick không thể kiên nhẫn hơn được nữa trước sự hiếu kỳ của cô nàng. Anh nhìn sang chỗ khác khi Gabriel hào phóng thưởng cho cô nàng và nói. “Dĩ nhiên, những phụ nữ thêm muốn ta hẳn phải run lên khi có được cơ hội thứ hai nhằm lẫn... mà có tước hiệu hay không thì ít nhất chú cũng cùng chia sẻ với anh diện mạo bánh trai rồi. Dù là phiên bản trẻ hơn và kém cỏi hơn.”

Đôi mắt xanh biếc của Nick nheo lại nhìn anh trai và Rock, lúc này đang cười ha hả như những tên ngốc. Giơ cốc bia lên, anh chúc mừng bộ đôi đó, “Có lẽ cả hai người nên đi thẳng xuống địa ngục đi”.

Gabriel cũng nâng cốc của mình. “Được tận mắt chứng kiến chú tức giận đáng giá lắm. Chú biết đấy, bị gán cho cái mác là anh chàng độc thân thích hợp không phải điều tồi tệ nhất đâu. Anh có thể khẳng định rằng hôn nhân không phải là nhà tù mặc dù đã có lúc anh tin vào điều đó. Anh cảm thấy nó khá thú vị.”

Nick dựa lưng vào ghế, “Callie đã khiến anh trở nên yếu đuối, Gabriel. Anh không còn nhớ nỗi đau mà những bà mẹ ồn ào và những đứa con gái ngấy thơ giả tạo của họ gây ra cho anh hòng thu hút sự chú ý của anh sao?”

“Không hẳn.”

“Đó là do Callie là người phụ nữ duy nhất sẵn sàng chấp nhận quá khứ xấu xa trụy lạc của anh.” Nick chỉ ra. “Danh tiếng của em vẫn tốt hơn anh chán... em là một mục tiêu có giá hơn nhiều, có Chúa giúp em.”

“Chú biết chứ, hôn nhân có thể làm chú tốt hơn đấy.”

Nick nhìn chằm chằm ly rượu đủ lâu để những người khác nghĩ anh sẽ không đáp lại. “Em nghĩ tất cả chúng ta đều biết rằng hôn nhân không dành cho em.”

Gabriel khẽ cầu nhàu. “Anh phải nhắc nhở chú rằng chuyện tương tự cũng đã xảy đến với anh. Không phải tất cả phụ nữ cũng giống như con quỷ cái đã chứng kiến chú suýt bị giết đâu, Nick.”, Gabriel khẳng định.

“Cô ta là một trong số họ.” Nick nói, hớp một ngụm bia lớn. “Cảm ơn anh, tuy nhiên em đã học được rằng tốt nhất nên duy trì mối quan hệ với phụ nữ trong những cuộc gặp gỡ - ngắn ngủi và không cảm xúc.”

“St. John, tôi mà là cậu thì sẽ không mạnh miệng về sự ngắn ngủi đâu.” Rock nói, cười toe với Gabriel trước khi tiếp tục. “Vấn đề của cậu không phải là những người phụ nữ chọn cậu, mà là những người cậu chọn. Nếu không dễ dàng mắc bẫy những kẻ chơi trò giả làm nạn nhân, cậu có thể may mắn hơn khi tiếp xúc với phái nữ đấy.”

Mọi điều Rock nói, Nick đều hiểu. Từ thời thanh niên, anh luôn mềm lòng trước mọi yêu cầu của phụ nữ. Và khi nhận ra đó là một trong những yếu điểm lớn nhất của mình – mang đến nhiều rắc rối hơn là may mắn trong cuộc sống – thì dường như anh không thể kháng cự lại nó.

Vì vậy, anh tránh mối quan hệ gần bó, với phụ nữ. Nguyên tắc của anh rất rõ ràng. Không tình nhân. Không hẹn hò thường xuyên. Và, chắc chắn, không lấy vợ.

“Được rồi, cả hai”, Gabriel lên tiếng, làm dịu cuộc nói chuyện. “Bản thân anh thấy vô cùng thích thú phải chịu sự đả kích nặng nề này”.

Nick uống một ngụm bia trước khi thả người ra sau và đặt tay lên bàn. “E rằng em sẽ phải làm anh thất vọng. Em hoàn toàn không lên kế hoạch để chịu đựng sự đả kích này đâu.”

“Ồ? Làm thế nào chú có thể tránh mặt tất cả phụ nữ của London? Họ là những kẻ săn mồi tài ba.”

“Họ sẽ không thể đi săn nếu con mồi của họ trốn mất”, Nick nói.

“Chú định đi à?” Gabriel có vẻ không hài lòng. “Đi đâu?”

Nick nhún vai. “Rõ ràng là em đã lưu lại London quá lâu rồi. Có thể là châu Âu. Phương Đông. Châu Mỹ. Phải không Rock? Cậu luôn muốn một chuyến phiêu lưu trong vài tháng. Cậu muốn đi đâu nào?”

Rock cân nhắc. “Không phải phương Đông. Lần cuối cùng chúng ta ở đó, chẳng có gì hấp dẫn cả. Tôi sẽ loại nó ra.”

“Cũng được”, Nick thừa nhận. “Vậy thì châu Mỹ.”

Gabriel lắc đầu. “Chú sẽ phải đi ít nhất một năm. Chú quên rằng chúng ta có một cô em gái

cần phải kết hôn sao? Chú không thể để anh ở lại một mình giải quyết cái vấn đề chắc-chắn-là-thảm-họa chỉ bởi nỗi sợ hãi sự chú ý của một nhóm đàn bà.”

“Một nhóm ư!” Nick phản đối, “Là một đám đấy”. Anh dừng lại, xem xét các lựa chọn. “Em không quan tâm đến nơi mình sẽ tới... miễn là nơi đó không có phụ nữ.”

Rock cảnh báo. “Chẳng có nơi quái nào cả.”

Nick cười, nụ cười đầu tiên trong tối. “Tốt thôi, dĩ nhiên không phải *không có ai*. Có phải một đòi hỏi quá quắt nếu nơi ấy không có người phụ nữ nào đọc cái tạp chí lỗ lã đó hay không?”

Gabriel khẽ nhướn một bên lông mày. “Rất có thể như vậy.”

“St. John.”

Cả ba quý ông đều quay ra hướng phát ra tên Nick và nhìn thấy Công tước Leighton bên cạnh bàn. Cao to và lực lưỡng, nếu không phải là một Công tước, người đàn ông đó hẳn sẽ là một tên cướp biển tuyệt vời... với mái tóc vàng hoe và khuôn mặt lạnh băng, anh ta rất hiếm khi cười. Tuy nhiên, hôm nay trông Công tước còn lạnh lùng hơn mọi khi.

“Leighton! Tham gia cùng chúng tôi nào.” Nick khều chân lấy chiếc ghế gần đó và kéo nó đến bàn mình. “Hãy cứu tôi thoát khỏi hai người này.”

“E rằng ta không thể ở lại.” Lời nói thốt ra rõ ràng và nhanh chóng. “Ta đến để tìm cậu.”

“Ngài và phụ nữ London”, Gabriel cười nói.

Ngài công tước lờ đi Gabriel, đặt tấm thân khổng lồ xuống ghế, quảng đôi găng tay lên trên chiếc bàn gỗ sứt sẹo. Quay sang Nick, anh ta gần như chặn đứng cuộc trò chuyện và cất tiếng nói, “Ta e rằng cậu sẽ không thích chuyện mà ta yêu cầu.”

Ra hiệu cho cô nàng hầu bàn mang thêm một ly whisky, Nick nhận ra sự âu lo trong mắt Công tước.

“Có liên quan đến chuyện cưới xin không?”, Gabriel lạnh nhạt nói.

Leighton trông có vẻ ngạc nhiên. “Không.”

“Vậy thì tôi nghĩ Nick sẽ hoan nghênh lời đề nghị của ngài.”

Ngài công tước uống một ngụm lớn whisky và bắt gặp ánh mắt chú tâm của Nick. “Ta không chắc. Cậu biết đấy, ta có mặt ở đây không phải vì Nick. Ta ở đây vì *Khazar*.”

Sự im ắng kéo dài khi những từ ngữ đó lơ lửng quanh chiếc bàn. Rock và Gabriel sống sờ sờ khi nghe thấy, nhưng họ không nói gì mà quay sang nhìn Nick với vẻ dò xét. Nick cúi người về trước, đặt hai cẳng tay lên chiếc bàn sứt sẹo, ngón tay đan vào nhau. Anh nhẹ nhàng nói, hai mắt không rời Leighton.

“Tôi không làm nữa.”

“Ta biết. Ta sẽ không yêu cầu nếu không cần sự giúp đỡ của cậu.”

“Ai?”

“Em gái ta. Nó đã biến mất.”

Nick ngả lưng ra ghế. “Tôi không săn đuổi những người chạy trốn nữa, Leighton. Ngài nên gọi cho phố Bow.”

Sự thất vọng làm Leighton kích động. “Vì Chúa, St. John. Cậu biết ta không thể làm thế. Tin này sẽ có mặt trên báo ngày mai mất. Ta cần *Khazar*.”

Nick chùn người khi nghe đến từ đó, anh không muốn trở thành kẻ đi săn đuổi một lần nữa. “Tôi không làm nữa. Ngài biết rõ mà.”

“Ta sẽ trả cho cậu bất cứ giá nào.”

Ralston bật cười, một tiếng làu bàu phát ra từ phía ngài Công tước. “Có gì thú vị sao?”

“Ý kiến duy nhất là em trai tôi sẽ nhận số tiền thưởng đó. Tôi không tưởng tượng được rằng ngài vừa thuyết phục Nick chấp nhận vụ này bằng lời đề nghị đó, Leighton.”

Leighton quắc mắt. “Ralston, trong hai anh em sinh đôi nhà cậu thì ta chẳng ưa cậu chút nào.”

“Hầu hết mọi người đều cảm thấy như vậy”, Ralston nói. “Cam đoan là tôi không hề cảm thấy khó chịu trước quan điểm đó. Nói thật, tôi thừa nhận mình có ngạc nhiên đôi chút vì sự xuất hiện của ngài ở đây, hạ cố nói chuyện với chúng tôi, với ‘dòng dõi có vấn đề’ của chúng tôi... chẳng phải đó là cách ngài đề cập đến chuyện đó sao?”

“Gabriel, đủ rồi.” Nick ngăn Gabriel lại trước khi anh trai nói quá nhiều về quá khứ.

Ít nhất thì Leighton cũng cảm thấy bối rối.

Nhiều năm về trước, đôi song sinh nhà St. John, mặc dù thuộc tầng lớp quý tộc, đã phải chịu sự khinh thường từ phía anh chàng Leighton trẻ tuổi. Một vụ bê bối đã ập xuống gia đình

Ralston khi đôi song sinh còn nhỏ - biến hai người trở thành nạn nhân lý tưởng cho những gia đình trong giới quý tộc khinh rẻ và Leighton, cùng lớp với hai anh em tại Eton, chưa bao giờ quên nhắc nhở về hành động tai tiếng của mẹ họ.

Một ngày, Nick đã dồn Leighton vào tường vì hành vi của anh ta đã đi quá giới hạn.

Đánh một Công tước có thể khiến người con trai thứ của một Hầu tước bị đuổi khỏi Eton; Nick gần như chắc chắn bị đuổi học nếu không phải là một trong hai anh em sinh đôi – và Gabriel đứng ra nhận trách nhiệm về việc làm đó. Hầu tước tương lai Ralston được gửi về nhà từ đầu học kỳ, Leighton và Nick đi đến một thỏa hiệp ngầm mà không ai hay biết.

Thỏa hiệp đó đã dẫn đến tình bạn... tình bạn đó đã phát triển tốt đẹp nhiều năm sau đó ở Eton và nhạt dần trong những năm Nick tới lục địa. Leighton đã trở thành một Công tước và tài trợ một phần không nhỏ cho các cuộc thám hiểm những vùng đất xa xôi ở phương Đông của Nick và Rock.

Leighton đóng một vai trò quan trọng trong việc tạo ra *Khazar*.

Tuy nhiên, Nick không còn là người đó từ rất lâu rồi.

“Ngài biết chuyện gì rồi?”

“Nick...” Rock lên tiếng lần đầu tiên kể từ khi ngài Công tước đến, nhưng Nick giơ tay ngăn lại. “Chỉ là tò mò thôi.”

“Ta chỉ biết nó đã biến mất. Nó đã lấy tiền và vài thứ nó cho là có giá trị.”

“Tại sao cô ấy bỏ đi?”

Leighton lắc đầu. “Ta không biết.”

“Luôn luôn có một lý do.”

“Có thể là do... nhưng ta không biết nữa.”

“Khi nào?”

“Hai tuần trước.”

“Và bây giờ ngài mới đến tìm tôi sao?”

“Nó đã lên kế hoạch đi gặp một người chị họ ở Bath. Khoảng mười ngày trước, giờ ta nhận ra nó đã nói dối.”

“Người hầu của cô ấy thì sao?”

“Ta đã khiến cô ta khiếp sợ để phải thừa nhận rằng Georgiana đã đi lên phía bắc. Cô ta không biết bất kỳ chuyện gì khác. Em gái ta rất cẩn thận trong việc che dấu vết của nó.”

Nick ngả lưng ra ghế, miệt mài suy nghĩ. Kẻ nào đó đã giúp cô ta. Vẫn tiếp tục giúp ngay cả khi cô ta không từ bỏ và không quay trở lại với anh trai. Đã nhiều năm kể từ khi bắt đầu một cuộc tìm kiếm mới.

Nhưng đây không còn là cuộc sống của anh nữa rồi.

Anh bắt gặp ánh mắt lo lắng của ngài Công tước. “Nick, nó là em gái ta. Cậu phải biết rằng ta sẽ không yêu cầu cậu tìm kiếm nó nếu như có cách khác.”

Câu nói ấy đã đánh trúng tâm can Nick. Anh cũng có một cô em gái. Và anh sẽ làm bất kỳ điều gì để bảo vệ con bé.

Chết tiệt.

“Thưa ngài?”

Nghe thấy giọng nữ ngập ngừng, Nick quay sang thấy hai phụ nữ trẻ đang gần đó, đang nhìn mình một cách háo hức. Nick nói với giọng cảnh giác. “Vâng?”

“Chúng tôi...”, một trong hai cô bắt đầu nói, sau đó dừng lại. Người còn lại đẩy nhẹ cô ta tiến đến gần anh.

“Vâng?”

“Chúng tôi là những người hâm mộ.”

Nick chớp mắt. “Của ai?”

“Của ngài.”

“Của ta.”

“Đúng vậy!” Cô thứ hai tươi cười và bước đến gần hơn, đưa ra một cái gì đó rất đáng ngờ, giống như...

Nick thầm chửi thề.

“Ngài có thể ký tặng vào cuốn tạp chí của chúng tôi không?”

Nick giơ một tay lên. “Các quý cô, ta sẽ làm, nhưng các cô tìm nhầm người rồi.” Nick chỉ tay về phía Gabriel. “Đó mới là Quý ngài Nicholas.”

Rock khịt mũi khi hai cô gái chuyển sự chú ý sang Hầu tước Ralston, bản sao sáng chói của con mồi thực sự và cười khúc khích vì thích thú.

Ngay sau đó, Gabriel tự giới thiệu mình, cười tươi nói với hai cô gái. “Thật hân hạnh cho ta khi được ký tên lên tạp chí của các cô.” Cầm quyển tạp chí và bút mà họ đưa, anh ta nói, “Các cô biết đấy, phải thừa nhận rằng, đây là lần đầu tiên ta thu hút được sự chú ý của các quý cô khi có mặt anh trai ta. Ralston luôn được coi là người đẹp trai hơn trong hai người”.

“Không!” Hai cô nàng quả quyết.

Nick đảo mắt.

“Thật đấy. Hãy hỏi bất kỳ ai. Họ sẽ nói với các cô rằng ngài Hầu tước là người tuyệt hơn. Tôi chắc chắn cá cô đã nghe thấy thế.” Gabriel nhìn họ với nụ cười chiến thắng. “Các quý cô, hãy thừa nhận điều đó đi. Chuyện đó không làm tổn thương ta đâu.”

Gabriel giơ quyển tạp chí lên, trưng ra cái bìa khoa trương: *Bên trong! Các Quý ông hấp dẫn của London!* “Đúng vậy... không nghi ngờ rằng chuyện này sẽ tạo nên những câu chuyện thần kỳ cho danh tiếng của ta. Thật vui khi biết khắp nơi đều cho rằng ta đang tìm kiếm một người vợ!”.

Hai cô gái gần như chết ngất vì sung sướng.

Không lầy lăm thích thú, Nick quay sang nhìn Leighton. “Phía bắc, có phải ngài đã nói vậy không nhỉ?”.

“Đúng thế.”

“*Phía bắc* là một nơi rộng lớn. Chúng ta có thể phải mất vài tuần để tìm ra cô ấy.” Rock cảnh báo.

Nick quay sang hai người phụ nữ đang nhìn chăm chăm vào khuỷu tay Gabriel và phẫn khích chờ đợi, sau đó quay lại nói với những người đàn ông ngồi tại bàn.

“Tôi thấy mình đã sẵn sàng để đi một chuyến.”

Chương 2

Townsend Park

Dunscroft, Yorshire

Isabel quan sát cô gái xanh xao mệt mỏi ngồi trước mặt nàng trên chiếc võng thấp hẹp. Cô gái ấy còn quá trẻ để đi một mình, mà còn là một mình trải qua chuyến đi xe ngựa bốn ngày đến một nơi xa lạ lúc đêm đen buông xuống.

Đôi mắt mở to đầy sợ hãi, cô gái trẻ đứng đó, giữ chặt lấy túi du lịch nhỏ bên mình.

Isabel mỉm cười dịu dàng. “Em là Georgiana.”

Cô gái vẫn đứng nguyên. Nét mặt không hề thay đổi.

“Chị là Isabel.”

Đôi mắt xanh của Georgiana lóe sáng như thể nhận ra một điều gì đó. “Quý cô Isabel?”

Isabel tiến đến gần hơn, ấm áp và chào đón. “Đúng vậy.”

“Em cứ nghĩ...”

Isabel cười tươi. “Để chị đoán. Em nghĩ chị là một bà già nhăn nheo hử?”

Cô gái khẽ cười. Một dấu hiệu tốt. “Có lẽ vậy.”

“Trong trường hợp này, chị sẽ coi sự ngạc nhiên của em là một lời khen ngợi.”

Cô gái đặt túi xuống và khẽ nhún gối cúi chào.

Isabel ngăn cô lại. “Ồi, đừng làm thế. Chị sẽ cảm thấy mình già nua và khô khan. Ngồi xuống nào.” Isabel kéo một chiếc ghế gỗ nhỏ ngồi xuống cùng cô gái. “Ở đây, chúng ta không cần phải giữ khuôn phép. Mà nếu có làm thế thì chị mới phải là người phải phục tùng em chứ. Dù sao, chị chỉ là con gái của một Bá tước, còn em...”

Georgiana lắc đầu, mặt buồn rười rượi. “Không còn thế nữa.”

Cô gái nhớ nhà.

Không phải cô gái nào dừng chân tại Townsend Park cũng muốn trở về nơi họ đến.

“Làm thế nào em tìm thấy chúng tôi?”

“Một... một người bạn của em. Cô ấy nói chị sẽ nhận những cô gái. Nói chị có thể giúp.” Isabel gật đầu, động viên. “Anh trai em. Em không thể nói cho anh ấy biết...” Giọng cô gái vỡ òa, nghẹn ngào, không thành tiếng.

Isabel vươn người tới, nắm lấy bàn tay lạnh cóng đang run rẩy của cô gái. “Em không cần phải nói với chị ngay bây giờ. Hãy chờ đến khi nào em sẵn sàng.”

Chị biết rằng đôi khi không nói gì thì dễ dàng hơn.

Georgiana ngược lên nhìn Isabel, đôi mắt mở to và ngập nước. “Bạn của em... Cô ấy nói chị sẽ chăm sóc chúng em.”

Isabel gật đầu. “Đúng vậy.” Georgiana sụp người nhẹ nhõm. “Chị nghĩ em đã có một chuyến đi dài. Chị thấy tốt hơn em nên chợp mắt một chút nhé? Chúng ta sẽ ăn sáng vào ngày mai và em có thể kể cho chị bất kể điều gì em muốn.”

Chỉ trong vài phút, Georgiana đã nằm giữa những tấm chăn thô ráp nhưng sạch sẽ trên chiếc giường chật hẹp, một chiếc giường mà Isabel nghĩ không thể tuyệt bằng bất kỳ chiếc giường nào mà em gái Công tước Leighton đã sử dụng. Isabel ở lại một lúc để chắc chắn rằng cô gái thực sự đã ngủ, rồi rời khỏi căn phòng.

Để thấy những khán giả tò mò đã tụ tập ở ngoài hành lang.

“Cô ấy ngủ rồi à?” Cô em họ và là bạn thân nhất của Isabel, Lara, thì thầm hỏi.

Isabel gật đầu, chờ tiếng chốt cửa khẽ vang lên, rồi quay lại tiếp chuyện với các khán giả của mình.

“Tại sao hành lang không được sáng cho mấy vậy?”

“Bờì chị không có đủ tiền mua nến.”

Dĩ nhiên.

“Là em gái của một Công tước sao, Isabel?” Jane khẽ khàng hỏi.

“Vấn đề không phải là cô ấy là ai”, Gwen, người đầu bếp, tranh luận. “Cô ấy cần chúng ta!

Chúng ta đã cứu mang nhiều cô gái cần chúng ta.”

“Cô ấy không thể ở lại.” Kate nói thẳng, nhìn sang những người khác tìm sự hỗ trợ.

“Có phải chúng ta nên dừng nói chuyện về cô gái tội nghiệp này không?” Isabel nói khẽ, yêu cầu tất cả mọi người rời khỏi hành lang.

“Cô ấy không thể ở lại!” Kate thì thầm khi họ bước đi.

“Được rồi, tôi tin là cô biết rõ vị trí của mình trong chuyện này”, Isabel lạnh nhạt nói.

“Đó là một mối nguy hiểm lớn đấy, Isabel”, Jane cảnh báo khi bước đến bậc cầu thang trên cùng như thể bản thân Isabel không nghĩ đến chuyện đó.

Như thể trái tim nàng đập thành thạch không phải vì sợ hãi.

Dĩ nhiên, đó là một mối nguy hiểm. Không đơn giản chỉ là mở cửa và bày ra một bàn ăn để tiếp đón em gái của một Công tước – một trong những người đàn ông quyền lực nhất London – mà không có sự chấp thuận của ông ta.

Điều này có thể đặt dấu chấm hết cho tương lai của James.

Em trai của nàng chỉ mới mười tuổi, một Bá tước vừa mới được thừa kế tước hiệu và đã phải đấu tranh để thoát khỏi những tai tiếng về cha họ. Nếu Công tước Leighton tìm thấy em gái Ngài ta ở đây – phát hiện ra các cô gái ở đây được bảo vệ bởi bá tước Reddich – James sẽ không có cơ hội vượt qua vụ bê bối này.

Những người khác nói đúng. Nàng không nên giúp cô ấy.

Đó là trách nhiệm cần phải làm. Điều gì đó sẽ bảo vệ tất cả họ.

Nàng nhìn từ người này đến người khác, mỗi người đến Townsend Park đều có hoàn cảnh tương tự như cô gái trẻ đó. Nàng cũng có thể đuổi tất cả bọn họ đi. Nhưng nàng đã không làm. Quay sang người em họ, nàng hỏi, “Lara?”.

Tim đập thành thạch, Lara cân nhắc. “Em hiểu các quy tắc, Isabel. Em hiểu vấn đề chúng ta đang nói. Nhưng... một Công tước. Điều đó sẽ mang nguy hiểm đến cho tất cả chúng ta. Cô ấy... chuyện gì sẽ xảy ra nếu ai đó đến tìm cô ấy? Chuyện gì xảy ra nếu chúng ta bị phát hiện?”

©STE.NT

Isabel nhìn về phía căn phòng cô gái trẻ đang ngủ. “Chị nghĩ vấn đề không phải chỉ là câu hỏi chuyện gì sẽ xảy ra khi ai đó đến tìm cô ấy. Em gái của các Công tước không được phép biến

mất.” Nàng dừng lại, rồi tiếp tục, “Cô ấy đang mang thai”.

Jane huýt một tiếng sáo nhỏ.

“Có phải cô ấy kể cho cô nghe chuyện đó không?” Gwen hỏi.

“Cô ấy không cần phải làm như thế.”

“Được rồi.” Lara nói, “Vậy chắc chắn, chúng ta không thể đuổi cô ấy đi.”

Kate không đồng tình. “Cô ấy không phải con gái của thương gia. Cũng không phải vợ của người chủ quán rượu. Thậm chí không xuất thân từ tầng lớp trung lưu. Vì Chúa, cô ấy là một quý tộc. Cô ấy có thể là hai quý tộc! Chúng ta nên đưa cô ấy quay về với gia đình quyền quý của mình.”

“Kate, gia đình quý tộc không phải luôn là giải pháp. Tôi hiểu điều đó rõ hơn bất kỳ ai.” Isabel nghĩ đến những quầng thâm sâu bên dưới đôi mắt nhắm nghiền và đôi má hóp đã cho cô biết rất nhiều điều mà cô gái nhỏ bé, bí ẩn ấy phải chịu đựng.

Cô gái này đang lạc lõng và chỉ có một mình.

Đối với Isabel thế là đủ.

“Tôi chưa bao giờ quay lưng với một cô gái nào. Và bây giờ tôi cũng không làm thế. Cô ấy sẽ có một chỗ ở đây nếu cô ấy cần. Chúng ta sẽ để cô ấy làm việc. James đang cần một cô nữ gia sư mới. Tôi chắc chắn cô ấy sẽ làm tốt việc đó.”

Kate khịt mũi chế giễu. “Cô đã nhìn cô ấy sao? Tôi cá rằng cô ấy chưa bao giờ phải làm việc ngày nào trong đời mình cả.”

Isabel cười. “Cô cũng chưa biết làm gì khi tôi cư mang cô đó. Và bây giờ cô là một người giữ ngựa tốt nhất phía này của London.”

Kate quay đi, chùi tay vào quần. “Nhưng đó là em gái của một Công tước”, cô lẩm bẩm.

Isabel nhìn những người phụ nữ xung quanh nàng – Jane, quản gia của nàng, người có thể dễ dàng quản lý một ngôi nhà với những người hầu nam đã được đào tạo trong nhiều năm; Gwen, một đầu bếp được đào tạo tại những nhà bếp tốt nhất London, rất tự hào đảm nhận vị trí này; và Kate, người có cách chăm sóc những con ngựa đã từng cạnh tranh với những người cưỡi ngựa tại Ascot. Mỗi người khi đến Townsend Park đều có hoàn cảnh giống cô gái đang ngủ; mỗi người đều được cung cấp nơi ở, thức ăn và một cơ hội cho tương lai.

Và họ tin rằng Isabel có thể đối mặt với bất kỳ khó khăn nào.

Họ chẳng hề biết.

Nàng cũng thấy sợ hãi. Cũng thấy lưỡng lự nữa.

Nàng từ từ hít thở sâu và khi nàng lên tiếng, cố gắng giữ giọng tự tin – mong rằng những người khác sẽ tin điều ấy. “Cô ấy cần ngôi nhà Minerva^[1]. Và ngôi nhà Minerva có thể giải quyết thách thức này.”

[1] Là nơi cư mang những cô gái có số phận bất hạnh và gặp nhiều thương tổn.

Tôi hy vọng thế.

Isabel mở mắt và bật dậy trong chiếc ghế.

Cô em họ Lara đang đứng ở phía bên kia bàn làm việc của Bá tước. “Chào buổi sáng.”

Isabel nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thấy một bầu trời xanh sáng chói, cho biết nàng đã ngủ rất ngon. Nàng quay sang Lara. “Chị đã ngủ thiếp đi.”

“Vâng, em biết. Tại sao chị không cố gắng làm vậy trên giường của mình?”

Isabel ngửa cổ ra sau, cơ bắp cổ và vai thi nhau kêu răng rắc theo chuyển động. “Quá nhiều việc phải làm.” Nàng đưa tay lên má gỡ bỏ mảnh giấy dính ở đó suốt đêm qua.

Lara đặt một tách trà xuống bàn và ngồi đối diện Isabel. “Điều gì khiến chị làm việc đến mức quên cả ngủ vậy?” Cô dừng lại, bị phân tâm. “Trên mặt chị có vết mực.”

Dùng lòng bàn tay lau sạch bên má bị bẩn, Isabel nhìn xuống tờ giấy mà nàng vừa gỡ xuống. Nàng xem xét lại danh sách đã soạn vào đêm hôm trước.

Danh sách dài mà nàng đã soạn thảo đêm hôm trước.

Dạ dày nàng nhộn nhạo.

Nàng vuốt mái tóc nâu vàng của mình ra sau và cột chặt chúng lên. Cảm giác tội lỗi trào dâng khi nàng đã mất nhiều công sức vào vô số chuyện nàng nghĩ sẽ làm tối hôm trước – sau khi chớp mắt một chút.

Isabel cần phải lập một kế hoạch để đảm bảo an toàn cho các cô gái. Nàng cần soạn một bức thư gửi đến ngài luật sư của cha nàng để khẳng định rằng không có món tiền nào dành cho việc học hành của James. Nàng cũng cần viết thư gửi đến văn phòng bất động sản tại Dunscroft để bắt đầu tìm kiếm một ngôi nhà mới. Nàng cần bắt đầu đọc sách về sửa chữa mái nhà, việc

cần kịp phải thực hiện ngay.

Tuy nhiên, nàng chưa làm bất kỳ điều gì cả. Thay vào đó nàng đã ngủ thiếp đi.

“Chị cần nghỉ ngơi.”

“Chị đã nghỉ ngơi đủ rồi.” Isabel bắt đầu sắp xếp đồng giấy tờ trên mặt bàn, nhận thấy một đồng phong bì mới ở đó. “Những cái này từ đâu đến?” Nàng đưa những bức thư lên, để lộ ra một cuốn tạp chí phụ nữ được gửi đến cho các cô gái. Nàng nhìn thấy phần tiêu đề. *Bên trong! Các Quý ông hấp dẫn của London!* Và đảo mắt trước khi trả lại mớ phong bì về vị trí của chúng.

“Đến cùng với bưu kiện này vào sáng nay. Trước khi chị mở chúng...”

Isabel nhắc con dao rọc phong bì thư lên và nhìn Lara. “Sao nào?”

“Chúng ta nên nói chuyện về James.”

“Chuyện gì thế?”

“James đã trốn học.”

“Không có gì ngạc nhiên. Chị sẽ nói chuyện với James. Nó đã gặp gia sư mới chưa?”

“Không chính xác như vậy.”

Lời nói là một dấu hiệu. “Chính xác là chuyện gì nào, Lara?”

“Thật ra, Kate nhìn thấy James đang nhìn trộm cô ấy khi cô ấy đang tắm.”

Isabel cúi người về phía trước. “Không phải ý em là nó nhìn Kate tắm chứ?”

Lara cười. “Chị có thể hình dung ra chuyện đó như thế nào mà? Cô ấy sẽ lột da cậu nhóc.”

“Chính chị sẽ lột da nó! Bây giờ nó là Bá tước! Nó sẽ phải cư xử cho ra dáng một Bá tước! Nhìn các cô gái mới đến trong phòng tắm? Trời đất. Chuyện gì lại khiến nó...”

“Isabel, cậu nhóc là một Bá tước, nhưng trước hết vẫn là một cậu bé. Chị nghĩ cậu nhóc không tò mò sao?”

“Nó lớn lên trong ngôi nhà toàn phụ nữ. Không. Chị nghĩ nó hoàn toàn vô tư.”

“Ờ thì, cậu ấy vô tư. Thực ra thì em nghĩ không ai hỏi James thích gì. James cần ai đó có thể nói chuyện về những mối quan tâm như thế.”

“Nó có thể nói chuyện với chị!”

Lara hoài nghi nhìn Isabel. “Isabel.”

“Nó có thể!”

“Chị là một người chị tuyệt vời. Nhưng cậu nhóc không thể nói chuyện về những quan tâm như thế với chị được.”

Isabel im lặng suy nghĩ. Tất nhiên là không thể. James chỉ là một cậu bé mười tuổi nhưng không có ai đó để giúp cậu nhóc tìm hiểu thế giới của mình, James cần có một người đàn ông để cùng bàn luận về những vấn đề đàn ông.

Nàng thở dài. “Chị phải tìm cách để đưa James đến trường. Hôm nay, chị sẽ viết thư cho luật sư của cha chị về việc đó. Điều đó không có nghĩa là sẽ có tiền để James đi học.” Nàng dừng lại. “Có lẽ người giám hộ mới của điền trang có thể nói chuyện về giới tính với James.”

Họ đang chờ đợi Oliver, ngài Densmore, người giám hộ bí ẩn chưa xuất hiện được ghi tên trong di chúc của cha nàng, từ khi họ nghe tin về ngài Bá tước đã chết. Chỉ mới hơn một tuần, mỗi ngày trôi qua đều không có tin tức mới, điều đó làm Isabel cảm thấy khó thở hơn một chút.

Tuy nhiên sự ám ảnh của ông ta đã xuất hiện, vì nếu ngài Wastrearl chỉ định ông ta, thì dường như Densmore sẽ không phải là người giám hộ mà tất cả họ thích.

“Còn chuyện này nữa.”

Luôn luôn như vậy.

Isabel cau mày. “Về James sao?”

“Không. Về chị.” Lara hơi chồm người tới. “Em biết tại sao chị lại ngủ ở đây mà không lên giường. Em biết chị lo lắng cho tương lai của chúng ta. Về tài chính. Về James. Về ngôi nhà Minerva.” Isabel lắc đầu. “Đừng xúc phạm em bằng cách giả vờ không hiểu. Em hoàn toàn hiểu con người chị. Em ở với chị đã được sáu năm. Em biết chị lo lắng cho mọi người.”

Isabel mở mmiệng định nói nhưng rồi thôi. Dĩ nhiên Lara đúng. Isabel lo lắng. Nàng lo lắng tình hình tài chính kiệt quệ của điền trang sẽ làm James không thể đến trường, không thể học trở thành một Bá tước, không thể khôi phục lại danh dự cho nhà Bá tước. Nàng sợ rằng người Giám hộ điền trang mới của James sẽ không bao giờ xuất hiện và đưa ra những khoản tài chính mà James được hưởng. Nàng sợ ông ta sẽ đến và đóng cửa ngôi nhà Minerva – tổng cổ những người phụ nữ mà nàng đã rất cố gắng để bảo vệ họ.

Những người phụ nữ này cần nàng.

Mái nhà thì đang bị dột, họ đã bị mất bảy con cừu do bỏ chốn qua khu hàng rào rìa phía tây điền trang vào tuần trước và tên tuổi của nàng thì không đáng giá một xu. Isabel sẽ phải đuổi những người phụ nữ này nếu nàng không thể tìm được cách giải quyết.

“Em nghĩ ngài Bá tước không để lại *bất kỳ* khoản tiền nào”, Lara nói dịu dàng. Đây là lần đầu tiên có người trong số các thành viên sống ở điền trang nói về tình hình hỗn loạn của họ.

Isabel lắc đầu, cảm giác thất vọng trào dâng. “Mọi chuyện rồi sẽ qua đi.”

Mọi chuyện sẽ không ảnh hưởng đến Bá tước tương lai của nhà Reddich.

Cha nàng thậm chí còn không quan tâm đến việc đảm bảo chăm sóc cho những đứa con của ông ấy – đặc biệt là chăm sóc người thừa kế của ông. Mất một tiếng rưỡi để thuyết phục luật sư đến đây một ngày sau khi nghe tin về cái chết của cha nàng rằng nàng có thể hiểu được tình hình tài chính của điền trang đủ để ông ta giải thích rõ ràng với nàng.

Như thế bị bần cùng hóa là làm phức tạp tình hình.

Ngài Wastearl đã đánh cướp mọi thứ - ngôi nhà trong thị trấn, các cỗ xe ngựa, đồ nội thất, những con ngựa... và cả *con gái* của ông. Không để lại bất kỳ thứ gì. Không gì cả ngoại trừ quyền lợi của James...

Và những thứ mà Isabel có thể bán.

Nỗi buồn bùng nhói lên trong lòng nàng.

Em trai nàng không có cả cha lẫn mẹ và thậm chí cũng không có cả sự dạy dỗ tương xứng với tước hiệu Bá tước nhưng cậu ấy sẽ trở thành một Bá tước. Và nàng sẽ làm mọi việc có thể để thực hiện điều đó.

Một Bá tước đã chết.

Một người thừa kế nhỏ tuổi.

Một điền trang đang sụp đổ.

Hai tá miệng ăn, tất cả đều cần phải giấu kín.

Isabel chưa bao giờ thấy khủng hoảng đến thế trong cuộc đời nàng.

Giá mà nàng không ngủ vào đêm hôm trước, có thể nàng đã vạch ra một kế hoạch để cứu được tất cả.

Nàng chỉ cần thời gian.

Nhắm mắt lại, Isabel cố gắng hít thở sâu từ từ. “Đó không phải là điều em cần quan tâm, Lara”, nàng nói, không muốn nói ra suy nghĩ của mình, “Chị đảm bảo chúng ta sẽ được chăm sóc tốt”.

Ánh mắt của Lara dịu dàng. “Dĩ nhiên chị sẽ làm như vậy. Không ai trong chúng ta nghi ngờ về điều đó dù chỉ trong một khắc.”

Tất nhiên họ không làm thế. Không ai từng nghi ngờ sức mạnh của Isabel. Không hề nghi ngờ ngay cả khi họ nên làm vậy. Không hề nghi ngờ ngay cả khi họ cùng ở trên một chiếc thuyền mỏng manh.

Nàng đứng dậy bước đến bên cửa sổ, nhớ lại vùng đất Townsend tươi tốt phì nhiêu trước kia. Nhưng giờ đây chỉ là cánh đồng mọc kín cỏ và bị bỏ hoang, gia súc đã giảm đi rất nhiều chỉ còn lại rất ít.

“Mọi người có lo lắng không?”

“Không. Em không cho rằng họ lại nghĩ tất cả bọn họ có thể bị đuổi đi đâu.”

Tim Isabel đập nhanh dữ dội. “Họ sẽ không bị đuổi đi. Đừng bao giờ nhắc lại điều này lần nữa.”

Lara đồng tình. “Vâng, họ sẽ không bị đuổi.”

Họ có thể. Câu nói đó vang lên trong tâm khảm nàng.

Isabel nhanh chóng quay lại, chiếc váy xoay tròn xung quanh mắt cá chân và nàng chỉ một ngón tay về phía trước mũi của Lara. “Chị sẽ nghĩ cái gì đó. Chúng ta phải kiếm tiền. Chị sẽ đưa họ đến một căn nhà khác.”

“Ngôi nhà Minerva thứ hai”, Lara nói.

“Chính xác.”

“Một ý tưởng tuyệt vời.”

Isabel gắt gỏng trước giọng điệu của cô em họ. “Em không cần đồng ý để an ủi chị đâu.”

“Thôi được rồi”, Lara nói, “Có phải chị có một khoản tiền riêng đâu đó không? Do theo em biết, những ngôi nhà có thể chứa được hai tá cô gái thì cần một khoản tiền lớn”.

“Được rồi. Đó phần kế hoạch mà chị vẫn chưa vạch ra.” Isabel đi ngang qua phòng về phía cánh cửa, đoạn quay lại, bước tới bàn làm việc. Nàng ngồi đó, nhìn đồng giấy tờ nằm rải rác khắp mặt bàn lớn, nơi mà ba thế hệ Bá tước Reddich đã ngồi. Im lặng một lúc, nàng nói, “Chỉ có duy nhất một cách để đảm bảo cho chúng ta kiếm được một số tiền lớn để sống yên ổn”.

“Cách gì?”

Nàng hít sâu.

“Chị sẽ bán bộ sưu tập đá cẩm thạch.” Có một âm thanh rên rỉ trong tai khi nàng thốt ra câu đó – như thể nàng không phải nghe thấy chúng, nếu chúng không được nói ra.

“Isabel...” Lara lắc đầu.

Lara, làm ơn đừng chống lại điều này. Chị không còn sức lực nữa. “Thật ngốc nghếch khi giữ lại bộ sưu tập này. Không ai thích chúng cả.”

“Chị thích bộ sưu tập đó.”

“Chúng là một món đồ xa xỉ mà chị không nên có chúng.”

“Không. Đó là một món đồ xa xỉ duy nhất mà chị có.”

Làm như nàng không biết điều đó vậy.

“Em có cách nào tốt hơn sao?”

“Có lẽ”, Lara nói khẽ. “Có lẽ chị nên cân nhắc... Có lẽ chị nên nghĩ đến chuyện kết hôn.”

“Có phải em đang cho rằng chị nên chấp nhận một trong số những kẻ ngu xuẩn đã giành được chị qua một trò chơi may rủi trong những năm qua phải không?”

Mắt Lara mở tròn. “Ồ, không phải như thế! Không ai trong số họ. Không bao giờ là họ. Không phải những người quen biết cha chị. Em đang nói đến ai đó khác. Ai đó... tốt. Và nếu anh ta giàu có, thì tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp hơn.”

Đưa lên tờ tạp chí mà nàng đã nhìn thấy lúc đầu và nói. “Có phải em đang đề nghị chị thử quyến rũ một quý ngài phải không, cô em họ của tôi?”

Hai má Lara ửng hồng. “Chị không thể phủ nhận rằng một trận đấu thông minh không phải

là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra với chị.”

Isabel lắc đầu. Hôn nhân không phải là câu trả lời. Nàng sẵn sàng nuốt một hoặc hai viên thuốc đắng để cứu ngôi nhà này và những người phụ nữ sống ở đó, nhưng không bao giờ hy sinh tự do, sự sáng suốt hoặc con người nàng cho họ. Nàng không quan tâm liệu đó có phải là một cách giải quyết hay không.

Ích kỷ.

Trong đầu Isabel đột nhiên vang lên từ đó – gọi lại quá khứ tồi tệ từ nhiều năm trước. Isabel biết rằng nếu nàng nhắm mắt lại, nàng sẽ nhớ đến mẹ nàng, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn, đang chửi mắng họ bằng những lời cay độc.

Mày nên để anh ta lấy mày, mày là một đứa ích kỷ. Ông ấy sẽ ở lại đây nếu mày làm thế. Và mày sẽ đi khỏi đây.

Isabel lắc đầu, xóa bỏ những hình ảnh cũ và hăng giọng, đột nhiên cảm thấy ngực nàng thít chặt lại đau nhói.

“Hôn nhân không phải là câu trả lời, Lara. Chẳng lẽ em lại thực sự nghĩ rằng ai đó có đủ điều kiện để giúp chúng ta sẽ cân nhắc đến việc cưới cô con gái hai mươi bốn tuổi chưa bao giờ đặt chân đến những buổi vũ hội ở London của ngài Wastreal sao?”

“Thế nào cũng có!”

“Không. Họ sẽ không làm như thế. Chị không có kỹ năng, không được đào tạo, không của hồi môn, không có bất kỳ thứ gì ngoại trừ ngôi nhà chứa toàn phụ nữ, hầu hết họ đều đang lẫn trốn, một nhóm người bất hợp pháp. Em định giải thích thế nào về chuyện này với người cầu hôn tương lai?” Lara mở miệng để trả lời, nhưng Isabel nhấn mạnh, “Để chị cho em biết. Điều đó là không thể. Không có người đàn ông nào muốn lấy chị và muốn gánh vác những việc chị làm. Nói thẳng ra, chị cảm thấy khá biết ơn vì điều đó. Không. Chúng ta sẽ phải thử một cách khác.”

“Isabel, anh ấy sẽ lấy chị nếu chị kể sự thật về họ. Nếu chị giải thích tất cả điều đó.”

Cả hai im lặng và Isabel cho phép bản thân cân nhắc thật nhanh, sẽ thế nào khi có ai đó có thể cùng chia sẻ tất cả những bí mật với nàng. Ai đó sẽ bảo vệ các cô gái... và nuôi dạy James. Ai đó sẽ giúp gánh vác những gánh nặng của nàng.

Ngay lập tức nàng dập tắt ý nghĩ đó. Chia sẻ những khó khăn của ngôi nhà Minerva đồng nghĩa với việc chia sẻ những bí mật của nó. Và tin tưởng ai đó sẽ giữ bí mật cho họ.

“Chị phải nhắc lại em để em nhớ về những kẻ đáng sợ mà các thành viên trong nhà Minerva đã kể cho chúng ta. Những người chồng vụng về? Những người anh trai và chú bác bạo lực?”

Những người đàn ông chìm sâu trong rượu chè đến nỗi không có thời gian để có thể sắp thức ăn lên bàn cho con cái họ? Và đừng quên cha của chị - sẵn sàng bán con gái mình để có đủ tiền chơi từ đêm này qua đêm khác trong thành phố, trong khi không hề chăm lo gì cho diện trang, sẵn sàng để mặc nó rơi vào tình cảnh kiệt quệ và không cần giữ gìn danh dự cho người thừa kế của mình.” Nàng lắc đầu khẳng định. “Nếu chị có thể học được điều gì đó trong cuộc đời của mình, Lara à, đó là đàn ông có thể là bất kỳ thứ gì trừ người tốt. Và là những người không muốn đi đến vùng nông thôn Yorkshire để tìm kiếm một bà cô không chồng như chị.”

“Tất cả họ không phải đều là người xấu...” Lara nói, “Chị phải thừa nhận rằng, Isabel, các cô gái đến với ngôi nhà Minerva - ờ thì – những người đàn ông của họ hẳn là những người tồi tệ nhất. Có lẽ một người đàn ông giống như ai đó trong đó”, cô chỉ vào tạp chí, “có thể khác biệt”.

“Mặc dù chị không dám chắc về điều đó, nhưng chị sẽ chỉ ra cho em thấy lợi ích của việc nghi ngờ... nhưng ít nhất chúng ta nên thành thực với chính mình. Chính xác chị không phải là loại đàn bà có thể cưới được một quý ông. Huống hồ là một quý ông xứng đáng được một bài tạp chí khen ngợi bằng cách nêu ra những phẩm chất nổi bật của anh ta.”

“Vô lý. Chị đáng yêu và rất thông minh. Và kiệt xuất đến mức khó tin. Và chị là chị gái của một Bá tước – hơn thế nữa còn là một Bá tước người vẫn chưa hủy hoại tên tuổi của mình”, Lara nhấn mạnh. “Em chắc chắn rằng các quý ngài hấp dẫn ở London sẽ bị quyến rũ tức thì.”

“Đúng vậy, thật là may, chị ở cách London hai trăm dặm về phía bắc. Chị nghĩ các quý ngài đặc biệt này đã bị quyến rũ - bởi một loạt những quý cô may mắn đã có trong tay những ấn phẩm mà phải chuyển đến đây bằng xe ngựa.”

Đến lượt Lara thở dài. “Có lẽ không phải là những *quý ngài* này. Có lẽ tờ báo đó chỉ là một dấu hiệu.”

“Một dấu hiệu.”

Lara gật đầu.

:

“Em nghĩ...” Nàng dừng lại kiểm tra lại tên của tạp chí, “*Pearls & Pelisses...* là một dấu hiệu. Tại sao chúng ta lại nhận loại tạp chí vớ vẩn này chứ?”

Lara xua tay kịch liệt. “Các cô gái thích nó: Đúng vậy. Em nghĩ đó là một dấu hiệu chị nên cân nhắc chuyện kết hôn. Với một người đàn ông tốt. Một trong số họ.”

Isabel dịu lại. “Lara, hôn nhân sẽ chỉ mang lại cho chúng ta rắc rối. Mà cho dù không phải như thế, có phải em nghĩ những người đàn ông tốt trong số họ sẽ xếp hàng ở Duncroft để chờ đi dạo cùng với chị trong thị trấn này à?”

Isabel mở tờ tạp chí, xem xét miêu tả về Quý ngài Nicholas St. John, người đứng đầu danh sách các quý ông hấp dẫn nhất London. “Thực ra ý chị là. Người đàn ông này là em trai song sinh của một trong những quý tộc giàu nhất nước Anh, nhiều quyền lực, một kỹ sĩ lão luyện, một kiếm sĩ tài ba và dường như ngài ấy cũng đủ đẹp trai để khiến các quý cô giới thượng lưu phải chạy theo.” Nàng dừng lại, mỉm cười tinh quái nhìn Lara, “Người ta phân vân làm thế nào mà đa số phụ nữ London vẫn giữ được tỉnh táo khi ngài ấy và người anh song sinh của mình cùng xuất hiện trước công chúng”.

Lara cười khúc khích, “Có lẽ họ đã tốt bụng duy trì một khoảng cách nhất định với nhau vì sự an toàn và đức hạnh của xã hội”.

“Ừm, điều đó hoàn toàn đúng đắn và phù hợp mà người đàn ông kiểu mẫu lý tưởng nên làm.”

“Đàn ông kiểu mẫu lý tưởng?”

Isabel đọc to, “*Quý ngài Nicholas là một kiểu mẫu đàn ông lý tưởng – đẹp trai và quyến rũ, bao quanh ngài là không khí bí ẩn thu hút nhiều người hâm mộ và ngài có mi mắt dài rung động lòng người. Và đôi mắt, bạn đọc thân mến! Đôi mắt xanh biếc! Hãy nói cho chị lần nữa tại sao bài báo này lại cực kỳ có tính khai trí đến thế?*”.

“Được rồi mà, rõ ràng đây không phải là bài báo đặc biệt. Nó còn viết gì nữa?” Lara ghéch cổ lên đọc cùng.

“*Tuy nhiên quý ngài này còn hơn cả một mẻ cá lớn, các bạn đọc thân mến! Tại sao ư, những chuyến đi thần kỳ của ngài không chỉ đơn thuần là đến lục địa mà còn đi sâu vào vùng phương Đông, những hành trình đó mang lại làn da rám nắng cho ngài và – mở mang kiến thức – hiện tại bên cạnh Quý ngài Nicholas chưa có cô gái trẻ nào bầu bạn, thưa các quý cô, ngài muốn tìm một người bạn đồng hành để có thể trò chuyện! La!*”

“Bài báo đó không nói La!” Lara không tin.

“Nó viết thế!” Isabel chìa tờ báo ra. “*La! Có phải chúng ta đã từ bỏ việc tìm kiếm người đàn ông oốt nhất London theo ý kiến của em không?*”

“Ừm, em cho rằng nếu ngài ấy là một người đàn ông không đáng tin, thì *la* thích hợp cho một câu cảm thán.”

“Ừm.” Isabel im lặng nghiền ngẫm bài báo.

“Isabel?” Lara kiễng người lên để tìm hiểu cái gì đang thu hút sự chú ý của Isabel. “Cái gì thế?”

Trước câu hỏi nhiệt tình đó, Isabel đột nhiên ngẩng đầu ngắt lời, “Lara, em đã đúng”.

“Em ư?”

“Bài báo ngớ ngẩn này là một dấu hiệu!”

“Nó sao?” Lara lúng túng.

“Chính nó!” Isabel dừng đọc và lấy một tờ giấy ra viết thư. “Nhưng chị nghĩ...”

“Nhưng, em nghĩ...”

“Chị cũng nghĩ thế. Tuy nhiên chính là nó.”

“Nhưng...” Lara dừng lại, bối rối, sau đó nói ngay điều đầu tiên xuất hiện trong tâm trí mình, “Nhưng... hai trăm dặm từ đây đến London thì sao?”

Isabel ngẩng lên. Nàng im lặng một lúc, nghiêng đầu suy nghĩ về điều Lara nói.

“Vậy thì, chị sẽ phải tiến hành một cuộc tranh luận có sức thuyết phục.”

Chương 3

Bài học đầu tiên:

Đừng nên tỏ ra quá mạnh mẽ trong lần gặp đầu tiên.

Để quyến rũ một quý ngài, bạn phải làm cho anh ta nhìn thấy bạn, chứ không phải nghe. Đừng làm gì thái quá trong cuộc nói chuyện đầu tiên – bạn không nên áp đặt suy nghĩ của mình lên anh ta. Mặc dù điều này dường như khá mang tính thách thức, nhưng đừng băn khoăn, bạn đọc thân mến. Nên nhớ bạn cần phải vô cùng duyên dáng để quyến rũ một quý ngài.

Pearls & Pelisses, tháng Sáu năm 1823

Nick đã đi rất nhiều nơi và anh cảm thấy tự hào về khả năng nhận biết giá trị của mình ở nhiều vùng thậm chí không mấy hứa hẹn. Nick đã dành nhiều năm đi khắp lục địa châu Âu - không phải Vienna hay Prague, Paris hay Rome - mà là những ngôi làng vô danh của châu Âu. Sau đó anh đến phương Đông, tìm kiếm đá quý tại các khu chợ tồi tàn của người Thổ Nhĩ Kỳ, khám phá những điều giản đơn mà thú vị của các cộng đồng nhỏ bé tại những khu vực xa xôi nhất của phương Đông.

Khi anh và Rock đã đi bộ cả một quãng đường dài từ Thổ Nhĩ Kỳ băng qua núi đến Hy Lạp mà không mang theo thứ gì ngoài quần áo trên lưng, Nick đã trải qua nhiều tuần mà không có thức ăn nóng, không có giường, không có bất kỳ vật dụng xa xỉ nào, nhưng anh vẫn say sưa khám phá các cổ vật. Chưa có nơi nào mà Nick không thể tìm thấy được thứ gì nổi bật để bù đắp cho nỗi vất vả của mình.

Nhưng lần này, anh gần như đã từ bỏ đối với ngôi làng ở Dunscroft. Hầu như không có gì đáng chú ý ở nơi này.

Nick và Rock đang đứng trong sân của quán trọ duy nhất ở thị trấn, để chờ ngựa được dẫn đến. Họ đợi được gần nửa tiếng thì sự nhộn nhịp đầu tiên của ngôi làng đã xua tan đi sự yên ả và tĩnh mịch vào lúc rạng sáng. Nick khẽ động dậy, nhìn cánh cửa của cửa hàng thịt mở ra, anh thấy một cậu bé xuất hiện một cách lóng ngóng. Hai tay cậu ta bê rất nhiều gói đồ chất thành một đống cao và vung về làm rơi một gói xuống mặt đường đầy bụi. Khi cậu ta quay lại nhặt nó, cả đống đồ đều nghiêng ngả chênh vênh.

Đó là điều thú vị nhất xảy ra qua hai đêm nghỉ lại tại ngôi làng Yorkshire.

“Một đồng Anh chắc sẽ rút một gói đồ nữa trước khi cậu ta bê được đống đồ này đến chỗ người bán hàng.” Nick nói.

“Điều đó làm nên đáng tối cao”, Rock đồng ý.

Cậu bé đó rời khỏi cửa hàng mà không xảy ra sự cố nào.

“Cậu đã sẵn sàng quay lại London chưa?” Rock hỏi, khi đang cất số tiền thắng cược.

“Chưa.”

“Ít nhất cậu cũng nên cân nhắc tới việc rời khỏi Yorkshire?”

“Không, trừ khi chúng ta có lý do để tin cô ấy đã rời khỏi Yorkshire.”

Rock hít sâu, nhấp nhồm trên hai gót chân. Một lúc sau, anh ta nói. “Tôi chợt nghĩ *cậu* là người duy nhất đồng ý đi tìm cô gái đó. Ở đây chẳng có gì để giữ được tôi. Ankara thú vị hơn thị trấn này.”

Nick nhướn một bên lông mày đen. “Ankara? Tôi nghĩ đó là một nơi cực kỳ khắc nghiệt, cứ nghĩ về nơi chúng ta đã ở khi lần cuối đến Thổ Nhĩ Kỳ mà xem.”

“Cậu cũng nên thế”, Rock càu nhàu. “Ít nhất chúng ta rời khỏi York. Quán trọ này và tôi nên dùng thuật ngữ dễ nghe là – thật khủng khiếp.”

Nick cười. “Cậu biết đấy, đối với một người Thổ Nhĩ Kỳ, cậu thực sự trở thành một người thích ăn diện rồi.”

“Người ta gọi đó là một con lợn bị chọc tiết, vì Chúa!”

“Cậu có nghĩ chúng ta nên tìm được một nơi tốt hơn ở York không?”

“Tôi nghĩ chúng ta có thể tìm được một nơi *tốt hơn* ở đó.”

“Có lẽ, nhưng lần cuối cùng chúng ta có được thông tin về cô ấy, thì cô ấy đã đi đến đây.” Nick nói. “Khả năng khám phá của cậu đâu rồi?”

Rock tức giận, chú ý đến chuồng ngựa. “Đã biến mất cùng với những con ngựa của chúng ta. Cậu có nghĩ ra chỗ nào có thể giữ chúng không? Và cả tằm nữa? Lý do duy nhất cho việc mất nhiều thời gian để tìm một con ngựa đó là đã chết.”

“Cái chết của những con ngựa sao?”

“Tôi đang nghĩ người dẫn ngựa đi tìm chúng đã chết.” Rock nói và tiến về phía chuồng ngựa, bỏ mặc Nick còn mãi chú ý ngôi làng của Dunscroft.

Họ đã đến gần.

Họ lần theo dấu vết của Quý cô Georgiana khắp nước Anh đến Yorkshire, dường như đến đây hành trình của cô ấy đã biến mất. Họ đã cưỡi ngựa dọc phía bắc suốt một ngày, hỏi bất kỳ ai liệu có nhìn thấy cô gái trẻ nào đi một mình không và không tìm thấy điều gì ở làng Dunscroft, nơi có một cậu bé làm việc tại thư viện nhớ là đã nhìn thấy “một quý cô giống như thiên thần” bước xuống khỏi xe chở thư. Cậu bé đó không thể nhớ chuyện gì xảy ra tiếp theo với thiên thần đó, nhưng Nick nhanh chóng xác định cô ấy không thể đi xa thêm. Cô ấy đang ở Dunscroft. Hoặc gần Dunscroft.

Anh chắc chắn về điều đó.

Nick hít thở sâu, xem xét lại ngôi làng nhỏ bé chỉ có một con đường chính duy nhất, một nhà thờ, một quán trọ và một vài cửa hàng đơn giản tượng trưng cho nền văn minh. Đối diện nhà trọ là khu đất công, một khóm cây nhỏ sinh ra từ một cây nêu trong lễ hội ngày mừng Một

tháng Năm, một buổi tối thú vị nhất trong năm ở Dunscroft. Khi anh hòa vào đám đông, Nick chú ý đến một người phụ nữ đơn độc đi ngang qua họ.

Nàng vừa đi vừa đọc, anh thấy bất ngờ với đồng giấy tờ nàng mang và thứ đầu tiên mà Nick chú ý là khả năng đi trên một đường thẳng của nàng mặc dù nàng không chú ý đến người xung quanh.

Nàng đang để tang, mặc một chiếc váy ban ngày màu đen đơn giản, một kiểu thiết kế phổ biến, dù là không hợp thời trang, nhưng ở nơi này kiểu đó hoàn toàn bình thường. Từ bộ váy anh có thể biết nàng có thể là con gái của quý tộc địa phương, nhưng sự di chuyển thoải mái của nàng lại cho thấy nàng không phải người thuộc tầng lớp thượng lưu.

Nick chăm chú quan sát, chú ý đến chiều cao đặc biệt của nàng – anh không nghĩ mình từng gặp cô gái nào cao như nàng. Các bước chân nhanh và có mục đích hoàn toàn phối hợp với bước đi ngắn quẹo rữ mà các quý cô trẻ tuổi được dạy dỗ để thể hiện sự duyên dáng. Anh không thể ngăn mình không tập trung vào chiếc váy của nàng, cứ quần lấy đôi chân quẹo rữ qua mỗi sải bước dài. Khi nàng đi, gấu váy tung lên lộ ra đôi bốt – loại giày thiên về chức năng hơn thời trang.

Nàng đội một chiếc mũ đen tròn che khuất mặt, bảo vệ mắt khỏi ánh nắng mặt trời. Giữa vành mũ và đồng giấy tờ nàng đang đọc, Nick không thể nhìn ra bất kỳ thứ gì trừ một chiếc mũi thẳng nhỏ nhắn xinh xắn. Nick tự hỏi không biết mắt nàng màu gì.

Bây giờ, nàng gần đến con phố chính, băng qua bãi cỏ mà không ngược lên một lần. Nick nhìn nàng lật sang trang mà không lỡ một bước chân nào và cả nội dung nàng đọc. Sự tập trung khác lạ của nàng thật thú vị - anh không thể không thắc mắc liệu cái gì có thể thu hút sự tập trung của nàng đến vậy. Có phải mỗi việc nàng làm đều có mục đích?

Anh đứng thẳng, quay sang tìm kiếm Rock. Đã quá lâu rồi Nick không quan tâm đến phụ nữ vậy mà hiện giờ anh đang chú ý đến một cô gái vô danh, không hề biết mặt, người mà ngẫu nhiên chỉ xuất hiện trong tầm nhìn của anh.

Và rồi tình hình trở nên hỗn loạn.

Tiếng roi quất đen đét vang lên gần đấy, theo sau là tiếng người đàn ông la hét, các con ngựa hí lên và âm thanh rầm rầm mà Nick không thể xác định được ngay lập tức đó là âm thanh gì. Anh quay theo hướng phát ra âm thanh và thoát tiên chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ nghe thấy tiếng ồn ào đó đến từ khúc cua của con đường dẫn vào thành phố chính, trước khi tình huống nghiêm trọng xảy ra gây một cảnh tượng thật hãi hùng.

Một đoàn ngựa kéo khổng lồ lao ào ào không thể kiểm soát được. Phía sau chúng kéo một cỗ xe chở hàng lớn bị mất hai bánh và đang bị kéo nghiêng về một bên. Những phiến đá lát đường đang rơi xuống từ xe ngựa và tiếng đá đập vào thành xe bằng gỗ càng làm những con

ngựa đang phi với tốc độ kinh hoàng thêm hoảng loạn. Người đánh xe đã biến mất cùng với những chiếc bánh xe và không ai điều khiển cỗ xe đồ sộ đó, những con ngựa không quan tâm đến bất kỳ vật gì trên đường chạy.

Và cô gái bình dân đang sắp bước vào đường chạy của lũ ngựa.

Nàng vẫn đang mải mê đọc ngay cả khi Nick kêu to nàng. Nàng đặt bước chân định mệnh cuối cùng lên con phố chính và khoảnh khắc ấy anh biết rằng mình không có lựa chọn nào khác ngoài cứu nàng.

Chết tiệt.

Anh bắt đầu phóng qua sân quán trọ. Liếc mắt nhanh để xác nhận anh có thể tóm được nàng kịp lúc, với điều kiện anh không hụt một bước chân nào và nàng không đột nhiên quyết định nhận thức lại với môi trường xung quanh. Lý do thứ hai có thể không xảy ra.

Nick cảm thấy mặt đất cứng đang rung lên dưới đôi bốt của anh bởi tiếng vang âm âm như sấm của những vó ngựa khi anh lao qua phố, chạy về phía cô gái đúng lúc anh cảm nhận những con vật khổng lồ này đang lao thẳng vào họ.

Điều này thật ngu xuẩn.

Do những âm thanh lộn xộn xung quanh hoặc do bản năng tự vệ tiềm tàng, nàng ngược nhìn lên.

Mắt nàng màu nâu.

To như những chiếc đĩa.

Nàng há hốc miệng kinh ngạc và đột ngột nín thở, đóng băng vì ngạc nhiên và lúng túng và tất cả mọi điều Nick có thể hy vọng là nàng sẽ không rơi khỏi đường bay của anh hoặc cả hai sẽ rơi vào tình cảnh cực kỳ khủng khiếp.

Có phải anh vẫn không học được bài học đắt giá liên quan đến việc cứu sống các cô gái trẻ khỏi thảm họa trước mắt hay không?

Rõ ràng là không.

Ngay sau đó anh đè lên nàng, sức đẩy của cơ thể to lớn của anh kéo theo nàng, đôi tay anh ôm chặt lấy nàng khi họ trượt trên mặt đất với lực va chạm rất mạnh. Giấy tờ của nàng bay lung tung.

Theo bản năng, anh khéo léo xoay người để bảo vệ nàng không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, hành

động đó có thể hoàn toàn giết chết anh và hoàn toàn có thể dẫn đến tàn phế.

Khi họ chạm đất, chỉ hơi lệch tâm thôi cũng đủ làm cánh tay Nick đau nhói, anh nghiêng rặng trước khi họ lăn thêm vài vòng trên thảm cỏ dày. Khi họ dừng lại, anh cảm thấy những con ngựa phi qua, trái đất như run rẩy bên dưới vó ngựa khi chúng để lại những dấu vết đáng sợ.

Anh nằm yên một lúc lâu, vai trái và đầu gối phải nhói đau khá quen thuộc nhưng không đáng lo ngại. Đó cũng là lúc anh nhận ra mình đang ôm cơ thể ấm áp của một cô gái.

Người anh uốn cong ôm lấy nàng, đôi tay anh theo bản năng bảo vệ đầu và cổ nàng khỏi bị thương. Anh cẩn thận ngẩng đầu, nhìn xuống cô gái đang nằm trọn trong cái ôm của anh, đôi mắt khép chặt, đôi môi mím lại thành một đường mỏng. Anh có thể cảm nhận được hơi thở dữ dội của nàng đang phả vào ngực anh. Nàng đã đánh rơi mất mũ khi ngã và mái tóc xoăn dày màu nâu vàng rũ xuống mặt nàng. Anh gập một tay lại, dịch chuyển cánh tay đỡ đầu nàng và, không suy nghĩ, anh gạt tóc nàng sang một bên.

Đôi mắt nàng mở ra, chớp chớp nhìn anh.

Mắt nàng không chỉ là màu nâu. Đôi mắt đó là sự pha trộn của mật ong và màu vàng và gồ gồ được phóng đại bởi những giọt nước mắt long lanh, do sợ hãi, bối rối, ngạc nhiên và nhẹ nhõm.

Có cái gì đó vừa dịu dàng vừa quyến rũ ở cô gái này.

Sau đó nàng bắt đầu vùng vẫy.

“Thưa ngài! Hãy tránh xa người tôi nào!” Nàng dùng tay đẩy ngực và gỡ cánh tay Nick ra khỏi người. “Ngay lập tức!” Một trong những cú đẩy của nàng chạm vào cánh tay bị thương của anh và cảm giác đau ở vai làm Nick nhăn nhó.

Anh đã sai. Nàng không hề dịu dàng. Nàng là một người đánh đá.

“Dừng lại.” Lời nói đó đã kiềm chế hành động của nàng.

Nàng cứng người bên dưới anh và ngay lập tức anh nhận thức được vị trí của họ, cơ thể nàng ép chặt vào anh, ngực nàng phập phồng bên ngực anh khi nàng cố gắng hít thở sâu và bình tĩnh. Đùi anh ở giữa hai đùi nàng, làm nhàu chiếc váy nàng đang mặc. Và đột nhiên, anh cảm thấy đầu gối mình không đau mấy so với những vị trí khác trên người.

Không đau một chút nào.

Anh nhẹ nhàng rời khỏi cơ thể nàng, nhăn mặt do vết thương bên vai phải bị tác động. Anh khẽ rên rỉ vì đau nhói, nhếch một bên mép anh nói. “Tôi hy vọng những giấy tờ của nàng đáng giá để suýt giết chết cả hai chúng ta.”

Đôi mắt nàng mở to. “Chắc chắn không phải ngài đang đổ lỗi cho tôi về hoàn cảnh hiện tại của chúng ta chứ. Ngài đã tấn công tôi!” Nàng ấn tay vào ngực anh và dùng hết sức để đẩy anh ra – một chút ngạc nhiên, cân nhắc đến tình cảnh cận kề cái chết vừa xong của họ.

Nghe câu nói đó, Nick nhướn mày, nhưng anh vẫn nhanh chóng đứng lên và chỉnh lại áo khoác của mình, mất vài giây để xem xét tay áo bị hủy hoại, khuỷu tay bị rách và rồi anh nắm lấy cổ tay áo, bằng một lực kéo mạnh anh xé đứt phần dưới cánh tay áo.

Anh quay sang nàng, vẫn còn trên mặt đất, đang ngồi thẳng lưng, chăm chú nhìn qua những lọn tóc xoăn nâu vàng bị bung ra, nàng sưng sờ bởi ống tay áo sơ mi trắng của anh giờ đây bay phần phật trong gió.

“Ồ, không phải có thể dùng cái gì đó khâu lại cái này là mặc được à”, anh nói, chìa cánh tay ra hỏi nàng.

Nàng nhẹ nhàng nghiêng đầu như thể không hiểu về hành động của anh.

“Nàng biết đấy, hành động của nàng có thể làm cho một người đàn ông phật ý đấy”, anh nói. “Cứu sống nàng chứng tỏ thiện ý của ta.”

Nàng chớp mắt và trong giây lát, anh chắc rằng là mình đã nhìn thấy cái gì đó lung linh trong mắt nàng – sự thích thú chẳng, có lẽ thế. Nàng nắm lấy tay anh và đứng dậy. “Ngài không cứu sống tôi. Tôi hoàn toàn ổn đến khi ngài...” Nàng cau mày kiểm tra mức độ nghiêm trọng của một bên chân – anh sẽ không chú ý đến nếu không bị nàng hấp dẫn.

“Sao cũng được”, anh nói, cánh tay buông thõng phía sau nàng. “Nàng đã có một cú ngã hoàn toàn bất ngờ”. Khuôn mặt họ chỉ cách nhau vài phân. Anh hạ thấp giọng, “Nàng không sao chứ? Ta có thể đưa nàng về nhà không?”

Khi nàng nhìn lên, anh thấy sự nhận thức lóe lên trong mắt nàng. *Nàng đang có cảm tình với anh.* Điều đó vụt biến mất khi anh có thể cân nhắc thêm. Nàng tránh sự động chạm của anh, rút tay lại, một giọt màu hồng chảy trên mặt nàng, từ một vết xước lớn bên xương gò má cao. “Không, tôi ổn, thưa ngài. Tôi không cần sự giúp đỡ của ngài. Ngài không cần phải tự gây rắc rối cho mình thêm vì tôi nữa.”

Nick sửng sốt. “Không hề, thưa quý cô. Tôi rất vui được giúp quý cô trong tình cảnh nguy hiểm này.”

Giọng nàng tỏ vẻ đề phòng. “Tôi biết ngài nghĩ như thế nào về việc tôi gặp rắc rối, thưa ngài. Tuy nhiên tôi đảm bảo tôi hoàn toàn nhận thức được môi trường xung quanh tôi.”

Một bên lông mày nhướn lên anh nói. “Nàng nhận ra sao?”

Nàng gật đầu tức thì. “Đúng thế.”

“Vậy nàng bắt đầu lên kế hoạch thoát khỏi đường chạy của những con ngựa đang xông về phía nàng khi nào?”

Nàng mở miệng định trả lời, nhưng rồi ngậm miệng lại. Nàng lùi lại một bước và quay đi tìm kiếm những tờ giấy đã làm rơi khi họ ngã, mà hiện tại chúng đang nằm rải rác trên đám cỏ. Nàng bối rối và tức thì Nick cũng cảm thấy lúng túng. Anh nhìn nàng trong chốc lát, rồi giúp nàng đuổi theo một vài tờ giấy bị gió thổi ra xa. Anh lén lút đọc nội dung trên đồng giấy tờ đã thu hút nàng và hóa ra chúng là hóa đơn – điều đó làm anh ngạc nhiên. Tại sao một cô gái trẻ hấp dẫn lại đang giải quyết vấn đề tài chính?

Quay lại phía nàng, anh cúi xuống và đưa những tờ giấy đó cho nàng. Khi nàng cầm lấy chúng, anh nắm lấy tay nàng, ngón tay cái lướt nhẹ qua đốt ngón tay bám đầy cỏ của nàng rồi đứng thẳng nói. “Thưa quý cô, tôi thực sự xin lỗi. Tôi xin phép tự giới thiệu bản thân. Tôi là ngài Nicholas St. John.”

Nàng sững sờ, chăm soi mặt anh và Nick cố gắng kiềm chế để không vượt thẳng cà vạt của mình. Rút tay ra khỏi cái nắm tay của anh, nàng nhắc lại, “Có phải ngài vừa nói là St. John?”

Trong lời nói của nàng có ý muốn xác nhận lại thông tin anh nói và Nick dừng lại, không hiểu về nội dung ý của nàng. “Đúng vậy.”

“Quý ngài Nicholas St. John?”

Nàng biết anh.

Tờ tạp chí chết tiệt.

Khi anh nói, giọng đầy lo lắng. “Đúng vậy.”

Nàng tìm kiếm anh. Giống như tất cả người khác.

Tất nhiên, những người khác đã không bị đe dọa tính mạng thế này.

Hoặc đẹp đến thế này.

Anh lắc đầu để xóa bỏ ý nghĩ đó – đẹp hay không thì phụ nữ cũng là một con rắn độc – và nhìn qua vai mình, anh phải tìm một lối thoát ngay thôi.

“Quý ngài Nicholas St. John. *Nhà khảo cổ học.*”

Và lần này đến lượt Nicholas ngạc nhiên. Đó là câu hỏi hoàn toàn không nằm trong dự kiến của anh. Anh đã được chuẩn bị cho các câu hỏi *Nicholas St. John, em trai của hầu tước Ralston? Hoặc Quý ngài hấp dẫn của London, Nicholas St. John?* Hoặc *Quý ngài hấp dẫn của London, Nicholas St. John?* Hoặc thậm chí *người độc thân thích hợp để kết hôn nhất của London, Nicholas St. John?* Tuy nhiên, được nhận định là một chuyên gia trong ngành khảo cổ, lại là một câu hỏi hoàn toàn khác so với anh mong chờ từ phần lớn phụ nữ.

Có lẽ anh đã tìm thấy một cô gái sống trên đảo của Anh mà không đọc tạp chí *Pearls & Pelisses*.

“Có thể coi như vậy.”

Rồi nàng cười, tiếng cười phấn khởi và chào đón. Trong phút giây ấy nàng bỗng trở nên đẹp hơn và Nick không thể ngăn mình cười đáp lại. “Tôi không thể tin được điều đó. Ngài đang ở rất xa nhà đấy, thưa ngài.”

Không quá xa, miễn là nàng cười.

Nick lắc đầu xóa bỏ ý nghĩ lơ lửng đó ra khỏi đầu.

“Dường như không công bằng khi ta vừa đến đây còn nàng thì đã biết nhiều điều về ta. Ở một mức độ nào đó.”

“Tôi thừa nhận, tôi nghĩ, ngài rất... khác.” Rồi nàng cười. “Dĩ nhiên, không phải tôi nghĩ nhiều về ngài. Nhưng bây giờ ngài ở đây. Ở Dunscroft! Thật may mắn!”

Nick cố gắng hiểu được câu nói lộn xộn của nàng. “Tôi e rằng tôi không hiểu.”

“Dĩ nhiên ngài không hiểu! Nhưng ngài sẽ hiểu! Điều gì đã mang ngài đến Dunscroft?” Nick định mở miệng nói nhưng nàng đã xua tay. “Không quan trọng, Không thành vấn đề! Vấn đề là ngài đã ở đây!”

Đôi lông mày của Nick nhú chặt lại với nhau. “Nàng có thể nhắc lại được không?”

“Ngài là một dấu hiệu.”

“Một dấu hiệu?”

“Đúng vậy. Chính là ngài. Nhưng không phải là một dấu hiệu mà Lara nghĩ.”

“Không phải.” Cả câu chuyện làm Nick thầm hỏi liệu có phải anh đã chịu một cú va đập

mạnh vào đầu khi họ ngã hay không.

Nàng lắc đầu. “Không. Ngài là một dấu hiệu cho tôi thấy cần phải bán bộ sưu tầm đá cẩm thạch.”

“Đá cẩm thạch?”

Nàng nghiêng đầu. “Quý ngài Nicholas, ngài ổn chứ?”

Anh chớp mắt. “Vâng. Tôi không sao.”

“Do ngài ngài đang nhắc lại chính xác những điều tôi nói hơn là trả lời.” Anh không đáp. “Chắc chắn ngài là Quý ngài Nicholas St. John chứ? Nhà khảo cổ học?”

Đúng vậy. Đó là một trong số ít những điều anh chắc chắn khi đối diện với khuôn mặt bối rối của cô gái này. “Ừ.”

Nàng cân nhắc nhìn anh một lúc lâu. “Được rồi, tôi tin ngài.”

“Xin lỗi, ngài có thể nhắc lại được không?”

“Tha thứ cho tôi, nhưng ngài không có vẻ... lạnh lợi... của các nhà nghiên cứu.”

Giờ thì Nick cảm thấy bị xúc phạm. “Thưa quý cô. Ta đảm bảo với ngài... nếu ngài cần một nhà khảo cổ học, ngài không thể tìm được ai tốt hơn ta.”

“Ngài không cần phải nói quá như vậy”, nàng nói. “Đâu phải tôi có sẵn một loạt các nhà khảo cổ học để mà kén chọn đâu.” Nàng cười tươi và nụ cười đó giống như một cú đánh vào đầu Nick. Một lần nữa.

Cô gái này là ai?

Cứ như đọc được suy nghĩ của anh, nàng nói, “Tôi là quý cô Isabel Townsend. Và tôi phải cảm ơn ngài vì đã làm cho mọi việc trở nên dễ dàng hơn”.

Nick nhú mảy. “Xin lỗi, nàng có thể nhắc lại lần nữa không.”

Nhưng cô gái khó hiểu này không đáp lại. Thay vào đó, nàng quay đi, nhìn xuống mặt đất xung quanh, rồi mừng rỡ reo lên, khập khiễng đi vài bước và nhặt nhặt lên một chiếc túi xách khá cũ kỹ. Nick quan sát khi nàng lục tìm thứ gì đó bên trong, cuối cùng lấy ra một tờ giấy nhỏ hình vuông, rồi nhanh chóng đưa cho anh.

Nick nhìn tờ giấy hoài nghi hỏi, “Đây là cái gì?”.

“Nó nói về ngài”, nàng nói, một cách đơn giản, như thể điều đó là hoàn toàn hợp lý.

“Về ta?”

Nàng gật đầu. “Thật ra, nói về Hiệp hội đồ cổ hoàng gia nói chung.” Nàng mỉm cười trước sự bối rối của anh. “Tuy nhiên khi ngài ở đây... tôi thực sự nghĩ có ngài là tốt rồi.”

Không phải ngày nào Isabel cũng bị bay vào không trung để thoát khỏi đường chạy của đoàn ngựa phi nước đại. Nhưng nếu đó chính là nguyên nhân đưa một thành viên của Hiệp hội khảo cổ hoàng gia đến Yorkshire, thì nàng sẽ chấp nhận tất cả những vết thâm tím qua vụ nhào lộn vừa rồi.

Đúng vậy, Quý ngài Nicholas St. John chắc chắn là một dấu hiệu.

Người đàn ông này là một nhà khảo cổ học – một chuyên gia về lịch sử và quan trọng hơn là chuyên gia định giá đá cẩm thạch của Hy Lạp. Trong khi đó tình cờ nàng lại có một bộ sưu tập đá cẩm thạch đang cần định giá. Và cần bán. Càng nhanh càng tốt.

Nàng gạt bỏ cảm giác đau nhói sang một bên khi nàng xem xét lại kế hoạch đó. *Đây là giải pháp hợp lý duy nhất.* Nàng cần tiền. Một cách nhanh chóng. Ngài Nicholas đây có thể dễ chịu hơn ngài Densmore rất đáng ngờ mà họ không biết đến.

Và nếu ông ta ở đây, Isabel – và những phụ nữ khác tại điền trang – sẽ gặp rắc rối lớn.

Nhưng với anh thì không. Nàng cố gắng hít thở suy nghĩ.

Không, anh là câu trả lời cho các vấn đề của họ.

Nếu cha nàng để lại cho nàng mười nghìn bảng Anh, không còn gì hạnh phúc hơn điều đó.

Dù sao, mười nghìn bảng Anh sẽ làm nàng hơi vui hơn.

Nhưng bộ đá cẩm thạch này đáng giá một cái gì đó, đủ để thuê một ngôi nhà mới và giúp các

cô gái giải thoát khỏi rắc rối. Nếu may mắn, nàng sẽ có một ngôi nhà Minerva thứ hai ngay trong tuần này.

Nàng không nghĩ mình sẽ nói thế, nhưng cuốn tạp chí đó là ngoài sức tưởng tượng.

Nàng quan sát Quý ngài Nicholas khi anh đọc bức thư nàng đã soạn thảo vào buổi sáng hôm đó. Rõ ràng không có gì nghi ngờ tại sao anh lại được gọi là Quý ngài hấp dẫn. Anh là một mẫu người đàn ông khá nổi bật. Theo kinh nghiệm, thì đúng là thế. Anh cao to, vai rộng và qua cái nắm tay đầu tiên Isabel biết rằng cái áo khoác đắt giá đã che đi phần nào cơ bắp có thể đè bẹp hầu hết những người đàn ông ở Yorkshire và có khả năng là đè bẹp tất cả những người ở nước Anh.

Tuy nhiên, rõ ràng không phải chỉ có kích thước là điểm thu hút của anh. Mà chính là khuôn mặt anh, thanh thoát và đẹp trai. Đôi môi anh, giờ đây khép lại thành một đường mạnh mẽ và kiên định, rất dễ nở một nụ cười và đôi mắt xanh lấp lánh, tương phản hoàn toàn với phần còn lại anh, mái tóc đen và làn da rám nắng. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt xanh nào xanh đến nhường ấy, chúng ẩn tượng đủ để người khác không nhận ra vết sẹo.

Ngay đó có một vết sẹo.

Nó dài và phân, từ phía trên lông mày bên phải kéo dọc nửa trên má của anh – một vết sẹo mỏng và mờ đã nhạt dần theo thời gian. Isabel khẽ nhúm mày khi nghĩ đến cảm giác đau đớn mà nó mang lại. Nó nằm gần góc mắt xanh lấp lánh, gần đến nỗi quả thật anh rất may mắn khi không mất con mắt đó.

Nó rất nguy hiểm – một lời cảnh báo – một dấu hiệu cho thấy người đàn ông này rất nguy hiểm và không thể xem thường. Và, Isabel phần nào xem vết sẹo như một biểu hiện của sự mãnh liệt từng thấy ở quý ngài Nicholas trước khi anh chop lấy nàng trên phố và cứu cả hai thoát khỏi đường chạy của những con ngựa đó... Nhưng Isabel không hề thấy sợ hãi khi nhìn thấy nó. Thay vào đó, nàng rất tò mò. Anh đã nhận vết sẹo ấy ở đâu? Như thế nào? Khi nào?

“Quý cô Isabel.” Nàng bị đánh thức khỏi sự mơ màng của mình bởi tiếng gọi tên nàng.

Anh đã chờ nàng trả lời trong bao lâu?

Nàng đỏ mặt xấu hổ, đáp lại anh mắt anh. “Thưa quý ngài?”

“Nàng là con gái của Bá tước Reddich?”

“Chị gái của Bá tước hiện tại.”

Ánh mắt anh thể hiện sự cảm thông. “Ta không biết tin về cha nàng. Hãy nhận lời chia buồn của ta.”

Mắt Isabel nheo lại. “Ngài quen cha tôi?”

Anh lắc đầu. “Ta e là chúng tôi không có chung những cuộc hành trình.”

Nàng thở phào và nói. “Vâng. Tôi cũng không nghĩ ngài biết cha tôi.”

Nếu Nick hiểu ý Isabel nói thì anh không thể hiện. Anh đưa bức thư nàng đã viết ra và nói. “Ta nên tin là nàng có một bộ sưu tập đồ cổ?”

“Không có bộ sưu tập nào tốt hơn đâu.” Isabel không thể kìm nén sự tự hào trong giọng nói. Một bên lông mày anh nhếch lên làm nàng đỏ mặt. “Vậy thì, không có bộ sưu tập *cá nhân* nào tốt hơn.”

Nick mỉm cười. “ta chưa bao giờ nghe về nó.”

“Đó là của mẹ tôi.” Nàng nhanh chóng trả lời, như thể điều đó có thể làm mọi chuyện trở nên rõ ràng. “Tôi đảm bảo với ngài rằng, nó xứng đáng để ngài dành thời gian tìm hiểu.”

Nick khẽ gật đầu. “Trong trường hợp này, thưa quý cô, ta chấp nhận lời đề nghị của nàng. Ta có chút việc để làm chiều này, có lẽ sẽ đến vào ngày mai.”

Quá nhanh?

“Ngày mai?” Lời nói vang lên khi hơi thở bị tắc lại. Nàng không dự kiến sẽ chào đón một người định giá ít nhất trong vòng một tuần – có thể lâu hơn thế. Cuối cùng thì, ai là người mong gặp ai ở Dunscroft? Tiền công thì sao?

Hiện tại điền trang không có điều kiện để được viếng thăm bởi một người đàn ông, đặc biệt là một quý ngài London. Các cô gái sẽ phải chuẩn bị cho sự xuất hiện của anh; họ phải kín đáo nhất khi anh đến. Một ngày không có nhiều thời gian. “Ngày mai”, nàng nhấn mạnh.

Làm thế nào nàng có thể trì hoãn ngày anh đến?

“Tất nhiên rồi. Thực tế...”, anh liếc nhìn về phía quán trọ, “Bạn của ta đang đến đây cùng với những con ngựa. Tùy thuộc vào thời gian giải quyết công việc của chúng tôi, chúng ta có thể tiến hành ngay chiều nay”.

Chiều nay.

“Bạn của ngài.” Nàng nhìn qua vai theo hướng ánh mắt của anh, nơi đó nàng thấy một người đàn ông to lớn đang dắt một con ngựa đen và một con ngựa xám đi về phía họ. Mắt nàng mở lớn ngạc nhiên vì thân hình anh ta. Anh ta phải cao hơn người thợ rèn trong làng khoảng mười

lăm centimet và đôi vai cũng rộng hơn vài phân. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy ai to cao như thế. Đường bộ đến vậy.

Nàng phải trở về nhà. Các cô gái cần được cảnh báo ngay.

Quay sang St. John, Isabel nói. “Thưa ngài... tôi... tôi chắc rằng ngài có nhiều việc tốt hơn để làm vào chiều nay hơn đến xem bộ sưu tập cẩm thạch của tôi. Ngài chắc đã có kế hoạch, trước khi tôi...”

“Trước khi cả hai suýt bị giết, phải.” Anh chốt hạ với nàng. “Ồ, may mắn thay, chúng tôi không có chuyện gì tốt hơn để làm cả. Chúng tôi định dành thời gian cả buổi chiều để tìm kiếm thứ gì hay ho, nhưng nàng đã mang điều đó đến cho ta, ta sẽ rất vui khi đến thăm các bức tượng của nàng.” Nick dừng lại, nhìn thấy lo lắng trong đôi mắt nàng. “Nàng không sợ Rock chứ? Anh ấy chỉ là một chú mèo con.”

Tên của người khổng lồ là Rock?

Dĩ nhiên rồi.

“Chắc chắn là không”, Isabel nói quá nhanh. “Tôi khá chắc rằng Ngài Rock hoàn toàn là một quý ông.”

“Tuyệt vời. Vậy điều đó đã được quyết định.”

“Điều gì được quyết định?”

“Chúng tôi sẽ đến trang viên Townsend Park vào chiều nay, chậm nhất là ngày mai. Thật ra, ta rất muốn hộ tống nàng về nhà. Ta muốn chắc chắn rằng nếu nàng lại phân tâm thì phải có một người ở đó để cứu nàng thoát khỏi đường chạy của những con ngựa.”

Nàng đỏ mặt khi nhận ra anh đang trêu chọc. “Thưa ngài, ngài đã quá cường điệu rồi. Tôi hoàn toàn ổn mà.”

Khuôn mặt anh trở nên nghiêm túc. “Không, quý cô Isabel, nàng không ổn. Nàng đã suýt bị giết đấy.”

“Vô lý.”

Nick nheo mắt nhìn nàng. “Ta thấy nàng là người cố chấp.”

“Tôi không thế.” Nàng cân nhắc câu nói của anh. “Ít nhất, không cố chấp hơn những người phụ nữ khác.”

“Ta đánh giá cao sự thật thà của nàng, tuy nhiên, hầu hết các quý cô sẽ nói cảm ơn ta vì đã cứu mạng họ.”

“Tôi...”, nàng dừng lại, không biết làm sao đáp lời. *Có phải anh đang trêu chọc nàng không?*

“Không, không”, anh nói, cắt ngang chuỗi từ ngữ ngớ ngẩn nàng muốn nói. “Đừng nói bất kỳ điều gì bây giờ. Điều đó sẽ giống như tôi bắt buộc nàng phải bày tỏ lòng biết ơn vậy.”

Chắc chắn anh đang trêu chọc nàng.

Anh nghiêng người đến gần nàng. “Nàng có thể cảm ơn ta vào lúc khác.”

Isabel không thích cái cách mà giọng nói trầm thấp đầy hứa hẹn của anh khiến lòng nàng cuộn lên.

Trước khi nàng đáp, anh đã quay sang chào hỏi bạn mình và cầm dây cương của con ngựa lớn màu xám. Quay đầu lại, Nick nói, “Quý cô Isabel, tôi xin phép được giới thiệu bạn và đồng sự của ta, Durukhan”.

Người đàn ông khổng lồ tiến lại gần, anh ta cao gần bằng con ngựa giống màu đen đứng bên cạnh. Isabel đưa tay ra và Rock cúi chào nàng.

“Anh Durukhan”, nàng nói, “Rất hân hạnh được gặp anh.”

Rock đứng thẳng, tỏ ra rất hiếu kỳ. “Vinh hạnh này nên dành cho ta.”

Nhìn vào đen của người đàn ông đó, nàng cảm thấy bắt buộc phải giải thích. “Quý ngài Nicholas – ngài ấy đã tốt bụng đẩy tôi ra khỏi đường chạy của...” nàng vẫy một tay về phía chiếc xe hàng biến mất từ lâu, “vài con ngựa”.

“Có không?” Hai người đàn ông nhìn nhau nhưng nàng không hiểu có nghĩa gì.

Và nó biến mất trong nháy mắt khi St. John thay đổi chủ đề. “Quý cô Isabel mời chúng ta đến xem bộ sưu tập cổ vật của cô ấy, Rock.”

“À”, Rock nói, xem xét Isabel. “Bây giờ chúng ta sẽ đến đó phải không?”

Tim Isabel đập thành thịch khi nàng tưởng tượng hai người đàn ông này xuất hiện trước bậc cửa ngôi nhà Minerva mà không được báo trước. “Không!” Nàng nói, rất to.

Hai người đàn ông nhìn nhau, rồi quay sang nhìn Isabel, Isabel mỉm cười e ngại. “Tôi có việc phải làm ở thị trấn. Và nhiều việc phải làm ở nhà. Và tôi chưa chuẩn bị bộ sưu tập để ngài xem. Thật ra, tôi không nghĩ ngài sẽ đến đây. Ngài là một dấu hiệu, ngài nhớ chứ?”

Im mồm, Isabel. Mà đang nói như một đứa ngớ ngẩn.

Anh khẽ mỉm cười làm da dầy nàng nhộn nhạo. “Nàng vẫn chưa chuẩn bị gì cho một dấu hiệu.”

“Chính xác!” Nàng dừng lại. “Dù sao đi nữa, tôi nghĩ là ngài hiểu.”

St. John gật đầu. “Ừm. Nàng có nhiều việc phải làm.”

“Đúng vậy.” Nàng lờ đi sự thích thú trong ánh mắt anh, lo lắng vuốt nhẹ mái tóc trước khi chú ý đến chiếc mũ của nàng. Nó nằm cách đó vài mét sau khi bay khỏi đầu nàng trong cú va chạm. Nàng bước vội về phía chiếc mũ - trong khi một mắt cá chân bị đau - và nhặt nó lên, rồi quay lại với hai người đàn ông đang chăm chăm nhìn nàng.

Nếu không quá khó chịu vì đau, nàng sẽ thấy thích thú trước vẻ mặt chết lặng của họ.

Thay vào đó, nàng lùi lại dần dần tránh xa hai người đàn ông to lớn. “Vậy là, như ngài biết, Quý ngài Nicholas. Tôi không thể giới thiệu với ngài bộ sưu tập đó bây giờ... nhưng ngày mai... ngày mai sẽ được. Vào buổi chiều? Ba giờ?”

Anh gật đầu đồng ý. “Vậy ngày mai.”

“Buổi chiều ngày mai”, nàng nhắc lại.

“Ta đồng ý.”

“Tuyệt vời. Tôi sẽ háo hức chờ đón chuyến đến thăm của hai người.” Với nụ cười quá rạng rỡ và cái gật đầu quá háo hức, Isabel quay người và khấn trương bỏ đi, để lại hai người phía sau.

Vài giây sau, Rock quay sang nhìn Nick trong khi anh vẫn mãi dõi theo nàng. “Chúng ta sẽ không chờ đến tận ngày mai chứ?”

Nick lắc đầu. “Không.”

“Cô ấy đang che giấu điều gì đó.”

Nick chỉ gật đầu cộc lốc. “Rất không tốt.” Anh nhìn nàng, chú ý tới bước chân hơi khập khiễng khi nàng vội vàng băng qua phố và bước vào một tòa nhà gần đó.

“Đã nhiều năm rồi tôi không nhìn thấy điều đó.”

Nick mãi miết nhìn Isabel. “Thấy cái gì?”

“Khuôn mặt của *Khazar*.”

Một lúc sau Nick quay sang Rock.

“Một trăm đồng bảng Anh nếu chúng ta tìm thấy cô ấy.”

Rock lắc đầu. “Tôi không tham gia vụ cá cược đó.”

Chương 4

Vài giờ sau, Nick và Rock đã đứng trên lối vào của điền trang Townsend Park. Nơi ở của Bá tước Reddich là một ngôi nhà lớn và trang nghiêm, cao ba tầng, cửa sổ hình cung, vẻ bề ngoài của tòa nhà làm nổi bật quá khứ ẩn tượng của ngài Bá tước hơn là hoàn cảnh thực tại của nó.

Ngôi nhà khá yên tĩnh kích thích trí tò mò của Nick. Nó vừa là một ngôi nhà yên tĩnh không bóng người lai vãng, vừa có cái gì đó không hoàn toàn là đang ngủ, rất thú vị. Nếu bà chủ của Townsend Park là dấu hiệu nào đó, Nick sẽ đặt cược cho sự lựa chọn thứ hai. Nếu điều anh nghi ngờ là đúng, thì anh sắp tìm thấy cả hai cô gái mà anh đang tìm kiếm.

Đó là nếu anh được phép bước vào bên trong ngôi nhà.

Anh và Rock đang đứng ở chân bậc thang dẫn vào dinh thự, cầm dây cương trên tay, chờ đợi một người dẫn ngựa hoặc một người hầu để xác nhận việc họ đã đến trong vài phút qua.

Vào thời điểm này, điều đó dường như không xảy ra.

“Cậu có thấy chúng ta trông giống những kẻ ngớ ngẩn không?” Rock dài giọng, dẫn ngựa đến sát mép con đường, nơi anh ta có thể dựa lưng vào thành đá lớn dẫn lên cánh cửa vào nhà. Con ngựa đen dường như không đồng tình với chủ nhân của nó, gõ chân xuống mặt đất và khịt mũi nôn nóng.

“Chúng ta sẽ không giống những tên ngốc nếu không có khán giả nào gán cho chúng ta danh hiệu đó. Cô ấy không muốn chúng ta đến đây hôm nay. Nên cô ấy không thể bố trí người hầu để tiếp đón được.”

Rock ném cho Nick một cái nhìn thẳng thắn, “Tôi thấy tính kiên trì trong việc mong muốn cứu mạng cô gái có thể tự chăm sóc mình của cậu vẫn còn nguyên vẹn nhỉ”.

Nick lờ đi, ném dây cương cho người bạn rồi bước lên bậc thang, hai bậc một bước.

Rock đi theo và càng tò mò. “Cậu làm vậy là có ý gì?”

Nick quay đầu và đứng trước cánh cửa lớn bằng gỗ sồi và cười giễu, “Sao chứ, tôi định làm điều mà bất kỳ quý ông tốt bụng nào sẽ làm trong tình huống này. Tôi gõ cửa”.

Rock khoanh tay trước ngực. “Thật thú vị nếu không có điều gì xảy ra.”

Nick nắm lấy chiếc vòng sắt to treo trên cửa rồi đập vào cánh cửa tạo thành một tiếng vang rền báo hiệu, đồng thời cố gắng nhớ lại lần cuối anh sử dụng vòng sắt treo cửa.

Trước khi anh có thể xem xét trả lời câu hỏi đó, thì cánh cửa đã mở. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Nick nghĩ rằng cánh cửa tự bật ra, đến khi anh nhìn xuống thấy một đôi mắt nâu quen thuộc, ngự trị trên khuôn mặt của một cậu bé. Một cậu bé có khuôn mặt hết lộ mứt dâu.

Nick hoàn toàn không biết xử lý tình huống này như thế nào, tuy nhiên, trước khi anh nói được điều gì, cậu bé đã tự xử lý theo cách của mình.

Cánh cửa đóng sầm lại một cách nhanh chóng như lúc nó mở ra.

“CÓ MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐANG ĐỨNG TRƯỚC CỬA!”

Tiếng hét đủ lớn để vang qua cánh cửa dày bằng gỗ sồi một cách rõ ràng và Nick, ngạc nhiên, quay sang Rock để khẳng định rằng chuyện vừa mới xảy ra đây là có thật.

Bạn anh thì đang cười rung hết cả người.

“Tôi thấy cậu đang có được một sự trợ giúp tuyệt vời.”

Khi cười xong, Rock đưa tay lên để làm hòa. “Tôi cam đoan với cậu, ngay khi cậu chọc thủng được tuyến phòng thủ của lâu đài này, tôi sẽ hỗ trợ cậu từ phía sau.”

Nick quay lại phía cánh cửa, sau một lúc cân nhắc, anh áp tai vào lớp gỗ sồi đó, cứ như anh có thể nghe thấy chuyện gì đang diễn ra đằng sau nó. Rock lại bật cười và Nick vẫy tay ra hiệu im lặng, xác thực rằng anh nghe thấy những tiếng thì thầm điên cuồng phát ra từ bên trong ngôi nhà.

Lùi lại, anh chạm vào cái vòng sắt định gõ cửa một lần nữa thì bị ngăn lại. “Thưa ngài?”

Anh quay đầu thấy một cậu thanh niên gầy và cao lều nghều mặc chiếc quần dài đen, cùng chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác áo ghi lê xanh hơi bẩn xuất hiện ở góc bên của ngôi nhà. Cậu ta đội chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống gần hết trán và trong giây lát Nick tự hỏi tại sao người hầu này lại không bỏ mũ ra trước khi anh nhận ra rằng điền trang này thực sự bất thường.

“Chúng ta đến đây theo lời mời của quý cô Isabel.”

Cậu ta bước đến bậc thang và dừng lại. “Không phải ngài đến đây vào ngày mai sao?”

Bỏ qua hành vi láo xược đó – Khi nào thì anh nhận được một câu hỏi như thế từ người hầu? – Nick đáp, “Chúng ta đang ở đây.”

“Các ngài sẽ không gặp cô ấy ở trong đó đâu.”

“Cô ấy không ở nhà sao?”

Cậu ta giậm giậm gót chân, cân nhắc câu hỏi. “Cô ấy có nhà... nhưng không ở bên trong.”

Nick bắt đầu cảm thấy hơi tức giận. “Này chàng trai, tôi không hứng thú với các trò chơi đâu. Quý cô Isabel có ở trong đó hay là không?”

Người hầu mỉm cười, một nụ cười tươi tắn không giống người hầu nào. “Cô ấy không có ở trong. Cô ấy ở ngoài. Chính xác hơn, ở bên trên.” Cậu ta chỉ tay lên. “Cô ấy ở trên mái nhà.”

“Cô ấy ở trên mái nhà.” Chắc chắn Nick đã hiểu sai.

“Đúng vậy”, người giữ ngựa nói, “Tôi nên gọi cô ấy chứ?”

Câu hỏi kỳ lạ đó làm cho Nick mất vài giây để hiểu.

Rock thì không như thế. Không thể nén cười, người Thổ Nhĩ Kỳ nói. “Vâng, làm ơn. Chúng tôi sẽ rất biết ơn nếu cậu gọi cô ấy.”

Cậu bé lùi lại đến mép lối đi bên kia, hai tay khum lại thành cái loa và gọi to, “Quý cô Isabel! Cô có khách!”

Thế là Nick rời khỏi ngưỡng cửa ngôi nhà, Rock đứng cùng anh, dắt ngựa theo sau. Ngược nhìn lên, anh không dám chắc về điều gì sắp tới, không muốn chấp nhận rằng quý cô mà anh mới gặp hồi sớm lại đang ở trên mái của ngôi nhà cổ ba tầng vì bất kỳ lý do gì.

Xa xa bên trên, một cái đầu ló ra khỏi mép ngôi nhà.

Có vẻ như quý cô Isabel, thực sự, đang ở trên mái nhà.

Lạy Chúa. Cô gái đó rất muốn chết.

Trong giây lát cái đầu biến mất và Nick phân vân liệu anh có bị ảo giác. Khi nó lại xuất hiện, anh cảm thấy thất vọng vì cả buổi chiều hôm nay không nằm trong dự đoán của anh.

“Ngày mai ngài mới đến mà.” Một lời nói vang xuống phía anh, “Tôi không thể tiếp khách được.”

Rock bật cười và lên tiếng. “Xem ra chúng ta đã tìm thấy một người phụ nữ không cảm thấy cậu rất hấp dẫn rồi”.

Nick lườm bạn. “Cậu không giúp đỡ gì cả.” Dứt khoát quay đi không nhìn Rock, anh gọi lên, “Có vẻ như tôi đến hôm nay là việc tốt đấy, quý cô Isabel. Hình như nàng lại cần được cứu mạng.”

Nàng nở một nụ cười như thiên thần và vô cùng thân thiện. “Tôi đã sống sót hai mươi bốn năm mà không cần có người chăm sóc, thưa ngài. Hôm nay tôi cũng không cần.”

Nick có một khát khao mãnh liệt là kéo người đàn bà điên cuồng kia xuống và nói cho cô ấy biết việc cần có một người chăm sóc thì khủng khiếp lắm sao. Suy nghĩ này chỉ vừa chớm hình thành trong đầu anh trước khi phá hủy bởi hình ảnh của người phụ nữ xinh đẹp mềm mại trong vòng tay anh – lúc ban sáng – hoàn toàn phó mặc cho anh. Trong giây lát, anh để mình tưởng tượng ra hình ảnh tự nhiên, nàng gọi tình và khỏa thân như ý nghĩ bốc đồng của anh.

Anh lắc đầu xua đi hình ảnh đấy. Không có gì ở cô gái này như ý nghĩ bốc đồng của anh hết.

“Hãy nghĩ xem nàng đã suýt chết vào sáng này và bây giờ nàng đang gần như sắp ngã khỏi mái nhà, tha thứ cho ta nếu ta không đồng tình với sự chắc chắn của nàng”.

“Tôi không ở gần mép mái nhà trước khi ngài đến, thưa ngài Nicholas. Nếu tôi ngã, tôi sẽ rơi xuống đầu ngài.” Nàng nghiêng đầu ngẫm nghĩ. “Có lẽ theo đúng nghĩa đen.”

Nàng lại biến mất và lúc này người giữ ngựa cười khúc khích. Nick ném cho cậu ta một cái nhìn ngạo mạn.

Rock lại cười, anh ta ném dây cương của cả hai con ngựa cho cậu bé. “Cậu có thể giữ chúng. Ta nghĩ chúng ta có thể ở đây một lát.”

Người hầu cứ đứng yên, vô cùng thích thú trước cảnh tượng đang phát sinh này.

Nick quắc mắt nhìn bạn. “Cô gái này đang cố gắng thách thức sự kiên nhẫn của một vị thánh. Cậu có nghĩ cô ấy quên rằng mình là người đã mời chúng ta đến ngôi nhà quái quỷ này không?”

Nàng thò đầu qua mép nhà một lần nữa. “Dường như là ngài vẫn nhớ điều đó. Hãy chú ý đến ngôn ngữ của mình, làm ơn.”

“Là lỗi của ta”, Nick nghiêng mình cúi đầu, “Ta không quen nói chuyện với một quý cô trên mái nhà. Ta cũng không nắm quy tắc ứng xử trong tình huống này”.

Nàng nheo mắt nhìn anh. “Thậm chí từ trên tầng ba, tôi có thể nói rằng ngài thật khô hài.”

Anh lờ đi. “Có lẽ nàng nên nói cho chúng ta biết tại sao nàng lại ở trên mái nhà chẳng?”

“Tôi đang học”, nàng nói, như thể đó là một câu trả lời bình thường.

“Học cách gần như tự giết chính mình lần nữa à?”

“Tôi phải nói với ngài bao nhiêu lần rằng tôi không tự giết chính mình!”

“Tôi xin phép sửa lại. Lần nữa. Nàng đang học cái gì?”

“Các kiến thức cơ bản của việc sửa mái nhà. Thực sự rất thú vị.” Nàng lại cười, lần này nàng cố ý.

Anh hít một hơi. Có phải nụ cười của nàng đã trở nên quen thuộc với anh không?

Sửa mái nhà?

“Xin lỗi, có phải nàng vừa nói rằng nàng đang sửa mái nhà không?”

“Chắc chắn rồi, mái nhà không tự sửa được, thưa ngài.”

Đáng yêu hay không thì nàng bị điên rồi. Đó là câu trả lời duy nhất.

Nick nhìn Rock, đang cười ngặt nghèo giống như một chú hề. “Nick, cô ấy được một điểm.”

Và sự điên rồ của nàng rõ ràng có thể lây sang người khác.

“Quý cô Isabel, ta phải yêu cầu nàng xuống đây.” Isabel nhìn Nick một lúc lâu như thể chắc chắn anh sẽ rời khỏi trang viên nếu nàng vẫn ở trên mái nhà. “Ta muốn xem bộ sưu tập đá cẩm thạch của nàng và ta rất vui khi đánh giá chúng. Ta nghĩ nàng sẽ cảm thấy lời đề nghị rất hào hiệp này có thể chấp nhận được phải không nào?”

Isabel nhìn Rock, rồi cậu thanh niên giữ ngựa, đoạn thở dài nói. “Được rồi. Tôi sẽ xuống.”

Làn sóng niềm vui chiến thắng tràn qua người Nick ngay lập tức khi nghe những từ đó thốt ra. Anh đã khôi phục lại trạng thái bình thường cho cái góc nhỏ xíu của nước Anh này.

Ít nhất là kéo dài cho được đến khi nàng lại có một kế hoạch liều lĩnh điên rồ tiếp tục.

“Lara!”

Isabel tuột xuống qua cửa sổ gác mái nhà của dinh thự, chiếc quần ống túm dính đầy bụi trong lúc sửa chữa. Ném quyển sách đang dùng sang một bên, Isabel cột mái tóc ra sau và đi về phía cầu thang hẹp dẫn từ phía trên nhà đến khu vực của người hầu. Jane, người ở trên mái nhà cùng với nàng, theo sát phía sau.

“Jane, chị phải...”

“Tất cả sẽ sẵn sàng ngay khi cô cần”, người quản gia ngắt lời, khi họ vội vã đi dọc hành lang nhỏ dài dẫn đến cầu thang trung tâm.

Isabel gật đầu khi Jane tách ra, di chuyển về phía cầu thang, không dừng lại khi Lara hỗn hển chạy lên cầu thang. Nhanh chóng mở cánh cửa phòng ngủ, Isabel khẩn trương lấy ra một cái váy mới từ tủ quần áo, cho rằng Lara theo sau nàng.

“Chị đã bảo người đàn ông đang tức giận kia đến đây vào ngày mai!”

“Có vẻ anh ta không chịu nghe.”

“Không! Anh ta không nghe! Em có nhìn thấy anh ta ở đó không? Cứ như chị không nên làm bất cứ điều gì trừ việc theo đuổi anh ta và đợi anh ta đến vậy!”

Isabel cầm một chiếc váy màu cam mà nàng cảm thấy khá tôn dáng mình.

Không phải vì nàng cảm thấy thích thú khi Quý ngài Nicholas nhìn thấy nàng trong một chiếc váy dài ấn tượng.

Hoàn toàn không phải thế.

“Em không nhìn thấy anh ta”, Lara nói thêm, “Isabel, chị đang để tang”.

Isabel gầm lên và quay lại tủ quần áo, cao giọng. “Chị phải xuống đó với bộ đồ chị đã mặc! Điều đó sẽ giúp ích cho anh ta – và sự nhạy cảm đàn ông của anh ta – nhỉ!” Nàng kéo mạnh một cái váy xám và quay sang Lara. “Dĩ nhiên, đó không phải là vấn đề khi chị đang để tang. Khi em khẳng khái nhắc nhở chị.”

Khóe miệng Lara giật giật. “Dĩ nhiên là chị đúng. Nếu chị đi xuống gác trong chiếc quần dài, không nghi ngờ gì hành vi đó sẽ phá vỡ nghi thức để tang sẽ có thể làm Quý ngài Nicholas giật mình.”

Isabel chỉ một ngón tay về phía cô em họ. “Em thật chẳng hài hước gì cả.”

“Em sẽ hài hước hơn khi chị sạch sẽ.” Lara đứng dậy và đổ nước vào cái chậu rửa. “Em nghĩ chị nên đuổi anh ta đi. Chúng ta sẽ tìm cách khác để kiếm tiền.”

“Không. Em là người nhận ra dấu hiệu này mà. Người đàn ông đó là dấu hiệu rõ rệt nhất mà chị từng thấy. Chị sẽ bán bộ sưu tập đá cẩm thạch. Anh ta là câu trả lời.”

Isabel ném chiếc váy lên giường và đi về phía chậu rửa. Quý ngài Nicholas St. John là hy vọng duy nhất của họ và nàng đã ở trên mái nhà khi anh đến, lạy Chúa. Các quý cô thì không dạo chơi trên mái nhà.

Và, dĩ nhiên các quý ông cũng không hay lui tới nhà của các quý cô dạo chơi trên mái nhà.

Đó không phải là vấn đề nếu mái nhà cần được sửa chữa.

Hoặc quý cô đang được nói đến ở đây không còn lựa chọn nào khác.

“Sẽ là một phép màu nếu anh ta không khám phá ra tất cả những bí mật của chúng ta ngay bây giờ. Kate đã ra ngoài đó, cùng với anh ta. Chị đảm bảo anh ta và gã khổng lồ đi cùng đã phát hiện ra cô ấy là...” Nàng cúi xuống, vẩy tay vào không khí trước khi vỗ nước vào mặt.

“Vô lý. Chẳng phải trong nhiều năm qua chị đã dạy em một điều, đó là người ta chỉ quan tâm tới cái mà người ta muốn nhìn thôi à.” Lara quan sát khi nàng rửa sạch những vết bẩn trên mặt. “Điều quan trọng là ngài Nicholas nhìn thấy một quý cô trong con người chị, mà điều đó tại thời điểm này rất khó có thể thấy được.”

Isabel dừng lại. “Làm thế nào chị có thể thuyết phục anh ta nên ở lại đây?”

“Ừm, điều đó hoàn toàn có thể khi anh ta thấy chị quyến rũ.”

Isabel ngược nhìn cô em họ, những giọt nước chảy trên mặt nàng giống như những dòng suối nhỏ. “Không, có thể anh ta cảm thấy chị là một người đầu óc có vấn đề.”

“Điều đó cũng là một khả năng.”

“Lara! Em phải làm chị cảm thấy *tốt hơn* về tình huống này chứ.” Isabel lấy một chiếc khăn dài bằng vải lanh lau khô mặt, ngẩng mặt lên và hoảng hồn nhìn Lara. “Các cô gái. Trang phục

của họ.”

“Jane đang sắp xếp mọi chuyện.” Lara cầm chiếc váy xám lên, ném vào đầu Isabel. “Chị không có thời gian ở đây đâu.”

Isabel quay lưng lại để Lara siết chặt những sợi dây đai của chiếc váy, Isabel vội cởi chiếc quần dài bên dưới chiếc váy. Ném miếng đệm áo bằng len nâu sang một bên, Isabel đi đến bàn trang điểm và kéo Lara đi cùng nàng.

Isabel thả mái tóc mình ra, chải chúng một cách thô bạo, cố gắng để chế ngự những sợi tóc xoăn đã rơi ra trong khi nàng ở ngoài trời.

Khi mặc xong váy, Lara cầm mái tóc trên tay, bắt đầu nhẹ nhàng chải. “Chị cần có một cô hầu.”

“Chị không cần. Chị có thể tự làm một cách hoàn hảo mà không cần có em. Chỉ là không nhanh thôi.”

“Chính xác đó là lý do tại sao chị cần một cô hầu.” Lara nói: “Chị có một ngôi nhà đầy các cô gái để giúp chị, Isabel, tại sao chị không chọn lấy một người theo hầu?”.

Isabel lắc đầu khi nàng nhìn Lara chải tóc trong gương, “Không có gì, chúng ta không còn thời gian”. Sau khi dừng lại giây lát, nàng trả lời câu hỏi. “Chị không thể làm điều đó. Chỉ là, họ chia sẻ công việc trong ngôi nhà này. Họ nấu ăn, họ lau chùi, họ chơi với James. Họ cảm thấy là một phần gì đó lớn hơn – một cộng đồng - điều mà hầu hết tất cả bọn họ chưa bao giờ cảm thấy trước khi đến ngôi nhà Minerva. Nếu ai đó là người hầu của riêng chị... thì, điều đó thật kỳ cục.”

“Vớ vẩn. Chị là con gái của một Bá tước. Không ai có thể bực dọc với chị khi chị có một hoặc hai người hầu, Isabel.”

“Chị có người hầu. Đơn giản chị chỉ không có một cô hầu thôi. Và cũng không cần. Chúng ta vội vàng đi gặp một quý ông bánh bao lần cuối là khi nào?”

“Bánh bao, anh ta à?”

Đúng vậy. Rất bánh bao.

“Không. Không hoàn toàn. Hình như anh ta là một người đàn ông có rất ít sự hiểu biết về cả hện hò và những lời mời. Đáng lẽ ra ngày mai anh ta mới cần đến!” Isabel nhìn Lara khi cô cài một chiếc trâm nhỏ lên búi tóc phía sau đầu. “Tốt rồi. Chị không thể chần chừ thêm được nữa.” Nàng đứng dậy, quay lại nhìn em họ và vuốt thẳng chiếc váy. “Trông chị thế nào?”

“Rất nghiêm trang. Hoàn toàn không giống một quý cô vừa mới sửa mái nhà.”

Isabel hít thở sâu. “Tuyệt vời.”

“Chị biết mà, chị không cần phải làm điều này.”

“Ý em là gì?”

Lara khẽ thở dài. “Chị không cần phải bán bộ sưu tập đá cẩm thạch. Chúng ta sẽ tìm cách khác.”

Isabel quay đi trong giây lát khi nàng cố gắng hít thở sâu. “Chúng ta không cần chúng. Chúng không phục vụ cho mục đích gì ở đây.”

“Chúng không phục vụ cho bất kỳ mục đích gì ở đâu. Nhưng chúng là của chị, Isabel.”

Như thế nàng cần được nhắc nhở.

Isabel gượng cười, không để bản thân mình suy nghĩ kỹ lưỡng về quyết định đó. “Chúng là hy vọng cuối cùng của chúng ta. Chúng là hy vọng cuối cùng của ngôi nhà Minerva. Chị sẽ bán chúng.”

Nàng thẳng vai, băng qua phòng và bước ra hành lang, nơi James, Jane và Gwen đang chờ.

“Isabel!” James vui mừng nói, nhào đến chỗ nàng. “Có một người đàn ông đang đứng trước cửa!”

Isabel không thể ngăn khóe môi nhếch lên thành nụ cười mỉm vì vẻ mặt ngạc nhiên của em trai. “Ừ, chị biết.”

“Anh ta rất cao.” Lời nhận xét đó làm trái tim Isabel giật mạnh. Dĩ nhiên, James sẽ để ý - vì tại ngôi nhà Minerva, sự xuất hiện của đàn ông là kỳ lạ và hiếm hoi. Và cậu bé mười tuổi sẽ nhanh chóng thu thập mọi thông tin về vị khách nam đó mà cậu có thể.

James cần có một người đàn ông.

Isabel gạt bỏ ý nghĩ đó sang một bên.

“Đúng vậy, anh ta rất cao.” Nàng đồng ý, xoa xoa mái tóc vàng mềm mượt của cậu em trai. “Cao hơn bình thường. Như bạn của anh ta.”

“Có hai người sao?” Miệng James há hốc. Cả Gwen cũng vậy. “Họ đang làm gì ở đây?”

“Chị mời họ đến đây.” Isabel trả lời, di chuyển đến cầu thang.

“Tại sao vậy?” Câu hỏi của James thể hiện chung sự tò mò của nhiều người đang đứng ở hành lang.

Nàng quay lại. “Được rồi, một người trong số họ rất thông minh, có khả năng đánh giá các bức tượng Hy Lạp. Chị nghĩ chúng ta có thể nhờ anh ta giúp.”

“Em hiểu rồi”, James gật đầu tỏ vẻ đã hiểu nhưng nàng biết chắc là cậu bé không thể hiểu được. “Vậy họ sẽ không đến đây để đưa chị đi.”

“Thánh thần ơi! Không đâu!” Isabel nhìn về hướng cầu thang. *Quý ngài Nicholas có thể đợi thêm vài phút.* “Không ai đến để đưa chị đi đâu cả.”

“Chị không cần em giúp sao?”

Isabel phải nhin cười trước giọng điệu nghiêm túc của James. “Không. Chị hoàn toàn an toàn.”

“Và cả những người khác chứ?”

Isabel chớp mắt ngạc nhiên trước sự quan tâm của James. “Không cần ai giúp đâu, tình yêu của chị. Không phải hôm nay.”

“Nhưng chúng tôi đã rất hạnh phúc khi cô đã bảo vệ chúng tôi.” Gwen mỉm cười.

“Cô là người bảo vệ tuyệt vời.”

“Đúng vậy”, James đồng tình. “Chúng tôi thật may mắn khi sống cùng với cô, thưa quý cô.”

Lòng ngực James đập phồng và Isabel cười rạng rỡ vì sự tự hào của cậu bé. Hầu như thế. Nhưng lúc này quý ngài to lớn trong phòng khách đã thấy rất khó chịu. “Và ngay bây giờ, chị phải đi thuyết phục người đàn ông ở trước cửa tin rằng chúng ta không phải là nhà thương điên dù thoát nhìn có vẻ như thế thật.”

“Một kế hoạch tuyệt vời.” Lara cười toe toét nói.

“Đúng vậy, chị cũng nghĩ thế”, Isabel bước về phía cầu thang trước khi quay lại. “Georgiana”, nhắc đến cư dân mới nhất của trang viên này, nàng hỏi. “Cô ấy đâu rồi?”

“Trong thư viện. Cô ấy sẽ không bị ai bắt gặp.” Jane cân nhắc mọi việc.

Isabel khẽ gật đầu. “Tuyệt. Tôi sẽ đến gặp các vị khách mời của chúng ta.”

“Có ai mời anh ta vào không? Sau khi James đã đóng sầm cửa trước mặt anh ta?” Gwen hỏi.

Isabel tái mặt. “Ồi, không.” Nàng nhìn từng khuôn mặt, miệng há ra vì sốc. “Ồi, không!”

Nàng đi nhanh xuống cầu thang, lơ đi cơn đau âm ỉ ở mắt cá chân.

Chúa ơi. Anh ta sẽ tức giận.

Nếu anh ta vẫn ở đó.

Anh ta phải ở đó. Anh ta là hy vọng duy nhất.

“Chị ấy nói anh ta rất bảnh bao”, Lara nói thầm nhưng quá to khi họ đi xuống cầu thang.

“Chị không có.”

“Bây giờ thì có phải cô đang nói đến không nhỉ?” Jane hỏi.

“Tôi đang nói đến những người đàn ông bảnh bao theo nghĩa lớn hơn.”

“Tốt, đó sẽ là trường hợp này”, Jane đáp, “Cô hãy cân nhắc hai người đàn ông bảnh bao đến từ một nơi xa xôi”.

Lara bật cười. Isabel nghĩ đến việc đẩy tất cả bọn họ xuống dãy bậc thang kế tiếp.

“Thật không tốt khi tất cả hy vọng về bài học đầu tiên đều bị ném ra ngoài cửa sổ.” Gwen rầu rĩ nói.

Isabel quay lại nhìn nàng chạm chân đến tầng trệt. “Điều đó nghĩa là gì?”

Gwen lắc đầu. “Không gì cả, đơn giản là bài báo mới nhất của tạp chí *Pearls & Pelisses* đã gợi ý về tình huống này...”

Jane khịt mũi hoài nghi.

“Dừng lại.” Isabel đưa một bàn tay lên. “Tôi không có thời gian cho chuyện đó, Gwen.”

“Nhưng nó nói...”

“Không. Dù thế nào đi nữa tôi cũng phải xin lỗi và dẫn ngài! Quý ngài Nicholas đi xem bộ

sưu tập đá cẩm thạch.”

Isabel quay ra cửa và Regina, một người hầu, vội lấy nắm cửa. Hít thở sâu, Isabel nói, đầy bối rối, “Anh ta vẫn ở đó không? Mở cửa đi”. Sau đó, “Đợi đã”, Nàng quay lại phía Gwen. “Tính đi tính lại, tại thời điểm này tôi cũng cần có sự giúp đỡ gì đó. Bài học lỗi lằng đó là gì?”

Gwen gọi lại trí nhớ. “*Bài học đầu tiên: Đừng cố gắng tỏ ra quá mạnh mẽ trong lần gặp đầu tiên.*”

Isabel dừng lại, cân nhắc lời khuyên và lần đầu tiên nàng gặp Quý ngài Nicholas. Và lần thứ hai nàng gặp Quý ngài Nicholas. “Được rồi, chắc chắn tôi đã phá hỏng bài học đầu tiên đó.”

Khi cánh cửa bắt đầu mở ra, nàng xua tất cả bọn họ ra chỗ khác.

“Trốn đi.”

Chương 5

Lần cuối cùng Nick phải chờ đợi một người phụ nữ, là khi anh bị giam trong một nhà tù Thổ Nhĩ Kỳ. Anh ngờ rằng mình sẽ phải rơi vào một hoàn cảnh tương tự như vậy ở Yorkshire, nhưng, anh không thích tiếp tục chờ đợi.

Bên ngoài.

Chờ một cô gái điên.

Dù là đáng yêu đến thế nào.

Người giữ ngựa đã biến mất, cùng những con ngựa Nick và Rock bị bỏ lại trên ngưỡng cửa của dinh thự lâu hơn mức có thể chấp nhận được. Không phải là do Nick có mong đợi thích đáng mỏng manh nào đối với Townsend Park. Rõ ràng là trong khi ngài Bá tước gây ra vô số vụ bê bối ở London, thì gia đình ông ấy chuyển đến vùng nông thôn. Hoàn toàn tránh xa phiền toái từ những kẻ độc mồm.

Cuối cùng thì, cả hai buộc phải vứt bỏ cách cư xử lịch thiệp theo gió cho xong và ngồi trên những bậc thềm lớn bằng đá, chờ đợi ai đó đến và đón họ.

Và, khi Nick nổi đóa, Rock càng cảm thấy hứng thú.

“Tôi rút lại tuyên bố lúc trước về Yorshire”, anh chàng Thổ Nhĩ Kỳ nói, dựa vào lan can đá, tay nghịch một cọng cỏ. “Nó diễn biến theo chiều hướng tốt hơn, cậu không nghĩ thế sao?”

“Có lẽ cậu thích sống ở đây? Tại một vùng xứ đạo có nhiều điều kỳ quái?”

Rock cười cợt trước giọng câu kính của Nick. “Thật không may, dường như Yorshire đã cướp đi sự hài hước đáng yêu của cậu.”

“Đúng, ngồi ngoài cửa nửa ngày trời để chờ một cô gái không cần giúp đỡ, mà rất có thể cô ta đã tưởng tượng ra một bộ sưu tập đồ cổ tuyệt vời. Tôi nghĩ chúng ta nên đi thôi.”

“Năm bảng Anh cho điều đó là thật.”

Nick nhìn Rock bằng đôi mắt xanh đầy lạnh lùng. “Mười bảng.”

“Mười bảng cho việc chúng ta sẽ ở lại để lập danh sách về bộ sưu tập.”

Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra, để lộ diện một quý cô Isabel mặt hơi đỏ trong chiếc váy mặc hàng ngày bằng vải muxolin xám. Mái tóc của nàng đã lại mượt mà hoàn hảo và lúc này nàng là chân dung của các quý cô bình tĩnh và quyết đoán.

Nick ngược lên nhìn nàng, ngay lập tức đánh giá đáng người cao ráo và thướt tha của nàng. Nàng cao, yếu điệu và lộng lẫy.

Dường như việc anh ngồi trên các bậc cầu thang một cách thảm hại suốt nửa ngày trời không còn là chuyện quan trọng nữa.

Nick đứng lên, Rock ngay bên cạnh anh khi Isabel nói, “Thưa các ngài”, nàng mỉm cười chào đón khi một người hầu trẻ mở hết cánh cửa lớn. “Hãy tha thứ cho tôi để các ngài phải chờ.”

Cả lời nói và thái độ của nàng hoàn toàn bình tĩnh do đó không ai có thể đoán rằng họ vừa có một cuộc nói chuyện qua mép mái nhà.

Nàng nhẹ nhàng bước sang một bên, để có lối trống cho họ bước vào.

Ngay khi vào bên trong, Nick cảm nhận được sự yên tĩnh của ngôi nhà, ánh sáng trong tiền sảnh mờ mờ, mặt trước của dinh thự đã bị ánh chiều muộn bao phủ.

Không có dấu hiệu nào của cậu bé đã có mặt tại cửa lúc đầu, thay vào đó là một cô gái đứng ở chân cầu thang cũng mặc trang phục tang chế. Nick dừng lại một chút, xem xét cô gái đó. Cô ta có mái tóc vàng mềm mượt, nụ cười nhẹ nhàng và ánh mắt nhìn xuống, hoàn toàn khác quý

cô Isabel.

Có thể cô ấy là họ hàng với Townsend chẳng?

Chú ý đến sự chăm chú của Nick, Isabel tiến lại gần và nói. “Lara, chị trân trọng giới thiệu với em ngài Nicholas St. John và anh Durukhan? Ngài Nicholas, anh Durukhan, em họ của tôi, cô Lara Caldwell.”

“Cô Caldwell”, Nick nhẹ khom lưng cúi chào trước khi Rock bước tới.

Lara tròn mắt trước cơ thể của Rock, thậm chí Rock còn mỉm cười ấm áp và cầm tay cô lịch sự chào, “Cô Caldwell, rất hân hạnh được làm quen với nàng”. Đôi mắt chàng nấn ná trên khuôn mặt Lara khi Nick quay về phía Isabel.

“Cậu bé đâu rồi?”

“Thưa ngài?”

“Cậu bé. Người đã trả lời ta lúc đầu.”

“Ý ngài là Jame-em trai tôi-Bá tước Reddich, có lẽ tôi nên gọi cậu ấy.” Nick ngấm đôi má ửng hồng của Isabel. “Cậu bé...đang học cùng với gia sư. Tôi phải xin lỗi một lần nữa vì cách cư xử có chút...kỳ dị...của chúng tôi. Ngài thấy đấy, nhà chúng tôi hiện tại không mong đón khách, chúng tôi hiếm khi có khách và ngài làm Jame hoảng...”

Rock quay sang nhìn Nick ngạc nhiên trước lời giải thích lộn xộn của Isabel. Cô gái này không thoải mái khi họ xuất hiện trong ngôi nhà này, điều đó quá rõ ràng.

“...và vài người hầu được tự do vào chiều nay”, nàng vội kết thúc.

“Trong khi nàng học các kiến thức cơ bản của việc sửa mái nhà.”

“Chính xác.” Isabel cười e thẹn và anh bị dụ dỗ bởi sự thay đổi bất ngờ của nàng. *Nàng thật xinh đẹp.*

Khi anh đáp lại, nụ cười đó biến mất ngay. “Tôi sẽ đưa ngài đi xem bộ sưu tập đá cẩm thạch, thưa ngài? Tôi không dám giữ ngài quá lâu ở đây, đặc biệt khi ngài lên kế hoạch rời Yorkshire bất cứ lúc nào.”

Lời nói của nàng là một thông điệp khá rõ ràng, điều mà Nick không muốn đáp ứng. “Không hẳn thế. Trên thực tế, Rock chỉ vừa nói trang viên này mới hấp dẫn làm sao, chúng tôi có thể ở lại đây một lát. Vì vậy chúng tôi có thể dành cả buổi chiều hôm nay để ở đây.”

“Ồ”, nàng nói và anh cảm nhận được sự thất vọng trong giọng nàng.

Nàng muốn anh rời đi.

Tại sao?

Điều này khiến anh suy nghĩ.

Nick liếc nhìn, gần đó anh thấy một cánh cửa khép hờ và được bảo vệ bởi hai người hầu, một người cao và gầy, một người lùn và béo. Nick nhìn qua khe hở giữa cánh cửa và khung cửa, mắt anh lướt dọc qua đó. Đủ để anh chắc chắn rằng, cách mặt đất khoảng một mét hai, có một khuôn mặt nhỏ bé đang lấp ló nhìn anh bằng đôi mắt to tròn. Đó là cậu bé ban nãy.

Anh không thể ngăn chính bản thân. Anh nháy mắt với cậu bé và được đáp lại bởi một tiếng thở hổn hển phát ra từ không gian yên tĩnh đó trước khi anh đi, cánh cửa bị giật mạnh và vang lên tiếng hét hoảng loạn của một đứa trẻ.

Isabel không hề nao núng khi cánh cửa đột nhiên đóng sầm lại, thay vào đó lướt đi nhẹ nhàng dẫn họ lên cầu thang. “Hãy theo tôi. Tôi rất vui giới thiệu với ngài bộ sưu tập đá cẩm thạch này.”

Họ bước lên các bậc cầu thang lớn bằng đá lên tầng trên trong im lặng. Nick để ý về nghiêm trang tĩnh mịch của ngôi nhà đã lâu không được trang trí gì trong hơn một thập kỷ qua. Ánh sáng được giữ ở mức tối thiểu, hành lang tối tăm không thấy bóng dáng của người hầu và hầu hết các cánh cửa đều đóng, cho thấy căn phòng phía sau chúng hiếm khi được sử dụng.

Khi nàng dẫn họ đi dọc theo một hành lang dài và hẹp, Nick hỏi, “Tôi muốn biết quý cô Isabel, tại sao nàng sửa mái nhà?”

Nàng đi trước anh, đầu hơi quay lại khi nghe thấy câu hỏi. Sau một lúc ngập ngừng nàng trả lời, “Nó bị đột”.

Cô gái này đang thách thức sự kiên nhẫn của một vị thánh. Chắc chắn vậy.

Anh chờ nàng nói thêm. Nhưng mãi không thấy gì, anh nói, “Ta nghĩ đó là lý do thích hợp nhất để sửa một mái nhà”.

Anh lờ đi âm thanh phát ra từ Rock, sự pha trộn giữa tiếng cười và sự kiềm chế.

Khi đi đến một góc xa của ngôi nhà, Nick cảm nhận được một mùi vị khó chịu quen thuộc - giống như mùi ẩm mốc khiến anh liên tưởng đến những khám phá tốt nhất. Lúc nàng mở cánh cửa gần phía cuối hành lang và ra hiệu họ bước vào, các tia nắng mặt trời tràn qua ô cửa làm anh ngạc nhiên.

Isabel lùi lại, để anh bước vào căn phòng lớn, một không gian cân đối kết hợp hoàn hảo với trần nhà cao, tường có rất nhiều cửa sổ lớn mà từ đó có thể quan sát được không gian bên ngoài dinh thự. Các ô cửa không sử dụng bất kỳ vật liệu gì để che đậy, nên ánh chiều tà trực tiếp chiếu vào phòng và có hàng tá bức tượng, với những kích thước và hình dạng khác nhau, được che phủ bằng một lớp vải bám đầy bụi.

Đột nhiên Nick cảm thấy vô cùng hứng thú khi được nhìn thấy bên trong căn phòng, đôi tay anh ngứa ngáy muốn bỏ những tấm vải bao phủ-để khám phá kho báu chúng che giấu. Anh dừng lại vài bước, quay người lại nhìn Isabel. “Nàng đã không cường điệu”.

Isabel mỉm cười và khi nàng nói, anh có thể cảm nhận niềm tự hào trong đó. “Có một căn phòng khác, giống hệt với căn phòng này, bên kia hành lang. Ngài chắc chắn cũng muốn xem nó thôi.”

Sự ngạc nhiên của Nick quá rõ ràng. “Có lẽ cô Caldwell có thể mở căn phòng đó cho Rock trong khi nàng cho ta biết thêm về các bức tượng này?”

Sau giây lát chần chừ, Isabel gật đầu đồng ý với cô em họ và hai người đó rời khỏi phòng, để cửa mở rộng. Nàng mở một bức tượng gần đó và Nick quan sát, đôi mắt xanh dõi theo chuyển động của nàng khi nàng kéo tấm vải sang một bên, lộ ra một bức tượng khỏa thân cao bằng cẩm thạch.

Anh tiến tới bức tượng, xem xét một lúc lâu trước khi bàn tay lướt theo đường cong cánh tay của bức tượng. Khi anh nói giọng đầy ngưỡng mộ. “Cô ấy tuyệt đẹp.”

Isabel nghiêng đầu sang một bên, đánh giá bức tượng cẩm thạch. “Cô ấy tuyệt vời, phải không ạ?”

Lời nói tôn kính của nàng làm ảnh hưởng tới việc kiểm tra của anh. Anh quay sang nàng, chú ý vào cái cách nhìn bức tượng - với cái gì đó giống như khao khát. “Quan trọng hơn, cô ấy có thật.”

Nàng ngược lên ánh mắt sắc bén, “Ngài đã nghi ngờ sao?”

“Không phải ta ngày nào cũng tình cờ gặp một cô gái tự nhận mình có một bộ sưu tập đá cẩm thạch như thế này”. Anh cầm một góc của tấm vải bên cạnh, “Ta có thể không?” Khi nàng gật đầu, anh kéo tấm vải xuống, một bức tượng khác xuất hiện, là một chiến binh, trên tay cầm một thanh giáo, đi săn. Anh chậm rãi lắc đầu. “Không phải lúc nào ta cũng có thể tình cờ gặp một cô gái thực sự sở hữu một bộ sưu tập đá cẩm thạch như thế này.”

Nàng mỉm cười khi bỏ tấm vải che của một bức tượng thiên thần có cánh. “Tôi rất vui khi biết rằng cuộc gặp mặt của chúng ta làm ngài cảm thấy hứng thú.”

Anh dừng lại trước bức tượng không bị che phủ khác, bắt gặp ánh mắt nàng. “Ngay cả khi không có bộ sưu tập này, quý cô Isabel, ta nghĩ chúng ta vẫn khó quên được buổi gặp mặt như vậy.”

Má nàng ửng hồng thích thú. “Tôi cho rằng, tôi nên thừa nhận sự thật, thưa ngài. Đúng là, ngài đã cứu sống tôi. Tôi nợ ngài một lời cảm ơn.”

Nick lướt tay trên bức tượng bán thân của Dionysius, được chế tác một cách hoàn hảo, các ngón tay mân mê theo đường cắt gọt phức tạp của chiếc vòng lá nho bao quanh đầu tượng. “Cho phép tôi tiếp cận bộ sưu tập này quả là một khởi đầu tuyệt vời để đáp lại món nợ đó.” Anh lại nhìn nàng. “Che giấu chúng là một sự mất mát”.

Isabel dừng lại và khi nàng lên tiếng, trong giọng nói chứa một áp lực mà anh không thích. “Điều đó sẽ sớm được khắc phục, nhờ ngài.” Isabel mỉm cười buồn. “Ngay khi ngài định giá chúng xong, những bức tượng cẩm thạch này sẽ được bán.”

Mắt anh mở to. “Nàng không thể bán những bức tượng này.”

Isabel bỏ một tấm mạng che phủ một bức tượng lớn đặc biệt tuyệt vời. “Tôi có thể thưa ngài. Như ngài biết đấy, ở đây không tốt cho chúng, có quá nhiều bụi. Chúng phải được bán.”

“Bộ sưu tập này có ý nghĩa với nàng hơn là về mặt tiền nong.” Anh có thể nhận ra niềm tự hào của nàng dành cho bộ sưu tập đó.

Vai của nàng căng ra trước câu nói của anh. Khi nàng quay lại, Nick nhận thấy đôi mắt Isabel thấp thoáng nước mắt. Nàng hít sâu. “Chắc chắn, thưa ngài Nicholas, tôi sẽ không bán bộ sưu tập nếu ...” Anh cảm nhận được điều gì đó trong sự im lặng. “Nếu như tôi thấy rằng chúng được bảo quản tốt ở đây.” Nàng chỉ tay theo đường chân của những bức tượng. “Ngài sẽ mất bao lâu để định giá chúng?”

Nếu anh nghĩ đến công việc nàng yêu cầu sẽ chưa mất đến một tuần, nhưng anh sẽ nói dối nàng để dành thêm nhiều thời gian, để xem xét hành động của nàng. Nhưng việc nói dối là không cần thiết.

“Vài bức tượng đá cẩm thạch này dễ dàng xác định hơn những bức tượng khác”, anh nói một cách cẩn thận, nhìn xung quanh khắp căn phòng, “Tối thiểu là hai tuần. Có lẽ lâu hơn.”

“Hai tuần!” Sự thất vọng hiện trên đôi mắt nàng.

“Ta biết nàng muốn thoát khỏi ta sớm hơn.”

Nàng chăm chú nhìn vào anh và dường như có chút thoải mái khi nhìn nụ cười của anh.

“Không phải... chỉ là thời gian. Tôi hy vọng bán được những bức tượng này trong khoảng thời gian ngắn hơn hai tuần.”

“Không thể được. Ngay cả nhà khảo cổ học tốt nhất cũng không thể đáp ứng mục tiêu đó được.”

“Tôi xin lỗi, thưa ngài. Tôi biết chắc *ngài* là nhà khảo cổ học tốt nhất.”

Những lời vàng ngọc đó làm Nick sửng sốt, anh cười, ngạc nhiên và thích thú trước sự trêu chọc của nàng, bất ngờ trước một cô gái mang trên vai một gánh nặng không kể xiết.

Nick lại gần, tuy nhiên, có quá nhiều điều bí ẩn xung quanh quý cô Isabel.

“Và mất ít nhất một tháng để nàng có thể định giá phù hợp cho nó.”

“Tôi không có một tháng.”

“Có thể lâu hơn, sáu tuần.”

“Chắc tôi chắc tôi không có sáu tuần.” Isabel hoàn toàn khẳng định.

Tình hình ngày càng trở nên kỳ lạ.

Bộ sưu tập này đủ giá trị để thu hút anh, nhưng bây giờ, khi nhìn thấy sự lo lắng tràn ngập trong mắt nàng, anh biết rằng không đơn giản chỉ có bộ sưu tập đá cẩm thạch giữ anh ở lại Yorkshire.

Anh muốn biết tất cả các bí mật của nàng.

Và nàng đã mang đến cho anh một thách thức hoàn hảo để khám phá chúng.

Họ đang đứng gần nhau và Nick cố ý bước về phía nàng, đẩy nàng lùi sát bức tượng. Đôi mắt nàng mở to và anh cảm thấy thích sự ngạc nhiên đó. “Hai tuần”, anh thì thầm. “Và sau khi xong việc, ta sẽ giúp nàng bán chúng.”

“Cám ơn ngài.” Nàng nhẹ nhàng nói, “Tôi rất lấy làm xin lỗi về việc tôi không cách nào đáp lại ân huệ của ngài.”

“Ta chắc chắn chúng ta có thể thực hiện bằng hình thức thanh toán dịch vụ của riêng ta.”

Lời nói nhỏ nhẹ như đang trêu chọc, nhưng Isabel lập tức phòng bị. “Chúng ta có thể sao?”

Có ai đó đã làm tổn thương nàng.

Ý nghĩ đó làm anh bức mình, các cơ bắp của Nick trở nên cứng nhắc khi anh thắc mắc đó là ai. Và như thế nào.

Anh quay đi, cố gắng giữ giọng điệu bong đùa. “Ta có thể đề xuất một trò chơi không?”

“Một trò chơi?”

“Cho mỗi một bức tượng ta định giá, nàng phải kể cho ta chuyện gì đó về Townsend Park. Và cuộc đời của nàng ở đây.”

Isabel im lặng khi cân nhắc lời đề nghị của anh, sự im lặng kéo dài quá lâu đủ để anh tin rằng nàng không thể trả lời. Anh nghe thấy tiếng nàng hít thở sâu và quay sang, nhìn vào mắt nàng. Anh chìm vào đôi mắt màu gỗ gụ sâu thẳm, rất riêng tư và đầy do dự. Có quá nhiều bí mật được che giấu ở đó - quá nhiều điều anh muốn khám phá. Truyền thuyết *Khazar* - anh không thể rời đi mà chưa khám phá những điều bí ẩn.

Điều gì có thể mở những bí mật này? Để thấy nàng từ bỏ sự tự vệ của mình?

Một hình ảnh lóe lên, nhanh và mãnh liệt - Isabel, đầu ngả ra sau trong niềm đam mê, cởi mở và không phòng bị, cơ thể nàng mềm mại nằm bên kia giường, chờ đợi anh. Áp lực của cái nhìn kéo anh quay trở lại hiện tại, tránh xa nàng, đến một khoảng cách an toàn hơn.

Anh chỉ vào bức tượng bán thân gần đó. “Đó là Medusa.”

Isabel bật cười ngắn. “Đúng vậy. Thậm chí tôi cũng có thể nhận ra cô ấy. Ngài không thể yêu cầu tôi chia sẻ những bí mật của tôi liên quan đến điều đó.”

“Ta không nói chúng phải có bí mật”, anh trêu chọc, “Tuy nhiên nếu nàng tiết lộ những thông tin có giá trị, thì bức tượng này vẫn là Medusa, một phiến đá cẩm thạch màu đen, có khả năng đến từ Livadeia. Quan trọng hơn, đó là Medusa sau khi cô ấy bị Perseus chặt đầu và trước khi nó được đặt vào giữa tấm khiên của Athena.”

“Làm sao ngài biết vậy?”

Anh ra hiệu nàng nên di chuyển gần bức tượng hơn. Chỉ vào một vết lõm nhỏ nơi mà đầu của một con rắn độc đang nuốt cái đuôi của một con khác, anh nói, “Nhìn kỹ này. Nàng thấy gì?”

Nàng cúi gần hơn, chăm chú nhìn vào một góc khuất, “Lông chim!”

“Không phải là lông chim vớ vẩn. Chiếc lông từ đôi cánh Pegasus, Người đã được sinh ra từ dòng máu chảy ra trên thanh gươm của Perseus.”

Nàng mở tròn mắt quay sang anh và cố tình không tỏ ra khoe khoang. “Tôi đã nhìn bức tượng này hàng chục lần nhưng chưa từng nhìn thấy nó. Ngài đúng là giỏi nhất.”

Anh nghiêng đầu. “Theo đúng nghĩa, nàng nợ ta tiền thanh toán, thưa quý cô.”

Isabel cắn nhẹ môi dưới. “Được rồi. Tôi sẽ kể cho ngài về bộ sưu tập.”

“Một khởi đầu tuyệt vời.”

Nàng dừng lại một lúc lâu và Nick nghĩ nàng có thể thay đổi ý kiến. Cuối cùng khi nàng nói, nhìn từ bức tượng này đến bức tượng khác, lạc đi trong suy nghĩ của mình. “Cha tôi đã thắng chúng từ một tên buôn lậu người Pháp trong một trò cá cược.”

Trải qua nhiều năm kinh nghiệm anh biết mình không nên lên tiếng và nàng im lặng trầm ngâm. “Vào những ngày đầu khi chiến tranh xảy ra. Cha tôi đã là một tay cờ bạc lâu năm. Ông ấy đánh cược mọi thứ tiền, người hầu, các ngôi nhà,...”, nàng dừng lại trong chốc lát, lạc trong suy nghĩ, sau đó buộc mình trở về và tiếp tục. “Trải qua nhiều tuần, chúng tôi không gặp ông ấy, đến một ngày, ông ấy trở về, đứng trên bậc cửa, với một chiếc giỏ có những con chó trên tay, hoặc một chiếc xe song mã mới. Ông ấy tặng những thứ này cho mẹ tôi như một món quà cách ba ngày sau khi tôi lên bảy tuổi.”

Còn có nhiều điều khác về câu chuyện đó. Anh chắc chắn.

“Và bà ấy đưa chúng cho nàng”, anh gợi chuyện.

Nàng gật đầu, một cách cứng nhắc, hai môi nàng mím chặt thành một đường mỏng, “Bà ấy đã làm thế. Chúng là của tôi.”

Có điều gì đó trong từ *của tôi* đã đánh vào nhận thức của anh. Đây là một cô gái hết sức quan tâm đến những cái thuộc về cô ấy.

“Nàng không muốn bộ sưu tập này”, anh nói. Điều đó quá rõ ràng.

Câu nói của anh kéo nàng quay lại nơi bắt đầu. Sự im lặng kéo dài giữa họ và anh nghĩ nàng không thể trả lời. Và rồi nàng nói, đầy xúc động. “Không.”

“VẬY... tại sao?”

Nàng mỉm cười nhưng không đùa cợt. “Đôi khi, thưa ngài, chúng ta phải làm những điều mà chúng ta không muốn.”

Nàng hít thở sâu và anh chú ý sức lôi cuốn của vạt áo bao quanh ngực nàng. Cảm giác tội lỗi

rộn ràng trong anh, anh quay đi, nhìn vào bức tượng gần đó, cao hơn các bức tượng khác. Anh chợt nhận ra và anh cười khan một tiếng.

“Có điều gì thú vị à?”

“Bức tượng đó. Nàng có biết cô ấy là ai không?”

©S.T.E.N.T

Isabel quay lại, xem xét bức tượng khỏa thân, một bàn tay đặt lên ngực nàng thư thể có thể che giấu đi sự lung túng của mình khi nhìn thấy bức tượng khỏa thân. Chăm chú nhìn đường cong xương sống bức tượng, cảm giác thanh thản trên khuôn mặt bức tượng, một chân có đeo một vòng hoa hồng, Isabel lắc đầu. “Không”.

“Cô ấy là Voluptas. Con gái của Cupid và Psyche.”

“Làm sao ngài biết? Cô ấy trông giống như các bức tượng nữ khác ở đây.”

Anh nhìn thẳng vào nàng. “Ta biết bởi vì ta là người giỏi nhất.”

Nàng mỉm cười và anh hài lòng vì sự thích thú của nàng. Khi nàng không đề phòng anh, nàng trông rất đẹp.

Không khí giữa họ trở nên nặng nề, căn phòng đột nhiên ấm hơn và không khí ẩm mốc hòa quyện với hương thơm cơ thể nàng - một kết hợp của mùi hoa cam và cái gì đó tươi mát, cởi mở mà anh không thể xác định được.

Anh chú ý vào làn da ửng hồng của nàng, hõm cổ và anh bị cám dỗ bởi sự ham muốn - nhanh chóng và mãnh liệt - nhiều hơn anh đã cảm nhận trong một khoảng thời gian dài.

Anh nhận thấy giây phút đó nàng cũng cảm nhận như anh - anh gần như bắt được hơi thở của nàng. Ánh mắt họ chạm nhau và anh nhận ra vị trí của họ, quá gần, bị ép giữa hai pho tượng, gần như chạm vào nhau. Họ ở một mình, không có ai ngoại trừ bức tượng nhìn họ.

Sự ham muốn thúc đẩy anh hướng về phía trước.

Anh tiến về phía nàng, một tya gần như chạm nhẹ vào má nàng trước khi anh chú ý được sai lầm đó. Anh nhìn vào đôi mắt màu nâu mở to giàu cảm xúc của nàng, sự hòa hợp mãnh liệt của sự tò mò, thích thú và sợ hãi bùng sáng trên khuôn mặt nàng, biến thành một khuôn mặt vô tội quyến rũ - tươi tắn và hồng hào, được bao quanh bởi những cô gái bằng đá cẩm thạch.

Isabel nhắm mắt lại trước sự gần gũi của anh và anh ngắm nhìn khuôn mặt đáng yêu, xương gò má cao và khỏe khoắn, đôi môi căng đầy, đôi lông mày thẳng. Lúc này trông nàng thật

quyến rũ.

Isabel khẽ thở dài, cảm xúc đang run rẩy và mãnh liệt, đôi môi hồng hé ra, nhẹ nhàng thở dài.

Không có người đàn ông trên trái đất nào có thể cưỡng lại tiếng thở dài đó.

Anh nghiêng người, ngay cả khi anh biết đó là sai.

Hôn cô gái ngây thơ thôn dã này có thể không phải là điều tốt.

Đôi môi Nick chỉ cách môi Isabel chút xíu khi có âm thanh xuất hiện từ bên ngoài căn phòng.

Nick nhanh chóng lùi lại, đứng thẳng và ngậm nguyên rửa. Lùi lại một bước dài, ngay lập tức anh ước mình đã không tiến lại gần nàng, người dường như có ảnh hưởng tiêu cực không thể giải thích được đối với sự minh mẫn của anh.

Đôi mắt nàng vụt mở, có quá nhiều cảm xúc trong hơi thở của họ và trong một khắc anh không muốn làm gì ngoài ôm lấy nàng trong vòng tay anh và nguyên rửa ai đó.

Và rồi cô Caldwell cùng Rock quay trở lại và Nick vội vàng di chuyển đến một khoảng cách an toàn giữa anh và Isabel, trong khi nàng cũng tự ép mình về phía pho tượng Voluptas quá mạnh đến nỗi Nick lo lắng, liệu nàng có thể đẩy pho tượng khỏi bệ hay không.

Chắc chắn điều đó đã làm sao nhãng hành động của họ.

“Cậu tìm thấy cái gì thế?” Nick hỏi, hy vọng có thể che giấu cảm xúc mãnh liệt giữa anh và Isabel.

Rock nhìn Nick rồi Isabel, rồi lặp lại. Một bên lông mày đen của anh ta nhướn lên. Nick cũng hành động tương tự, khiêu khích Rock chú ý đến tình huống xảy ra bên trong căn phòng này.

Sau khi dừng lại, Rock nói. “Tôi chưa từng thấy thứ gì giống chúng bên ngoài Hy Lạp.” Anh ta tiếp tục miêu tả phạm vi của các bức tượng đá cẩm thạch trong căn phòng thứ hai và Nick quan sát khi Lara bước đến phía chị họ. Isabel mỉm cười quá rạng rỡ, điều đó đã tiết lộ mọi chuyện.

Nàng muốn anh.

Nick lắc đầu để xua tan ý nghĩ đó. Anh nên biết ơn vì sự gián đoạn này đã ngăn chặn sai lầm to lớn một khi nụ hôn bắt đầu. Cô gái này có cái gì đó anh không tìm thấy ở những người đàn bà anh đã gặp. Nàng ngây thơ, cô đơn và chính xác là kiểu phụ nữ anh tránh né - kiểu phụ nữ

muốn được nhiều thứ từ anh hơn những gì anh có thể mang tới. Anh đánh cược nàng chưa từng hài lòng khi hôn một ai đó, ở đây tại vùng quê này trù đùa nghịch với những cậu nhóc đáng tin cậy.

Anh không phủ định rằng mình rất muốn chỉ cho Isabel làm thế nào để có nụ hôn vừa ý.

“Cậu nợ tôi mười bảng.”

Lời nói của Rock kéo Nick quay trở lại hiện tại.

Bộ sưu tập đó có thật. Chủ sở hữu của nó, là một bí ẩn.

Họ đều tồn tại.

Phớt lờ nụ cười của Rock, Nick liếc nhìn Isabel, cũng đang nhìn họ, với ánh mắt tò mò. Khi cảm nhận được sự chú ý của anh, nàng đỏ mặt, bối rối vuốt nhẹ mái tóc.

“Quý cô Isabel”, anh nói, thưởng thức âm thanh tên nàng phát ra từ đầu lưỡi. “Nếu được, chúng ta sẽ bắt đầu làm việc vào sáng ngày mai.”

Anh nhìn thấy sự do dự trong mắt nàng, ngay lập tức nhận ra nàng đã đưa họ đi quá xa để anh có thể quay lại.

Nàng vuốt nhẹ mái tóc khiến Nick cảm thấy hồi hộp. “Vâng chắc chắn. Ngày mai... Ồn thôi.” Nàng lách qua họ, đi ra phía cửa. “Và... hôm nay Lara sẽ tiễn hai ngài ra về... Tôi... Tôi phải...” Nàng dừng lại và Nick chờ đợi, nụ cười nửa miệng xuất hiện trên khuôn mặt anh, đến khi nàng nói hết câu. “Tôi phải đi.”

Và nàng đã rời đi. Chiếc váy xám buồn tẻ của nàng là điều cuối cùng anh nhìn thấy khi nàng đi như trốn chạy khỏi căn phòng.

Chương 6

Bài học thứ hai:

Hãy cố gắng để lại ấn tượng trong tâm trí của anh ấy. Và cả trong mắt anh ấy.

Khi sự trống vắng bắt đầu le lói trong trái tim, thì cảm giác muốn gần gũi dần dần xuất hiện. Hãy nhớ rằng nếu quý ngài đang tìm kiếm một người vợ, anh ấy cần phải được nhắc nhở về sự tồn tại của cô ấy! Hãy cố gắng để xuất hiện trong tầm mắt anh ấy, đi lướt qua gần anh ấy trong buổi vũ hội, học các sở thích của anh ấy như đi dạo trong công viên, khuyến khích những người hầu của bạn kết thân với người hầu của anh ấy. Nắm rõ lịch trình của anh ấy là cách tốt nhất để quyến rũ người đàn ông thực sự.

Pearls & Pelisses, tháng Sáu năm 1823

Wellington nói rằng điều khó nhất đối với một người lính là rút lui, nhưng đối với Isabel hành động đó còn dễ dàng hơn là ở lại trong phòng chất giữ tượng, đặc biệt khi ở gần Quý ngài Nicholas St. John.

Thật sự nàng đã gần như chạy khỏi căn phòng đó với một phong thái có thể tạm chấp nhận được ở một quý cô.

Ít nhất là khi quý cô đó vẫn mặc trang phục tang chế.

Isabel muốn Nick hôn mình.

Quá thất vọng.

Điều đó là một lỗi lầm hoang đường.

Cảm ơn Chúa vì Lara và anh Durukhan hoặc bất kì ai đã có thể xuất hiện lúc đó.

Chuyện đó, quả thật là.

Isabel vội vàng đi qua lối đi của người hầu dẫn đến bếp của Townsend Park, biết rằng bản thân rất có thể đã gây ra một buổi chiều hèn nhát nhất trong đời.

Nhưng nàng có lựa chọn nào khác sao? Nàng phải rời khỏi căn phòng để tỉnh táo đầu óc, để... trừng phạt bản thân mình.

Nàng đang nghĩ điều gì?

Mời một người đàn ông lạ đến ngôi nhà Minerva là một điều - một điều cực kỳ ngu xuẩn và nguy hiểm. Nhưng lại để bản thân chú ý đến anh ta vì bất kỳ điều gì nhiều hơn là một phương tiện cứu cánh quan trọng và cần thiết? Điều đó không thể chấp nhận được.

Isabel cần Nicholas St. John để định giá bộ sưu tập đá cẩm thạch của nàng và để bán chúng. Không hơn.

Nếu cuộc đời của những người đàn ông và đàn bà bị tổn thương đã dạy cho Isabel điều gì, thì đó chính là họ không thể bị coi thường. Nàng đã chứng kiến nhiều người phụ nữ tan nát về cả trái tim và cơ thể, nhiều những người đàn bà - gồm cả mẹ nàng - là nạn nhân của những nụ cười quyến rũ và động chạm hấp dẫn. Và nàng đã không bao giờ để chuyện đó xảy ra với mình.

Nàng sẽ không bao giờ cho phép một người London làm thay đổi mọi chuyện - bất kể anh ta có là một trong số các anh chàng độc thân sáng giá nhất ở nước Anh.

Nàng hít một hơi thật sâu khi rẽ khúc quanh cuối cùng đến bếp, vừa chuẩn bị lò đi sự hiện diện của Quý ngày Nicholas trong nhà nàng. Sao lại khó đến thế? Người đàn ông đó chỉ là một nhà khảo cổ học. Chắc chắn anh ta chỉ quan tâm đến các món cổ vật. Lý do đó đủ dễ dàng để tránh khỏi anh ta.

Ngoài ra... Nàng có một ngôi nhà để chăm lo.

Một ngôi nhà để *mua*.

Một ngôi nhà đầy người để chăm sóc.

“Chị không thể bắt em đi học. Bây giờ em là một Bá tước. Không ai yêu cầu Bá tước làm điều gì cả.”

Những từ ngữ đó lọt vào tai Isabel ngay ngoài bếp. Liếc nhìn qua góc quanh, nàng thấy James đi đến chiếc bàn gỗ mòn cũ kỹ lấy một cái bánh quy và thả nó vào cốc trà của mình một cách bất cẩn, làm nước trà màu nâu bắn xung quanh miệng cốc, James bấu mỗi dóm ly trà trước khi quay sang Georgiana đang ngồi đối diện với James.

Isabel nhón chân, nghe trộm câu chuyện giữa hai người. Nàng yêu cầu Georgiana làm gia sư cho James, với hy vọng rằng James sẽ nhiệt tình với việc đi học.

Dường như chưa có khả quan hơn.

“Thật không may, James à, luôn có ai đó có thể yêu cầu chúng ta phải làm gì. Thậm chí đối với một Bá tước.” Georgiana rót cho mình một tách trà ấm.

“Em ghét bị bảo phải làm gì.”

“Dĩ nhiên, chị cũng không thích điều đó.”

“Em thông minh.” James nói, vẻ phòng thủ.

Georgiana mỉm cười, cầm lấy một cái bánh. “Em vô cùng thông minh. Chị không phủ định điều đó.”

“Em có thể đọc. Em biết làm toán. Và em đang học tiếng La tinh. Chị đang dạy em.”

“Hầu hết mọi điều em đều biết. Rất ấn tượng. Nhưng những người đàn ông trẻ tuổi... các Bá tước nhỏ tuổi... đều cần phải đến trường.”

“Trường học sẽ dạy cho em cái gì mà chị không thể dạy sao?”

“Tất cả mọi thứ. Những thứ dành riêng cho các Bá tước?”

Cậu bé quan sát khi cô ấy chăm chú nhìn chiếc bánh quy của mình. “Chị nên nhúng nó trong trà. Tốt hơn nên làm thế.”

Isabel mỉm cười, nàng cá là Georgiana chưa bao giờ ngâm bánh quy trong trà.

“Làm thế này”, James thả chiếc bánh thứ hai vào cốc trà trước khi nhặt cái đầu tiên ra, mấy ngón tay ngập luôn trong trà. Khi cậu đưa cái bánh lên cao, một nửa bị rơi lại xuống vào tách, nước trà bắn tung tóe khắp bàn. Georgiana nhăn nhó, James cười to.

Isabel khoanh tay trước ngực và dựa vào tường. Bá tước hay không, nàng chưa sẵn sàng để James đánh mất tước hiệu đó.

“Chị có nghĩ những cậu bé phải đến trường từ rất sớm không?” Câu hỏi của James đong đầy tò mò.

“Đúng vậy, chị đảm bảo về điều đó”, Georgiana nói, “Họ là những quý ông. Vì vậy các quý ông cần phải đến trường”.

Ngay sau đó, James im lặng để xem xét mức độ thành thật của câu nói đó.

“Chị cũng có một người anh trai nên chị biết”, Georgiana nhẹ nhàng nói và Isabel nghiêng người sát vào cánh cửa hơn. Trong ba tuần Georgiana ở đây, cô ấy không kể gì về cuộc sống của mình trước khi rời London.

“Thật sao? Anh ấy có phải đi học không?”

“Có chứ. Thực tế thì, từ khi đi học, anh ấy trở nên vô cùng thông minh. Một trong những người đàn ông thông minh nhất ở Anh.”

Và cũng là một trong những người quyền lực nhất, Isabel âm thầm bổ sung.

“Em cũng phải học tập anh ấy”, James thản nhiên nói, “Không thì làm thế nào một cô gái biết nói tiếng La tinh?”.

“Thành thật xin lỗi, thưa ngài Reddich”, Georgiana nói một cách sỗ sàng, “*Các cô gái* biết rất nhiều thứ... không chỉ tiếng La tinh”.

Isabel không thể ngăn mình chăm chú nhìn qua góc nhà. Mũi của James đang nhả lại, rõ ràng là cậu nhóc không chắc chắn rằng các cô gái lại có thể biết rất nhiều điều. “Chị là cô gái thông minh nhất mà em biết.”

Isabel nhướng mày trước sự kính trọng trong câu nói của James. Nàng sẽ bỏ qua sự xúc phạm đối với trí thông minh của nàng vì em trai nàng đã say mê cô gia sư của cậu nhóc - chắc chắn là người đẹp nhất mà cậu từng gặp - tuy nhiên nàng vẫn phải làm gián đoạn cuộc tán gẫu của họ.

Dán lên mặt mình một nụ cười tươi rói, Isabel bước vào phòng, “Đã đến lúc uống trà rồi à?”.

James hào hứng nhìn nàng. “Isabel! Có chuyện gì với những người đàn ông đó thế? Một trong hai người họ rất to lớn! Chị có thấy không?”

Ừ. Và một trong hai người họ rất đẹp trai. Chính nàng cũng suýt trở thành kẻ ngốc nghếch.

Isabel bước đến bên bàn rót cho mình một tách trà. “Dĩ nhiên chị thấy.”

“Họ từ đâu đến? Họ sẽ ở lại đây à?”

“Họ vẫn đang ở trên lầu, trong phòng chứa tượng.”

“Em có thể đến gặp họ không?” Khuôn mặt James lộ rõ háo hức.

“Em không thể.”

“Tại sao? Giờ em là một Bá tước. Em phải giữ cho mọi người ở Townsend Park an toàn. Em nghĩ họ nên gặp em.”

James nhắc đến sự an toàn - còn quá sớm để James quan tâm nàng - làm Isabel ngạc nhiên. Họ luôn cố gắng làm mọi thứ có thể, để giấu James về tình cảnh nguy hiểm của các cô gái, nhưng James đang lớn lên và rất thông minh và Isabel nhận thấy cuộc nói chuyện này cần phải thận trọng hơn bình thường. “Chị đánh giá cao điều đó”, nàng gật đầu, “và chị đồng ý rằng, là một Bá tước thì em có vai trò quan trọng trong việc giữ an toàn cho điền trang. Nhưng các quý ông đó rất bận rộn khi họ ở đây và chúng ta không nên làm phiền họ”. Isabel cân nhắc cái nhìn quyết đoán của James. “Có lẽ chúng ta sẽ mời họ ăn tối. Em thấy sao?”

James nghiêm túc cân nhắc phương án đó. “Em nghĩ đó là việc làm đúng đắn và lịch sự.”

Isabel nhón một chiếc bánh cho vào miệng. “Chị rất vui khi em đồng ý”, nàng nháy mắt với Georgiana, khi cô giấu đi nụ cười trong tách trà của mình. “Bây giờ thì... ra ngoài giúp chị nào.”

James chăm chú nhìn Isabel và Georgiana trước khi quyết định rõ ràng rằng còn có nhiều cuộc phiêu lưu thú vị hơn ở bên ngoài bếp. Lấy thêm một cái bánh, cậu nhảy xuống ghế và đi theo lối hành lang tối tăm mà Isabel vừa đến.

[©STE.NT](#)

Isabel ngồi xuống chiếc ghế của James, lấy một cái bánh khác. Thở dài, Isabel nhìn cô gái trẻ đối diện và nói, “Cảm ơn em vì đã nói chuyện với James về trường học”.

“Em rất vui. Một Bá tước cần có một nền giáo dục phù hợp, quý cô Isabel.”

“Em biết đây, em nên bỏ qua mấy lễ nghi đó đi, Georgiana.”

Georgiana mỉm cười. “Ngược lại. Em là người hầu của chị.”

“Vớ vẩn”, Isabel chế giễu. “Giữa hai chúng ta, em là người có địa vị hơn chị. Làm ơn đi. Em gọi chị là Isabel sẽ làm chị thoải mái hơn.”

Một nỗi buồn thoáng qua trong ánh nhìn của Georgiana. “Bây giờ em là một gia sư. Thật may mắn khi em có được vị trí đáng giá như thế.”

Isabel không biết nhiều về Georgiana và nàng thay đổi cuộc nói chuyện. “Em có biết những người đàn ông đến đây hôm qua không?”

Georgiana lắc đầu. “Lúc đó em đang dạy James bài học buổi chiều và em không biết họ tới đến khi chị dẫn họ đi xem các bức tượng.”

“Họ là người London.”

“Tầng lớp quý tộc ư?” Cô trở nên nhạy cảm.

“Không hẳn thế. Quý ngài Nicholas St. John. Em trai của Hầu tước Ralston - nhà khảo cổ học...” Isabel dừng lại khi Georgiana mở to mắt kinh hoàng. “Georgiana?”

“Ngài Nicholas và anh trai em... họ... biết nhau.” Cô thì thầm. “Em không gặp anh ấy, nhưng...”

Tất nhiên họ quen biết nhau. Quan trọng hơn là điều đó đã làm tình huống này càng trở nên nguy hiểm.

“Georgiana.” Giọng Isabel dịu dàng và chắc nịch. “Em sẽ ổn thôi. Khi chị nhận em, chị đã nói với em rằng ngôi nhà Minerva sẽ chăm sóc em, đúng không nào?”

Georgiana nuốt khan và hít sâu. “Đúng vậy.”

“Chúng tôi sẽ chăm sóc em”, Isabel bình tĩnh nói. “Chúng tôi sẽ giấu kín em. Đây là một ngôi nhà lớn. Và em là gia sư của James, hầu như chẳng có lý do để một vị khách gặp em.”

“Tại sao anh ta ở đây? Ở Yorkshire?”

“Chị không biết. Chị nghĩ chắc là anh ta chỉ đang đi nghỉ thôi.” Nàng dừng lại, nhận thấy sự sợ hãi của Georgiana, “Em đang an toàn dưới sự bảo vệ của Bá tước Reddich.”

An toàn như bất kỳ ai trong chúng tôi có thể.

Isabel bác bỏ âm thanh nhỏ nhẹ nói trái ngược vang lên trong đầu nàng.

Họ an toàn. Nàng sẽ làm điều đó trở nên chắc chắn.

Georgiana vẫn im lặng, cân nhắc lời nói của Isabel. Cuối cùng cô gật đầu, đặt trọn niềm tin vào Isabel - vào ngôi nhà.

“Tốt lắm”, Isabel rót thêm trà cho cả hai, hy vọng điều đó củng cố sự bình tĩnh của cô gái trước khi tiếp tục, “Khi em sẵn sàng nói đến việc tại sao em đến đây, chị sẽ lắng nghe chúng. Em biết điều đó phải không?”.

Georgiana gật đầu. “Em biết. Chỉ là... Em không... Chuyện đó nếu...”

“Khi nào và nếu em đã sẵn sàng, Georgiana. Chị sẽ ở đây.” Câu nói của Isabel rất đơn giản và trực tiếp. Nàng đã có nhiều năm kinh nghiệm thuyết phục những cô gái trẻ thoát khỏi nỗi sợ hãi của họ. Em gái của Công tước hay cô phục vụ quán rượu đến từ Cheapside, họ không khác nhau mấy.

Không khác nàng.

Nếu nàng có sự lựa chọn khác, nàng sẽ không cho phép Quý ngài Nicholas St. John xuất hiện trong nhà nàng.

Nhưng sự sợ hãi trước các lựa chọn khác - sợ hãi khi phải đuổi Georgiana và mọi người vào một thế giới mà không có bất kỳ thứ gì, ngoại trừ quần áo trên người - thật không thể tưởng tượng được. Và vì vậy Isabel đang tiến hành một kế hoạch liều lĩnh.

Quý ngài Nicholas.

Trớ trêu thay, Isabel đã đặt tương lai của ngôi nhà đầy phụ nữ vào tay một trong những người đàn ông hấp dẫn và cũng nguy hiểm nhất nàng từng gặp. Nhưng khi nhìn thấy Georgiana, nhỏ bé và do dự, hai tay mân mê tách trà, ánh mắt đắm đắm nhìn vào nước trà, Isabel biết rằng anh là cơ hội tốt nhất để thành công. Hy vọng lớn nhất của họ cho một tương lai.

Đơn giản là họ phải kiểm soát anh bằng các bức tượng.

Điều đó không khó.

Buổi chiều tiếp theo, Isabel cảm thấy cực kỳ hãnh diện về mình.

Tất cả những lo lắng của nàng về ngài Nicholas đều vô ích. Anh không hề rắc rối.

Thực ra, khi anh và Durukhan xuất hiện vào buổi sáng hôm sau và nàng đã giữ chân họ bằng các bức tượng và chuyển lời hướng dẫn cẩn thận rằng họ sẽ không bị quấy rầy, Isabel tuyệt đối tránh được hai người.

Không phải đơn thuần chỉ để tránh mặt hai người này.

Vô lý. Isabel lắc đầu xóa bỏ ý nghĩ đó. Vì vậy nàng lại ở trên mái nhà một lần nữa. Mái nhà vẫn bị dột. Dựa vào những đám mây kéo đến từ phía đông, việc sửa chữa của họ sẽ kéo dài đến tối.

Isabel mặc quần chèn và áo sơ mi cùng với Jane, họ cẩn thận quỳ trên mái nhà để dán một loại keo dính có mùi thật khủng khiếp lên mặt sau tấm ngói bằng đất sét sắp long ra khỏi mái nhà. Đã bảy năm qua từ khi những người hầu đầu tiên của Townsend Park rời đi, bao gồm những người đàn ông lành nghề - những người hầu có giá nhất ở nhiều điền trang lớn khắp vùng nông thôn này. Họ có đủ các kiến thức thủ công về sửa mái nhà, nghề mộc và nhiều kỹ năng hữu hiệu khác trong một điền trang nông thôn.

Isabel thở dài khi nhớ về quá khứ. Nàng cho rằng họ may mắn vì đã rời khỏi đây từ nhiều năm trước đây mà không cần phải sửa chữa cấu trúc chính cho ngôi nhà này. Nhờ trời trong thư viện của điền trang có những đầu sách về kiến trúc và xây dựng thực hành. Nàng mỉm cười châm chọc. Sửa chữa mái nhà không phải loại sách ưa thích của hầu hết các quý cô trẻ, tuy nhiên nếu mái nhà được sửa xong nàng có thể tháo bỏ chiếc nôi hiện tại được đặt ở cuối giường để hứng những giọt nước mưa thấm xuyên mái nhà được quét hắc ín một cách vụng về.

“Cô có thể kể cho tôi nghe chuyện gì đã ra hôm qua khiến cô phải lẩn trốn ngài Nicholas không?”

Jane luôn thẳng thắn, cô không bao giờ nói vòng vo.

Isabel nhúng chối vào chiếc xô đựng hắc ín, “Chẳng có chuyện gì cả”.

“Không có gì à.”

Không có gì tôi muốn nhớ lại.

“Không. Anh ta đã đồng ý xác định và đánh giá bộ sưu tập. Tôi nghĩ tôi nên để anh ta tự nhiên làm việc. Nếu tất cả đều tiến triển tốt, nhà Minerva sẽ có một ngôi nhà mới trong tháng này.” Nàng cố gắng giữ giọng hào hứng. Tự tin.

Jane im lặng khi đặt một vài viên ngói mới có dính keo vào vị trí cần thiết. “Vậy ngài Nicholas?”

“Anh ta làm sao?”

“Cẩn thận.”

“Tôi nghĩ không nhất thiết phải coi anh ta là kẻ thù”, Isabel nói, cố tình hiểu sai ý câu hỏi của Jane. Một luồng gió mạnh thổi tới, làm ống tay áo sơ mi của Isabel bay phấp phới như cánh buồm trong cơn bão. Cố gắng chống lại cơn gió mát lạnh, nàng lựa chọn câu nói tiếp theo một cách cẩn thận. “Nhưng tôi nghĩ chúng ta không có nhiều giải pháp thay thế.”

“Cô có giải pháp thay thế, Isabel.”

“Tôi không thấy cái nào hết.”

Jane im lặng cố định vài viên ngói trước khi quay sang Isabel. “Cô đã quan tâm chúng tôi trong một thời gian dài. Cô đã biến ngôi nhà Minerva thành một huyền thoại cho các cô gái khắp London. Những người đã đến với chúng ta bây giờ... và trước kia họ không khi tin vào sự tồn tại của chúng ta. Tất cả điều đó đều do cô làm.” Isabel dừng bôi keo dính vào các miếng ngói, đáp lại ánh mắt xanh mát lạnh của Jane. “Nhưng cô không thể cho phép huyền thoại ấy vượt qua bản thân mình.”

“Nó không phải là huyền thoại về tôi, Jane à. Nó có thật.”

“Nhưng cô có thể có nhiều thứ hơn. Cô là con gái của một Bá tước.”

“Một Bá tước với những đức hạnh cực kỳ có vấn đề.”

“Chị gái của một Bá tước.” Jane nhắc lại. “Cô có thể kết hôn. Sống cuộc đời mà cô muốn.”

Cuộc đời mà nàng muốn. Những lời có vẻ rất đơn giản - như thể nó đã được vạch ra rõ ràng -

và có lẽ là thế thật. Đối với những cô gái xuất thân từ gia đình quý tộc khác dường như không gặp trở ngại gì khi đi theo lối sống cũ kỹ.

Các cô gái đó không phải là con gái của cha nàng. Mẹ nàng.

Isabel lắc đầu. "Không. Đây là cuộc sống mà tôi có. Không kết hôn, không có các bữa tiệc trà với cánh phụ nữ giới thượng lưu, không mùa vũ hội nào ở London có thể thay đổi con đường của tôi. Và hãy nhìn con đường mà tôi đã đi. Hãy nhìn sự khác biệt mà tôi đã làm cho cô. Cho người khác."

"Nhưng cô không nên hy sinh bản thân mình cho chúng tôi. Điều đó có phải trái với mục đích của ngôi nhà không? Có phải cô đã không dạy chúng tôi rằng hạnh phúc và cuộc sống của chúng tôi quan trọng hơn những gì chúng tôi đã hy sinh trước khi đến đây?"

Lời nói đó thật dịu dàng và chính xác. Isabel chăm chú nhìn người quản gia, cơn gió mạnh làm cho hai bên má Jane đỏ hồng, mái tóc nâu trượt ra từ bên dưới chiếc mũ lưới trai. Jane là người đầu tiên đến với Isabel, một cô gái làm thuê vừa mới trốn thoát khỏi một tên say rượu nhờ có sự can thiệp của một khách hàng và bằng cách nào đó Jane cũng đã dũng cảm rời London đến Scotland, nơi cô hy vọng có thể bắt đầu một cuộc sống mới. Cô đã đến được một nơi xa như ở Yorkshire với vài đồng xu ăn trộm - không đủ để sống, nhưng đủ để tống cô vào tù suốt quãng đời còn lại vì tội ăn trộm. Khi cô hết tiền, bị kiệt sức trên đường mà không có gì ngoài bộ quần áo mặc trên người. Isabel tìm thấy cô khi đang ngủ trong một chiếc chuồng ngựa không dùng đến của trang viên, một ngày sau khi những người hầu cuối cùng rời bỏ nàng.

Isabel chỉ mới mười bảy tuổi, ở nhà một mình với James chỉ mới lên ba và mẹ nàng - sắp chết. Lúc nhìn thấy Jane, quá yếu để có thể chạy, quá suy nhược để đánh nhau và Isabel hiểu được nỗi tuyệt vọng đã làm cô gái đó trở nên vô cùng liều lĩnh - ngủ qua đêm một chuồng ngựa không phải của cô ấy, một phần của một điền trang rộng lớn.

Không phải vì tốt bụng mà Isabel chào đón Jane - mà là hoảng sợ. Vợ ngài Bá tước đang chết dần, bà điên loạn với nỗi buồn và sự thất vọng, những người hầu đều đã bỏ đi và James cần tình yêu, cần sự chăm sóc và Isabel chẳng có gì cả. Nàng mang đến cho Jane việc làm và đã có được người trung thành nhất trong số người hầu. Người bạn đáng tin nhất.

Jane là người duy nhất chứng kiến bá tước phu nhân vào những ngày cuối đời của bà khi bà chủ mắng Isabel, bỏ mặc James đang chập chững đi, chống lại Chúa và người Anh - buộc tội họ đã bỏ rơi bà, phá hủy cuộc đời bà. Khi phu nhân chết - cũng là lúc những nỗi sợ hãi khác trong cuộc đời Isabel bắt đầu xuất hiện - giúp Jane chính là giúp Isabel thoát khỏi tình trạng khó khăn lúc đó.

Trong vài tuần, Isabel đã quyết định đưa những người khác đến Townsend Park. Dù không thể là một cô con gái ngoan hoặc người phụ nữ tốt, nhưng nàng có thể chắc chắn rằng những người khác có cuộc sống gần như thế sẽ có một nơi để sinh sống và để phát triển. Một vài bức

thư vẽ một nơi ở tốt gửi đến người em họ nàng, đã đưa Gwen và Kate đến và sau đó, họ không cần quảng cáo về họ nữa. Những cô gái tự tìm đến họ. Townsend Park đã được đổi tên thành ngôi nhà Minerva và qua những lời đồn kín đáo những cô gái gặp khó khăn biết rằng nếu họ bước đến cánh cửa đó, họ sẽ được an toàn.

Nhờ có họ, Isabel đã tìm được mục đích - bảo vệ các cô gái bị ngược đãi, bất hạnh và mang đến cho họ một cơ hội mới trong cuộc sống.

Một cách để chứng minh nàng làm được nhiều điều hơn những gì người ta nhìn thấy.

Một cách để cảm thấy mình hữu dụng.

Không phải tất cả các cô gái đều ở lại - trong sáu năm kể từ khi Jane đến, họ đã chứng kiến hàng tá cô gái đến và rời đi giữa đêm tối, không thể tiếp tục quay lại với cuộc sống mà họ đã trải qua. Phần đông rời khỏi đây để xây dựng cuộc sống của chính họ, Isabel mang đến cho họ cơ hội để nhận ra ước mơ của mình. Họ là những người thợ may, chủ quán trọ và thậm chí vợ của một mục sư ở vùng phía bắc.

Điều đó chứng minh nàng không cô độc. Nàng sống có mục đích. Nàng sống tốt hơn đứa con gái vô tích sự của một kẻ vô lại nổi tiếng xấu xa. Nàng không phải là đứa trẻ ích kỷ như mẹ nàng đã buộc tội trong suốt những tuần cuối cùng của bà.

Và khi nàng đang nghĩ về họ - về ngôi nhà Minerva - thì lúc đó nàng sẽ không nghĩ về những điều nàng chưa có lấy một lần được trải qua.

Tất cả những điều đó nàng xứng đáng có - nàng sẽ có - nếu nàng được sinh ra là con một Bà tước khác.

Không.

“Đó không phải là sự hy sinh để tiếp tục ngôi nhà Minerva”, cuối cùng nàng nói, quá lặng lẽ đến nỗi khó có thể nghe thấy được trong gió. “Tôi sẽ sửa một trăm mái nhà để đảm bảo rằng mái nhà này có thể chắc chắn che chắn cho các cô gái.”

Jane mỉm cười tinh quái. “Cần tôi nhắc cho cô biết là cô không chỉ có một mình trên mái nhà này không? Tôi sẽ không thể tổng khứ được cái mùi kinh tởm này ra khỏi người tôi.”

“Vậy thì chúng ta sẽ cùng nhau bốc mùi”, Isabel cười.

“Quý ngài của cô sẽ không thích điều đó đâu.”

Isabel giả vờ không hiểu. “Anh ta không phải quý ngài của tôi.”

“Gwen và Lara sẽ thấy khác.”

Nhíu mày lại, Isabel nói. “Vậy thì Gwen và Lara cũng không phải không có đầu óc nhỉ. Tôi sẽ không đâm anh ta một nhát, Jane à. Cô cũng phải nói với họ như thế.”

Sau đó, Jane cười, nghe thật vui vẻ. “Cô nghĩ rằng tôi có sức ảnh hưởng hơn tạp chí lỗi bịch đó sao?”

“Tôi nghĩ cô có thể”, Isabel thở dài. “Anh ta chỉ ở đây trong khoảng hai tuần. Tất cả mọi thứ tôi cần làm là giữ các cô gái tránh xa các bức tượng.”

“Và còn cô, thưa quý cô Anh-ta-không-phải-quý-ngài-của-tôi?”

Isabel phớt lờ sự trêu chọc của Jane, khuôn mặt đẹp trai của ngài Nicholas xuất hiện trước mặt nàng. Hàm răng sáng bóng của anh đối lập với làn da rám nắng, đôi môi mềm mại và đầy đặn biến thành những nụ cười hứa hẹn táo bạo. Đôi mắt xanh biếc quyến rũ của anh dụ dỗ nàng nói ra mọi điều.

Anh quả thực rất nguy hiểm.

“Tôi sẽ làm như vậy. Điều đó không quá khó. Sau rốt, tôi có một mái nhà để sửa mà.”

Lời vừa thốt khỏi miệng Isabel thì một giọng nam quen thuộc vang lên. “Ta nghĩ mình sẽ tìm được nàng ở đây.”

Isabel giật mình. Ánh mắt chứa đầy sợ hãi, nàng nhìn Jane, người mà ngay lập tức cúi đầu xuống như bất kỳ người hầu chuyên nghiệp nào, hoàn toàn tập trung vào công việc.

Anh đến tìm nàng hay họ đã bị phát hiện. Không còn lựa chọn nào khác, nàng quay sang Quý ngài Nicholas, đang trèo ra bên ngoài cửa sổ gác mái.

Ai để anh lên đây?

Nàng thấy một chiếc boots Hessian tiến một bước thăm dò về phía nàng, chạm xuống tấm ngói sét bấp bênh.

Nếu không cẩn thận, anh sẽ gây hư hỏng thêm cho cái mái nhà đáng nguyên rủa này.

“Đợi đã.”

Vì danh tiếng của anh, anh đợi.

“Tôi...”, Isabel nhìn Jane, đang lắc đầu ngụ ý rằng cô ấy sẽ không giúp gì đâu, sau đó nhấn mạnh. “Tôi sẽ tới đó, thưa ngài!” Nàng rón rén di chuyển từ bên này sang bên kia mái nhà thật cẩn thận. Khi nàng tiến đến chỗ anh, nàng mỉm cười rạng rỡ.

Điều khiến anh không quay lại được.

“Thưa ngài! Điều gì đưa ngài lên mái nhà vậy? Ngài cần gì sao?”

“Không”, anh nói, đó là âm tiết duy nhất vang lên khi anh chăm chăm vào nàng vào cái cách ăn mặc của nàng.

Chúa ơi. Nàng đang mặc đồ đàn ông. Điều đó không phải là vấn đề. *Dĩ nhiên, những quý cô trên mái nhà cũng không phải là vấn đề.* Nhưng trang phục nàng mặc thật sự là vấn đề. Và nhảy nhót trên mái nhà cũng không phải là một giải pháp tốt. Nàng không hề cảm thấy xấu hổ vì điều đó.

Isabel khoanh tay trước ngực, cố gắng lờ đi hai bên má đang nóng ran lên. “Tôi không nghĩ là ngài sẽ tham gia cùng chúng tôi, thưa ngài Nicholas”, nàng thẳng thừng.

“Ta hiểu. Nhưng ta thực sự rất ngạc nhiên khi thấy nàng mặc đồ như vậy trước mặt người hầu.” Anh ngụ ý nói Jane, người vẫn cúi đầu, đang đặt một tấm mái ngói.

“Ôi.” *Làm thế nào nàng có thể thoát khỏi tình huống này?* “Vâng. Ừm. Jan...” *Hãy cẩn thận, Isabel.* “Janney ở với gia đình tôi nhiều năm. Anh ấy biết tất cả về... tính lập dị của tôi.” Nàng cười nhưng mày nhíu lại vì nhận ra âm lượng quá to và không được tự nhiên.

“Ta hiểu điều đó.” Thực tế, ý anh nói là anh không hiểu.

“Có phải chúng ta nên vào trong? Có lẽ ngài muốn uống trà?” Nàng nói thật nhanh, cứ như phải vội vã xua anh xuống khỏi mái nhà, ra khỏi căn nhà, đúng vậy, rời khỏi Yorkshire.

“Không, ta không nghĩ vậy.”

“Thưa ngài?”

“Ta muốn biết về cái mái nhà đã thu hút sự chú ý của nàng.”

“Tôi... Ôi.”

Có phải là do nàng? Hoặc dường như anh thấy vui khi làm nàng khó chịu?

“Có phải nàng nên đưa ta đi xem nơi sửa chữa này không, thưa quý cô?”

Rõ ràng anh đang trêu chọc nàng.

Anh là một người đàn ông đáng ghét. Hoàn toàn không đáng hôn.

“Chắc chắn rồi.” Isabel quay về phía Jane - phải đưa cô ấy rời khỏi mái nhà. “Hôm nay đủ rồi, Janney. Anh có thể đi.”

Jane đứng vụt dậy như một viên đạn, vội vàng chui đầu qua cửa sổ gác mái giống như đó là một sự cứu cánh.

Dĩ nhiên, hành động đó chính là sự cứu tinh.

Tuy nhiên khi cô đi qua họ, St. John đã chặn lại, “Anh nên ở lại để bảo vệ cô chủ của mình chứ”.

Jane dừng lại, cúi đầu và lập tức gật đầu.

“Ta nghĩ anh hiểu ý ta nói.”

Isabel nín thở một lúc lâu, chờ đợi anh tiếp tục. Khi anh không nói nữa, nàng nói, “Được rồi, Janney”, và Jane bò qua cửa sổ, biến mất trong căn phòng gác mái.

Nhìn Jane biến mất, Isabel cân nhắc những lựa chọn của nàng. Mặc dù nàng chưa bao giờ được đào tạo bài bản về cách ứng xử và giao tiếp phù hợp, nhưng nàng cũng khá chắc chắn mái nhà không phải là nơi thích hợp để diễn ra một cuộc trò chuyện giữa nam và nữ.

“Ta không thích thấy nàng trên mái nhà.”

Lời nói, quá hống hách, như thể nàng được xuất hiện trên trái đất này là theo ý của anh, nàng ngạc nhiên. Isabel nhìn vào mắt anh và cảm thấy hài lòng khi thấy anh tức giận vì nàng. *Không phải là nàng yêu cầu anh lên đây cùng nàng, ôi Chúa ơi.* “Được rồi, nghĩ lại thì cả mái nhà và con người tôi... tôi không thấy vị trí của mình ảnh hưởng đến cuộc sống của ngài một chút nào.”

“Nếu nàng ngã xuống...”

Isabel nhấc một chân, chỉ cho Nick nhìn đôi dép nàng đi. “Tôi có một bàn đạp tuyệt vời.”

Nick quan sát cái quần ống túm đổ xuống bắp chân, đến bàn chân và cái nhìn chăm chú đó lập tức làm nàng bối rối. Nàng đặt chân xuống chắc nịch, làm các tấm ngói kêu rảng rặc. Một tay lo lắng vuốt tóc, nàng kéo lại nút buộc trên mái tóc. “Tôi nghĩ chúng ta nên vào trong.”

Anh di chuyển rồi ngồi lên chóp mái. Nghiên cứu công việc mà nàng và Jane đã hoàn thành, anh hỏi, “Tại sao nàng để mặc ta với những bức tượng vào ngày hôm qua?”.

Đó không phải là câu hỏi mà nàng mong đợi. “Thưa ngài?”

“Bỏ mặc không phải là từ thích hợp đúng không nào? Biến mất thích hợp hơn.”

“Quả thật tôi thích từ lẫn trốn.”

Sự thẳng thắn của nàng làm cho cả hai ngạc nhiên. Nick cúi đầu. “Một cú đánh rất mạnh đấy, thưa quý cô Isabel.”

Nàng đỏ mặt trước lời nói của anh, bối rối vì câu nói của mình, nhưng không muốn rút lại lời đã nói. “Tôi không có thời gian để làm phiền ngài trong phòng. Tôi có quá nhiều việc phải làm.”

“Có cần ta nhắc nhở rằng chính nàng yêu cầu ta đến đánh giá bộ sưu tập đá cẩm thạch chứ?”

Má nàng càng đỏ hơn. Anh đang nhắc lại sự thô lỗ của nàng. *Và anh hoàn toàn không đứng đắn một chút nào.* “Ngài không cần phải như thế. Tôi rất biết ơn sự giúp đỡ của ngài, thưa ngài.”

Nick nheo mắt nhìn Isabel. “Ta rất vui được nhận nó, nhưng nàng phải thừa nhận, thời gian chúng ta ở bên nhau khá... kỳ dị.”

Nàng cười ngượng. “Tôi cho rằng vị trí hiện tại của chúng ta không giải quyết được điều đó.”

“Cả quần áo của nàng nữa, quý cô Isabel.” Anh bật cười trước khi nhắc lại, “Tại sao nàng lại chạy trốn khỏi phòng chứa tượng?”.

“Tôi... tôi không có sự lựa chọn nào.”

Nàng cứ nghĩ anh sẽ thúc ép nàng hơn nữa, nhưng điều gì đó trong giọng nói làm anh dừng cuộc thẩm vấn.

Giữa hai người im lặng rất lâu trước khi anh thay đổi chiến thuật. “Ta nghĩ rằng nàng nên nói cho ta tại sao nàng đang sửa mái nhà.”

Isabel nhún vai. “Tôi đã nói với ngài rồi, thưa ngài. Nó bị đột. Điều đó hoàn toàn không thú vị khi trời mưa. Và đây là nước Anh, mưa rất nhiều.”

Gác tay lên đầu gối anh quan sát tỉ mỉ khu điền trang, bỏ mặc điều nàng nói. “Nàng đang cố tình hiểu sai ý ta. Ta thấy mình không có phương án nào khác ngoài tận dụng khả năng duy

nhất của mình thôi.” Anh thở dài, rồi kể lại, “Voluptas, con gái của Cupid và Psyche, được làm từ đá cẩm thạch hồng từ Mergozzo, một khu vực thuộc dãy núi Alps nổi tiếng.”

“Bức tượng đó không phải màu hồng. Và đó không phải người Ý.”

Anh nhìn chăm chăm vào nàng và nàng bị hấp dẫn bởi đôi mắt xanh lấp lánh trước khi nhận ra sự co giật trên cơ má anh. Nàng thắc mắc liệu rằng hành động đó nghĩa là gì.

“Bức tượng đó được làm từ đá cẩm thạch hồng từ Mergozzo”, Nick chậm rãi nhắc lại, như thể Isabel bị ngớ ngẩn vậy. “Đá cẩm thạch hồng không phải luôn luôn màu hồng. Và bức tượng đó không phải người Ý. Bức tượng là người La Mã. Cô ấy là một vị thần La Mã.”

Nàng đã hiểu được dụng ý hành động của anh - anh đang buộc nàng phải trả lời câu hỏi về mái nhà qua thông tin về bức tượng.

Nếu anh đúng, nàng đã bị vạch trần.

“Chắc ngài nhầm”, Isabel nói, không quan tâm đến sự xúc phạm trong câu nói đó.

“Ta đảm bảo với nàng, ta không sai. Chân dung Voluptas luôn được vẽ với sự bao phủ của hoa hồng. Nếu điều đó không đủ, khuôn mặt có thể khẳng định danh tính của cô ấy.”

“Ngài không thể khẳng định một vị thần qua khuôn mặt được khắc trên đá cẩm thạch”, nàng giễu.

“Nàng có thể nhận ra Voluptas qua khuôn mặt của cô ấy.”

“Tôi chưa bao giờ nghe về vị thần này và sao tôi biết cô ấy trong như thế nào?”

“Cô ấy vị thần của nhục dục.”

Isabel há hốc miệng. Nàng không thể nghĩ ra một điều gì để đáp lại. “Ồ.”

“Khuôn mặt cô ấy phản ánh rất nhiều cảm xúc. Khoái lạc, hạnh phúc, đam mê, say đắm...”

“Vâng. Tôi thấy rồi”, Isabel cắt ngang, nhận ra sự thích thú trong mắt anh. “Có phải ngài đang rất vui?”

“Rất thích.” Nick cười toe toét và Isabel buộc mình phải đưa lý trí quay lại. Nàng quắc mắt nhìn anh và anh bật cười, dường như không khí thoải mái hơn khi nàng tự thừa nhận. “Lại đây, quý cô Isabel, hãy ngồi cùng ta và nói cho ta về mái nhà cần sửa chữa.”

Isabel không thể cưỡng lại. Nàng làm như Nick yêu cầu.

Khi nàng ngồi xuống, anh không nhìn nàng, thay vào đó anh ngắm khu vườn phía trước của ngôi nhà, theo hướng của con đường. Sau một lúc yên lặng, anh nhẹ nhàng hỏi, “Tại sao nàng lại sửa mái nhà? Không có ai ngoại trừ người quản gia giúp nàng sao?”.

Nàng thở sau, gió hè ấm áp thổi xung quanh họ, xuyên qua các tán cây cao và tòa nhà thổi lên tận mái. Cảm nhận được sự ẩm ướt trong không khí báo hiệu một cơn bão mùa hè sắp xảy ra, Isabel có chút tiếc nuối khi những đám mây vẫn chưa xuất hiện và nàng không có cách nào để tránh trả lời câu hỏi của anh. Phải nói sự thật.

“Tôi không thể trả tiền để thuê thợ sửa mái nhà”, nàng nói đơn giản, nhìn xuống và tay phải phủi lớp bụi tưởng tượng, từ một trong những tấm ngói nâu dưới chân họ. “Tôi không có khả năng thuê một người thợ. Tôi không thể tin tưởng ai ngoài - Janney.”

“Thế còn những người hầu khác?”

Hay lắm, quý ngài, bắt đầu là những người hầu.

“Họ bận làm những việc mà người hầu cần làm”, nàng đáp, vai nhún khẽ đến mức gần như không thể nhận thấy. “Tôi có thể học cách sửa mái nhà như mọi người.”

Anh im lặng một lúc đến khi nàng quay sang anh, cảm nhận được sự thấu hiểu trong ánh mắt anh - đôi mắt có màu bầu trời mùa hè chói chang. Cái tạp chí ngó ngẩn kia nói đúng. Chúng có màu xanh tuyệt đẹp. “Tuy nhiên, hầu hết các quý cô có địa vị như nàng sẽ *không* nghiên cứu cách sửa mái nhà.”

Nàng mỉm cười ngượng ngùng. “Đó là sự thật. Nhưng hầu hết những quý cô có địa vị như tôi sẽ không làm những việc tôi làm.”

Anh chăm chú nhìn nàng và nàng tưởng tượng sự ngưỡng mộ trong đôi mắt anh. “Ta tin điều đó.” Anh lắc đầu. “Chắc chắn không có cô con gái nào của Bá tước trong vương quốc này lại dũng cảm như nàng.”

Nàng ngoảnh đi, nhìn khoảng sân bên ngoài. *Không hề dũng cảm. Mà là tuyệt vọng.* “Vâng, tôi đoán rằng nếu có một Bá tước nào giống cha tôi, thì có thể có một cô con gái khác sẽ giống tôi. Ngài nên cảm ơn một trong các vị thần trong phòng chứa tượng đã làm hỏng khuôn mẫu cho ngài Wastrearl.”

“Nàng biết rõ về các việc làm của cha nàng.”

“Không cụ thể lắm, nhưng ngay cả khi được giấu kín ở Yorkshire, thì một đứa trẻ cũng biết những thông tin đó.”

“Ta xin lỗi.”

Nàng lắc đầu. “Không. Ông ấy đã rời khỏi đây bảy năm trước, James hầu như không biết ông ấy và tôi không nhìn thấy ông ấy kể từ đó.”

“Ta rất lấy làm tiếc vì điều đó. Ta biết chuyện mất đi cha mẹ là điều đau khổ hơn cả cái chết.”

Nàng đáp lại ánh mắt của anh. Cảm nhận được điều anh đang nói là thật. Phân vân, trong chốc lát, câu chuyện đó có thể là gì. “Mất cha không phải là mất tất cả. Chắc chắn chúng tôi tốt hơn mà không có ông ấy ở đây.” Anh nhìn nàng trìu mến một lúc lâu, đến khi nàng cảm thấy không thoải mái do cái nhìn quá đổi cảm thông của anh và nàng nhìn lên bầu trời đang tối dần. “Tôi sẽ không từ chối một hoặc hai đồng siling đâu.”

“Ông ấy không để lại cho nàng thứ gì sao?”

Isabel giật mình trước câu hỏi đó, nàng sẵn sàng thừa nhận tình hình tài chính khó khăn của mình, nhưng không muốn thảo luận. Nàng không chấp nhận thương hại. Dường như anh là kiểu người muốn thúc ép người khác. Người muốn giúp đỡ người khác.

Và nàng không thể nào cho phép anh làm như vậy.

Ngón tay nàng lần theo đường cong của một tấm ngói, cảm thấy bả vai hơi đau. Nỗi lo lắng đã biến mất trong một phút trước nay quay trở lại. Đã có lúc nàng muốn chia sẻ những gánh nặng của nàng - khi cảm thấy điều đó là tốt và đúng.

Tuy nhiên điều này không phải là một gánh nặng cần được chia sẻ. Đó là của nàng. Bắt đầu từ ngày cha nàng bỏ đi, nàng phải chịu trách nhiệm cho cả điền trang và mọi người ở đây. Nàng đã cố gắng hết sức mà không cần bất kỳ ai giúp đỡ. Từ đó, nàng đã rút ra cho mình một bài học - một điền trang kiệt quệ và một nhóm đàn bà có những hoàn cảnh đặc biệt không phải là chuyện mà các quý ông thuộc tầng lớp quý tộc quan tâm.

Đặc biệt không dành cho những quý ông thành công, giàu có hay những người tình cò đi ngang qua Yorkshire.

“Bộ sưu tập đó rất đáng giá, Isabel.”

Nàng mất vài giây để hiểu ra lời anh nói, không ăn khớp với mạch suy nghĩ của nàng. “Thật sao?”

“Không nghi ngờ gì.”

“Đủ để...”, nàng dừng lại. Có quá nhiều cách để kết thúc câu nói... quá nhiều cách. Đủ để mua

một ngôi nhà? Để chăm sóc các cô gái? Để gửi James đi học? Để khôi phục lại danh tiếng cho Townsend sau nhiều năm bị hủy hoại?

Dĩ nhiên nàng không thể nói những điều này, mà không tiết lộ những bí mật của nàng. Do đó nàng không nói gì cả.

“Đủ để sửa mái nhà và nhiều việc khác.”

Nàng thở hắt ra, cảm thấy nhẹ nhõm đến mức gần như không chịu nổi.

“Cảm ơn Chúa.”

Lời thì thầm không vang lên rõ ràng, biến mất trong tiếng sấm khủng khiếp làm nàng giật mình hoảng sợ, nép vào cơ thể anh khi ở trên đỉnh mái nhà của Townsend Park. Cảm giác được hơi nóng của anh bên cạnh nàng, nàng quay sang anh. Anh chăm chú nhìn nàng, một sự hòa trộn của nguy hiểm và tò mò trong mắt anh. Đó là điều cuối cùng làm tim nàng đập rộn ràng, như thể anh có thể nhìn sau vào trong con người nàng và khám phá mọi thứ nàng đã cất giấu rất lâu rồi.

Có lẽ điều đó không quá khủng khiếp.

Nàng biết đó là một dấu hiệu của sự yếu đuối, nhưng, nàng không thể rời mắt. Đôi mắt của anh quá xanh, chứa đầy sự cảm thông, quá hấp dẫn - đủ để nàng quên hết tất cả quy tắc của mình.

Nàng không có cơ hội để cảm dỗ ảnh hưởng.

Thay vào đó, bầu trời bắt đầu đổi thay và trời đất đan xen lẫn lộn.

Chương 7

Những cơn mưa mùa hè ở Yorkshire thường không đến một cách nhẹ nhàng - trái lại nó thật dữ dội mạnh mẽ, như thể cả vùng quê đã làm điều gì đó đáng bị trừng trị. Tuy nhiên vào buổi chiều đặc biệt này, Nick chính xác ai là người mang sự phẫn nộ của Chúa đến cho họ.

Chính anh đã làm điều đó.

Giống như một kẻ đáng khinh, anh nghiêm túc nghĩ tới việc hôn quý cô Isabel Townsend, ở trên mái nhà, khi nàng thú nhận một cách khá chân thực về hoàn cảnh nghèo khó của nàng.

Nàng nhìn anh bằng đôi mắt nâu sâu thẳm và anh biết nàng sẽ để anh hôn nàng. Nhưng, chỉ là vì lòng biết ơn đối với sự giúp đỡ của anh.

Và lòng biết ơn đó không phải là lý do có thể chấp nhận được cho mối quan hệ mập mờ, đặc biệt là trên mái nhà.

Vì vậy, khi thời tiết bủa vây lấy họ, anh muốn hét to nỗi thất vọng của mình để Chúa trời nghe thấy, tuy nhiên công bằng mà nói Nick vẫn phải cảm ơn Ngài vì hành động can thiệp này.

Đến tận khi tia chớp đột nhiên lóe sáng, đáng sợ và nguy hiểm, Nick mới nhận ra nếu họ vẫn tiếp tục ở trên mái nhà, thì họ không chỉ bị ướt mà còn có thể bị giết.

Ý nghĩ đó đã thúc giục Nick hành động, anh vòng tay ôm lấy hai vai Isabel, dẫn nàng bước đi và xuyên qua cơn mưa, tiến về phía cánh cửa sổ gác mái. Ngay khi đến lối vào, nàng vội vàng quay lại, nhanh chóng cúi đầu thoát khỏi cánh tay anh và lao qua mái nhà, quay lại nơi nàng đã làm việc ban đầu.

“Ôi keo dính của chúng tôi!”

Mái nhà ẩm ướt và cơn mưa xối xả cùng sự nguy hiểm của những cơn sét chớp nhoáng, đã khiến lòng kiên nhẫn còn sót lại của Nick bốc hơi. “Isabel!” Tên nàng vang khắp mái nhà, trong khi tiếng sấm khủng khiếp kêu ầm ầm xung quanh họ và nàng cứng đờ người, quay lưng lại, mắt mở lớn và do dự.

“Hãy bỏ nó lại!”

“Tôi không thể!” Isabel lắc đầu và quay đi, nhìn xuống độ dốc mái nhà, qua cơn gió câu nói vang đến tai anh, làm anh thấy nhức nhối. “Chúng tôi đã mất nhiều giờ để làm nó!”

“Nàng có thể và nàng sẽ làm!” Nick nói.

Nàng nhìn qua vai, ánh mắt kiên định. “Ngài không phải là ông chủ của tôi, thưa ngài.”

Nàng không kiểm tra sự an toàn của đôi chân trong khi nàng tiếp tục đi.

Đó là một sai lầm.

Đôi dép của nàng đã làm bật một tấm ngói bị lỏng trượt xuống và văng khỏi mép mái nhà,

Isabel mất thăng bằng. Anh cảm nhận được sự sợ hãi trong mắt nàng khi nàng bắt đầu ngã và anh vội vàng tiến về phía nàng.

Isabel đưa tay ra tóm bất cứ thứ gì có thể giữ nàng lại, nỗ lực đó đã khiến nhiều miếng ngói khác văng ra rơi xuống đất. Nàng bò trườn lên chúng, nỗi sợ hãi làm nàng cảm thấy tuyệt vọng, hành động đó chỉ càng làm nàng rối loạn.

Anh đã ở đó, nắm chặt lấy tay nàng, ngăn nàng cử động. Anh không nói gì khi mắt họ nhìn nhau, cơn giận dữ trong mắt Nick đã xua tan sự tuyệt vọng trong nàng.

Anh không nói gì cả khi nàng đã đứng vững và hai chân giữ lại được thăng bằng, cho phép anh giúp nàng đứng lên từ từ và giữ lấy nàng, khi nàng thở sâu lấy lại bình tĩnh.

Chỉ đưa nàng đến lối vào, anh mới lên tiếng. “Ta không phải ông chủ của nàng, Isabel, nhưng nếu nàng không thể chịu trách nhiệm an toàn cho bản thân mình, thì ai đó phải làm điều đó cho nàng.” Nick chỉ vào cửa sổ gác mái. “Vào trong. Ngay.”

Dù vì giọng điệu của anh hay do mưa hay do cảm giác tự vệ bẩm sinh, nên nàng đã làm như vừa được bảo. Thật kỳ diệu.

Nick nhìn nàng trèo vào gác mái, đảm bảo rằng nàng đã an toàn bên trong và quay lại nhặt thứ keo dính chết tiệt nhưng lại rất có giá trị đối với nàng.

Xách chiếc xô trong tay, Nick nhìn sang phía chuồng ngựa nơi mà anh đã gặp cậu bé coi ngựa sáng nay đang cố gắng hết sức để đóng lại chuồng ngựa. Cậu ta chạy nhanh vào dinh thự, gió và mưa trút xuống gương mặt non trẻ cậu ta. Cậu ta cúi đầu xuống, bảo vệ khuôn mặt mình trước những cơn gió dữ dội và hành động đó làm chiếc mũ lưỡi trai rơi khỏi đầu, mái tóc của cậu ta xổ tung ra.

Mái tóc của cậu ta rất dài.

Nick sững người, dán mắt nhìn cậu ta quay lại nhặt chiếc mũ đang lăn trên mặt đất, quay tròn theo những ngón tay vô hình của cơn gió ở Yorkshire. Mái tóc của cậu ta bay ra sau như một dải ruy băng đỏ, ngay lập tức bị sương ướt nước mưa. Và khi cậu ta quay lại, lại cố gắng tiến vào nhà, với Nick lúc này không còn có câu hỏi bí mật nào về Townsend Park nữa.

Nick hình dung lại tất cả người hầu trong đầu mình: Cậu bé giữ ngựa, người quản gia giống ảo lả, một mớ pha tạp những người hầu kỳ lạ và bé nhỏ.

Trong nhà nàng toàn là đàn bà.

Đó là lý do tại sao nàng ở trên mái nhà, gần như có thể giết chết chính mình.

Bởi vì, không có ai khác làm giúp cho nàng.

Anh thầm chửi thề, nhưng từ ngữ đã biến mất trong tiếng gió rít, quất vào các cạnh của mái nhà. Ngôi nhà toàn đàn bà hay không, đó không phải lời bào chữa cho sự bất cẩn và cố chấp của nàng. Nàng nên bị nhốt trong một căn phòng vì sự an toàn của anh. Vì sự tỉnh táo của anh.

Tiếng sấm kêu gầm trên đầu anh, buộc anh phải quay vào góc mái, nơi nàng vẫn đang nhìn anh chăm chăm, những dòng nước nhỏ chảy dọc trên khuôn mặt nàng. Anh ấn mạnh cái thùng nhóp nhép về phía nàng. Nàng cầm lấy nó và lùi lại, khi anh bước vào bên trong.

Mãi một lúc sau anh mới đóng được cánh cửa sổ, gài chặt then cửa để chặn lại những hạt mưa đang rơi trên tấm kính trước khi quay sang nàng, cả người ướt nhèm và hoàn toàn không vui vẻ.

Đặt cái xô xuống cẩn thận, nàng ngần ngừ, bối rối thì thầm, “Tôi sẽ hoàn toàn ổn...”.

Nick dùng hai tay vuốt mạnh mái tóc ướt nhèm của mình và hành động đó đã làm gián đoạn câu nói của nàng. Ơn Chúa. Bởi vì anh có thể sẽ bóp cổ nàng nếu nàng tiếp tục nói.

Nàng chỉ là một cô gái giỏi làm người khác tức điên nhất mà Nick đã gặp. Nàng là một mối nguy hiểm cho chính nàng và những người khác. Nàng có thể làm cho cả hai cùng chết, ôi Chúa ơi.

Anh đã có đủ phiền phức rồi.

“Nàng sẽ không lên mái nhà nữa.” Anh nói nhẹ nhàng nhưng chất giọng cũng đủ khiến một kẻ giết người phải dừng lại.

Và dường như điều làm Isabel bức mình. “Xin lỗi, ngài có thể nhắc lại không?”

“Rõ ràng, nhiều năm ở Yorkshire để quản lý điền trang này đã không dạy cho nàng được bất kỳ điều gì. Nàng nên bị nhốt vào phòng ngay bây giờ.”

“Thật ngạo mạn, hống hách, trịch thượng...”

“Nàng gọi gì cũng được. Ta gọi nó là đảm bảo an toàn của nàng. Và an toàn cho những người xung quanh nàng.” Anh dừng lại, kiềm chế nổi thôi thúc lắc cho nàng tỉnh ra. “Thậm chí có bao giờ nàng nghĩ ta có thể bị giết chết cùng với nàng không?”

“Tôi không yêu cầu ngài cứu, thưa Quý ngài Nicholas.” Nàng gân cao giọng.

“Đúng vậy, xem ta đã cứu sống nàng hai lần trong vài ngày ta gặp nàng, ta có thể cho rằng vào lần tới nàng sẽ yêu cầu.”

Nàng dần dần đứng thẳng và thả lỏng, không quan tâm đến một điều là bất kỳ ai ở gần gác mái đều có thể nghe họ nói. “Tôi hoàn toàn an toàn trên mái nhà đến khi *ngài* đến! Và thậm chí có phải ngài *nghĩ* rằng tôi ở *trên* mái nhà bởi vì tôi đang lẩn trốn ngài không?”

Sự thú tội đã bị tiết lộ trước khi Isabel có thể ngăn chặn, điều đó làm họ ngạc nhiên.

“Lẩn trốn *ta*?”

Isabel không trả lời, quay mặt đi tức giận.

“Nàng *mời* ta đến đây!”

“Đúng thế, tôi chỉ có thể nói rằng tôi đang bắt đầu hối tiếc vì điều đó”, nàng thì thầm.

“Tại sao nàng lại trốn *ta*?”

“Tôi nghĩ điều đó khá rõ ràng chứ.” Khi thấy anh không đáp, Isabel tiếp tục nói, mong phá vỡ sự im lặng bao trùm. “Tôi rất ngạc nhiên trước khoảnh khắc... trong phòng chứa tượng. Tôi không mong đợi được...”

Anh cảm thấy nàng đang lo lắng khi nàng vuốt thẳng chiếc quần dài rồi khoanh tay trước ngực và lớp vải lanh trắng của áo sơ mi dính chặt vào ngực nàng, đang tra tấn anh bởi trọng lượng - bởi những điểm đầu đáng yêu đã bị che khuất. Nicholas đột nhiên nhận thức được vị trí của họ. Đó là tầng gác mái tối tăm, một không gian nhỏ bé ấm áp ngăn cách với mọi âm thanh xung quanh, nhất là khi ngoài kia mưa đang rơi. Quả là một nơi lý tưởng để hẹn hò bí mật.

Nàng cố gắng hít thở sâu, nhìn lên trần nhà một lúc. Một giọt nước mưa chậm chậm rơi xuống cổ nàng, anh dõi theo nó trượt xuống ngực nàng rồi biến mất vào trong cổ áo sơ mi.

Anh đang cảm thấy ghen tỵ với giọt nước vừa rơi kia. Rõ ràng là, Yorkshire đang gây hại đến sự tỉnh táo của anh.

“Tôi chưa từng mong đợi quá...” Nàng cố gắng nhắc lại, đáp lại ánh mắt anh trước khi giọng nhỏ dần.

Anh bước tới gần. Họ chỉ cách nhau vài phân. “Quá...?” Anh biết mình không nên thúc ép nàng, nhưng anh không thể ngăn bản thân mình.

Isabel thở dài. “Quá... bị ngài cuốn hút.”

Thêm một bước nữa. “Nàng bị *ta* cuốn hút?”

Anh chưa bao giờ gặp cô gái nào thừa nhận một điều như thế. Có gì đó áp đảo trong lời thú nhận chân thành của nàng.

Nàng quay đi và anh nhận thấy màu đỏ bối rối lan tỏa trên hai má nàng. Nàng nói nhanh. “Tôi chắc chắn đây chỉ là ngẫu nhiên. Tốt nhất ngài nên rời đi. Tôi sẽ tìm cách khác để...”

Khi lo lắng trông nàng thật quyến rũ.

Anh tiến đến, chạm nhẹ ngón tay lên làn da mềm mại của nàng, ngăn lời nói của nàng thoát ra khỏi miệng. Anh vén một sợi tóc dài ẩm ướt của nàng ra sau vành tai rồi nhẹ nhàng chạm nhẹ vào má nàng, mơn man làn da nóng bừng ấy bằng khớp ngón tay cái.

Isabel mở to mắt trước sự động chạm của anh và Nick khẽ mỉm cười vì sự ngạc nhiên của nàng. Bàn tay còn lại đưa lên và cả hai tay anh nâng niu khuôn mặt nàng, hướng lên phía trước để anh có thể nhìn nàng rõ hơn trong không gian yên tĩnh và ánh sáng mờ ảo này.

Anh không nên hôn nàng. Anh biết điều đó.

Nhưng cô gái này không giống người phụ nữ nào anh từng biết và anh muốn khám phá các bí mật của nàng. Hơn tất cả, anh muốn nàng.

Rồi anh chiếm lấy môi nàng và nàng là của anh.

Lúc này, không có điều gì có thể ngăn cản nụ hôn của Nicholas St. John. Trong giây lát, Isabel đấu tranh với hàng loạt cảm xúc lạ lẫm và đáng lo ngại về người đàn ông kiêu ngạo này và rồi anh đã hôn nàng, một nụ hôn nóng bỏng cướp đi hơi thở và ý nghĩ và sự tỉnh táo của nàng.

Isabel đông cứng trong chốc lát, tận hưởng cảm giác môi anh chiếm lấy môi nàng tay anh ôm lấy khuôn mặt nàng, những ngón tay lần xuống cổ nàng trong khi ngón tay cái vuốt ve má nàng, càng làm nàng nóng như thiêu đốt. Anh ôm nàng thật chặt, môi anh đùa giỡn môi nàng, làm nàng cảm thấy xúc động mạnh mẽ. Những mơn trớn dịu dàng. Anh nhẹ bứt khỏi nụ hôn, chỉ để miệng anh chạm nhẹ lên miệng nàng và chiếc lưỡi ẩm áp khô ráp của anh lướt lên làn da mềm mại của bờ môi dưới của nàng và nàng thở hổn hển vì cảm giác đó, quá lạ lẫm và quá nguy hiểm.

Quá tuyệt diệu.

Anh chiếm lấy nàng lần nữa, vuốt ve nàng đến khi mở miệng ra chào đón anh, tần ngần. Nàng không dám chắc về chuyện này, nàng sợ chạm vào anh, di chuyển, làm bất kỳ điều gì có thể kết thúc cảm giác âu yếm và vui thích của nụ hôn.

Dường như Nick đọc được suy nghĩ của nàng và lướt môi anh qua má đến tai nàng, nơi anh ngậm lấy vành tai của nàng giữa hai hàm răng, làm nàng rung mình vì thích thú. “Hãy chạm

vào ta, Isabel.”

Đây là lý do tại sao phụ nữ luôn trở nên ngớ ngẩn trước đàn ông. Sự kết hợp nặng nề của sức mạnh... và bất lực.

Nàng không nên chạm vào anh. Nàng biết điều đó. Nhưng những từ ngữ cùng với sự vuốt ve đã mở khóa cho nàng và nàng đặt tay lên ngực anh, di chuyển chúng lên trên vào ôm lấy vai Nick. Hành động đó đã khuyến khích anh và anh dùng cả hai tay mình bao bọc nàng, ôm nàng chặt hơn. Anh lùi lại nhìn thấy đôi mắt nhắm nghiền của nàng như thể khẳng định rằng nàng muốn nó như anh và anh hôn nàng lần nữa.

Isabel choáng ngợp bởi cảm xúc bởi những mơn man từ lưỡi anh, bởi cái ôm của cơ thể và mùi hương của anh. Nàng vuốt ve anh, đáp lại nụ hôn đó bằng tất cả niềm say mê ngây thơ chỉ càng khuyến khích anh thêm. Nàng luồn các ngón tay qua mái tóc ẩm ướt ở cổ anh và kiễng chân để tiếp xúc với môi anh tốt hơn. Anh bắt đầu khám phá nàng, tăng tốc độ, sau đó chậm lại để cho phép nàng chủ đạo. Nàng dùng đầu lưỡi mình lướt trên môi anh, thăm dò môi dưới dày dặn của anh và anh rên lên làm nàng cảm thấy hài lòng không giống với bất kỳ điều gì nàng đã từng cảm nhận.

Rồi anh phá vỡ nụ hôn đó, giành thế chủ động, lướt môi xuống cổ họng của nàng và mút lấy tại nơi cổ và tai nàng giao nhau trước khi anh cắn nhẹ ở đó, làm nàng rên lên thích thú. Nàng thở hổn hển trước cảm xúc đó và cảm thấy đường cong của đôi môi đang áp vào da mình như đang mỉm cười. Dù không nhìn thấy thì nàng cũng biết được nụ cười đó chứa đựng sự hứa hẹn nguy hiểm.

Nick ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh biếc của anh sẫm lại vì say đắm. Môi anh hé mở và nàng chờ đợi hành động tiếp theo của anh.

“Isabel?”

Tên nàng vang đến và trong chốc lát, nàng không biết chắc nó đến từ đâu. Nàng đã quá tập trung vào việc Nick đã buông nàng ra và lùi lại, tránh xa nàng, giữ một khoảng cách tốt nhất mà anh có thể. Nàng đột nhiên thấy lạnh, thiếu mất hơi ấm của anh như một sự mất mát lớn. Tay nàng chạm vào môi như thể khẳng định rằng họ đã ôm nhau vào vài giây trước.

Tiếng gọi thứ hai của James vang lên, nàng đã nhận biết được xung quanh. Nàng biết được chính xác vị trí của họ, tình huống của họ, *hành động* của họ và nàng mong muốn mãnh liệt thoát ra ngoài cánh cửa sổ để lên mái nhà. Và sống ở đó. Trong một thời gian.

Ít nhất là cho đến khi Quý ngài Nicholas rời đi.

Thay vào đó, nàng nhìn anh, đôi mắt mở to và thầm thì, “Đó là em trai của em!”.

“Ta biết”, anh cộc lốc nói. “Nàng không nghĩ là nàng nên trả lời sao?”

“Em...” Anh nói đúng. “James!”, nàng khẩn trương gọi, vội vã bước về phía đầu cầu thang. “Chị ở trên này!”

“Izzy! Kate đang tìm chị!”

Tên của người giữ ngựa - có giới tính hoàn toàn khác so với người ban đầu mà Nick biết - làm Isabel bức mình. Nàng quay sang Nick, nhớ ra điều gì đó vừa xảy ra giữa họ và những bí mật mà nàng không có lựa chọn nào khác ngoại trừ giấu kín anh.

Mọi việc vừa trở nên phức tạp hơn.

Không biết nên nói gì, làm thế nào có thể chấm dứt cuộc hẹn hò bí mật này, nàng nói điều đầu tiên xuất hiện trong đầu... một việc duy nhất sẽ làm tình huống của họ dễ dàng hơn. “Ngài phải rời khỏi đây.”

“Vậy nàng nghĩ ta làm chuyện đó như thế nào chứ? Qua mép mái nhà sao?”

Nàng hít thở sâu, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh mà nàng luôn tự hào. “Dĩ nhiên không. Ngài có thể sử dụng cửa trước.”

“Thật hào hiệp.” Anh nói và nàng lơ đi sự trêu chọc của anh, bước xuống cầu thang. Thậm chí chưa kịp bước xuống bậc thứ hai thì anh đã ngăn nàng lại. “Nàng không thể đi xuống đó khi trông như thế này.”

Nàng vẫy tay xua đi lời anh nói. “Tất cả họ đều quen nhìn thấy em trong trang phục đàn ông. Điều đó ổn thôi.”

“Điều ta nói đến không phải quần áo của nàng, Isabel.”

Nàng cân nhắc, đáp lại ánh mắt màu xanh lấp lánh nói lên quá nhiều điều. *Quá nhiều.* “Vậy cái gì?”

“Đó là vẻ mặt của nàng.”

Nàng lo lắng giơ tay lên chạm vào tóc của mình. “Ý của ngài là gì? Trông em như thế nào?”

“Giống như người vừa được hôn một cách mãnh liệt.”

Ngay sau đó nàng đỏ mặt, cảm giác nóng bừng nhanh hơn và dữ dội hơn. Nàng ấn một tay vào mặt mình, gạt bỏ điều đó sang một bên trước khi nàng đứng thẳng và lạnh lùng nói, “Ngài phải rời đi. Ngay lập tức”.

Và nàng khẩn trương đi xuống cầu thang để giải quyết bất kỳ thách thức mới nào xuất hiện trong hướng đi của nàng.

“Ý cô là gì, ‘Họ không thể rời đi sao’?!”

Kate vắt mái tóc dài cho ráo nước và dựa vào cánh cửa còn lại của chuồng ngựa điền trang. “Thì tôi vừa nói. Họ không thể đi. Con mưa đã làm ngập con đường. Không còn đường nào để vào thị trấn cả.”

“Họ không có sự lựa chọn nào! Họ phải rời đi!”

Kate nhăn trán khi nghe thấy âm thanh cao vút của Isabel. “Isabel. Tôi không chắc cô muốn tôi làm gì với việc đó. Tôi không thể điều khiển thời tiết.”

“Chúng ta chỉ phải giấu các cô gái đi”, Jane nói vọng ra từ bên trong chuồng ngựa. “Chúng ta đã làm như thế trước kia.”

Isabel thất vọng quay đi, đặt hai tay lên trán và hít thở sâu liên tục.

Quay lại, Isabel nghiêm khắc nhìn Jane. “Quý ngài Nicholas không phải là kẻ ngu. Anh ta sẽ nhanh chóng biết được điều gì bất thường ở Townsend Park. Bạn anh ta cũng thế. Họ sẽ nhận thấy việc thiếu vắng đàn ông trong nhà chúng ta.”

“Sẽ không nếu họ quá bận rộn, họ không thể nhận ra việc thiếu những người hầu”, Gwen nói, một bàn tay vuốt dọc yên ngựa đang treo trên cánh cửa chuồng ngựa không dùng đến. “Họ không nhìn thấy nhiều người trong chúng ta... chúng ta chỉ có thể giấu những cô gái đó và... tốt thôi, hy vọng mọi chuyện sẽ ổn!” Gwen nhấn mạnh kèm theo một nụ cười chẳng có vẻ gì là an ủi Isabel.

“Bảy năm cô bảo vệ các cô gái và sự tồn tại của ngôi nhà Minerva, vậy mà giờ đây giải pháp của cô là hy vọng mọi chuyện sẽ ổn sao?” Gwen vui vẻ gật đầu và Isabel nheo mắt nghi ngờ. “Điều gì làm cô vui vậy?”

Gwen mở miệng định nói, nhưng tiếng ho của Kate vang lên - rõ ràng là một tiếng ho - không đúng lúc và Gwen ngậm miệng lại. Cô lắc đầu quay đi. Jane vuốt ve mõm của con ngựa đứng gần, Lara dường như chết đứng bởi viền của đôi găng tay làm bằng da dê. Kate nhìn lên trần nhà chuồng ngựa.

Có gì đó không ổn.

Isabel nhìn từng người một. “Chuyện gì thế?”

Khi không ai trả lời, nàng thử hỏi lại. “Cả bốn người chưa từng giấu giếm tôi bất kỳ điều gì trong đời mà. Chuyện gì?”

Gwen không thể nhin thêm được nữa. “Chỉ là trời đất dường như ủng hộ kế hoạch của chúng tôi.”

“Gwen...” Giọng của Jane vang lên cảnh cáo.

“Kế hoạch của các cô?”

“Được rồi. Cô biết đấy”, người đầu bếp nói, nhìn Lara tìm sự ủng hộ, “*Tạp chí Pearls & Pelisses...*”.

“Tất nhiên”, Isabel nói, “Tôi biết ngay mà điều này có gì đó liên quan đến tờ tạp chí lỗ bịch đó”.

“*Tạp chí Pearls & Pelisses*”, Gwen nhắc lại một cách rõ ràng, “cho chúng tôi biết rằng cách tốt nhất để hấp dẫn một quý ngài là giữ anh ấy ở gần! Và cách nào giữ anh ấy ở gần tốt hơn một cơn bão khó tan trong một thời gian ngắn? Tại sao nào, thậm chí chúng ta không cần phải bịa ra lý do nào để cô lưu lại trong đầu anh ta! Thời tiết đã làm điều đó cho chúng ta!”.

Isabel nhướn cao mày. “Cô cho rằng tôi muốn quyến rũ người đàn ông đó! Điều duy nhất mà tôi muốn là anh ta tập trung vào những bức tượng!” Nàng quay sang nhìn Kate và nói. “Thật không có cách nào để họ quay trở lại Dunscroft sao?”

Kate lắc đầu. “Không có cách nào cả. Tôi mong là con đường sẽ thông vào sáng sớm, nếu trời dừng mưa trong đêm nay, tuy nhiên tôi sẽ không để ngựa đi vào thời tiết này - dù không xa lạ gì với khu vực.”

“Tôi nghĩ cô đang nói sự thật và không bịa đặt ra bất kỳ lý do nào để giúp đỡ ý nghĩ điên rồ của Gwen đúng không?”

Kate nhìn chằm chằm Isabel như thể nàng mọc thêm một cái đầu thứ hai. “Có phải cô thực sự nghĩ tôi sẽ trợ giúp bất kỳ điều gì liên quan đến bài báo kia không?”

Isabel phất tay và nhìn Lara. “Chị phải làm gì?”

“Chúng ta sẽ tiếp tục làm việc và coi như là trong cái rủi có cái may.” Lara dừng lại.

“Không có may mắn nào trong sự rủi ro này đâu, Lara à. Chỉ có một con đường bị ngập và một người đàn ông mà bản thân anh ta quá thông minh thôi.”

“Vô lý!” Lara nói, “Điều đó nghĩa là anh ta sẽ có thêm thời gian để làm việc trong phòng chứa tượng! Có lẽ sự thay đổi này sẽ giúp anh ta nhanh chóng hoàn thành công việc”.

Isabel nghi ngờ điều đó.

“Và, cô đã quên mất điều quan trọng nhất”, Jane bổ sung.

“Điều gì?”

“Chừng nào đường còn ngập thì chúng ta sẽ không cần phải lo lắng về ngài Tử tước Densmore.”

Isabel cân nhắc lời Jane nói. Quả là không sai. Không nhiều điều tồi tệ hơn việc ngài Nicholas bị kẹt ở Townsend Park... nhưng sự xuất hiện của Densmore là một trong số đó.

“Có lẽ ngài Nicholas có thể cung cấp cho chúng ta một vài thông tin về Tử tước?” Tiếng thì thầm Gwen vang vọng khắp khu chuồng ngựa.

“Tôi không muốn ngài Nicholas biết thêm điều gì về các vấn đề của chúng ta”, Isabel nói. “Chúng ta bị mắc kẹt với anh ta vào tối nay đã là quá đủ rồi.”

Đặc biệt không tốt đối với nàng.

“Dường như họ là những người đàn ông tốt”, Lara nói, thu hút sự chú ý của mọi người.

Gwen nói, “Họ sao?”.

“Mặc dù, em không có tiếp xúc với ngài Nicholas...” Lara nói lấp lửng, “nhưng anh Durukhan... dường như rất quyến rũ”.

“Quyến rũ.” Kate nhắc lại.

“Phải. Quyến rũ. Đúng vậy, tốt bụng. Ít nhất là tốt bụng.”

Tất cả họ đều nhìn Lara một lúc sau, làm cô lúng túng quay sang một trong những con ngựa đi cùng với các đối tượng trong cuộc nói chuyện của họ. Hành động đó đã tố cáo cô và từng người nhìn nhau, mỗi người đều khẳng định sự nghi ngờ của họ.

“Lara”, Isabel trêu, vui vẻ thoát ra khỏi những vấn đề của chính mình. “Có phải người đàn ông khổng lồ đó đã thu hút em không?”

Lara quay tròn mắt. “Em không nói như thế!”

“Cô không nói thế mà”, Kate nói, “Nhưng rõ ràng là hai má cô đang đỏ lên kìa”.

Đúng thật. Isabel thấy Lara định nói gì đó nhưng lại thôi và ngay lập tức nàng hiểu sự đấu tranh của cô em họ. Nàng biết chính xác chuyện gì xuất hiện với người đàn ông mà nàng chỉ mới quen một ngày trước đó.

“Tôi nghe ngài Nicholas gọi anh ấy là Rock vào ngày hôm qua”, Kate nói. “Đó là một cái tên thích hợp cho ngoại hình to lớn như vậy.”

Lara nghĩ một lúc rồi nói đơn giản, “Anh ấy có đôi mắt tử tế”.

Isabel mỉm cười trước sự miêu tả về người đàn ông Thổ Nhĩ Kỳ to lớn đó, tự hỏi sẽ mất bao lâu trước khi những vị khách của nàng làm say đắm mọi cô gái trong nhà. Họ không phải kiểu đàn ông mà mọi người trong ngôi nhà Minerva từng biết - họ quá quyến rũ và đẹp trai và thông minh...

Và rất giỏi hôn.

Không. Nàng sẽ không chú ý đến các khía cạnh tích cực của người đàn ông đó. Để cố gắng tỉnh táo khi anh còn ở trong nhà nàng, mang đến nguy hiểm cho mọi thứ nàng đã làm, nàng phải nhớ đến thái độ kiêu căng của anh, sự thách thức khiếm nhã của anh và hành vi hoàn toàn không thể chấp nhận của anh trên gác mái.

Dĩ nhiên, lúc đó nàng hoàn toàn có thể chấp nhận.

Nàng có thừa kinh nghiệm đối với đàn ông, ngoại trừ những ông chủ cửa hàng trong thị trấn hay các mục sư, vì vậy không có lý do gì nàng lại bị tác động bởi một người khác giới - đặc biệt những người đến từ London vẫn độc thân có đôi vai rộng, cánh tay cứng như thép và đôi mắt xanh biếc hơn bất kỳ thứ gì.

Không.

Nàng luôn tránh xa những người đàn ông giàu có quyến rũ và thu hút ánh mắt của nhiều cô gái xung quanh bằng chiếc cà vạt được thắt một cách hoàn hảo và nụ cười dễ dãi và chớp nhoáng. Những người đàn ông hứng thú với việc sử dụng người khác làm niềm vui của họ.

Những người đàn ông giống cha nàng.

Những người đã nhạo báng hôn nhân, những người đẩy người phụ nữ mơ mộng từng yêu họ vào hố sâu tuyệt vọng, để rồi khiến những người phụ nữ ấy thấy ghét bỏ bản thân và sẽ tìm ra bất kỳ lý do gì để đổ lỗi cho việc mất chồng.

Và, Quý ngài Nicholas St. John xuất hiện, khuôn mặt đẹp trai và kiêu ngạo lạnh lùng, nàng đã nghĩ anh là một trong số họ. Nhưng anh lại đồng ý giúp đỡ nàng, đặt bản thân anh vào nguy hiểm để đảm bảo an toàn cho nàng và quả quyết rằng những vấn đề của nàng có thể giải quyết - tất cả điều đó chỉ diễn ra trong một vài giờ.

Không thắc mắc tại sao anh làm nàng bối rối. Không có điều gì ở người đàn ông này là *bình thường*. Thậm chí không giống với nhiều điều mà Isabel cho là *bình thường*.

Giờ đây anh đang bị kẹt trong nhà nàng. Một vị khách. Giữa hai tá các cô gái, đang lẫn trốn vô số những tên quỷ dữ có thể xuất hiện xung quanh họ bất kỳ lúc nào.

Và, để làm mọi chuyện tồi tệ hơn, anh đã hôn nàng.

Không phải nàng đã ngăn anh hôn nàng. Hoặc thậm chí cân nhắc đến việc đó.

Nhiều năm qua, nàng đã mơ về nụ hôn đầu tiên của mình. Nàng suy nghĩ về nụ hôn đó diễn ra tại rất nhiều nơi, với những người đàn ông không tên, không rõ mặt, mỗi một người đều là một anh hùng, thề nguyện trong tình yêu, lời cầu hôn và những ý nghĩ kỳ quặc có thể làm hại các cô gái trẻ vô tội.

Và cuối cùng, nàng nhận ra rằng những giấc mơ đó chẳng có ích gì. Bởi vì những người hùng không bao giờ tồn tại. Và ý tưởng tình yêu làm phụ nữ trở nên trợn vẹn hơn là không chính xác. Dựa vào những gì nàng biết, tình yêu chỉ làm phụ nữ yếu mềm hơn - làm cho họ bị tổn thương, cô đơn và yếu đuối.

Isabel không muốn thế.

Tuy nhiên, trong vòng tay của Quý ngài Nicholas, Isabel mơ hồ nhận ra lời hứa phù du đó - sự quyến rũ đó - lại xuất hiện qua ánh mắt đầy sức hút của anh. Và trong giây phút ấy, nàng lại là cô gái trẻ mộng mơ, mơ về nụ hôn đầu tiên.

Tuy nhiên Isabel chưa bao giờ hình dung ra nụ hôn đầu của nàng với một người lại sẽ diễn ra tại góc mái trong ngôi nhà của tổ tiên nàng, sau khi suýt ngã khỏi mái nhà.

Công bằng mà nói thì nàng cũng không nghĩ nụ hôn đầu tiên của mình lại tuyệt vời đến vậy.

Và Isabel chắc chắn rằng trong tất cả những mơ tưởng bí mật của mình, nàng chưa bao giờ tưởng tượng nụ hôn đầu tiên của nàng được thực hiện với một người rất... đàn ông như vậy.

Nàng khẽ thở dài, thu hút sự chú ý của các cô gái khác. Mắt Jane nheo lại khi nhìn nàng. “Isabel? Có điều gì cô nên chia sẻ với chúng tôi phải không?”

Isabel nhìn xuống, chỉnh lại ống quần túm đã bị ướt trong mưa. “Không, tại sao lại thế?”

“Chuyện gì xảy ra sau khi tôi để cô ở lại cùng với ngài Nicholas trên mái nhà?”

“Cô đã ở một mình với anh ta sao? Thật tuyệt vời! Tờ tạp chí *Pearls & Pelisses* nói rằng cô cần để lại ấn tượng trong tâm trí của anh ta... và trong mắt của anh ta!” Gwen run lên vì xúc động.

Một bên khóe môi của Isabel nhướn lên. “Phải, tốt lắm, vì chúng ta giữ người đàn ông khôn khổ đó ở đây, tôi nghĩ trong tâm trí và mắt anh ta sẽ biết nhiều hơn về tôi. Bất kỳ điều gì được cho là có ý nghĩa.”

“Tốt quá, dù thế nào thì để họ một mình trên mái là một ý tưởng tuyệt vời, Jane à! Làm tốt lắm!”

Jane đảo mắt. “Đó không hoàn toàn là ý kiến của tôi. Nếu tôi ở đó, tôi nghĩ anh ta có thể nhận ra tôi không phải là đàn ông. Thực tế là tôi đã được cứu, vì anh ta không thể rời mắt khỏi Isabel.”

Đầu Isabel đột nhiên ngẩng lên đáp lại ánh mắt của Jane. “Đó không phải là sự thật!”

Không phải sao?

“Thật ư?” Kate nói, “Điều đó sẽ giải thích cho những phản ứng kỳ lạ của anh ta đối với cô khi cô đang ở trên mái nhà vào hôm qua”.

“Đó không phải là phản ứng kỳ lạ!” Isabel phản đối. “Không phải ngày nào một quý cô cũng ở trên mái nhà đâu, Kate.”

“Em cũng thấy điều đó”, Lara thêm vào, vượt qua cảm giác ngượng ngùng đối với một loạt câu hỏi ban đầu của mọi người. “Trong phòng chứa tượng vào hôm qua. Anh ấy đã bị hấp dẫn bởi chị ấy.”

“Anh ta không thể!”

Nàng đã không hoàn toàn bị hấp dẫn. Phải không?

“Đã có chuyện gì xảy ra sau khi tôi rời khỏi mái nhà?” Jane hỏi lại, giọng giả vờ hồ hững.

“Chẳng có chuyện gì cả. Trời bắt đầu mưa và chúng tôi vào trong.” Isabel nói chuyện bằng giọng mũi. Có lẽ những người khác không nhận ra sự lo lắng trong giọng nàng vì nó diễn ra quá nhanh.

Họ đều nhận thấy. Bốn cặp mắt chĩa thẳng nàng, chăm chú đến nỗi nàng phải nhìn lại chính

mình để xem liệu nụ hôn đó có để lại dấu vết gì không. “Chúng tôi bị ướt.”

Kate nheo mắt. “Hai người sao?”

“Và sau đó chuyện gì?” Gwen hào hứng chờ đợi.

Ánh mắt chăm chú của họ đang mất bình tĩnh. Nàng ngược lên nói chuyện với cái trần, tức đến nỗi âm điệu vượt qua quãng tám bình thường. “Và sau đó không có gì cả! James gọi và nói Kate cần gặp tôi và tôi nhanh chóng rời căn phòng gác mái bởi vì tôi sợ anh ta sẽ hỏi thêm về các bức tượng hoặc việc gì đó và có thể phát giác ra sự thật là cả ngôi nhà này đều là một nhóm người chỉ *xuất hiện* như nam giới!”

Một bầu không khí nặng nề bao trùm, Isabel nhìn từng người một, nhận thấy ánh mắt mở to giống hệt nhau tập trung vào phía sau bên vai trái nàng. Một cảm giác sợ hãi xuất hiện khi nàng xoay theo hướng nhìn của họ.

Dĩ nhiên.

Đứng ở lối ra vào chuồng ngựa là anh Durukhan, miệng hơi hé mở, nhìn từ Jane, chuyển sang Kate, trong trang phục nam giới, Kate đội chiếc mũ lưỡi trai vừa khít che đi mái tóc cắt ngang không hợp thời trang mà Jane thích. Ánh mắt anh ta ít nhiều nói lên rằng họ không thể che giấu được nữa: Cằm không râu, đôi lông mày cao mảnh của Kate và chiếc cổ dài, xương gò má hấp dẫn và khuôn miệng rộng của Jane.

Họ đã bị bắt gặp.

Rock hắng giọng và vờ cúi chào bọn họ. “Quý cô Isabel, cô Lara”, anh ta nói, không để ý đến cái quần ống túm của Isabel. “Tôi đến để nói chuyện với... người giữ ngựa của nàng về chuyến đi của chúng tôi.”

Mọi người đều im lặng, ngoại trừ con ngựa của Rock hí lên, chân nện xuống đất trong chuồng ngựa khi nghe thấy âm thanh của chủ nhân. Tất cả các cô gái đều im lặng. Nếu không quá khiếp sợ, thì Isabel sẽ cảm thấy điều này rất thú vị.

Không ai trong số họ muốn là người đầu tiên lên tiếng, để thừa nhận Rock đã tình cờ nghe được câu chuyện.

Isabel lo lắng nuốt bọt. Nàng là chủ ngôi nhà này. Nàng có trách nhiệm phải lên tiếng. Để giải quyết chuyện này. Để làm những việc có thể bảo vệ bí mật của họ... những người mà nàng không vô tình tiết lộ. “Anh Durukhan...”

“Hãy làm ơn”, Rock ngắt lời, một nụ cười nửa miệng xuất hiện trên làn da rám nắng của anh ta, “Hãy gọi tôi là Rock”.

“Ồ... tôi... chúng tôi không thể.”

Ngay sau đó là một nụ cười tươi tắn. “Trong giây phút đặc biệt này, thưa quý cô, tôi sẽ đồng ý. Có lẽ chúng ta đã có một mối quan hệ... mật thiết... hơn, đúng không nào?”

Gwen khúc khích cười và nhận được một cú hích vào mạn sườn từ khuỷu tay Kate. Isabel phớt lờ tiếng kêu đau đớn của Gwen và tiếng thầm thì giận dữ phát ra từ phía họ, thay vào đó nàng cảm thấy hoảng sợ mơ hồ khi ánh mắt đen thấu hiểu của người đàn ông khổng lồ này đang lướt qua Kate và Jane, nhìn từ người này sang người kia, từ mũi đến đôi mắt - như để khẳng định lại thông tin mà anh ta đã nghe được.

Ôi, Isabel. Nàng nhắm mắt lại. Sao mày có thể ngu xuẩn đến mức như thế?

Nàng rối trí và hoang mang, tất cả đều tại Quý ngài Nicholas. Nếu anh ta không khẳng khẳng gây ra sự biến động hoàn toàn như thế này...

Ồ, không. Quý ngài Nicholas. Thế nào Rock cũng sẽ kể lại cho anh mọi chuyện. Điều đó có nghĩa chỉ là vấn đề thời gian trước khi mọi người ở London biết về ngôi nhà Minerva...

Dạ dày Isabel nhộn nhạo vì sợ hãi. Nếu anh phát hiện ra, mọi thứ sẽ bị phá hủy.

Có lẽ, có một cách để giấu anh. Có lẽ người đàn ông trước mắt họ sẽ...

“Tôi cho rằng nàng có một lý do hay ho cho buổi hóa trang như thế này chẳng?”

Isabel chớp mắt ngỡ ngàng. “Sao cơ?”

Rock đánh mắt sang nàng. “Người giữ ngựa của nàng, thưa quý cô. Và người quản gia của nàng. Tôi cho rằng đồng phục... của họ... họ làm vậy có mục đích gì sao?”

Isabel nheo mắt. Anh ta đang nghĩ điều gì vậy? “Chúng tôi... đúng vậy.”

Rock gật đầu khẳng định. “Tôi không nghi ngờ điều đó.”

“Tôi...”, nàng bắt đầu nói, nhưng không biết nói gì. “Chúng tôi...”, nàng nhìn sang những người khác để tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng không ai trong số các cô gái có can đảm tham gia cuộc trò chuyện này. “Đó là...” *Ôi, Lạy Chúa, cứ nói đi.* “Tôi hy vọng anh sẽ giữ bí mật giúp chúng tôi.”

Anh ta cân nhắc nhìn nàng một lúc, chỉ còn nghe thấy tiếng mưa rơi đều đều trên nóc chuồng ngựa. Isabel khó có thể đứng yên một chỗ trước cái nhìn chăm chăm của Rock. “Nàng muốn tôi giữ bí mật với St. John.”

Chính nó. Khoảnh khắc của sự thật. “Đó chính xác là điều tôi muốn.”

Rock im lặng và Isabel phát ốm vì nghĩ rằng anh ta có thể từ chối yêu cầu của nàng. Tâm trí nàng bắt đầu diễn ra một cuộc đua, nàng lên danh sách các vị trí và những người mà nàng có thể nhanh chóng gửi các cô gái đến đó - giải tán những người có mặt trong ngôi nhà Minerva trước khi bất kỳ ai ở London khám phá về họ. Nàng sẽ không để sự ngu xuẩn của mình gây ra bất kỳ nguy hiểm nào thêm cho họ.

“Điều đó được chấp nhận.”

Nàng bị quẩn trong sự sợ hãi, vì thế gần như không nghe hết được câu nói mà Rock đã nói. “Tôi... Xin lỗi ngài có thể nhắc lại được không?”

“Chúng ta đều có những bí mật riêng.”

“Chúng ta?”

Một bên mép nhướn lên thành một nụ cười ranh mãnh. “Tôi chắc chắn. Và tôi không nghĩ rằng nàng sẽ gửi chúng đi khi nàng khám phá ra.”

“Chắc chắn rồi.” Nàng lắc đầu dửng dưng.

“Tuy nhiên tôi không hiểu, tôi nghĩ rằng nàng phải có một lý do gì đó rất quan trọng...” anh ta quan sát những cô gái khác, “một sự sắp xếp kỳ dị”.

Nàng gật đầu. “Tôi biết.”

Dường như nàng vẫn chưa chuẩn bị kỹ lưỡng cho mọi việc khi Rock gật đầu đồng ý với điều nàng đưa ra. Có lẽ Lara đúng. Có lẽ Rock là một người đàn ông tốt bụng. “Tuy nhiên, nàng biết cậu ấy sẽ tự khám phá ra điều đó.”

Đôi lông mày của Isabel cau lại. *Không, Lara đã sai. Anh ta không tốt một chút nào.* “Tôi không thấy có lý do nào để nghĩ anh ấy sẽ biết. Nhiều người đàn ông - gồm có cả anh - đã ở Townsend Park và chưa phát hiện ra điều này.”

“Isabel...” giọng Lara đầy thận trọng.

Rock lờ đi. “St. John không giống những người đàn ông khác. Cậu ấy luôn nhận thức sâu sắc môi trường xung quanh mình. Tôi mạo muội nói rằng nếu cậu ấy không bị phân tâm bởi những chuyện khác... đặc biệt của ngôi nhà, thì cậu ấy đã khám phá ra nàng đang cố gắng che giấu gì rồi.”

“Không có điều gì đặc biệt về Townsend Park cả!” Isabel phản đối.

Ánh mắt Rock lấp lánh chuyển từ Isabel sang Kate rồi Jane - quan sát trang phục nam giới ba người mặc. “Dĩ nhiên không.” Rồi anh ta quay sang Isabel và nói. “Cậu ấy không thích là người cuối cùng được biết chuyện.”

“Anh ấy sẽ không phải là người cuối cùng biết chuyện này”, nàng nói, cảm thấy hơi tức giận. “Anh ấy sẽ không bao giờ biết.”

Rock phát ra một âm thanh mập mờ trong cổ họng trước khi nói: “Vâng. Tốt thôi. Dù thế nào đi nữa, chúng tôi đều ở trong phòng chứa tượng cả ngày, vì vậy, do vậy nàng có ít nhất cả buổi tối để quyết định nàng sẽ tiếp tục giả vờ như thế nào vào ngày mai”. Rock quay sang Kate, như thể toàn bộ tình huống này là hoàn toàn bình thường, anh ta nói, “Các con ngựa của chúng tôi đã được chuẩn bị rồi chứ?”.

Một tiếng sấm chói tai vang lên, to và đáng sợ, làm cho các cô gái giật mình. “Dĩ nhiên”, Kate nói, bước vài bước về phía chuồng ngựa của Rock, trước khi đột nhiên dừng lại. Cô quay lại, mắt mở rộng và đáp lại ánh mắt của Isabel. “Ôi.”

“Có vấn đề gì sao?” Rock hỏi.

“Không!” Lara, Kate, Gwen và Jane tất cả cùng nói, rồi quay sang nhìn nhau ngượng ngùng.

“Đơn giản là...” Jane nói, rồi dừng lại.

“Thưa ngài, như tôi biết thì...” Gwen đã cố gắng nhưng không thành công.

“Con đường đã bị ngập”, Kate buột miệng.

“Điều đó không có gì xấu cả... rất bình thường trong thời tiết mưa bão mùa hè... nó sẽ được thông sớm...” Lara nói chen vào để cải thiện tình hình.

Tất nhiên, tình hình cũng không khá hơn.

“Nhưng, bây giờ thì sao?” Rock nhìn sang Isabel. *Có phải đôi mắt anh ta lóe lên một tia thích thú hay không?*

Isabel bắt lực đáp. “Các anh không thể rời đi.”

Tim nàng đập nhẹ một tiếng khi Rock xác nhận thông tin này. “Tôi hiểu rồi. Điều đó thú vị hơn là tôi nghĩ lúc đầu.” Có một tiếng đập tiếp theo vang lên. “Tôi có thể tháp tùng các quý cô quay vào nhà được không?” Anh ta đưa một cánh tay ra mời Lara.

Lara vẫn đứng yên, không biết chắc phải cư xử như thế nào, đến khi Gwen hích nhẹ vào người cô và cô nhảy dựng lên, “Cám ơn, anh Durukhan”.

Anh ta luồn bàn tay cô khoác vào cánh tay mình và nói. “Rock. Xin vui lòng gọi thế.”

Lara đỏ mặt và khúc khích cười.

Isabel nhướn mày. *Quả thật là cô ấy đã cười khúc khích!*

Trong vô số những lý do tại sao họ giữ những người đàn ông tránh Townsend Park, thì cười khúc khích là lý do đầu tiên.

Cả nhóm bắt đầu vào nhà, bỏ lại Isabel phía sau, để nàng cân nhắc những sự lựa chọn. Những người đàn ông này phải ở lại đây đêm nay và ngài Nicholas sẽ sớm biết tất cả bí mật của họ - cho dù bạn anh có kể lại hay không. Các cô gái không có các kỹ năng vui đùa với các quý ông. Vị trí của họ, quần áo, mọi thứ được thiết kế như trò bịp bợm trong một khoảng thời gian ngắn - không phải là lâu dài. Đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi một người trong số họ để lộ nguy trạng của mình.

Và họ sẽ chịu ơn của Quý ngài Nicholas.

Và sẽ không đơn giản trong các buổi tối. Nếu anh ở đây, kết thân với họ trong hai tuần... họ sẽ không thể giữ bí mật.

Nàng thở dài. Sẽ không như thế.

Nỗi tuyệt vọng trào dâng. Không có gì thay đổi. Nàng không thể giải quyết bất kỳ vấn đề gì. Thay vào đó, nàng đẩy họ rơi vào tình trạng nguy hiểm hơn. Nàng đã mời một ngài quý tộc đến nhà của họ. Người có thể hủy hoại tất cả họ chỉ bằng một lời nói.

Dường như anh không phải loại người làm như thế, nhưng anh *có thể*. Và điều đó đủ để đẩy nàng đến mép vực thẳm.

Nàng phải nghĩ cách để lôi kéo anh về phía họ. Vì vậy khi anh biết được sự thật về họ, anh cũng không từ bỏ bọn họ.

Nhưng bằng cách nào?

“Isabel?”

Tiếng gọi đó cắt ngang các suy nghĩ của nàng. Nàng đáp lại ánh mắt tò mò của Gwen. “Có chuyện gì sao?”

Không. “À vâng. Mọi chuyện đều ổn.”

Gwen nhìn nàng không tin. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi, Isabel.”

Isabel không thể ngăn mình nở nụ cười khó khăn. “Anh ta sẽ phát hiện ra.”

Người đầu bếp gật đầu đồng tình. “Đúng vậy.”

Sự đồng tình của cô đã mở cánh xả lũ trong con người Isabel, nàng nói nhanh xen lẫn sự tức giận. “VẬY chuyện gì sẽ xảy ra với chúng ta. Ít nhất nếu có cha tôi thì sẽ an toàn. Không ai quan tâm đến Townsend Park và không ai quan tâm đến ngôi nhà Minerva. Không ai đến gần chúng ta. Không, chúng ta không có tiền. Chúng ta không được bảo vệ. Nhưng dù sao chúng ta sẽ an toàn.” Isabel đi qua đi lại sàn chuồng ngựa, không thể giữ bản thân mình im lặng hơn. “Và, như thể những việc cha tôi làm vẫn chưa đủ, rồi bỏ tất cả chúng ta và làm cho chúng ta cảm thấy thất bại và rồi ông ấy *chết*. Ông ấy cũng không để lại bất kỳ thứ gì cho chúng ta. Không tiền, không an toàn, thậm chí không có ai mà chúng ta có thể tin tưởng được.”

Gwen tiến về phía nàng. “Isabel - mọi chuyện sẽ ổn.”

Những lời nói của Gwen càng làm Isabel tức giận. Hai tay ôm lấy khuôn mặt thất vọng nói. “ĐỪNG nói như thế.”

Gwen dừng lại và giữa họ không khí trở nên nặng nề.

“ĐỪNG nói như thế”, Isabel nhắc lại. “Cô không hiểu đâu.”

“Tôi biết cô sẽ tìm ra cách...”

“Tôi đang cố gắng, Gwen. Tôi đang cố nghĩ ra cách để làm cho mọi chuyện yên ổn.” Nàng lắc đầu. “Nhưng không có điều gì tốt đẹp cả: Ngôi nhà đang sụp đổ; James chưa thể sẵn sàng trở thành một Bá tước; chúng ta không có đủ tiền để thanh toán các hóa đơn; và tôi đã mang một con cáo vào chuồng gà.” Nàng bật cười chua chát. “Ôi. Đó đúng là một phép ẩn dụ phù hợp.”

Một mối thất vọng ngồi trên kiệu cỏ khô, nàng cảm thấy vô vọng. “Chỉ có thể nói rằng, tôi không nghĩ ra điều gì. Dường như, cơn mưa xuất hiện cho thấy thời gian của chúng ta đã hết.”

Nàng không thể giữ an toàn cho họ.

Nàng không thể giữ lại ngôi nhà.

Nàng luôn biết ngày này sẽ đến. Rằng đó chỉ là một sai lầm ngớ ngẩn, một sự biến đổi không

may mắn. Nàng chưa bao giờ có đủ mạnh mẽ để bảo vệ tất cả.

Đã đến lúc nàng phải chấp nhận điều đó.

Nước mắt Isabel bắt đầu rơi. “Tôi không thể nào cứu họ, Gwen.”

Có điều gì đó thoải mái hơn trong lời thầm thì đó - những câu nói mà nàng đã nghĩ hàng chục, hàng trăm lần trước đây, nhưng không bao giờ nói ra. Nói ra được điều này đã giúp ích cho nàng.

Khoảng thời gian im lặng kéo dài khi Gwen suy nghĩ về những điều nàng nói. Rồi Gwen cất giọng. “Có lẽ anh ta không phải là một người nguy hiểm đối với chúng ta. Tôi chưa gặp ngài Nicholas, nhưng dường như bạn của anh ta là một người tốt”.

“Cô không thể biết được điều đó.”

“Cô đã quên, tôi quá hiểu về những đàn ông tồi tệ, vì thế có thể được coi là chuyên gia về họ.”

Đó là sự thật, Gwen là con gái của một mục sư, Isabel phỏng đoán, có sở thích hành hạ và ngược đãi. Gwen thường không nói thời thơ ấu của mình, nhưng trong thời gian sống ở ngôi nhà Minerva cô đã kể rằng cha cô luôn tin rằng cô mang nhiều tội lỗi hơn các anh trai cô - những người cùng thuộc giống đực. Gwen đã trốn thoát khỏi nhà ngay khi có cơ hội đầu tiên - cô phải cưới một người nông dân địa phương, người còn tồi tệ hơn cả cha và các anh trai của cô. Cô đã phải chịu đựng những trận đòn của anh ta trong vòng gần một năm trước khi bất chấp luật pháp và tìm cách đến với Isabel.

Vào ngày thứ ba ở trang viên Manor, Gwen đã thức dậy và tìm đường đến nhà bếp, những vết thâm tím đã bắt đầu nhạt dần. Nụ cười tươi tắn là đặc điểm nổi bật để nhận ra Gwen, cô tuyên bố với các dân cư trong ngôi nhà này rằng họ là “một tiểu đoàn của Minerva... đều là các nữ thần của chiến tranh và trí tuệ”.

Ngôi nhà Minerva được đặt tên như thế.

Và Isabel sẽ không để mất nó.

“Anh ta là một người lạ. Chúng ta không thể tin tưởng anh ta.”

“Tôi là người đầu tiên đặt câu hỏi về bản chất của đàn ông, Isabel. Nhưng tôi không tin rằng tất cả họ là người xấu. Và tôi nghĩ cô cũng thế.” Cô dừng lại rồi tiếp tục. “Có lẽ điều đó sẽ không xảy ra với chúng ta.”

Ôi, nàng ước điều đó là sự thật biết bao.

“Anh ta rất hấp dẫn”, Isabel nói.

“Những người đàn ông đẹp trai thường như thế”, Gwen đáp lời. “Tôi biết đôi mắt của anh ta không hoàn toàn xanh...”

“Đúng vậy.”

Gwen mỉm cười. “À. Cô có để ý.”

Isabel đỏ mặt. “Tôi không *chú ý*. Tôi chỉ...”

“Anh ta đã hôn cô trên mái nhà đúng không?”

Isabel ngạc nhiên tròn mắt. “Làm sao cô biết?”

Gwen nở nụ cười rực rỡ. “Tôi không biết. Tuy nhiên, bây giờ tôi biết.”

“Gwen! Cô đừng nói với ai đấy!”

Người đầu bếp lắc đầu. “Tôi e rằng tôi không thể đồng ý với điều đó. Cô có thích nó không?”

Hai bên má Isabel càng đỏ thêm. “Không.”

Gwen cười. “Cô là người nói dối dở nhất, Isabel.”

“Ôi, được rồi. Có. Tôi thích nó. Anh ấy dường như là một người có kỹ năng hôn điêu luyện.”

“Tốt hơn cô nên cẩn thận. Nếu cô yêu quý ông này, cô sẽ không biết chuyện gì xảy ra với cô đâu.”

Isabel cân nhắc đắn đo câu nói đó của Gwen. Mọi thứ đang mất kiểm soát. Nàng có nguy cơ mất hết mọi thứ nàng quan tâm... mọi thứ thân thiết nàng có.

Nàng đã hôn một người lạ trên mái nhà.

Gwen đã đúng.

Nàng không biết chuyện gì sẽ xảy ra với nàng.

Chương 8

“Tất cả những người hầu của cô ấy đều là phụ nữ.” Bên trong thư viện của Townsend Park, Nick dựa người vào một chiếc bàn dài và thấp trên đó bày tràn lan những tờ giấy ghi chú về bộ sưu tập đá cẩm thạch mà sau đó anh đã quên mất chúng. Anh đã cố gắng ép bản thân suy nghĩ về các bức tượng đá cẩm thạch - điều duy nhất về ngôi nhà anh cảm thấy mình hiểu - sau bữa ăn tối, tuy nhiên anh không thể tập trung vào công việc chỉ sau vài phút, bị phân tâm bởi sự thật của điền trang này. Và chủ nhân của nó.

Rock ngược lên từ quyển sách, thản nhiên nói. “Đúng vậy.”

“Cậu biết điều đó.”

“Đúng vậy.”

“Cậu không cảm thấy cậu nên nói về nó sao?”

Rock nhún vai. “Tôi đang chờ xem bao lâu nữa cậu có thể phát hiện ra nó.”

“Không lâu.”

“Họ dường như che giấu không tốt lắm.”

“Không. Có phải cậu đã chú ý người hầu nam vào bữa tối không?”

“Ý cậu là có phải tôi không nhận ra phần ngực của người hầu nam vào bữa tối à?”

Nick bật cười thích thú. “Cậu không nên nhìn những người hầu theo cách đó, Rock à.” Nick đến bên cửa sổ và nhìn vào khoảng không tối đen trước mắt. Anh nói khi mưa vẫn đang rơi tầm tã. “Người ta cần cái gì ở một ngôi nhà toàn phụ nữ này?”

Rock đặt sách lên bàn, dựa lưng vào ghế và nhìn lên trần nhà. “Không có câu trả lời thích hợp nào cho câu hỏi đó.”

“Tôi biết quý cô Isabel chỉ hai ngày, nhưng tôi có thể nói rằng *hợp lý* không phải là từ tôi dùng để giải thích cho các hành động của cô ấy.” Nick quay sang Rock. “Một trường phái gì? Một nhóm người gì?”

Rock lắc đầu. “Cô ấy không có lý do gì che giấu nó. Sự bí mật làm cho nó có nhiều khả năng là điều gì đó xấu xa.”

Ý tưởng đó làm Nick có cảm giác xấu. “Tôi nghi ngờ điều đó.”

“Nếu cô ấy làm gì đó trái pháp luật, thì cô ấy đang tự tay kết tội em trai mình”, Rock nói. “London sẽ không chấp nhận cậu ta nếu cha và chị gái cậu ta dính dáng đến những hành động đáng ngờ.”

Nick cân nhắc các khả năng. “Cô ấy không có tiền. Nếu cô ấy là một tú bà, cô ấy không phải là một người tốt.” Anh nghĩ một lát. “Có thể là một nhà chứa không?”

“Không có đàn ông.”

Nick nghĩ một lúc. “Có lẽ đó là một dạng hậu cung. Của Bá tước.”

Rock nhìn anh với ánh mắt không thể tin được. “Cậu nghĩ ngài Wastrearl có một hậu cung. Mà ông ta không bao giờ thông báo điều đó cho thế giới ư?”

Dĩ nhiên, đây là một ý tưởng ngớ ngẩn. “Không, dĩ nhiên, tôi không nghĩ thế. Nhưng đây là nơi quái quỷ nào? Lý do gì mà không có bất kỳ người đàn ông nào.”

Rock bật dậy khỏi ghế. “Trừ phi.”

“Cái gì?”

“Đây là một ngôi nhà của một nhóm các cô gái.”

“Đúng vậy...”

“Có lẽ đây là một nhà toàn đàn bà không hứng thú với đàn ông. Mà là hứng thú... với phụ nữ.”

Nick lắc đầu. “Không phải.”

“Nick. Hãy nghĩ xem. Họ có thể là...”

“Có lẽ, một vài người trong số họ. Trừ Isabel.”

“Cậu không thể chắc chắn điều đó.”

Nick chăm chú nhìn Rock và nói. “Tôi chắc chắn. Isabel không thích người cùng phái đâu.”

Dường như Rock đã hiểu ra điều gì đó. “Thật sao?”

Đúng vậy. Nàng dịu dàng và quyến rũ và anh muốn nhiều hơn thế.

Nick quay trở lại nơi anh làm việc. Anh không nói gì.

“Tại sao, St. John.” Rock kéo dài giọng. “Tôi có thể nói làm tốt không”.

Nick găm gù, ngồi dựa lưng vào chiếc ghế thấp, xem xét những tờ giấy ghi chú trên các bức tượng, không để tâm đến sự thích thú của Rock. Anh không nên thừa nhận điều đó. Hôn Isabel là một sai lầm không bình thường. Cách giải quyết duy nhất là loại bỏ toàn bộ chuyện này ra khỏi tâm trí anh.

Anh cố gắng làm điều này sau khi chuyện đó xảy ra. Nhưng không có kết quả.

Thay vào đó, những lúc anh có thể quên được nàng và cả thời gian họ bên nhau trên gác mái, thì anh lại chìm sâu trong ký ức về nàng - mềm mại và sẵn sàng trong vòng tay anh.

Ôi Chúa ơi, tiếng thở dài của cô gái đó cũng là một vũ khí. Làm thế nào một người đàn ông có thể kháng cự lại cô ấy.

Điều đấy quá đủ để làm anh uống một chút rượu.

Còn có một vấn đề khác nữa là, dường như không có loại nước nào chứa cồn trong ngôi nhà chết tiệt này.

Anh và Rock đã nhận được một bình rượu nhỏ trong bữa ăn nhẹ vào bữa tối hôm đó, khi họ ngồi ăn một mình. Các cô gái đã gửi lời xin lỗi tới họ, Isabel nói rằng cô ấy vẫn trong giai đoạn để tang nên không thể tham gia vui chơi được, do đó Lara cũng không thể tham gia bữa ăn cùng với họ, vì một cô gái trẻ ăn tối với hai người đàn ông chưa vợ sẽ là một tình cảnh không đúng mực.

Không ai để ý đến điều đó, tuy nhiên phép tắc là một vấn đề trong một ngôi nhà toàn phụ nữ mặc trang phục đàn ông.

Vì vậy, Nick và Rock ăn tối một mình - một bữa ăn có thể chấp nhận được với thịt bò nướng và rau ấm - và khi thức ăn đã sạch trơn, một người hầu trẻ lặng lẽ, đưa họ quay trở lại thư viện.

Việc đó rất phù hợp với Nick nếu anh có thể tập trung vào bất kỳ điều gì ngoại trừ bà chủ nhà đang làm anh mất tập trung khủng khiếp.

Anh thu những tờ ghi chú của mình lại - xem xét lại tờ ghi chú về Voluptas một lần nữa. *Cô ấy đang đạt khoái cảm trong tình dục*, anh đã viết về bức tượng ngọt ngào này ngay lúc đầu vào hôm qua khi anh bắt đầu tưởng tượng chủ nhân của bức tượng trong tình trạng tương tự.

Sau đó, anh chẳng thể làm việc thêm.

Chính do hình ảnh của Isabel cứ lớn dần trong tâm trí anh, vì vậy trước khi nó đạt đến đỉnh cao của sự thích thú, anh đã kết thúc công việc và đi tìm cô ấy. Nick biết anh sẽ bị trừng phạt vì điều đó - và thời gian họ ở bên nhau trên mái nhà đã chứng minh.

Anh không muốn nụ hôn đó kết thúc. Đúng hơn là, anh không muốn làm gì ngoài việc đè nàng xuống căn phòng gác mái ẩm mốc và chỉ cho nàng biết chính xác làm thế nào để chào đón các cơn bão mùa hè. Nếu không có sự chen ngang của cậu bá tước trẻ tuổi, Nick không dám chắc anh sẽ không làm điều đó.

Anh nhích người trong ghế, hai ống quần thít chặt nhắc nhở anh về vị trí của mình - về sai lầm của mình.

Anh chưa bao giờ tức giận đến thế trong cuộc đời: Tức giận bởi anh không thể hiểu được chuyện anh bị cuốn vào, bởi cô gái hấp dẫn đã lôi kéo anh vào chuyện này và bởi cơn mưa chết tiệt đã buộc anh phải ở lại ngôi nhà này.

“Cô ấy gặp vấn đề gì đó.” Anh lại đứng lên, lại tiến đến cửa sổ trước khi đập mạnh lòng bàn tay vào miếng ván ốp tường và quay sang Rock, “Cơn mưa không dứt không làm cậu khó chịu sao?”.

Nụ cười nửa miệng thoáng qua trên mặt Rock. “Thậm chí những người đàn ông như chúng ta cũng không thể rời núi đâu, Nick.”

Nick cáu tiết. “Tôi không muốn làm cơn mưa dừng lại, Rock. Tôi đơn giản chỉ muốn rời khỏi ngôi nhà này.”

“Cậu sao?”

Nick nheo mắt nhìn Rock. “Đúng vậy. Cậu nghi ngờ tôi sao?”

“Không dám.” Rock quay sang nhìn quyển sách của mình, phản ứng khác xa so với mong đợi của Nick.

Anh vẫn luôn gặp khó khăn như thế.

Sau một lúc, Nick mở cửa và lao vào màn đêm. Chỉ có duy nhất cơn bão bên ngoài ngôi nhà, không có gì ngoài sự trống rỗng âm đạm và yên tĩnh.

Anh đã muốn có nàng vào buổi chiều.

Và giờ đây anh không thể hiểu được nàng, anh càng muốn có nàng hơn.

Anh nghiêng răng.

Một ly rượu sẽ làm anh tốt hơn.

Anh lao người vào bên trong, mặc kệ mái tóc ướt, tiến đến các tủ ly ở đó và tìm kiếm. “Trong ngôi nhà này phải có cái gì đó như rượu chứ.”

“Cậu lại hành động như thế, cậu có biết điều đó không?”

Nick nhanh chóng đứng thẳng lại, quay sang Rock. “Tôi e rằng tôi không làm như thế.”

Rock cười gượng gạo và quay lại đọc sách. “Dĩ nhiên cậu không thế.”

Mắt Nick nheo. “Điều đó có nghĩa gì?”

Rock không ngược lên. “Chỉ là, khi tôi quen cậu, cậu đã trở thành một mục tiêu dễ dàng cho một cô gái bí ẩn. Thậm chí dễ dàng hơn đối với một cô gái bí ẩn có nhiều rắc rối. Có phải cậu sẽ phủ nhận nó không?” Nick vẫn im lặng. Rock tiếp tục. “Tôi đã kéo cậu thoát khỏi nhà tù trung tâm của Thổ Nhĩ Kỳ, hầu như không thể đi đứng vì những trận đòn mà cậu đã nhận được bởi một cô gái. Chúng ta đã đánh nhau quá nhiều lần mà tôi có thể đếm, do khát vọng cứu thoát mọi cô gái mà cậu cho là bị ngược đãi. Nhưng bỏ qua một bên thực tế là chúng ta đã đến Yorkshire để cứu vài cô gái mà chúng ta chưa từng gặp mặt, dĩ nhiên... cậu đúng. Chúng ta hoàn toàn không bị ràng buộc trong căn phòng này bởi bất kỳ điều gì ngoài mấy cuốn sách để giải trí, bởi vì cảm giác trách nhiệm không đúng lúc của cậu đối với mỗi cô gái mà cậu đã gặp.”

Nick quắc mắt. “Có phải cậu vừa nói với tôi về tính chất hiển nhiên của thiên nhiên không? Nếu trời mưa nhiều hơn một chút, chúng ta sẽ được yêu cầu dựng một thuyền lớn. Tôi không thể điều khiển thời tiết, Rock.”

Ánh mắt đen Rock cắt ngang qua căn phòng. “Cậu không thể. Nhưng nếu *quý cô* Isabel là *Bá tước* Reddich, liệu rằng chúng ta có bị bẫy ở lại nơi này không?”

Nick không thích câu hỏi đó.

Khi Rock im lặng lật trang sách, Nick cúi thấp xuống, tìm kiếm một cái chai. Tại thời điểm này, anh không có nhiều sự lựa chọn. Anh muốn uống bất kỳ cái gì anh có thể tìm thấy.

Thông thường, anh sẽ thích một buổi tối như tối nay - thời tiết ngăn cản anh rời khỏi nhà, ngăn cản anh phải nhìn hoặc được nhìn.

Không phải tối này. Không phải khi Nick ở dưới mái nhà này. Dưới mái nhà của *nàng*.

Không phải khi nghĩ về cơn bão lạ thường này, lại làm anh nhớ đến những sợi tóc xoắn nâu vàng nhỏ giọt nước mưa, hai bầu ngực phập phồng với những tàn dư của cơn bão buổi chiều.

Anh nở một nụ cười cay nghiệt - thiếu hài hước. Anh ở trong một ngôi nhà lạ, một căn phòng thư viện lạ, với Rock và những tờ ghi chú của anh về một bức tượng La Mã biểu thị cho sự khoái lạc. Anh đang thêm muốn cô gái khó hiểu nhất mà anh từng gặp - tình cờ lại là bà chủ của ngôi nhà khó hiểu nhất mà anh từng đến.

Và anh muốn làm tất cả chuyện đó mà không cần rượu.

Trời đất rõ ràng đang chống lại anh.

Anh muốn rời khỏi căn phòng này.

Đột nhiên Nick lao đầu ra khỏi cánh cửa, di chuyển nhanh thu hút sự chú ý của Rock lần nữa. “Cậu định đi đâu?”

“Tôi sẽ quay trở lại. Tôi không thể tập trung ở đây.”

“Thật thú vị.”

Dừng lại, anh giận dữ nhìn Rock. “Có điều gì đó cậu muốn nói phải không Rock?”

Rock cười. “Không dám. Tôi chỉ thấy thú vị thôi, chúng ta bỏ trốn một số lớn các cô gái ở London chỉ để đến đây - với một số các cô gái thậm chí còn nguy hiểm hơn.”

“Cậu nói quá rồi đấy. Họ vô hại.”

“Thật sao?”

Sự tức giận bùng lên. Một ngày ở lại trong ngôi nhà này làm Nick đang muốn đánh nhau. “Tôi sẽ làm việc.”

Anh tiếp tục đi ngang qua căn phòng và kéo mạnh cửa, quyết định xóa bỏ hình ảnh Isabel ra khỏi tâm trí anh.

Nếu như nàng không ở đây trong hành lang, thì anh đã có cơ hội làm điều đó.

Nhưng nàng đã ở đó và bị đóng băng, chỉ có chiếc váy hơi động cho biết hành động của anh làm nàng giật mình. Nick hoàn toàn thất vọng trước trang phục của nàng - rất nữ tính, nhưng quá bảo thủ đối với cô gái liều lĩnh và thú vị lúc trước. Bộ váy màu đen, đen đến nỗi, khi nàng quay lưng lại với anh, rất mờ nhạt để có thể nhận ra trong bóng tối nếu không phải do anh quá chú ý đến nàng.

Một lúc sau, không khí giữa họ trở nên quá căng thẳng, nàng nhẹ nhàng quay đầu, ánh sáng tỏa ra từ thư viện chiếu vào góc quai hàm, đường nét trên chiếc cổ nàng và Nick đã bị mê hoặc bởi làn da thạch cao đó.

Nàng lùi lại và hương thơm của hoa cam lớn vờn quanh anh. Anh lơ đã cảm giác thích thú trào dâng, nhận thấy sự ngạc nhiên qua đôi mắt mở to và khuôn ngực nhấp nhô lên xuống dữ dội của nàng.

Anh dựa người vào khung cửa và bình tĩnh nói. “Quý cô Isabel. Có phải nàng cần gì không?”

Đó là thư viện của nàng. Và hành lang của nàng. À không, thư viện và hành lang của James thì chính xác hơn, nhưng dù sao, nó cũng *không phải* là thư viện của Quý ngài Nicholas.

Vì vậy, không có lý do gì mà Isabel lại cảm thấy mình như một đứa trẻ lạc, bị bắt gặp đang lẩn trốn trong hành lang. Nàng muốn đòi lại không gian.

Nàng có thể trốn tránh nếu nàng muốn.

Trừ khi... cái cách anh uể oải dựa lưng vào cửa thư viện, như thể anh không có việc gì tốt hơn trừ việc quan sát nàng... và cười với nàng... làm nàng cảm thấy dường như anh biết nàng đã đứng bên ngoài gần mười lăm phút, đang cố gắng để lấy can đảm bước vào căn phòng.

Nàng quyết định đến thăm họ, hy vọng có thể làm sao những việc chia sẻ thông tin của họ. Gwen và Lara phải mất rất nhiều nỗ lực để thuyết phục nàng đến đây, đến hành lang bên ngoài thư viện.

Từng giây phút đứng nhìn chằm chằm vào cánh cửa lớn, nàng luôn tự nhủ với chính mình, đó là khoảnh khắc khi Rock đang vui vẻ kể lại cho bạn mình nghe về những điều đã khám phá được ở chuồng ngựa. Hoặc khoảnh khắc ngài Nicholas đang chọc cười bạn anh bằng câu chuyện trên mái nhà trước đó.

Nàng sắp gõ cửa.

Nàng thực sự đã có ý định đó.

Đến tận khi Isabel quyết định rằng nên đảm bảo anh sẽ có một bữa ăn thích hợp vào buổi sáng. Và nàng đã quay đi về hướng bếp.

Nick đã chọn thời điểm chính xác để mở cửa.

Và anh không hề chuẩn bị cho điều đó! Anh đang tức giận.

Dù sao. Nàng cũng không được báo trước.

“Quý ngài Nicholas! Tôi chỉ hy vọng tìm thấy ngài!”

Hừm. Không giống bình thường. Đúng hơn, giống một con lợn bị giết mình.

Isabel dập tắt câu nói vang lên trong đầu.

“Ta rất vui khi ta có thể đáp ứng được nguyện vọng của nàng”, Nick kéo dài giọng.

Ánh sáng từ thư viện chiếu rọi vào người Nick, ánh sáng của những ngọn nến từ hành lang tối lơ mờ chỉ đủ để chiếu sáng những đặc điểm nổi bật của anh, nhưng không đủ để nàng nhìn thấy anh mỉm cười.

“Ngài đang trêu chọc tôi.”

“Chỉ một chút”, anh thừa nhận, mở rộng cửa để Isabel bước vào.

Nàng bước vào bên trong, chỉ vừa qua ngưỡng cửa, ngay lập tức Nick đóng cửa lại, như đang bẫy nàng.

Isabel dừng lại, đột nhiên ruột nàng co thắt lại, nàng lướt mắt khắp căn phòng ấm áp này, chú ý đến những tờ giấy vứt lung tung rải đầy chiếc bàn đã lâu không dùng. Regina đã kiểm tra sau khi cô thấy bọn họ thu mình một cách an toàn, dường như họ đã làm việc rất nhanh chóng và cảm thấy thoải mái khi người hầu rời đi.

Ở một góc phòng, Rock đang đóng cửa sổ. Anh ta quay lại khi nghe thấy tiếng cửa mở và mỉm cười thân thiện và khẽ cúi đầu chào Isabel. “Quý cô Isabel”, anh ta nói, “Tôi đang xem cơn mưa mạnh như thế nào”.

“Nó đã bắt đầu nhỏ lại rồi”, Isabel háo hức nói. “Tôi nghĩ ngày mai con đường sẽ thông.”

“Nàng thường cảm thấy như thế nào khi không thể tiếp cận được thị trấn?” Nick nói.

“Điều này không thường xuyên diễn ra. Một phần quyến rũ của Townsend Park là sự cách biệt của nó với thế giới bên ngoài. Còn có nhiều điều tồi tệ hơn cả bị lụt - hoặc bão tuyết.” Trước giọng điệu đầy hàm ý của anh, Isabel nói thêm, “Tài sản cá nhân của chúng tôi không có ở trong thị trấn. Tôi thành thật xin lỗi vì ngài cảm thấy bất tiện”.

Anh trêu mếu nhìn nàng trong một lúc lâu và Isabel chống cự lại sự thôi thúc đưa tay kiểm tra lại mái tóc của mình. Nàng quyết định đáp trả lại ánh mắt của anh một cách bình tĩnh như Nick đang cố tỏ ra. Sự im lặng kéo dài giữa họ và nàng nhận thấy mái tóc của anh hơi ướt, một giọt nước mưa lăn xuống mũi. *Anh đã ra ngoài sao?*

Ý nghĩ đó chỉ mới xuất hiện khi Nick tiến một bước nhỏ về phía nàng. Khi anh nói, âm điệu chậm và êm dịu, tức thì làm nàng bối rối. “Không phải nàng cần điều gì từ chúng tôi sao?”

Tại sao nàng ở đây?

Để anh không thể khám phá ra các bí mật của họ. Và hủy hoại mọi thứ.

Đó không phải là một câu trả lời hợp lý.

Trong giây lát, Isabel đứng đờ người, nắm chặt lấy cái chai trên tay. Cuối cùng, ánh mắt xanh thích thú của anh đã khuyến khích nàng nói.

“Tôi mang nó đến cho ngài”, giọng nàng hơi to một chút, chìa ra một cái chai đầy bụi. Trước ánh mắt ngạc nhiên của cả hai người đàn ông, nàng nhấn mạnh và nói rất nhanh. “Tôi không có ý kiến gì về nó - chúng tôi có một thùng ở dưới nhà - trong hầm - cũng có nhiều thứ khác ở dưới đó - nhưng đây có vẻ là thứ tốt nhất trong lúc này.” Nàng dừng lại, hít sâu. “À, không phải cho tôi - chắc chắn tôi không cần uống - nhưng tôi nghĩ những người - như các ngài - có lẽ các ngài thích nó.” Nàng nhận thấy sự ngạc nhiên của họ, đôi lông mày của họ nhướng lên, lặng đi đối mặt với hàng đồng tử ngữ của nàng. *Im miệng, Isabel.*

Isabel mím môi và đưa cái chai về phía Nick, giống như một lời đề nghị hòa bình.

Nick cầm lấy, đôi mắt xanh mát dịu đắm đắm vào nàng, “Cảm ơn.”

Lời nói chậm rãi và nhẹ nhàng, truyền thẳng vào đáy lòng nàng, làm tan chảy cái gì đó. Hai má nàng ửng hồng mà không rõ nguyên nhân. Nàng tránh xa anh, tiến về phía Rock, cao lớn hơn, đen hơn và dù sao, cũng an toàn hơn. Nàng cố gắng từ từ thở. “Không có gì.”

Tay Nick mân mê dấu niêm phong bằng sáp trên cổ chai và Isabel bị cuốn hút vào cử chỉ đó. Nàng để ý đến những ngón tay của anh, cũng đôi tay ấy đã vuốt ve nàng vào buổi chiều tối. Da chúng bị xạm đi vì ánh mặt trời, được cắt gọt cẩn thận, khỏe mạnh và giỏi giang. Không giống với đôi tay nữ tính của nhiều người đàn ông giàu sang xuất thân từ gia đình quý tộc mà nàng đã gặp trong quá khứ.

Chúng thật sự rất đáng yêu.

Nàng đang nghĩ về đôi tay của một người đàn ông. Khi nàng nhìn anh, nàng nhận thấy ánh nhìn thấu hiểu, như thể anh đọc được suy nghĩ của nàng. Như thể anh biết rằng nàng đang ngưỡng mộ đôi tay của anh.

Sao lại lúng túng đến thế.

Trong phút chốc, Isabel cân nhắc việc trốn khỏi căn phòng và không bao giờ quay lại. Tuy nhiên khi Rock nghiêng đầu, làm nàng nhớ lại lý do của mình là làm gián đoạn hai người.

Nàng phải ở lại và góp vui với họ. Không để Rock nói về bí mật của ngôi nhà Minerva và tránh để Nick tiết lộ bí mật về bà chủ của ngôi nhà.

Nếu nàng không phải là đối tượng của một đề tài thu hút đến vậy, nàng sẽ quay lưng bỏ đi.

Quả thực đàn ông là một rắc rối lớn.

Isabel mỉm cười thân thiện nhằm che đi sự bối rối của mình, “Các ngài cần ly, dĩ nhiên rồi.”

Ngay tức thì Nick gật đầu và đi về phía tủ ly ở cuối thư viện, cúi xuống và cầm lấy ba ly thủy tinh.

Isabel không giấu sự ngạc nhiên. “Ngài đã làm quen nhanh chóng như ở nhà mình à? Tôi thấy ngài biết được vị trí của đồ dùng của chúng tôi ở đâu.”

Nick nhìn nàng ngượng ngùng, nụ cười xuất hiện, một bên má lúm đồng tiền và nàng đã thoáng nhìn thấy nét trẻ con duyên dáng ở Nick.

Nàng cảm thấy thích điều đó.

“Chỉ là tò mò, tôi đảm bảo. Rock vẫn luôn quan sát ta - cậu ấy sẽ làm chứng cho các hành vi của ta hoàn toàn ngay thẳng.”

Isabel nhìn Rock, đang giả vờ nghiêm nghị nói, “Ngài Nicholas là quý ông tốt nhất từng có”.

Isabel mỉm cười quay sang nhìn Nick và nói, “Tôi e rằng tôi cảm thấy khó có thể tin được”.

Lời nói kết thúc trước khi nàng có thể suy nghĩ nhiều hơn và ngay lập tức nàng hiểu được rất có thể Rock đã đoán được bí mật giữa họ. Sự thay đổi thái độ này dường như không đúng cho lắm. Nàng tròn mắt quay sang Rock, không chắc chắn về bước tiếp theo. Khi Rock cười lớn, Isabel thở dài.

“Tôi xin lỗi, chúng tôi không có bất kỳ thứ gì tốt hơn... những thứ đó”, nàng sốt sắng thay đổi chủ đề, vẫy một tay về phía chai rượu trong tay Nick. “Tôi nghĩ chúng ta không có lý do gì để uống rượu cả.”

Nick rót rượu vào mỗi ly, chỉ khoảng hai đốt ngón tay, sau đó mời Rock và Isabel.

“Không, cảm ơn.” Nàng nói, tiến gần về phía đồng giấy bừa bộn trên bàn. “Dù vậy, tôi muốn biết nó là gì.”

Nick cầm ly rượu, tựa người vào giá sách, nhìn Isabel. “Đó là rượu mạnh.”

Đầu nàng đột nhiên ngẩng lên. “Thật sao?”

“Đúng vậy. Một loại rượu khá là tuyệt vời. Ta nên nói như thế.”

Isabel nhìn Rock để xác nhận. Khi người đàn ông Thổ Nhĩ Kỳ này gật đầu đồng tình, nàng nói, “Tôi thừa nhận rằng tôi rất ngạc nhiên. Tôi không thể tưởng tượng được cha tôi lại có thể bỏ quên một thùng rượu như vậy ở trong nhà kho. Không phải lúc nào ông ấy cũng uống rượu”. Isabel quay lại bàn. “Tôi rất lấy làm ấn tượng với khối lượng công việc mà các ngài đã hoàn thành chỉ trong một buổi chiều.”

Nick tiến về phía nàng, tay cầm ly rượu. “Tôi rất hào hứng được quay trở lại công việc ngay khi ánh sáng ban ngày xuất hiện.” Anh dừng lại, xem xét nàng một lúc trước khi quay trở lại cuộc nói chuyện về cha nàng. “Nàng nghĩ thế nào về cha mình khi biết ông ấy sở hữu một thùng rượu vang Pháp?”

Isabel quan sát chiếc ly thủy tinh trên tay anh, thứ dung dịch màu hổ phách ở bên dưới những ngón tay khỏe mạnh của anh. Nàng nhớ đến chuyến đi khi cha nàng mang loại rượu này về nhà. Đó là lần cuối cùng nàng nhìn thấy ông. Cái lần mà ông đã nhẹ nhàng nói với nàng về một chuyến đi London, về một lời hứa. Cái lần mà nàng nghĩ ông đã thay đổi... đến khi nàng khám phá ra kế hoạch của ông muốn nàng kết hôn với người ra giá cao nhất.

Nàng đã đến gặp mẹ mình, xin bà giúp đỡ. Yêu cầu bảo vệ nàng. Và mẹ nàng đã liều mạng giữ lấy tình yêu mà bà đã đánh mất, bằng cách từ chối giúp đỡ nàng. Bà đã nói nàng là một kẻ ích kỷ.

Dù thế nào đi nữa, ngài Bá tước đã bỏ đi trong vòng một tuần, khi nhận ra rằng một cô con gái miễn cưỡng và của hồi môn không đáng kể không có mấy giá trị cho một cuộc trao đổi hôn nhân.

Từ đấy ông ấy chưa bao giờ quay lại nữa.

Và mẹ nàng không bao giờ tha thứ cho nàng.

Phải đó. Chắc chắn nàng không thể kể sự thật cho ngài Nicholas biết.

Isabel không nhìn lên, cố duy trì giọng bình thường. “Thưa ngài, tôi đã học được từ lâu rằng không bao giờ đặt câu hỏi về hành động của cha mình. Tôi nghĩ thùng rượu này được chuyển đến giống như bất kỳ thứ khác ở trong ngôi nhà này - một thứ bất chính.”

“Có lẽ không như thế.” Nàng có thể cảm nhận được sự quan tâm trong giọng nói của anh.

“Được rồi, tốt thôi. Hiện tại chúng ta sẽ không biết điều đó phải không nào?”

Isabel không thể tập trung vào những tờ giấy nàng đang xem, tuy nhiên nàng với tay, đặt một tờ giấy sang một bên. Ánh mắt nàng lướt qua các chữ viết nhưng khó có thể hiểu anh viết gì, đến khi nàng nhìn thấy nét chữ khỏe khoắn viết về *sự cực khoái* và nàng bắt đầu nghĩ.

Anh ấy đang viết cái gì?

Đầu nàng hơi nghiêng để có thể đọc được những dòng chữ trên giấy tốt hơn trước khi Nick làm nàng phân tâm. “Quý cô Isabel?”

Isabel ngược lên với một nụ cười bùng sáng, cố gắng lờ đi sự ngượng ngùng đang lan tỏa khắp má mình, nàng nhìn vào ánh mắt kiêu ngạo và thích thú của Nick. Người đàn ông điên rồ này biết chính xác cái mà nàng đã đọc.

Anh thật tinh ranh.

Được thôi. Nàng sẽ không để anh làm bất kỳ điều gì ảnh hưởng đến nàng.

“Làm ơn. Hãy vì tôi đừng đứng nữa được không. Chúng ta hãy ngồi xuống?” Nàng chỉ tay về phía dãy ghế nơi Rock đang đặt sách và nói, “Có phải ngài tìm được điều gì thú vị để đọc vào buổi tối kinh khủng này không?”

Đến lượt Rock nhìn nàng bối rối. Anh nhanh chóng đi đến chỗ quyển sách và cầm nó lên trước khi nàng có cơ hội xem nó. “Đúng vậy.”

Isabel khẽ nhếch mép cười. “Ồ? Quyển gì thế?”

Tiếng cười khúc khích của Nick thu hút sự chú ý của Isabel trong giây lát, nhưng khi nàng nhìn anh, anh đã cầm chiếc ly thủy tinh che miệng, nhún vai nói, “Ta không biết cậu ấy đang đọc quyển gì”.

Isabel quay sang Rock và Rock nhìn Nick với ánh mắt đe dọa.

Bây giờ, điều đó là một phương thức chuyển sang chủ đề khác không kém phần quan trọng như đề tài về cha của nàng. Có phải anh chàng Thổ Nhĩ Kỳ này đang đỏ mặt? “Rock?”

“Lâu đài của Otranto.”

Isabel khẽ cười khi nghe thấy tên sách - nàng không thể ngăn nụ cười đó. Cuốn tiểu thuyết gothic là một trong những sở thích của nhiều cô gái, câu chuyện xoay quanh một lãnh chúa bất hạnh, một cuộc hôn nhân bị ép buộc và cuộc nổi dậy của một hoàng tử. Rõ ràng đó không phải

loại sách mà mọi người có thể nghĩ sẽ tìm thấy trên tay của một gã khổng lồ.

Nhìn nàng cười, Nick lạnh nhạt nói, “Rock, nếu là tôi, tôi sẽ không đọc nó đâu. Quý cô Isabel chắc chắn sẽ đánh giá bất kỳ ai đọc loại truyện vô vị này.”

“Không!” Isabel kêu lên, “Tôi hoàn toàn không có ý đánh giá gì đâu, Rock!”.

“Vậy thì tốt”, Rock lên tiếng khi nàng vội vã khẳng định lại với anh, “Nick. Dĩ nhiên đó là một câu chuyện hấp dẫn”.

Nick cố nhin cười và Isabel lờm anh rồi vội vàng xin lỗi lại sự hiểu lầm. “Đó là! Khi người khác đọc nó...” Rock tròn mắt ngạc nhiên và nàng vội vã sửa. “*Những người khác* ý tôi là Lara và bạn của chúng tôi. Ở thị trấn, dĩ nhiên - họ thích truyện này.”

“Và cả nàng chứ?” Câu hỏi của Rock làm nàng lúng túng khó xử.

“Ôi. Tôi không đọc nó. Vâng, không phải tất cả.”

“Nàng không đọc hết à?”

Isabel lắc đầu. “Tôi không bao giờ đọc nó. Tôi không quan tâm đến kết thúc.”

Nick nghiêng người tới trước. “Phần kết?”

Isabel gật đầu. “Tôi luôn bắt đầu đọc đoạn kết của cuốn sách.”

Rock nhướn lông mày hỏi. “Để làm gì?”

Nàng nhún vai. “Tôi muốn được chuẩn bị tinh thần.”

Nick mỉm cười và Isabel đáp lại ánh mắt của anh. Có phải anh đang chế giễu nàng? “Ngài cảm thấy có điều gì thú vị sao, thưa ngài Nicholas?”

Nick không hề bối rối trước lời nói có ý xúc phạm của nàng. “Quả thực là thế, thưa quý cô Isabel.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nó giải thích nhiều điều.”

Điều đó có nghĩa gì?

Isabel ngăn bản thân mình không ép anh nói về vấn đề đó, thay vào đó nàng chuyển hướng sang vị khách khác - dễ thương hơn. Nàng lại gần giá sách và bận bịu tìm sách, lờ đi Quý ngài Nicholas.

“Chúng tôi có truyện *Người mẹ bí ẩn* đầu đó ở đây. Để tôi tìm nó cho anh!”

“Quý cô Isabel”, Rock nói với âm hưởng thích thú, “Ta rất cảm ơn vì điều đó, nhưng ta không cần một quyển sách khác vào tối này. Quyển sách này khá thú vị”.

Nàng quay lại. “Ồ.” Nàng vuốt thẳng váy. “Tốt thôi, nếu anh muốn mượn nó vào ngày mai, tôi sẽ lấy nó cho anh.”

Rock lịch sự gật đầu, “Cảm ơn. Nhưng, bây giờ, tôi nghĩ tôi thích biết thêm về lãnh chúa xấu số Otranto và con trai không may mắn của ông ta”.

Isabel chớp mắt khi thấy Rock đi về phía cánh cửa. *Anh ta đang rời đi để lại mình nàng và Nick.* Đây rõ ràng là sự trừng phạt. Nàng sẽ không chế giễu tên tiểu thuyết gothic nữa. Không bao giờ. *Nếu Rock ở lại.*

Dường như các vị thần không mấy thích thể loại lãng mạn gothic.

Nàng vẫn cố gắng đến phút cuối cùng để giữ Rock lại trong phòng. “Ồ! Sao anh không đọc nó ở đây? Ánh sáng tốt. Và chúng ta có thể thảo luận về... các khía cạnh của câu chuyện!”

“Ít nhất, là đoạn kết của câu chuyện, Rock à”, Nick lạnh nhạt nói. Isabel muốn dùng một quyển sách đập vào đầu anh một cái. Một quyển lớn hơn. Quyển Kinh thánh Gutenberg.

Rock mỉm cười nhìn nàng. “Rất tốt, thưa quý cô. Nhưng có lẽ để ngày mai?”

Nàng không thể ép anh ta mà không biểu hiện thái độ khó chịu đối với ngài Nicholas và do đó sẽ gây chú ý đến sự căng thẳng giữa họ. Nàng miễn cưỡng nói: “VẬY NGÀY MAI”, đó là tất cả những điều nàng có thể làm khi nhìn Rock rời khỏi căn phòng.

Tiếng đóng cửa vang lên, không khí trong phòng dường như trở nên ngọt ngào và đột nhiên Isabel ý thức được mình đang ở một mình với Nick. Với hơi thở yếu ớt, nàng quay sang nhìn anh, không chắc chắn về điều có thể xảy ra ngay bây giờ.

Nick nâng ly rượu mà Isabel từ chối ban nãy bước về phía nàng, làm nàng hình dung đến hình ảnh một con mèo lớn trong cuộc đi săn. Nàng nhìn vào mắt anh, lấy làm ngạc nhiên khi màu xanh trong mắt Nick đậm hơn. “Tôi nghĩ tôi nên rời khỏi đây - tôi đã làm gián đoạn công việc của ngài đủ lâu rồi.”

Nick dừng lại, cân nhắc lời nàng nói. “Đúng vậy. Nhưng ta không nghĩ đến việc đuổi nàng ra khỏi thư viện của nàng. Tại sao không ngồi xuống? Chúng ta sẽ nói chuyện.”

Isabel không nhận thấy mình đã bị đẩy lùi về phía một trong những chiếc ghế ở góc tường đến khi mặt sau váy nàng chạm vào nó. “Nói chuyện ư?”

Một bên mép của Nick hơi nhếch lên. “Ta có thể nói chuyện, Isabel à. Ít nhất ta sẽ làm vậy.”

Thật không dễ tập trung vào điều anh nói khi anh ở quá gần.

Nàng ngồi xuống, cầm ly rượu Nick đưa.

“Tuyệt vời”, tiếp đến, anh bình tĩnh ngồi xuống chiếc ghế đối diện nàng, “Nào. Hãy nói cho ta nghe các bí mật của nàng.”

Chương 9

Bài học thứ ba:

Đừng ngại chia sẻ chút phẩm chất đặc biệt của bạn để lôi cuốn một quý ông.

Khi một quý ông muốn tìm hiểu suy nghĩ của bạn, hay chia sẻ một vài điều nho nhỏ và hấp dẫn trong tâm trí bạn - nhưng không nên quá trí tuệ... dù sao chúng tôi cũng không muốn ngài ấy nghĩ bạn là một nữ học giả! Như là những mẫu thông tin nhỏ thú vị về bạn: Màu sắc bạn thích, sở thích tranh thêu sơn dầu, tên của con ngựa hồi nhỏ của bạn.

Thông thạo những sở trường còn lại, nhưng đừng áp đảo.

Pearls & Pelisses, tháng Sáu năm 1823

Nàng sững người, không biết mình phải trả lời thế nào. “Chuyện gì của tôi?”

“Các bí mật của nàng, thưa quý cô Isabel”, anh lặp lại, ngữ điệu chậm rãi và ngọt ngào. “Nếu bản năng của ta đúng, thì nàng có rất nhiều điều bí mật.”

“Một ý nghĩ điên rồ”, nàng nói, “Tại sao, cuộc sống của tôi là một cuốn sách mở cơ mà”.

Anh nhìn nàng qua hàng mi dày một lúc lâu - đủ lâu để nàng ý thức được anh biết điều gì đó mà nàng không muốn anh biết. *Rock có thể đã phản bội lại lòng tin của nàng không? Lòng tin của một ngôi nhà chỉ toàn phụ nữ?*

Điều đó dường như không quan trọng cho lắm, nhưng ai là người nói gã khổng lồ đó là một quý ông chứ? Quả thực, người đồng hành của anh ta không phù hợp với bất kỳ chuẩn mực đặc biệt nào về hành vi hào hiệp của anh ta lúc sớm buổi chiều đó.

Isabel lắc đầu. Nàng sẽ không nghĩ thêm về các sự kiện trong buổi chiều nữa. Không phải khi nàng đang ở trong thư viện ấm áp của nàng.

Với một tên đều.

Một bên lông mày của Nick nhướng lên, trong khi anh dựa lưng vào ghế - duỗi thẳng cánh tay như thể anh làm chủ nơi này - người đàn ông kiêu ngạo, gác chân này lên chân kia. Isabel kéo váy nàng để tránh chạm vào đôi bốt của anh. Nick nhìn thấy và mỉm cười. Cả hai đều biết rất rõ là đôi bốt của anh không thể chạm vào váy nàng.

Vẫn như vậy. Anh có thể lịch sự nhã nhặn hơn.

“Tha lỗi cho ta, thưa quý cô, nếu ta nói ta không tin nàng.”

Isabel tròn mắt ngạc nhiên. “Xin lỗi ngài có thể nhắc lại được không?”, nàng nói, giọng ngọt

manh như một nữ hoàng. “Có phải ngài đang cố ý nói tôi là một kẻ nói dối không?”

“Ta đang buộc tội nàng vì đã che giấu sự thật?”

“Tốt thôi! Tất cả...” Việc anh nói đúng không phải là vấn đề. Và nàng đang cố gắng che giấu vô số những bí mật cũng thế. Một quý ông không đặt câu hỏi về tính chân thật trong lời nói của một cô gái. “Tôi có cần phải nhắc ngài rằng, là một vị khách ở tại Townsend Park, ngài nợ tôi một chút tôn trọng?”

“Có cần ta nhắc nàng rằng, thưa quý cô, với vai trò là chủ nhà, nàng nợ ta một chút rộng lượng?”

Isabel rướn người tới, lạnh lùng nói. “Ngài đang nói gì vậy?”

“Chỉ là nàng nên nói cho ta biết sự thật về tình hình của nàng. Ta sẽ khám phá ra bí mật đó sớm thôi.”

“Tôi...”, nàng dừng lại. Anh đang đề cập đến tình hình gì?

“Ta biết nàng đang gặp khó khăn về tài chính, Isabel.”

“Quý cô Isabel.” Anh không thể sửa được cách gọi. “Tôi không thấy lý do những vấn đề này liên quan đến ngài, Quý ngài Nicholas.”

“St. John. Hoặc Nick. Rất ít người gọi ta là Quý ngài Nicholas.” Nàng không thể thay đổi cách gọi. “Isabel, đó là vấn đề quan trọng đối với ta. Nói cho cùng, nàng đưa ta đến đây để định giá bộ sưu tập của nàng.”

“Tôi...”, nàng phải bước đi cẩn thận. “Tôi đã làm theo yêu cầu của ngài.”

“Đúng vậy, tuy nhiên giữa chúng ta có nhiều phát sinh khác.” Anh dừng lại. “Nàng cần bao nhiêu?”

:

Không thể tin được. Người đàn ông này không thể. Đơn giản là, các quý ông sẽ không ngồi đối diện với các quý cô và hỏi về tài chính. Cuộc nói chuyện này dường như quá thô lỗ.

Xét cho cùng, Isabel không nghĩ nàng muốn lấy một quý ngài như thế này. Chắc chắn nàng không muốn.

Điều đó làm mọi chuyện dễ dàng hơn.

“Quý ngài Nicholas...”

“Nếu mỗi lần nàng gọi ta là Quý ngài Nicholas, ta sẽ đặt ra một câu hỏi thêm không mấy thích hợp đấy.”

“Không có điều gì có thể không thích hợp hơn chuyện này.”

“Ngược lại, Isabel, có nhiều chủ đề không mấy thích hợp hơn ta rất vui được thảo luận với nàng.”

Ví dụ?

Hình như anh đọc được suy nghĩ của nàng: ánh mắt xanh xuyên thấu ẩn chứa một nhận thức đáng sợ và trong giây phút đó, Isabel không muốn đề cập đến bất kỳ điều gì liên quan đến những chủ đề nhạy cảm. Nàng cảm thấy hai bên má mình đang nóng dần lên khi nghĩ đến nó. Để giấu đi mình mặt đang đỏ mặt, nàng hớp một ngụm rượu mạnh, chất lỏng nóng bỏng đang đốt cháy cổ họng nàng. Nàng ho một lần, rồi hai lần, thất bại khi cố gắng giữ hành động tao nhã và không thu hút sự chú ý của anh đối với sự bất tiện của nàng. Khi anh không quay đi, mặt nàng càng đỏ hơn.

Nàng không cho phép anh kiểm soát mình.

“Cả hai chúng ta có thể chơi một trò chơi, thưa ngài. Đối với mỗi câu hỏi không thích hợp của ngài, tôi chắc mình cũng có thể đặt một câu hỏi tương tự.”

“Được thôi... nhưng nàng sẽ hỏi chuyện đó sao?”

Đó là một bài kiểm tra. Cả hai đều biết điều đó.

“Ở đâu mà ngài...” Nàng dừng lại.

Nàng dừng lại một lúc lâu khi Nick chờ nàng kết thúc câu hỏi. Nàng nhìn xuống ly rượu trên tay mình, cảm nhận được sức nặng của chiếc ly, thứ chất lỏng màu hổ phách xoáy dọc theo vành ly. *Nàng không thể kết thúc câu hỏi đó được.*

“Ở đâu mà ta...?”

Isabel lắc đầu, không muốn suy nghĩ thêm. Có một giọt rượu đọng trên miệng ly và trong sự bồn chồn, nàng chạm tay vào đó, nhìn thấy sự biến mất trong da nàng và ước nàng cũng có thể làm như thế - biến mất khỏi căn phòng này, khỏi cuộc nói chuyện vượt quá kinh nghiệm của nàng.

Giọng nói anh trầm xuống và mềm mỏng. “Ta cảm thấy hơi thất vọng vì nàng. Ta hy vọng

nàng là một đối thủ đáng gờm. Và dường như nàng hoàn toàn không đáng là một đối thủ.”

“Ở đâu mà ngài lãnh vết sẹo đó?”

Lời nói chỉ mới kết thúc cũng là lúc nàng tuyệt vọng, muốn rút lại chúng. *Nàng đang nghĩ điều gì thế?*

Nick cười lớn và hớp một ngụm rượu. “Rất tốt. Ta biết nàng có thể làm được. Nàng biết đấy, chưa từng có người phụ nữ nào đặt câu hỏi này trước đó.”

Ngay lập tức nàng sẵn sàng bỏ qua những câu hỏi. “Tôi chắc rằng họ hầu như không nhận thấy...”

“Đừng phá hỏng cái nhìn mới của ta về nàng. Ta đã có nó ở Thổ Nhĩ Kỳ.”

Ngay lập tức nàng lắc đầu giải thích. “Tôi... Tôi không có ý...”

“Dĩ nhiên nàng có.” Anh nâng ly điệu bộ chúc mừng. “Bây giờ chúng ta quay lại giải quyết vấn đề đó, nàng cần bao nhiêu?”

Các ý nghĩ của Isabel đang xoay quanh những câu hỏi khác.

Anh đã mở cánh cửa...

“Tôi không chắc. Nhiều hơn để chúng tôi có thể rời khỏi đền trang này. Khi nào?”

Anh vờ không hiểu. Nick đưa ly rượu trên tay, thứ chất lỏng bên trong đã bị quên lãng trong giây lát. “Chín năm trước. Có phải nàng đang nói rằng đền trang này không tự quản lý được không?”

Isabel lại hớp thêm một ngụm. Nàng dựa lưng vào ghế, chìm mình vào trong chiếc ghế mềm. “Một vài tháng, nó có thể - khi chúng tôi vẫn có gia súc, mùa vụ để tự duy trì. Nhưng mọi thứ đều không còn. Không còn cái gì giúp James đi học. Không quần áo mới...”

“Nàng có thích những bộ quần áo mới không?”

“Không”, nàng lắc đầu. “Tôi đang nói đến những quần áo mới cho James... cho...” Nàng dừng lại. *Cho những cô gái.* Nàng đáp lại ánh mắt anh. “Có đau không?”

“Ta đã từng cảm thấy tồi tệ.”

“Có tồi tệ hơn vết sẹo dài bốn inch trên má ngài không?”

Nick chậm rãi lắc đầu. “Đến lượt ta. Hãy nhớ, ta thích nàng mặc những bộ quần áo mới. Ta thích nhìn thấy nàng trong gam màu tươi sáng và đậm nét. Ta nghĩ chúng sẽ phù hợp với nàng - chắc chắn tốt hơn gam màu của tang phục. Ta thích nhìn nàng mặc đồ đỏ. Màu của hoa hồng sâu thắm và chào đón.” Liệu rằng có phải do ly rượu mạnh hoặc do giọng nói da diết của anh mà đột nhiên Isabel cảm thấy nóng hơn. Nàng chờ Nick nói, phân vân về anh sẽ nói gì tiếp theo và thích thú khi anh tiếp tục câu chuyện thậm chí ngay cả khi nàng sợ hãi về những gì anh đề cập đến. “Tại sao nàng không kết hôn?”

Câu hỏi đó hoàn toàn không phải là điều nàng mong chờ. “Tôi...”, nàng dừng lại, lo lắng. “Điều đó liệu có liên quan đến bất kỳ việc gì không?”

Nick nhếch mép cười ranh mãnh. “À. Ta thấy chúng ta đã tìm được một chủ đề đáng quan tâm rồi đây.”

“Tôi đảm bảo với ngài, thưa ngài, tôi hoàn toàn không thích chuyện này.”

“Không... nhưng ta thích.” Nick đứng lên bước đến cạnh bàn và rót thêm rượu. Nàng dõi theo hành động của anh, mắt mở to và khi anh quay lại với chai rượu và mời nàng thêm một chút, nàng từ chối. “Hôn nhân là câu trả lời cho các vấn đề của nàng, Isabel à. Tại sao không kết hôn chứ?”

Nàng không nghĩ lại còn có một chủ đề khác mà nàng không muốn nhắc đến hơn cả vấn đề tài chính của điền trang này. Dường như nàng đã sai. “Đó không phải là một lựa chọn. Nó đã diễn ra như thế nào?”

Nick ngồi xuống đối diện với nàng lần nữa. “Không đúng nơi không đúng thời điểm. Ta không tin hôn nhân không phải là một sự lựa chọn. Hãy thử xem.”

“Những người đàn ông duy nhất từng bày tỏ quan tâm tôi là bạn của cha tôi. Nếu ngài biết cha tôi, ngài cũng sẽ không nghĩ đến chuyện hôn nhân với bất kỳ ai trong số những người quen biết ông ấy.” Nàng nhấp thêm một ngụm rượu, lần này ly rượu ngọt hơn - thoải mái hơn. “Tôi không tin rằng đơn thuần là ngài ở không đúng nơi không đúng thời điểm. Hãy thử xem.”

Anh mỉm cười khi nhận ra chính câu nói của bản thân. “Một đòn đánh trả rất quyết liệt, thưa quý cô.” Anh dựa lưng vào ghế. “Ta sẽ kể cho nàng, nhưng nàng phải thành thật với ta. Nàng có chắc chắn rằng nàng có thể vượt qua thách thức này không.”

Không. Nhưng, trong giây phút đó, không có điều gì ngăn cản nàng không hứa để lắng nghe chuyện của anh. “Dĩ nhiên.”

Nick khẽ nhướng mày, nhưng anh vẫn nói. “Do vận xui và một lời phán xét tồi tệ, ta đã tự đẩy mình vào nhà tù của Thổ Nhĩ Kỳ khi ở phương Đông.” Isabel cố gắng hít thở khi anh tiếp tục, “Ta đã ở đó hai mươi hai ngày trước khi Rock tìm thấy và cứu ta đến nơi an toàn. Sự thật là

ta đã chiến thắng với một sẹo là khá ấn tượng, ta nghĩ vậy.”

Thật khủng khiếp. Thật may mắn khi Rock đã tìm thấy anh. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh không được cứu? Điều gì sẽ xảy ra nếu anh trải qua một tháng? Một năm? Điều gì khác sẽ xảy ra, sẽ có nhiều vết sẹo nguy hiểm hơn? *Có thể ở đó chẳng?*

Nick cúi người về phía trước, tay vươn về phía nàng. Nàng giật mình khi những ngón tay thon dài của anh chạm vào giữa trán nàng, vuốt nhẹ cái nhú mào mà nàng không nhận thấy. “Ta thấy nàng lại chạy lạc vào trí tưởng tượng của mình rồi.”

Nàng lắc đầu, lùi lại tránh sự động chạm của anh. “Không có! Tôi chỉ thấy vui mừng khi ngài có thể thoát khỏi nơi giam giữ. Điều đó mới khủng khiếp làm sao. Ngài thật may mắn khi gặp được Rock.”

“Đừng lãng mạn hóa, Isabel”, anh nói, “Ta chắc chắn với nàng ta xứng đáng với vết sẹo này”. Lời nói thật lạnh lùng. *Điều đó có nghĩa gì? Làm sao người đàn ông này, quý ngài này, nhà khảo cổ học này lại có thể xứng đáng với một vết thương như vậy?* Isabel ngạc nhiên, nhưng Nick đã kịp nói trước khi nàng có thể đặt thêm bất kỳ câu hỏi nào xuất hiện trong đầu nàng. “Đến lượt nàng.”

Isabel nháy mắt một lần, hai lần. *Anh muốn biết điều gì?*

“Kết hôn.”

Nàng phải ứng xử một cách cẩn thận. “Tôi... Tôi không muốn kết hôn.”

Nick chờ đợi. Khi nàng không nói thêm điều gì nữa, anh thúc giục, “Nhưng?”.

Nàng lắc đầu. “Ngài nói đúng... Kết hôn sẽ giải quyết được nhiều vấn đề của tôi... nhưng thẳng thắn mà nói, tôi nghĩ điều đó sẽ gây ra nhiều vấn đề khác.”

Nick bật cười khẽ và khi nàng nhìn anh một cách tò mò, anh nói, “Xin lỗi, nàng có thể nhắc lại điều đó không? Chỉ là ta chưa bao giờ gặp một cô gái có cảm nhận như vậy về hôn nhân”.

Ngay lập tức Isabel hiểu được anh đang nghĩ về tạp chí *Pearls & Pelisses*. “Không, tôi không nghĩ thế.”

“Nàng không khát khao về hạnh phúc vợ chồng sao?”

“Nếu hạnh phúc vợ chồng là một sự lựa chọn chân thật, có lẽ tôi sẽ...” Isabel khịt mũi, nhìn vào ly rượu của nàng trong giây lát trước khi uống ngụm cuối. Bây giờ dường như có thể dễ dàng nói ra sự thật hơn. “Nhưng hạnh phúc vợ chồng dường như không thể đến với tôi.”

“Không thể sao?”

Nàng ngược lên, đáp lại ánh mắt tò mò của anh. “Hoàn toàn không. Ngài không biết về cha tôi sao?”

“Ta không biết.”

“Ngài thật may mắn.” Trong một khắc nàng nghĩ anh sẽ nói gì đó để đáp lại câu nói chua chát của nàng. Nhưng anh vẫn im lặng, nàng tiếp tục, “Ông ấy đã không ở đây - mẹ tôi đã rất yêu ông ấy vì một vài lý do... mặc dù tôi không biết tại sao. Tôi cho rằng ông ấy đủ đẹp trai và chắc chắn là trung tâm của bất kỳ bữa tiệc nào. Ông ấy là người đàn ông của các bữa tiệc. Nhưng khi chúng tôi cần ông ấy, ông ấy không ở đây.”

Còn có nhiều - rất nhiều điều để nói - nhưng Isabel dừng lại. Quý ngài Nicholas St. John là một mối nguy hiểm đối với nàng - đối với tất cả họ - và nàng cần giữ anh cách nàng một cánh tay. “Nói đơn giản, ý tưởng hôn nhân giống như họ không thể mang lại kết quả tốt được.”

Anh gật đầu, chậm rãi, như thể anh hiểu điều đó. “Không phải tất cả những cuộc hôn nhân đi theo con đường như họ.”

“Có lẽ thế”, Isabel im lặng trước khi nhìn lại ly rượu trống rỗng của nàng. “Tôi cho rằng ngài có một gia đình ấm cúng, giàu tình thương và tuyệt vời. Có thể ngài là kết tinh của một tình yêu.”

Nick khẽ cười và âm thanh đó thu hút sự chú ý của Isabel. “Nàng không muốn nói thêm về sự thật.” Anh không nói thêm, thay vì thay đổi chủ đề. “Vì vậy nàng sẽ bán bộ sưu tập đó.”

Cảm giác đau thương trào lên. Nàng không thể ngăn lại sự hối tiếc trong giọng nói của mình. “Đúng vậy.”

“Nhưng nàng không muốn.”

Nàng không thể nói dối thêm. “Không.”

“Vậy tại sao? Chắc chắn trong di chúc của cha nàng phải có một người giám hộ, người có thể giúp nàng mà phải không?”

“*Người giám hộ của chúng tôi*, mọi người thường gọi ông ấy như thế, đã không xuất hiện. Như thường lệ, cha tôi đã bỏ đi để mặc tôi chăm lo và làm chủ gia đình”, nàng dừng lại, rồi mỉm cười. “Theo nghĩa đen.”

Anh cũng mỉm cười trước câu nói hài hước của nàng và trong giây lát thích thú cùng nhau chia sẻ, có điều gì đó thay đổi trong mắt anh, màu xanh ấm áp mang hương vị mùa hè hòa trộn

với sự cảm thông và Isabel biết chính xác những nơi anh đang nghĩ đến - mái nhà, mưa và cuộc gặp gỡ trước đó của họ. Má nàng nóng hơn và nàng đấu tranh với thứ cảm giác đang thúc giục nàng bằng cách ấn các ngón tay lên mặt và rượt đuổi theo cung bậc màu sắc đó.

“Có lẽ ngài biết ông ấy?”

“Người giám hộ?”

Nàng gật đầu. “Oliver, quý ngài Densmore.”

Đôi lông mày của Nick nhướng lên. “Densmore là người giám hộ của nàng?”

Nàng không thích cái âm thanh đó.

“Vậy ngài biết ông ấy đúng không?”

“Ta biết.”

“Vậy ông ấy trông như thế nào?”

“Ông ấy...” Nàng chăm chú nhìn Nick khi anh cố gắng tìm ra một tính từ thích hợp để miêu tả về người giám hộ. “Chắc hẳn ông ấy rất thú vị.”

“Thú vị.” Như không tin vào tai mình nàng hỏi lại khẳng định rằng mình không nghe nhầm.

“Đúng vậy. Nàng miêu tả như thế nào về cha nàng nhỉ? Con người của các bữa tiệc đúng không?”

Isabel gật đầu.

“Ông ấy cũng vậy. Nhưng ông ấy sẽ không phải là người mà ta chọn để bảo vệ gia đình ta.”

Dĩ nhiên không phải ông ấy.

Isabel đã biết trước điều này, nhưng bên trong nàng vẫn nuôi một hy vọng mong manh về hành động cuối cùng của ông ấy, để có thể chứng minh ông ấy là một người cha đối với nàng. Và nếu không phải cho nàng, thì ít nhất là dành cho James.

Thay vào đó, sau khi nghe Nick nói, một áp lực vô hình đột nhiên đè lên ngực Isabel. Đột nhiên nàng không thể thở được, tuy nhiên nàng vẫn ngập ngừng nghĩ về một người đàn ông khác, trách nhiệm nhưng có sức ảnh hưởng lớn tới nàng... James... và các cô gái. Nàng có thể cảm nhận được nỗi sợ vô hình càng ngày càng lớn hơn trong lòng.

Nàng sẽ phải để các cô gái đi. Bây giờ. Trước khi họ bị mắc kẹt.

Trước khi họ bị phát hiện.

Trước khi mọi thứ nàng cẩn thận xây dựng bị phá hỏng bởi một người đàn ông giống như cha nàng.

Nàng cố gắng hít thở sâu - nhưng không khí vẫn không lưu thông.

“Isabel.”

Tên nàng vang lên từ xa khi nàng nhắm chặt mắt và cố gắng hít thở. Nick ở bên cạnh nàng, cánh tay khỏe mạnh của anh đặt lên lưng nàng, vuốt dọc sống lưng. “Điều này là một phương thức tra tấn”, Nick lẩm bẩm dùng một ngón tay nâng cằm nàng, buộc nàng phải nhìn vào mắt anh. “Hãy nhìn ta. Thở đi.”

Isabel lắc đầu. “Tôi...”, nàng dừng lại, cố gắng nói lần nữa. “Tôi ổn.”

“Nàng không ổn chút nào. Thở đi.”

Giọng nói dứt khoát và bình tĩnh của Nick đã làm nàng dịu lại và nàng làm như anh nói. Nàng cố gắng hít thở sâu mạnh theo sự hướng dẫn qua ánh mắt âu yếm và đôi bàn tay vuốt ve lưng nàng của anh.

Khi nàng trở lại bình thường, Isabel cố gắng ép chặt người vào một bên ghế, cố gắng thoát khỏi hành động lo lắng của anh. Nick buông nàng ra, nhưng không quay lại vị trí cũ, thay vào đó cúi thấp xuống bên cạnh ghế của nàng. Nàng quay đi, cảm thấy tội lỗi và xấu hổ vì hành động của mình. Nàng nhìn về phía cánh cửa phía cuối phòng và suy nghĩ đến hàng nghìn lý do mà nàng có thể bịa ra để chạy trốn.

“Nàng không được rời khỏi phòng.”

Nàng có thể rời đây nếu nàng muốn. Đây là phòng của nàng, lạy Chúa. Anh không cần phải dữ dằn như một con sư tử như thế. Nàng nắm chặt lấy thành ghế, các đốt ngón tay của nàng trắng bệch. “Ngài không cần phải quan tâm.”

Ánh mắt Nick sáng rực lên khi anh quỳ xuống và cầm lấy bàn tay nàng. “Những bí mật làm nàng phải lo lắng, Isabel. Vào lúc này, nàng hãy nói về những bí mật đó.”

Nàng nhìn người đàn ông đối diện nàng - người đàn ông này có lẽ là người tốt. Và khỏe mạnh. Và giàu có. Và nàng thấy anh thực sự là hy vọng tốt nhất của nàng.

Giá như Isabel không cảm thấy tội lỗi vì điều đó.

“Tại sao không bắt đầu kể về cha nàng?” Nàng lùi lại, lý trí nàng đang từ chối tiết lộ những bí mật về người đàn ông đã đẩy nàng vào con đường này. Anh siết chặt hai bàn tay nàng. “Tại sao không nói về điều mà nàng không ngừng suy nghĩ?”

Isabel bắt đầu thở đều khi nghe thấy những lời nói quá dịu dàng, quá dễ dàng.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng nói với anh?

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng tiết lộ về bí mật của nàng?

Họ vẫn ở đó, dao động bên mép vực của cái gì đó mạnh hơn cả hai người và Isabel cảm nhận sự im lặng như thể là trọng lượng của cơ thể. Buổi tối đó, cả hai người đều không đi gắng tay, vì không khí bất thường của ngôi nhà không yêu cầu phải làm như thế.

Nick cẩn thận chà xát hai tay nàng trong tay anh, các ngón tay to, thô ráp đan xen vào từng ngón tay của nàng. Isabel nhìn những chuyển động đó, tự hỏi làn da rám nắng của anh từ đâu mà có - làm thế nào một trong những quý ông hấp dẫn nhất London lại có đôi bàn tay như một người lao động? Isabel trở nên lúng túng hơn bởi sự ấm áp từ đôi bàn tay trần của Nick đang bao bọc lấy tay nàng, hành động đó gần như làm nàng chấp nhận lời yêu cầu của Nick.

Gần như.

Nhưng đâu đó sâu thẳm trong nàng, nàng biết rằng nếu nàng mở lòng với người đàn ông này, đó sẽ là hành động nguy hiểm nhất mà nàng từng làm.

Anh làm nàng muốn tin rằng nàng có thể chia sẻ những gánh nặng này.

Khi sự thật chính là nàng chỉ có một mình.

Và nàng luôn như thế.

Lúc đầu nàng nghĩ đó là cách tốt nhất. Bởi tất cả phụ nữ mà nàng biết đều là những người lựa chọn cách chia sẻ cuộc đời họ nhưng cuối cùng họ đều phải hối hận về điều đó. Nàng đã học được điều đó từ mẹ nàng, từ những cô gái ở ngôi nhà Minerva. Chia sẻ cuộc đời với một người đàn ông sẽ dẫn đến một cuộc sống đơn độc, chỉ có một mình người đàn bà đó. Nàng không bao giờ muốn như vậy.

Bất kể đôi tay có bao nhiêu ấm áp và những lời động viên cảm dỗ nàng.

Isabel nuốt khan, cố gắng giữ giọng mạnh mẽ và chắc chắn. “Không có điều gì để nói cả. Ngài cũng biết tiếng tăm của ông ấy mà. Tôi nghĩ như thế tốt hơn. Chúng tôi không biết gì về ông ấy. Ông ấy không quan tâm đến chúng tôi.” Nàng hơi gẩy vai và giật mạnh tay mình, nhanh chóng

thoát khỏi anh.

Nick không phản ứng, giải phóng một bàn tay nàng, nhưng anh giữ chặt bàn tay kia, lật tay nàng lại và anh nhìn chăm chú vào lòng bàn tay trần của nàng. Với ngón tay cái, anh bắt đầu từ từ cạo xát thành những vòng tròn trên khắp tay nàng. Ngay lập tức, cảm giác đó đang lớn dần.

Nick thầm thì. “Nàng không phải nói gì với ta... nhưng hãy tin ta khi ta nói rằng nàng không thể cho phép ông ấy biến nàng trở thành kẻ thù của chính cuộc đời mình. Đừng để ông ấy cướp đi niềm vui sống.”

Isabel nhìn Nick, nhưng anh không nhìn nàng. Thay vào đó, anh nhìn xuống, dùng các ngón tay của mình ấn nhẹ và vuốt ve bàn tay nàng, hành động này đã tạo ra những đợt sóng cảm giác tuyệt vời nhất mà nàng từng cảm nhận. Isabel xấu hổ và ấn chặt mình vào thành đệm của chiếc ghế, nàng biết rằng nàng nên dừng anh lại, nhưng không thể tập trung sức lực để làm việc đó. Bất kỳ việc gì anh làm trên tay nàng... nó thật *đáng yêu*. Đáng yêu hơn bất kỳ điều gì nàng đã trải qua trong một khoảng thời gian rất dài.

Ngoài trừ nụ hôn của anh.

Điều đó khá là tuyệt vời.

Rõ ràng nàng nên giật tay mình ra khỏi bàn tay anh.

Nhưng có điều gì đó mà anh đang làm cho nàng - cái cách mà những ngón tay của anh dường như tìm được những điểm nhạy cảm nhất trên bàn tay nàng... nàng chưa bao giờ cảm nhận được sự thích thú từ trải nghiệm như thế này.

Ánh mắt nàng lướt nhanh qua những nơi bàn tay anh đùa nghịch đến cổ anh, nơi có những đường gân đáng yêu và mảnh nằm bên dưới lớp áo sơ mi. Nàng chưa bao giờ chú ý đến cổ của bất kỳ ai trước kia, khi nàng lướt mắt từ cổ đến quai hàm của anh, nàng phân vân tại sao lại như thế.

Quả thực, chiếc cổ đó khá là quyến rũ.

Anh thay đổi áp lực lên bàn tay nàng, dùng sức của ngón tay siết chặt lấy khớp ngón tay cái của nàng và nàng thả lỏng người lún sâu vào trong ghế. Nick tiếp tục, nhấn và vuốt ve một cách tuyệt vời nhất, khơi gợi cảm giác thích thú trong nàng. Nàng thở dài, biết rằng mình cần phải dừng anh lại nhưng không thể tập hợp sức lực để làm như vậy.

Thay vào đó, nàng ngược nhìn anh, góc nhọn của quai hàm kết nối với cổ họng, chiếc cằm rắn khỏe và đôi môi mềm mại. Nàng không chỉ chú tâm vào đôi môi đó... hoặc những kỷ niệm ngọt ngào đáng lo ngại đã trải qua, mà chú ý đến đường cong mong manh gần như không nhìn thấy được trên mũi anh.

Nó đã bị gãy vào lúc nào đó. Có lẽ cùng thời điểm với vết sẹo trên má chẳng?

Người đàn ông này là ai, vừa là một quý ông sưu tầm đồ cổ, đào thoát bí ẩn khỏi nhà tù và vừa là một người hôn điều luyện.

Làm thế nào mà anh có vẻ hiểu nàng rất nhiều?

Và, quan trọng hơn, tại sao nàng muốn biết nhiều điều về anh như vậy.

Nàng lấy hết can đảm nhìn thẳng vào ánh mắt anh và nàng cảm thấy bứt căng thẳng khi thấy anh vẫn tập trung nhìn bàn tay chứ không phải khuôn mặt nàng. Nàng quan sát ánh mắt chăm chú của anh. Màu mắt xanh thông minh nàng đã nhìn thấy từ lần gặp đầu tiên - mọi cô gái ở London chỉ chú ý tới một điểm hoặc nhiều điểm khác mà bài báo ngớ ngẩn đó nhắc đến - nhưng đôi mắt đó không đơn giản là màu xanh. Đôi mắt đó là sự kết hợp kỳ diệu của màu xám và màu ngọc bích và màu râu ngô... kết hợp với đôi lông mi đen dày làm bất kỳ cô gái nào cũng phải ghen tỵ.

Anh rất đẹp trai.

Lập tức gạt bỏ ý nghĩ đó và Isabel đứng thẳng dậy, giật mạnh tay ra và đẩy sang một bên mọi cảm giác mất mát trào dâng khi nàng làm vậy. Nàng nuốt khan, kết luận. “Ngài đã quá suồng sã rồi, Quý ngài Nicholas.” Nàng cố gắng giữ giọng nói bình thường và tự hào về sự kiềm chế của mình.

Không để lỡ một giây, Nick đặt bàn tay của anh lên đùi, khoe miệng hiện lên một nụ cười chế giễu. “Ta nghe được tiếng thở dài của nàng, Isabel, theo ta thấy cơ thể của nàng có lẽ đã quen thuộc với ta.”

Isabel tròn mắt. “Thật là ngạo mạn... không lịch sự một chút nào... khi nói ra như thế.”

Nick hơi nhún vai. “Ta đã cảnh cáo nàng chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng tiếp tục gọi ta là Quý ngài Nicholas lần nữa mà.”

Isabel mở miệng định phản bác lại, nhưng không biết nói điều gì. Nàng ngậm miệng lại. Thật bực bội. Trong tiểu thuyết, các nữ chính luôn có điều gì đó dí dỏm để nói.

Nàng không phải là nữ chính.

Nàng lắc đầu xua đi suy nghĩ đó, rồi đứng dậy, thẳng vai và đẩy Nick sang một bên, chiếc váy nàng đang mặc lướt qua vai Nick khi anh vẫn cúi xuống.

Khi nàng đứng ở một vị trí đủ để tránh xa anh, nàng quay lại.

Thấy Nick đang đứng quá gần.

Isabel lập tức đông cứng, hồi hộp khi một bàn tay anh chạm vào má nàng, làm nàng rung mình. Nàng bị vây quanh bởi mùi hương của anh, mùi rượu mạnh hòa quyện với gỗ đàn hương và cái gì đó rất tuyệt vời mà nàng không thể xác định được. Nàng cố gắng chống cự lại sự quyến rũ đó để không nhắm mắt lại và hít lấy hương thơm của anh - tựa vào anh và khuyến khích anh kéo dài khoảnh khắc này thêm.

Anh sẽ làm gì? Chuyện gì sau đó?

Anh sẽ lại hôn nàng chăng?

Có phải nàng muốn anh làm thế?

Nàng vẫn hoàn toàn im lặng, sững sờ trước sự động chạm mềm mại của anh.

Đúng vậy. Nàng muốn anh hôn nàng.

Ánh mắt nàng lung linh nhìn anh và nàng sẽ để anh làm vậy - để anh lặp lại hành động diễn ra từ buổi chiều.

Anh có thể đọc được suy nghĩ của nàng, nàng biết anh có thể. Nàng cảm nhận được sự hài lòng trong mắt anh khi anh cũng nhận ra sự khao khát trong nàng... nhưng nàng không quan tâm. Chỉ cần anh hôn nàng.

Anh đứng rất gần, thật điên cuồng. Nàng không thể chờ đợi thêm được nữa - cảm giác đè phòng những cái vuốt ve ấy đã biến mất - và cuối cùng nàng nhắm mắt lại, không thể tiếp tục nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh biếc mãnh liệt đó thêm một giây phút nào. Mặc dù không nhìn thấy được, nhưng Isabel cảm nhận được hơi ấm của anh. Nàng biết thật bạo dạn, nhưng ở bên người đàn ông này có cái gì đó dễ dàng làm nàng quên đi bản thân... quá khứ của nàng. Mọi thứ mà nàng đã từng hứa sẽ không trở thành.

“Isabel...”, anh thì thầm bên tai nhưng nàng không muốn mở mắt ra vì sợ sẽ phá vỡ cảm giác ấm áp và quyến rũ bao dật xung quanh họ. Thay vào đó, nàng chìm vào trong âm thanh gọi tên nàng qua giọng nói trầm của anh, bàn tay nàng tự do chạm vào lớp vải thô bên ngoài chiếc áo măng tô anh mặc - mong muốn khám phá bề mặt rộng lớn của lồng ngực anh.

Anh đã nói về niềm vui trong cuộc sống. Nàng muốn anh kể cho nàng về chúng.

Cảm giác tiếp xúc nhẹ nhàng đó đã thúc đẩy anh, Isabel khẽ thở dài khi anh chiếm lấy môi nàng và... nàng đã mất tự chủ vì thích thú và giải tỏa.

Nụ hôn dịu dàng hơn, chậm hơn nụ hôn buổi chiều họ đã trao nhau, như một sự thăm dò âu yếm. Bàn tay anh lướt nhẹ trên tóc nàng và ôm lấy gáy nàng khi môi anh chạm nhẹ vào môi nàng một lần, hai lần... làm cho nàng cảm thấy ngây ngất. Isabel khẽ rên lên, hai môi nàng tách ra và nhân cơ hội đó anh hôn sâu hơn, lưỡi anh trườn dọc bờ môi dưới đầy đặn của nàng, rồi để lại đó là cảm giác nóng bỏng.

Isabel đưa tay lên ôm lấy bả vai anh và ép mạnh người mình vào ngực anh, để gần gũi hơn. Nick hiểu ý, hai tay anh vòng quanh và kéo nàng lại gần hơn, lưỡi anh quấn lấy lưỡi nàng trước khi ngừng hôn để môi anh lướt ngang qua má chạm vào vành tai nàng, anh thì thầm tên nàng - càng nhạy cảm hơn - và anh ngậm lấy vành tai nàng, trêu đùa cho đến khi nàng rùng mình ôm lấy cổ anh.

Nàng có thể nhận ra nụ cười thỏa mãn của anh qua làn da nàng khi anh dịu dàng hôn bên cạnh vành tai nàng, làm mạch đập của nàng đập liên tục không thể kiểm soát được. Anh hôn như mưa lên cổ nàng, dừng lại cắn nhẹ vào làn da của nàng đến khi nàng rên lên thích thú và cố gắng để đứng vững.

Anh bế nàng lên, đôi môi anh không rời khỏi cổ nàng, quay lại chiếc ghế bành lớn trước lò sưởi và đặt nàng lên đùi mình. Anh ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt nàng để khẳng định nàng đã sẵn sàng tiếp tục. Nàng khẽ thở ra như đồng ý, anh đẩy cằm nàng cao lên và áp môi mình vào làn da mềm mại nơi hõm cổ, liếm láp một cách dịu dàng, sự thô ráp của chiếc lưỡi làm nàng như muốn phát điên.

Nàng thở hổn hển, thu hút anh. Anh chiếm lấy môi nàng, dùng lưỡi vuốt ve đôi môi nàng trong khi một bàn tay lướt nhẹ bên cạnh ngực nàng. Khi đó, bàn tay anh vẫn để yên và Isabel vẫn không làm gì để cản trở. Ngực nàng nặng và căng đầy hơn rất nhiều, nàng khao khát sự tiếp xúc của anh. Nàng muốn bàn tay anh chạm vào ngực mình điều nàng chưa từng mơ đến trước đây - đối với người đàn ông này.

Nàng oằn người, muốn anh di chuyển, chạm vào nàng và anh rời khỏi môi nàng, cuốn lấy ánh mắt nàng.

“Chuyện gì vậy, người đẹp?” Ngón tay cái của anh di chuyển, nhưng cũng đủ để cho nàng thấy anh biết chính xác nàng muốn gì. Anh đang chọc ghẹo nàng.

“Em...” Nàng không thể nói gì.

Lòng bàn tay anh - bàn tay xấu xa đó, tiến đến nơi nàng muốn - ấn nhẹ xuống và anh kề môi mình gần tai nàng thì thầm. “Quá đẹp... quá quyến rũ... nàng Voluptas của ta.” Những lời nói đó, nghe thật da diết, làm cho nàng nóng bừng cả lên. “Hãy cho ta xem.”

Một nhu cầu không tên nổ tung bên trong nàng. Nàng di chuyển tay mình xuống nơi anh đặt tay. Nàng lùi lại, đáp lại ánh mắt anh bằng ánh mắt dửng dưng cảm hơn mà nàng biết mình có và đặt

tay anh chạm vào ngực mình. Khi trọng lượng của bầu ngực nằm trong lòng bàn tay, cả hai cùng nhìn anh vuốt ve các ngón tay ngang qua hai bầu ngực của nàng, lướt đầu ngón tay cái qua vị trí nhũ hoa ẩn bên dưới làn vải. Nàng thở hổn hển trước cảm giác đó và ánh mắt họ chạm nhau.

“Hãy nói cho ta nó như thế nào?”

Nàng đỏ mặt. “Em - em không thể.”

Nick lại vuốt ve và nàng đã bị cuốn vào hơi thở khác. “Nàng có thể.”

Nàng lắc đầu. “Em chưa bao giờ - nó quá. Quá tuyệt.”

Anh tặng nàng một nụ hôn dài khác khi một ngón tay anh trượt xuống mép váy của nàng, chạy dọc sống lưng chạm vào làn da nóng bỏng và căng lên của nàng. Nàng kêu lên, phá vỡ nụ hôn đó và anh chạm trán mình vào trán nàng, một nụ cười thoáng qua trên đôi môi sưng phồng của anh.

“Mọi chuyện sẽ tốt hơn.” Lời nói đó nghe như một lời hứa da diết.

Anh lại bế nàng lên, làm nàng ngạc nhiên vì anh đứng dậy, rồi đặt nàng xuống ghế một cách dễ dàng. Anh cúi xuống nàng, ép mình vào tay ghế và cướp lấy đôi môi nàng lần nữa đến khi nàng không thể di chuyển.

Sau đó anh lùi lại và nàng mở mắt để tìm kiếm sự khao khát cháy bỏng trong anh - thay vào cảm giác đó nàng chỉ có thể miêu tả nó như sự quyết đoán. Rồi bởi trước sự thay đổi, nàng chỉ lặng nhìn anh thì thầm. “Ta không biết nàng đang giấu giếm điều gì, Isabel, nhưng ta sẽ biết sớm thôi. Và nếu như ta có thể có đủ sức mạnh để thay đổi nó, ta sẽ làm.”

Isabel há hốc miệng ngạc nhiên - quá bất ngờ.

Ngay sau đó anh lùi ra xa khỏi nàng, thậm chí ngay cả khi nàng mong muốn sự tiếp xúc của anh nhiều hơn, anh rời khỏi phòng với những sải chân tự tin như lời anh vừa nói.

Chương 10

Nick biết có ai đó đang nhìn anh trước khi anh mở mắt.

Giữ hơi thở bình thản, anh xem xét lại những lựa chọn của mình.

Anh có thể nghe thấy hơi thở nhẹ và đều đều cách đó vài bước chân. Vị khách không mời này bước đến gần anh, sát bên giường và hoàn toàn không lo sợ. Nếu chuyện này xảy ra một thập kỷ trước, khi đang ở Thổ Nhĩ Kỳ, anh sẽ xử lý ngay - nhưng anh đang ở Yorkshire, bị mắc kẹt trong cơn mưa bão, cùng với một nhóm người lạ lùng.

Anh không ngửi thấy hương cam, điều đó có nghĩa là Isabel không bước vào phòng anh sáng nay. Anh thích thức giấc với nàng bên cạnh anh. Những sự kiện diễn ra vào buổi tối hôm trước chỉ làm tăng sự tò mò của anh về nàng, anh chưa từng biết đến một người đàn bà nào quá đam mê... và cũng quá bí hiểm đến vậy. Anh muốn khám phá mọi điều về nàng.

Đúng vậy, anh thích đánh thức nàng trên giường của anh, ấm áp và lộng lẫy, bên cạnh anh, ánh mắt màu mật ong của nàng, vẫn còn ngái ngủ và chào đón anh. Không gì trên thế giới tuyệt hơn cái giường tràn ngập những điều anh mơ đó.

Anh nhanh chóng tập trung đến vấn đề hiện tại. Vị khách của anh không nguy hiểm - đó là điều anh biết - nhưng bây giờ không phải là lúc để mơ tưởng về bà chủ của trang viên này. Thực tế, nghĩ về Isabel là điều rất nguy hiểm.

Nick mở mắt và nhìn thấy một ánh mắt nghiêm nghị màu nâu, hoàn toàn khác với người mà anh đang nghĩ tới.

“Tốt. Ngài đã thức dậy.”

Trong số tất cả những vị khách không mời, Nick không nghĩ mình sẽ gặp cậu Bá tước nhỏ tuổi của Townsend đang cúi thấp bên cạnh giường anh, không chớp mắt.

“Dường như là thế.”

“Em đang đợi anh thức dậy.” James tuyên bố.

“Ta xin lỗi vì đã bắt em chờ.” Nick lạnh lùng đáp.

“Thực sự không sao cả. Em không có bài học nào trong một giờ nữa.”

Nick ngồi dậy, tấm chăn bằng vải lanh rơi xuống thắt lưng trần của anh khi anh vươn người xoa mặt để xua đi cảm giác buồn ngủ. “Không có ai nói với em rằng lên vào phòng ngủ của khách là một cử chỉ khiếm nhã à?”

James nghiêng đầu sang một phía. “Em nghĩ điều đó chỉ dùng đối với các cô gái.”

Nick mỉm cười. “Đúng vậy, thậm chí đúng hơn với phòng của các cô gái.”

James gật đầu như thể Nick vừa kể lại một vài bí mật lớn vậy. “Em sẽ nhớ điều này.”

Giấu đi sự thích thú, Nick đưa đôi chân của anh qua mép giường, mặc chiếc áo quá ngắn được mang đến vào tối hôm trước. Đứng dậy, Nick kéo dây thắt lưng của chiếc áo choàng chặt hơn và quay sang cậu bé đang quan sát anh từ phía đối diện của chiếc giường.

James tạo ra không khí căng thẳng xung quanh mình - sự cảnh giác trong đôi mắt nâu làm cậu bé có vẻ già hơn so với tuổi - Nick cảm nhận được khi James dõi theo hành động của anh, làm anh không thể không nghĩ đến Isabel, dường như sự nghiêm nghị đó mang tính di truyền.

“Ta có thể làm gì cho ngài, thưa Bá tước Reddich?”

James lắc đầu. “Không ai gọi em như thế.”

“Họ nên bắt đầu gọi như thế. Em là Bá tước Reddich phải không?”

“Đúng vậy...”

“Nhưng?”

:

James cắn cắn một bên môi dưới. “Nhưng em không thực sự làm những việc mà Bá tước làm. Em chưa đủ lớn.”

“Như chuyện gì nào?”

“Những chuyện mà cha em làm.”

“Thế à. Anh không dám chắc mình đã đủ tuổi để làm những việc như cha em đâu”, Nick nói, đi về phía đối diện của căn phòng và vỗ nước lạnh từ chậu rửa lên mặt. Anh lấy một chiếc khăn lạnh từ giá treo gần đó lau khô mặt trước khi quay sang James, giờ đã ngồi ở cuối chân giường nhìn anh.

“Em cho rằng, em sẽ sớm đi học thôi”, James nói và Nick nhận ra sự thiếu hào hứng trong giọng nói của James. “Isabel nói rằng khi anh hoàn thành các công việc trong căn phòng chứa tượng, chúng em sẽ có đủ tiền để cho em đi học.”

Nick gật đầu ngay lập tức trước khi đưa dao cạo râu được đặt bên cạnh chậu rửa lên và xoa xà bông lên mặt. Anh quay lại phía chiếc gương ở góc phòng, anh biết James vẫn đang theo dõi những di chuyển của anh, thích thú nói. “Em bao nhiêu tuổi?”

“Mười tuổi.”

Mọi thứ đều thay đổi khi anh ở độ tuổi này.

Nick vờ như không nhìn thấy ánh mắt chăm chú của cậu bé. Anh đặt lưỡi dao lên cằm mình một cách cẩn thận và nói, “Em biết đấy anh trai anh là một Hầu tước”.

Phải mất một giây để James có thể nghe thấy được lời Nick nói, do cậu bé đang mãi chăm chú vào sự di chuyển của chiếc dao cạo bằng thép trên khắp làn da của Nick. Khi thấy chúng lướt đi, cậu bá tước nhỏ tuổi tròn mắt ngạc nhiên. “Thật sao?”

“Đúng vậy.” Nick tập trung vào việc anh đang làm trong vòng vài giây trước khi nói thêm, “Ở trường học anh ấy học được hầu hết những điều cần thiết để trở thành một Hầu tước”.

Họ im lặng, trong phòng chỉ còn âm thanh của tiếng nước phát ra từ dao cạo râu của Nick khi James suy nghĩ về câu hỏi. “Anh đã đi học phải không?”

“Đúng vậy.”

“Anh có thích không?”

“Thỉnh thoảng.”

“Và những người khác?”

Nick dừng lại, dùng việc cạo râu để tạo thời gian cân nhắc câu trả lời. Anh có nhiều điểm chung với cậu bé này - một câu chuyện cũ kỹ lạ đã làm anh trở nên khác biệt so với những người bạn cùng lứa, một tương lai mập mờ, một quá khứ không may mắn. Nick nghĩ lại sự ruồng bỏ của mẹ anh, tình trạng rối loạn của những câu chuyện tầm phào sớm bắt đầu sau khi bà ấy bỏ đi, cái cách cha anh từ bỏ, gửi Nick và Gabriel đến trường mà không chuẩn bị cho họ phải làm thế nào để đối mặt với chuyện người khác nói... đối mặt với việc họ chế giễu. Là con trai thứ hai, không có tước hiệu, Nick đã phải nhận hàng loạt những trò trêu chọc và trong những ngày đó, chính anh đã lao vào việc học ở trường.

Đó là trước khi anh học được cách trả đũa lại bằng nắm đấm. Trước khi anh hiểu được kích thích, tầm vóc và thể lực có thể mở ra một cánh cửa cuộc đời tốt hơn nhiều so với cuộc đời anh đã dự kiến sống với thân phận là đứa con trai thứ hai của Hầu tước Ralston.

Không, anh không thích trường học. Nhưng với James thì khác. Cậu ta không phải con trai của một Hầu tước hèn yếu và một nữ hầu tước có đức hạnh đáng hổ thẹn. Cậu ta là một Bá tước và xứng đáng được hưởng sự kính trọng của tước vị đó mang lại.

“Thỉnh thoảng đàn ông phải làm điều họ không thích. Đó là những điều làm nên một người

đàn ông.”

James ngẫm nghĩ câu nói đó. Nick quan sát cậu bé qua gương, tự hỏi cậu bá tước nhỏ tuổi này đang nghĩ gì. Cuối cùng, cậu bé ngẩng cao đầu. “Em thích được coi là một người đàn ông.”

“Vậy anh e rằng trường học là điều cần thiết.”

“Nhưng còn có...” Nick không ép cậu bé, thay vào đó anh lau khô khuôn mặt bánh bao của mình và im lặng chờ đợi. “Các cô gái thì sao?”

Có cảm giác gì đó trào dâng trong ngực Nick - một cảm giác như bị ai đó siết chặt khi nghe thấy câu hỏi chua xót đó. Cậu bé lo lắng về người chị gái. Và, nghĩ đến sự khinh suất của nàng trong vòng hai ngày qua, Nick không đổ lỗi cho cậu bé vì trách nhiệm đó.

Không phải là anh nói vậy.

“Dường như chị của em có thể tự mình làm mọi việc khá tốt, em không nghĩ thế à?”

James lắc đầu. “Isabel ghét ở một mình. Chị ấy sẽ buồn nếu em rời đi.”

Nick cưỡng lại những hình ảnh về một Isabel buồn bã và cô đơn. Anh không thích điều đó.

“Anh nghĩ cô ấy có thể hiểu được trách nhiệm của em.”

James quay lưng lại căn căn môi - một thói quen mà Eton sẽ đập cho cậu ta một phát ngay tức thì, Nick nghĩ, nổi thất vọng nhói lên cùng suy nghĩ ấy.

“Nhiệm vụ của em ở đây là gì? Đối mặt với những cô gái?” James hỏi.

“Isabel và Lara sẽ ở đây khi em quay lại, James à. Và họ sẽ rất vui vì em đã học được tất cả mọi điều để trở thành một Bá tước.”

James lắc đầu dữ dội. “Họ không...”, cậu bé dừng lại, tập trung suy nghĩ và nói lại. “Em không thể bảo vệ họ khi em đi học.”

Nick cảm nhận được lời nói đó lóe lên tia cảnh báo. “Bảo vệ họ?”, anh lặp lại, cố giữ giọng bình thản ngay khi anh tiến đến gần James hơn. “Bảo vệ họ khỏi điều gì?”

Cậu bé quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ của căn phòng, thấp thoáng những cánh đồng xanh mướt. “Khỏi... mọi thứ.”

Ngay lập tức Nick có thể hiểu được mặc dù James không nói ra nỗi lo lắng, nhưng lại tiết lộ một chi tiết cụ thể. Anh cũng biết cậu bé sẽ không chia sẻ nó một cách dễ dàng. “James”, anh

nói và không muốn làm cậu bé bỏ đi, “Nếu em có cái gì đó lo lắng - anh có thể giúp”.

James quay đầu lại và nhìn thấy vết sẹo của Nick, điều đó làm cậu ngạc nhiên - không phải do cái mà cậu ta nhìn thấy, mà do lần đầu tiên cậu nhìn thấy. Sự chú ý của James biến mất nhanh như nó xuất hiện, lần này cậu chuyển sang nhìn đôi vai của Nick, nơi mà đang căng ra vì chiếc áo quá nhỏ. “Em nghĩ anh có thể giúp được”, cuối cùng cậu bé nói một cách nhẹ nhàng, “Em nghĩ anh đủ to để giúp đỡ”.

Nếu Nick không bị phân tán tư tưởng trước lời nói của James, thì anh sẽ phì cười. Anh biết kích thích của mình - biết rằng nó sẽ áp đảo những người không quen biết. “Anh chưa bao giờ gặp phải nguy hiểm nào mà anh không thể vượt qua.”

Câu nói kiêu ngạo đó chỉ chứa một nửa sự thật, nhưng cậu bé không cần biết điều đó.

James gật đầu. “Họ sẽ cần ai đó bảo vệ. Đặc biệt là...”

Isabel.

Cái tên đó xuất hiện trong tâm trí Nick khi anh cảm nhận được sự lo lắng quá rõ ràng trên khuôn mặt của James.

Có thể nàng đang trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm? Có thể ai đó đang đuổi theo nàng? Có thể nàng đang lẩn trốn điều gì đó? Nick nghiêng rằng, cảm giác muốn bảo vệ trào dâng trong anh. Anh muốn xông ra khỏi căn phòng này, tìm nàng và lôi ra mọi thông tin về nàng. Cô gái này đang vướng vào chuyện quái quỷ gì thế?

Cuối cùng, James thăm thì, “Đặc biệt là Georgiana”.

Anh như nhận ra điều gì đó, mắt anh sáng lên. *Georgiana.*

“Ai là Georgiana?”

“Gia sư của em.”

Họ đã tìm thấy cô ấy.

Niềm hứng thú của việc đi săn xuất hiện và Nick cố đè nén cảm xúc của mình, giữ giọng nói bình thường. “Vậy cô ấy làm gia sư cho em bao lâu rồi?”

“Chỉ vài tuần. Nhưng chị ấy là một người tốt. Chị ấy nói tiếng La tinh. Và chị ấy biết rất nhiều điều để trở thành một Bá tước.”

Đã có tin tức về em gái của ngài Công tước.

“Nếu chị ấy cần em và em không ở đây thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

Câu hỏi vô tội đó làm gián đoạn cuộc điều tra của Nick. Bao nhiêu lần anh tự hỏi cùng một điều như thế khi ở tuổi của James? Chuyện gì sẽ xảy ra với mẹ anh, nếu bà cần anh và anh không nhận ra điều đó? Làm thế nào để bảo vệ bà khi anh không biết bà đi đâu?

Anh lắc đầu để xóa bỏ ý nghĩ đó. Đây là một cậu bé đang say mê gia sư của cậu ta - hoàn toàn khác. “Anh biết rất khó để có thể rời xa điền trang này, nhưng anh dám chắc cô ấy sẽ hoàn toàn ổn khi không có em.” James dường như muốn phản đối, vì vậy Nick tiếp tục. “Chẳng phải bây giờ cô ấy đang rất tốt sao?”

“Đúng vậy - nhưng... chuyện gì sẽ xảy ra nếu ai đó đến tìm chị ấy?”

Một chút cảm giác tội lỗi. *Ai đó ở đây sẵn sàng bảo vệ cô ấy.*

“Cô ấy sẽ ổn.” Ít ra Nick có thể hứa điều đó với cậu bé.

James muốn nói thêm - Nick có thể nhận ra điều đó. Nhưng, thay vào đó cậu ta cúi đầu xuống sàn nhà và nói, “Em nghĩ rằng, có lẽ... nếu em đi... anh có thể ở lại không? Chỉ để đảm bảo họ an toàn được không?”.

Nick chăm chú nhìn cậu bá tước nhỏ tuổi, trong đôi mắt đó chứa đựng sự quan tâm mà anh đã thấy trong mắt của Isabel vào buổi tối trước đó.

Họ dính líu tới chuyện quái gì thế? Những cô gái này là ai? Tất cả họ đều là quý tộc ư?

Nick hít thở sâu. Nếu cô ấy có một ngôi nhà đều là những cô gái thuộc tầng lớp quý tộc, Isabel đang vi phạm hàng chục luật lệ của nhà vua. Nàng đang gặp rắc rối lớn. Nhiều rắc rối hơn anh có thể giúp nàng thoát khỏi.

Nick đi đến chỗ quần áo của anh đã được là ủi và một chiếc áo sơ mi mới bằng sa tanh được đặt bên ngoài. Cầm đồng quần áo lên, anh quay lại phía James đang sốt sắng chờ anh trả lời. “Anh sẽ ở đây đủ lâu để đảm bảo với em rằng tất cả bọn họ đều an toàn. Điều đó đủ chứ?”

“Anh hứa chứ?”

“Anh hứa.”

Trên khuôn mặt James xuất hiện một nụ cười nhẹ nhõm điều đó làm Nick nhớ đến Isabel.

Nick thích cảm giác hạnh phúc của James. “Còn bây giờ thì hãy đợi bên ngoài khi anh thay đồ và em có thể dẫn anh đến xem phòng học của em. Anh rất muốn gặp gia sư của em.”

Mười lăm phút sau, Nick theo James đi qua hành lang bên trên của Townsend Park dẫn đến phòng học.

“Đó là con đường đi đến phòng chứa tượng - có lẽ anh sẽ dùng bữa trưa ở đó. Nếu anh thấy thích.” James nói luôn miệng từ lúc hai người đồng hành cùng nhau trên hành lang ngoài phòng ngủ. Dường như cuộc nói chuyện của họ làm James cảm thấy thoải mái, mặc dù anh không có nhiều kinh nghiệm tiếp xúc với trẻ em, nhưng anh cảm thấy vui khi đã giải tỏa được sự lo lắng quá rõ ràng của cậu bé.

Một sự lo lắng đúng đắn.

Nick kìm nén cảm giác tội lỗi. “Có lẽ. Sau này chúng ta có thể biết được anh sẽ giúp được gì. Nhưng anh sẽ cố gắng.”

Câu trả lời dường như làm James thấy hài lòng và James gật đầu, quay sang cánh cửa đang đóng gần đó, cánh cửa bằng gỗ tối màu làm nó khó có thể nhận ra từ phía hành lang mờ ảo. James đặt hai tay lên ván cửa lớn và đẩy ra, phía bên kia phòng sáng và ấm áp.

Nick theo cậu bé bước vào trong và thầm suy tính điều gì đó. Đã nhiều năm từ khi anh có lý do để bước vào bên trong phòng học, nhưng nơi này lập tức mang lại cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc - từ những dòng chữ La tinh được viết xung quanh phòng làm anh cảm nhận rõ mùi thơm của bụi phấn vương vấn trong mũi anh.

Trong góc phòng, Isabel gập người cúi xuống bên một hộp hình tam giác bằng thủy tinh lớn, một cô gái trẻ với mái tóc thẳng đang chăm chú ngắm nhìn *Georgiana*. Thậm chí cô bé không giữ dáng vẻ con gái của một Công tước - thẳng thắn và chân thật như một người dân thường - Nick nhận ra cô ấy. Cô có mái tóc với những lọn xoắn vàng óng và đôi mắt màu mật ong của dòng họ Leighton. Cô quay lại khi nghe thấy tiếng gào chào buổi sáng của James, ánh mắt lập tức dừng lại ở Nick. Nick cố gắng che giấu sự phát hiện của mình, nhưng anh nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt cô và lập tức biết rằng Townsend Park không bắt cóc các cô gái - mà là cứu họ. Georgiana sợ anh. Cô có thể biết anh là ai - nếu Isabel không kể với cô ấy thì vết sẹo cũng sẽ tố cáo anh - và có thể biết rằng anh là một người bạn của anh trai cô.

Georgiana thì thầm xin cáo lỗi, rồi rời khỏi, chiếc váy bay bổng phía sau khi cô khẩn trương sang phòng bên cạnh qua cánh cửa thông. Nick nhìn Georgiana rời đi, một cảm giác lạ lùng giằng xé trong lòng.

Cảm giác tội lỗi.

Anh không thích nó.

Với cảm giác tội lỗi, anh quay sang Isabel, nàng mặc một chiếc váy muxolin màu xám, tiến

gần đến chiếc hộp thủy tinh trong suốt, đầu nàng và một cánh tay dài của nàng bị che kín bởi chiếc hộp trong suốt đó. “Vì tất cả - Tại sao chị lại đồng ý chứ - cái thứ đáng nguyên rủa tốt nhất nên tránh xa chị như nó có thể.”

“Izzy!” James xông tới kéo tay nàng ra. “Chị đang làm gì ở đây? Chị sẽ làm nó đau!”

“Chị sẽ không làm thế.” Lời nói vang lên bên cạnh chiếc hộp và Nick tiến gần hơn vào căn phòng để nhìn rõ kiến trúc bằng đá và cây xanh, giống như một khu rừng nhỏ. Ở đó, xuyên qua tấm kính, anh có thể nhìn thấy những ngón tay Isabel đang tách lá và đá cuội sang một bên và cuối cùng là một cành cây to. Anh chăm chú nhìn khi nàng dịch chuyển được một tảng đá lớn để nàng có thể nhẹ nhàng cầm và giữ chặt lấy nó. “Ta tóm được mày rồi!”

Isabel đứng lên với nụ cười chiến thắng, một vài sợi tóc dài màu vàng rơi khỏi nút buộc, gọi lên hình ảnh một cô gái trẻ năng động nơi đồng quê. Ngay lập tức Nick nhớ đến buổi tối trước đó, nhớ đến những nụ hôn của nàng - quá tươi mát và mãnh liệt và nồng nàn. Nick chăm chú nhìn, mỉm cười khi nàng cầm phần thưởng của nàng lên cao, nàng đặt nó lên một vị trí mà James không thể với tới.

Cậu bá tước nhỏ tuổi kiễ lên đầu ngón chân, cố gắng chạm vào vật đang được nói tới. “Izzy! Đưa nó cho em!”

“Tại sao chị phải làm thế?” Nick cảm nhận được sự đùa giỡn trong giọng nói của nàng - thật thu hút. “Chị là người tìm ra nó. Vì vậy nó thuộc về chị.”

“Chị thậm chí còn không thích rùa mà!”

“Em trai à, em nên biết ơn vì điều đó.”

Nàng mỉm cười nhìn James và nhận ra sự xuất hiện của Nick. Anh biết khoảnh khắc đó nàng đã nhìn thấy anh. Nụ cười của nàng biến mất và ngay lập tức nàng nhìn xung quanh phòng. *Tìm Georgiana*. Nàng đang giấu cô ấy khỏi anh. Nick cảm thấy một chút giận dữ - nàng không tin anh.

Nàng không nên như thế. Anh sẽ tiết lộ vị trí của họ cho cả thế giới biết.

Nàng đưa tay sờ lên tóc mình cùng lúc đó anh tiến đến và cảm nhận được sự lo lắng của nàng. Sự xuất hiện của anh đã làm nàng sao nhãng, nàng hạ thấp tay, làm con vật nàng vừa tự hào bắt được vừa đúng tầm với của James.

Nick cảm thấy sự mất mát sâu sắc do sự thay đổi trong cách cư xử của nàng. Anh muốn nụ cười hạnh phúc của Isabel. Anh phát chán với thái độ căng thẳng này rồi.

Anh khẽ gật đầu. “Quý cô Isabel. Lại một lần nữa chúng ta gặp nhau trong... hoàn cảnh... đặc

biệt.”

Isabel nhanh chóng nhún gối cúi chào, để có thể tránh ánh mắt anh, anh đoán. “Quý ngài Nicholas. Nếu ngài đừng xuất hiện theo cách không mời, tôi đảm bảo tôi sẽ bớt kỳ dị hơn.”

“Ta không bao giờ coi nàng là kỳ dị. Mà là độc nhất, đúng thế. Dĩ nhiên hấp dẫn. Nhưng không bao giờ là kỳ dị...”

Má nàng ửng đỏ và sự thích thú hiện lên qua ánh nhìn của Nick. Thậm chí khi anh định hành động theo cảm tính, tuy nhiên, anh nhận thấy sự xuất hiện của James. Quay sang nhìn cậu bé, anh cúi thấp. “Anh rất thích rùa, Bá tước Reddich. Con rùa của em nhìn rất đẹp. Anh có thể nhìn không?”

James hào hứng khoe với Nick con vật nuôi của cậu ta. Nick ngắm nghía con rùa. “Quả thật là rất đẹp.”

James cười toe toét. “Tên của nó là George. Theo tên nhà vua.”

“Tôi chắc chắn rằng nhà Vua sẽ rất tự hào khi có cùng tên với con vật này.”

“Em tìm thấy nó vào mùa xuân. Izzy và em đã làm một vườn thú cho nó. Chúng em mất vài tuần để hoàn thành đó.”

Nick nhìn về phía Isabel, tò mò về cô gái trẻ có thể dành thời gian để xây dựng môi trường sống cho một con rùa. “Có phải nàng không?” Ánh mắt anh không rời khỏi nàng. “Đó là một kế hoạch tuyệt vời.”

Isabel thấy cáu kỉnh vì cuộc nói chuyện đó, cố tình quay đi và khoanh tay, khiến phần vải ngực áo căng ra ôm sát lấy ngực nàng.

Nick không muốn bản thân anh nhìn thấy.

Nàng có bộ ngực đẹp.

“Được rồi, tốt thôi, nếu chúng ta không di chuyển vườn thú này, George sẽ không có nhà nữa”, Isabel nói, kéo sự chú ý của Nick quay trở lại vật đang cầm trên tay. “Mái nhà bị dột đúng vào chỗ của con rùa.”

James và Nick nhìn theo hướng ngón tay của Isabel, chỉ lên mái nhà. Có một lỗ thủng trên đó và quả thực nhà của George ở ngay bên dưới.

“Ngài có thể ở lại cũng được, thưa ngài Nicholas”, Isabel nói, giọng lạnh nhạt. “Chúng ta có thể sử dụng sức mạnh cường tráng của ngài.”

Nick cảm nhận được chút thỏa mãn trong giọng nói của nàng - một dấu hiệu căn bản cho thấy sự biến đổi trong mối quan hệ của họ. Câu trả lời thô lỗ không phải điều anh nên làm, anh biết điều đó. “Ta sẽ coi đó là một lời khen tuyệt vời khi nàng nghĩ ta hữu dụng, thưa quý cô Isabel.”

Nick nhìn thấy một nụ cười xuất hiện trên môi nàng khi nàng quay lại bức tường thủy tinh khổng lồ. Nàng không phải là người phụ nữ lạnh lùng như nàng muốn.

“Đặt George xuống đằng kia”, nàng nói với em trai, chỉ vào một chiếc bàn thấp ở góc cuối phòng. “Sau đó hãy đến đây và giúp đỡ.” Nàng lại ngược nhìn lên trần nhà, xem xét những lựa chọn.

Cuối cùng, nàng nhìn Nick, chỉ về phía góc cuối phòng và nói, “Tôi nghĩ đây là công việc chung duy nhất của chúng ta”.

Nick gật đầu, anh đứng tại một đầu của chuồng thú. “Ta không nghĩ rằng nàng sẽ để ta tìm Rock giúp đỡ thay vì tự mình làm điều đó chẳng?”

Isabel cũng đứng như Nick ở góc đối diện của chuồng thú. “Nếu tôi cần sự giúp đỡ, St. John, tôi sẽ gọi một người hầu.”

“Dĩ nhiên rồi.” Nick lạnh nhạt nói và tự hỏi ai trong nhóm pha tạp của nhiều người hầu nữ mà nàng sẽ gọi đến. Điều đó không đáng tranh luận. Anh đặt một vai mình vào chiếc chuồng và đẩy. Ôi Chúa ơi, cái thứ này nặng khiếp. Anh làm hầu hết việc di chuyển chuồng thú. Isabel dùng sức để dịch sát nó vào vị trí mới, James thì đang đứng nhìn và ôm chặt lấy George.

Và sau đó, bầu trời sụp đổ.

Trong giây lát, anh đang cố gắng thở, đợi chờ Isabel cho biết nàng rất hài lòng với vị trí mới của chuồng thú và ngay sau đó có một tiếng nổ kinh khủng phía sau anh. Anh xoay người nhìn thấy một miếng thạch cao khổng lồ trên trần nhà rơi xuống, rơi chính xác vào vị trí họ đứng đó một phút trước. Đám bụi hằn trên đoạn trần bị ướt, thấm đẫm nước mưa suốt đêm qua.

Một thoáng im lặng sững sờ khi tất cả họ chứng kiến cảnh tượng kinh hãi đó trước khi Isabel thở dài. “Tôi biết việc này chỉ là vấn đề thời gian mà. Bây giờ ngài biết tại sao tôi lại đang sửa mái nhà vào hôm qua rồi chứ, thưa ngài Nicholas.” Nàng quay sang nhìn James. “Em phải đi tìm gia sư của em đi. Chị không nghĩ em có thể dùng được phòng học vào hôm nay đâu.”

James chớp mắt nhìn chị gái mình, xem xét lựa chọn của mình. Hình như, một buổi chiều với gia sư của cậu ở nơi nào đó khác phòng học quả là rất hấp dẫn. Đặt George vào căn nhà của nó, James chạy vụt ra khỏi phòng, để lại Nick và Isabel với đồng bừa bộn.

Nick ngẩng nhìn chú rùa chui ra khỏi mai của mình và xé lấy một chiếc lá ở gần nhất và chậm chạp nhai, không hề quan tâm đến sự thay đổi bên ngoài.

Ôi, đúng là rùa.

Nick quay sang nhìn Isabel khi nàng đang ngược lên nhìn cái lỗ ở trên trần nhà. Rồi anh cũng ngược nhìn nó. Một giọt nước mắt chảy ra từ góc mắt nàng rơi xuống má. Ngay lập tức nàng đã lau nó đi, rất nhanh như thể giọt nước mắt đó hầu như chưa xuất hiện.

Nhưng anh đã nhìn thấy nó.

Chết tiệt.

“Isabel...”, anh nói, sự ngập ngừng trong giọng nói dường như khá lạ đối với anh.

Hít thở sâu, nàng quay sang nhìn anh. “Bây giờ chúng ta không thể làm điều gì nữa rồi phải không? Chỉ hy vọng cơn mưa sẽ dừng trước khi chúng tôi phải xây một bồn tắm ở đây.”

Và, khi nghe thấy câu nói đó, anh cảm thấy ngưỡng mộ người phụ nữ này biết bao nhiêu. Mọi người phụ nữ anh đã gặp - từ mẹ anh, đến những người phụ nữ đã cùng anh lên giường - đều đã dùng nước mắt một cách giả tạo.

Cô gái này lại che giấu chúng.

Và điều đó làm anh chú ý hơn.

Anh muốn ôm lấy nàng. Để nàng có cơ hội giảm bớt sự đề phòng của mình. Nàng có quá nhiều trách nhiệm lớn lao. Anh không đổ lỗi cho nàng vì cảm giác bị áp đảo. Nhưng anh biết nàng không muốn anh nhắc đến giọt nước mắt đó, nên anh không làm. “Tất cả những ngôi nhà tốt nhất ở London đều có bồn tắm. Họ tiêu tốn hàng đồng tiền vì nó. Nàng đã theo kịp thời thế rồi.”

Có điều gì đó trong ánh mắt nàng khi nàng nhìn anh - điều gì đó như một sự biết ơn và cảm giác thoải mái. “Tốt thôi, chúng ta mới may mắn làm sao khi có được một mái nhà như thế này phải không?”

Rồi nàng mỉm cười, âm thanh khúc khích của tiếng cười đã kích động cảm giác của anh. Anh tự cho mình hòa vào cùng tiếng cười của nàng. Họ cười một lúc, tận hưởng sự bầu bạn và nhẹ nhõm.

Khi sự hài hước của Nick biến mất trong im lặng, điều đó làm lộ ra một điều gì đó. Anh thích cô gái này. Thẳng thắn mà nói, anh rất muốn thừa nhận điều đó.

Một ý nghĩ tỉnh táo. Ý nghĩ đó gọi lên một cảm giác đau đớn. Hoặc sự trói buộc.

Anh hắng giọng. “Ta băn khoăn về việc James lo lắng cho sự an toàn của nàng, nhưng giờ ta thấy cậu bé không nhầm. Sự nguy hiểm vẫn đang rình rập xung quanh nàng.”

Đôi lông mày của nàng nhíu lại gần nhau. “James lo lắng cho tôi sao?”

“Về nàng, về gia sự của cậu bé, về Lara... về ‘những cô gái’ mà James đã nhắc.” Lập tức nàng quay đi. “Isabel, có điều gì đó nàng nên cho ta biết không?”

Hãy kể cho ta. Anh muốn nàng tự thú nhận mọi chuyện. Nếu nàng làm điều đó, anh sẽ làm tất cả trong phạm vi quyền lực của mình để giúp họ an toàn. Nhưng nàng phải tin anh.

Dĩ nhiên Isabel không nói gì cả, thay vào đó nàng đi khắp phòng để tìm một cái xô hốt tất cả những miếng thạch cao bắn tung tóe khắp căn phòng.

“Isabel... Ta có thể giúp nàng.” Ngay khi câu nói vừa được thốt ra, anh biết mình không nên nói điều đó.

“Điều gì làm ngài nghĩ rằng chúng tôi cần sự giúp đỡ?” Giọng nói của nàng bình thản nhưng Nick vẫn nhận ra được sự căng thẳng trong đó. Anh đã quá hiểu nàng.

Nick cúi thấp người đối diện chỗ Isabel dừng lại để dọn dẹp. Nick cởi một bên găng tay, bàn tay trần của anh nhẹ nhàng chạm vào làn da của nàng ở giữa găng tay và cổ tay áo của nàng. “Đừng đẩy ta ra. Ta biết có chuyện không ổn.”

Isabel nhìn xuống nơi mà Nick đặt tay lên, rồi ngược nhìn ánh mắt anh. Đôi mắt nàng hiện lên sự cứng rắn. “Tôi không phải là người đang cố xua đuổi ngài. Tất cả sự hiểu lầm ở đây chỉ là một mái nhà bị đột và một vị khách không chịu ở yên một chỗ. Đừng cố gắng tìm hiểu về chúng tôi nữa. Chúng tôi không phải là vấn đề của ngài, thưa ngài Nicholas. Ngài đã làm rất tốt để cả hai chúng ta không phải giả bộ với nhau nữa rồi đó.” Đáp lại những câu nói của nàng là sự im lặng. Nàng giật tay mình khỏi tay anh và tiếp tục dọn dẹp. “Tôi có thể tự chăm sóc cho chúng tôi. Tôi luôn luôn có thể.”

Có hàng trăm vết thương trong những lời nói này.

“Ta không nghĩ nàng có thể.”

Nàng quay sang anh, nàng lên giọng cứng rắn. “Đúng vậy. Mọi người đều nghĩ thế. Nhưng tôi đã ở đây nhiều năm. Một mình. Giữ gìn ngôi nhà này. Và tôi sẽ ở đây sau khi ngài rời đi. Với mái nhà bị đột và một Bá tước nhỏ tuổi và tất cả.”

Ngực nàng lên xuống rộn ràng vì sự tức giận và anh chỉ nói điều duy nhất anh có thể nghĩ

đến. Lời nói đó hoàn toàn không thích hợp. “Hãy để ta giúp nàng.”

Nàng nheo mắt nhìn anh, ngực nàng vẫn đập lên xuống rộn ràng trong căn phòng im lặng. “Ngài muốn giúp gì? Định giá bộ sưu tập đá cẩm thạch chết tiệt đó đi.” Nàng lại quay lại và anh nhìn nàng, siết chặt nắm đấm vì tức giận.

Có điều gì đó đang diễn ra trong ngôi nhà này. Anh đã đối mặt với vô số kẻ thù cực kỳ xấu xa - những người có thể gây ra những vết thương với độ chính xác tuyệt đối mà yêu cầu kỹ thuật cao. Những người phụ nữ với trái tim băng giá có thể đối nghịch lại với bất kỳ gã đàn ông nào. Những kẻ độc ác giàu có và mạnh mẽ hơn bất kỳ thế lực nào. Anh biết chắc một điều anh có thể giải quyết được bất kỳ nỗi lo âu nào mà Isabel đang phải đối mặt - và anh cũng có thể cứu cô gái. Vị bá tước nhỏ tuổi này. Không nghi ngờ gì.

Nhưng anh không biết tại sao điều đó lại quan trọng với anh đến như thế.

Điều gì ở cô gái này, ngôi nhà này, nơi này... làm anh muốn ở lại, trong khi cả cuộc đời anh, thậm chí vì sự yên ổn, trách nhiệm và những mối đe dọa vẫn đang tồn tại ở một nơi, đã đẩy anh vào cuộc mạo hiểm tiếp theo?

Nick sẽ không bỏ mặc Isabel. Cho đến khi anh chắc chắn tất cả họ an toàn thoát khỏi bất kỳ kẻ thù nào mà họ đang đối mặt.

Đơn giản là, anh phải thuyết phục nàng để anh có thể làm những điều tốt nhất.

Một trong hai người họ nên nói thật.

Vì vậy anh đã nói thật với nàng.

Ít nhất là một phần.

“Vì Chúa, Isabel. Ta biết về các cô gái đó.”

Chương 11

Bài học thứ tư:

Lôi kéo đồng minh.

Thu hút một quý ông là thực hiện một cuộc chiến. Bạn sẽ cần có một chiến thuật tối ưu, những kế sách đã được kiểm chứng qua thời gian và những đồng minh đáng tin cậy (đàn ông hoặc đàn bà) để đảm bảo chiến thắng. Những đồng minh chiến lược sẽ rất cần thiết - hoặc họ là những người trung gian, giữ vai trò rất quan trọng trong sự thành công của bạn! Hãy cân nhắc đến bạn bè, gia đình, người hầu và những người khác có thể giúp đỡ bạn. Đừng coi thường sức mạnh của một nam hay nữ chủ nhà; một quý ông chân chính sẽ không bỏ qua một gợi ý cho điệu vanxơ và từ điệu vanxơ trong phòng khiêu vũ, sẽ chuyển thành đi tản bộ trong vườn... Và từ những khu vườn chứa đầy những giai điệu của buổi khiêu vũ, hoàn toàn có thể dẫn đến nhà thờ và lối đi giữa hai hàng ghế!

Pearls & Pelisses, tháng Sáu năm 1823

Có điều gì đó khá nhẹ nhàng trong khám phá của anh đối với ngôi nhà Minerva.

Nàng không nghĩ mình có cảm nhận như vậy... nàng đã cho rằng mình sẽ hoảng sợ, hoặc sẽ phủ định điều anh nhìn thấy - chế giễu phát hiện của anh và coi như là không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi nàng nghe thấy những lời anh nói, như thể anh ấy đang thông báo về thời tiết, công bố sự hiểu biết của anh... điều gì đó làm nàng cảm thấy được thoải mái hơn là sợ hãi. Nàng mệt mỏi vì che giấu anh... vì đợi chờ anh khám phá bí mật của họ bằng cách này hay cách khác. Trong tiềm thức, thật ngu xuẩn khi nàng cho rằng nàng có thể giấu anh sự thật.

“Nàng có một quản gia nữ, một người hầu nữ và một cô gái chăm sóc ngựa.”

Khi nghe những lời nói đó, nàng đứng dậy, tháo bỏ đôi găng tay bị bẩn bởi vôi vữa khi nàng dọn dẹp. “Tôi có một nữ chuyên gia về việc chăm sóc ngựa.”

Nick lờ đi thông tin đó. “Nàng có một ngôi nhà toàn là phụ nữ.”

“Không hoàn toàn.”

“Bao nhiêu, tính tất cả?”

Nàng dừng lại “Tất cả trừ một.”

Anh quay đi. Isabel thấy vết sẹo trên má anh, trắng và hiện rõ hơn vì tức giận. Nàng nhìn bàn tay anh ôm phía sau cổ khi anh ngược nhìn lên trần nhà. “Em trai nàng.”

“Ngài Bá tước.” Isabel nhấn mạnh vào tước vị.

“Cậu bá tước mười tuổi.”

“Có vấn đề gì sao? Cậu bé vẫn là một Bá tước!”

“Điều đó có nghĩa không ai bảo vệ nàng!” Câu nói đó làm chấn động cả căn phòng, khiến Isabel ngạc nhiên. Ngay tức thì, nàng cảm thấy tức giận. Tức giận về sự thật của lời nói đó. Tức giận vì mọi thứ. Tức giận vì người đàn ông này - người chỉ biết nàng trong vòng ba ngày - mà anh khẳng định cho rằng nàng cần được bảo vệ. Nàng không thể chăm sóc chính nàng. Em trai nàng. Những cô gái của nàng.

“Ngài nghĩ tôi không hiểu tình cảnh éo le mà chúng tôi mắc phải sao? Ngài nghĩ tôi không biết những rủi ro mà chúng tôi có thể gặp phải sao? Ngài nghĩ nếu có cách khác, tôi không nghĩ ra nó sao?” Nước mắt nàng thi nhau rơi vì giận dữ. “Tôi chưa bao giờ yêu cầu sự giúp đỡ của ngài, thưa ngài Nicholas. Tôi không bao giờ yêu cầu ngài bảo vệ tôi.”

Anh nhìn vào mắt nàng, sự thất vọng tràn ngập trong đôi mắt xanh của anh. “Ta biết điều đó, Isabel. Nàng không dám yêu cầu ta giúp đỡ. Nàng quá sợ hãi khi tiết lộ điểm yếu của mình.”

“Có lẽ tôi không yêu cầu ngài giúp đỡ vì chính đàn ông là người mà chúng tôi cần phải tránh xa. Đã bao giờ ngài nghĩ đến điều này?”

Ngay lập tức nàng hồi hận vì điều nàng vừa nói, dường như giữa họ bị ngăn cách bởi một tảng đá.

Anh không đáng bị như thế. Anh khác với những người đàn ông kia. Nàng biết điều đó.

Thậm chí nàng biết anh còn nguy hiểm hơn rất nhiều.

“Tôi xin lỗi.”

Anh chăm chú nhìn vào mắt nàng một lúc. “Quá dễ để khám phá ra họ đều là phụ nữ, nhưng họ là ai? Tại sao họ ở đây?”

Nàng lắc đầu. “Rõ ràng ngài không tin vào những điều tôi kể cho ngài.”

“Họ có phải là tội phạm?”

“Một vài người trong số họ ư? Tôi dám chắc ngài nghĩ vậy.” Nàng biết nàng không công bằng. Nhưng nàng không thể ngăn cản bản thân. Isabel bất ngờ vì sự di chuyển của bàn tay anh, siết chặt và chậm dần rồi nói lỏng. “Chỉ có vài cô gái cần phải trốn tránh.”

“Nếu nàng đang che giấu tội phạm, Isabel, nàng có thể phải vào tù.”

Nàng không trả lời.

“Bất kỳ ai cũng có thể đến và tìm thấy họ. Đó là lý do tại sao nàng giữ bí mật về họ.”

Anh xâu chuỗi các sự việc lại với nhau, nhưng nàng không công nhận điều anh nói là sự thật.

“Bộ sưu tập đá cẩm thạch. Vấn đề tài chính của nàng. Đó không phải vì James. Mà là vì họ.”

“Tôi chưa bao giờ phủ định tôi cần tiền phần nhiều vì James cần đến trường.”

“Không. Nàng chỉ chối bỏ toàn bộ sự thật thôi.”

“Đó không phải là sự thật cần ngài giải quyết.”

“Tuy nhiên, dường như ta đã nhận trách nhiệm đó.”

“Tôi không yêu cầu ngài làm vậy.”

Nick không đáp, anh bước đến bên cửa sổ, nhìn về hướng của chuồng ngựa, thương thức về ướat át của trang viên sau cơn bão. Nàng chỉ có thể nhìn thấy một nửa khuôn mặt có vết sẹo của anh, một đường kẻ trắng nổi bật trong ánh sáng của buổi sớm, vẫn hoàn toàn im lặng. Anh đứng đó trong vài phút, không nói, đến khi Isabel nghĩ nàng có thể phát điên vì điều đó. Cuối cùng, anh lên tiếng. “Nàng có thể tin ta.”

Tin tưởng. Từ đó mới đáng yêu làm sao.

Có điều gì đó ở người đàn ông này, sức mạnh của anh, cách thức bộc lộ tính cách của anh, cái cách anh nhìn nàng bình tĩnh, chân thực và *hứa hẹn*, tất cả làm nàng liệu lĩnh tin anh. Điều đó làm nàng muốn đặt trọn sự tin tưởng của nàng, niềm tin của nàng, các cô gái, ngôi nhà của nàng... mọi thứ nàng có... trong vòng tay anh và yêu cầu anh giúp đỡ.

Nhưng nàng không thể.

Nàng biết rõ điều đó.

Ừ, chắc chắn anh nghĩ anh có thể giúp họ. Anh nghĩ anh có thể trở thành người giám hộ cho họ. Chắc chắn ý tưởng đó từ khát vọng của một người đàn ông... nhưng nàng biết điều gì sẽ xảy ra khi những người đàn ông biết nói những lời hay và có đôi tay khỏe cảm thấy chán ngán với mọi thứ xung quanh. Chán ngán với những yêu cầu của người phụ nữ trong cuộc sống của họ. Nàng biết điều đó khi cha nàng đã rời bỏ mẹ nàng, không để lại gì cho bà ngoại trừ một điền trang đổ nát và một trái tim tan vỡ.

Nếu bây giờ nàng dựa vào anh, nàng sẽ không thể sống được nếu anh rời đi.

“Nàng hãy để ta bước vào thế giới của nàng Isabel, dù muốn hay không. Ta xứng đáng được

biết.”

Không có lý do gì để tin anh. Dù nàng rất muốn điều đó. Dù sức mạnh của anh và sự vững chãi của anh - và cả nụ hôn của anh - cuốn hút nàng mạnh mẽ.

Người đàn ông này còn đáng sợ hơn cả những người bạn của cha nàng.

Nàng lắc đầu.

“Vậy nàng sẽ không nói cho ta.”

Nàng dứt khoát từ chối. “Không.”

“Nàng không tin ta.”

Em muốn!

“Tôi... tôi không thể.”

Tia nguy hiểm lóe lên trong mắt anh và Isabel ước nàng đã không nói câu nói đó.

Anh tiến gần về phía nàng, hạ thấp giọng. “Nàng biết, ta sẽ tìm hiểu theo cách của ta. Ta là một thợ săn tuyệt vời.”

Nàng không nghi ngờ gì về điều đó. Nhưng nàng sẽ không để anh phát hiện ra “Ôi, Chúa ơi. Đây không phải là bộ sưu tập đá cẩm thạch. Ngài không thể mong đợi họ chỉ đơn giản mở ra và nói tất cả với ngài.”

Khóe miệng anh nhếch lên. “Họ không phải là những người phụ nữ đầu tiên làm vậy.”

Nàng không tiết lộ những người phụ nữ khác cho anh. Nàng vẫn giữ im lặng.

“Vậy nó là như thế, đúng không nào... Izzy?”

Trong âm thanh anh gọi biệt danh hồi nhỏ của nàng có thứ gì đó khiến nàng cảm thấy mình bị phơi bày. Nàng không thích nó. Không một chút nào. Nàng thẳng vai. “Đường như thế.”

“Tuyệt vời. Vậy cuộc săn bắt đầu.”

“Điều đó làm mọi việc dễ dàng hơn phải không nào?”

“Chắc chắn các cô gái sẽ hạnh phúc khi biết rằng họ không cần phải đề phòng anh ta nữa.”

Isabel nhìn từ Gwen đến Jane, hẳn hai người họ đã mất trí rồi. “Tôi không nghĩ hai người hiểu. Điều này không phải là một việc tốt. Quý ngài Nicholas đã biết chúng ta đang che giấu một ngôi nhà toàn phụ nữ. Anh ấy biết sự tồn tại của ngôi nhà Minerva. Điều đó không tốt.”

Nàng lấy một vài tấm thiệp và lọ mực ra khỏi ngăn kéo nhỏ trong bếp và ngồi xuống một chiếc bàn lớn ở giữa phòng. “Tôi đã tìm được một nơi cho tất cả mọi người; Tôi sẽ để cả hai rời khỏi Townsend Park đến khi tất cả được giải quyết. Tôi chắc chắn rằng có thể tìm được nửa tá căn hộ sẵn sàng để thu nhận một hoặc hai cô gái.”

Nghe thấy câu nói của Isabel, mọi người đều im lặng, trong căn phòng chỉ còn nghe thấy âm thanh sột soạt của đầu bút di chuyển trên trang giấy. Gwen và Jane nhìn nhau, sau đó nhìn sang Kate, thúc giục nàng nói. “Isabel... có lẽ cô nên cân nhắc đến một hành động - quyết liệt.”

“Không phải là quyết liệt. Đó chỉ là một phương án thông minh. Quý ngài Nicholas đã biết ngôi nhà chúng ta chỉ toàn phụ nữ và chỉ là vấn đề thời gian trước khi anh khám phá ra các cô xuất hiện ở đây như thế nào. Và sau đó thì sao? Các cô có nghĩ Margaret sẽ nhận một hoặc hai cô gái không?”

“Margaret đã từng sống ở đây. Dĩ nhiên cô ấy sẽ nhận vài cô gái. Nhưng liệu có cần thiết không? Tại sao không chờ đến khi bộ sưu tập được bán rồi mới chuyển đi.” Isabel lắc đầu. “Quá muộn.”

“Tôi không tin Quý ngài Nicholas sẽ tiết lộ vị trí của chúng ta.” Kate nói với vẻ không tin.

“Tôi thật sự tin đấy”, Isabel tranh luận, nàng vẫn nhìn vào tờ giấy trước mặt. “Tại sao anh ta phải đứng về phía chúng ta?”

“Không”, Kate nói, “Tôi không tin điều đó”.

“Vô lý!” Gwen đồng ý. “Rõ ràng anh ấy là một người đàn ông tốt...”

Isabel dừng viết nhìn Gwen. “Làm thế nào cô biết điều đó? Cô đã từng gặp anh ấy à?”

“Dù sao, tôi *đã từng* nhìn thấy anh ấy. Và biết anh ấy qua cô. Dựa vào điều đó và anh ấy sẵn sàng giúp đỡ chúng ta. Thế là đủ.”

Isabel chớp mắt. “Không có chuyện đó đâu.”

“Tôi nghĩ điều mà Gwen đang cố gắng nói là anh ấy có thể là một người đàn ông tốt.” Jane thận trọng nói. “Quả thực là, chỉ với một lời mời ngẫu nhiên mà anh ta đã đồng ý đến để định giá bộ sưu tập của cô mà không lấy tiền giám định. Đó là một hành động hào hiệp không thể khinh thường được.”

“Sự hào hiệp này gần như rất đáng ghê tởm! Tại sao chứ, anh ta có thể là bất kỳ ai! Anh ta có thể...” Isabel dừng lại, tìm một từ ngữ tồi tệ thích hợp nhất để miêu tả. Các cô gái nhìn nhau mỉm cười khi nàng cố tranh cãi.

“Vậy sao?” Jane kích động.

“Anh ấy có thể là một chủ chứa gái điếm!” Isabel tuyên bố, một ngón tay của nàng giơ lên không khí để nhấn mạnh câu nói của nàng. “Một tên chơi gái!”

Jane rên rỉ.

Kate đảo mắt. “Anh ấy không phải là một chủ nhà chứa, Isabel. Anh ấy là một người đàn ông tốt muốn quan tâm giúp đỡ chúng ta.”

“Và đừng quên anh ấy là một trong những quý ngài của London muốn kén vợ”, Gwen bổ sung.

“Đúng thế”, Kate đồng ý.

Isabel rên lên. “Ôi, tôi ước gì chưa bao giờ đọc cái bài báo chết tiệt đó. Trước hết, tôi không phải ở trong tình huống đó!” Nàng ngượng ngùng nhìn hết cô gái này đến cô gái khác. “Ôi Chúa ơi. Các cô nghĩ tôi nên theo đuổi anh ấy ư?”

“Có lẽ cô có thể *thử* làm theo một trong những bài học này. Có thể là bài học thứ ba?” Gwen hy vọng.

“Tán tỉnh Ngài Nicholas St. John không phải là một biện pháp thích hợp để giải quyết vấn đề!”

Jane nói. “Chúa ơi, Isabel à. Anh ấy là một quý ông hào hiệp và giàu có...”

“Và đẹp trai nữa”, Gwen xen vào.

“Đúng. Dường như một người đàn ông hào hiệp, giàu có, đẹp trai là rất phù hợp và có thể giúp ích cho cô - mặc dù cô cố gắng ngăn cản anh ta - và ngẫu nhiên anh ta lại quan tâm tới hoàn cảnh của cô, chính xác là tình cảnh éo le hiện nay có thể được giải quyết nhờ có sự quan tâm của quý ông giàu có này. Như tôi nói, tán tỉnh St. John là biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề của chúng ta.”

“Đừng nói rằng cô có sự lựa chọn nào khác tốt hơn, Isabel.” Kate bảo. “Nếu cô muốn tiếp tục duy trì và giữ bí mật về ngôi nhà Minerva, đây là cơ hội duy nhất của cô.”

Isabel nhìn từ người quản gia đến người quản lý ngựa rồi nhìn lại một vòng. “Tôi nghĩ không ai trong hai người muốn liên quan đến bài báo chết tiệt kia và những bài học ngớ ngẩn của nó!”

Ít nhất điều đó làm bọn họ cảm thấy ngượng ngùng.

“Đó là trước khi biết đây là cuộc cá cược lớn nhất để giữ một mái nhà trên đầu chúng ta.” Jane nói.

Isabel giận dữ. “Anh ta vừa là một quý ông giàu có và cũng là người quen biết phần lớn những người sống ở London! Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ấy biết cha của cô hả Kate? Hoặc người đàn ông mà cô đã ăn trộm hả Jane?”

Kate lắc đầu, chối bỏ sự đe dọa. “Trước tiên, tôi khó có thể tin được quý ngài đẹp trai của cô lại quen biết người cha vũ phu của tôi. Và thứ hai, tôi nghĩ rằng nếu mọi việc diễn ra theo hướng chúng ta mong muốn, tôi sẽ cần lo lắng về chuyện gì nữa.”

Isabel nheo mắt. “Anh ấy không phải là quý ngài đẹp trai của tôi.”

“Đó không phải là điều Gwen nói”, Kate trêu chọc, làm cho Jane và Gwen cười khúc khích.

Isabel nghĩ đến việc bóp chết tất cả bọn họ. Tại sao họ không thể giải quyết điều này nghiêm túc chứ? Làm thế nào họ không nghiêm túc khi giải quyết vấn đề này chứ? Vì sự an toàn của họ mà ngôi nhà Minerva cần được bảo vệ một cách cẩn thận trong lâu đài. Vì họ mà Isabel cố gắng giữ bí mật nơi ở và danh tính của họ.

Kate nói trước. “Isabel. Tôi biết cô muốn dành phần lớn cuộc đời mình để cố gắng giữ an toàn cho chúng tôi. Cô đã mang đến cho chúng tôi nhiều hơn cả sự an toàn - cô đã mang đến cho chúng tôi lòng can đảm - và mang đến cho chúng tôi niềm tin vào thế giới này. Chúng tôi không phải không hiểu cảm giác của cô - nhưng cô phải nhận ra rằng có nhiều hơn một người đàn ông biết về...”

“Hai người”, Isabel sửa lại.

“... Nhiều hơn hai người đàn ông biết về đặc điểm có một không hai của ngôi nhà Minerva... có thể gây hại cho chúng ta.”

“Không quá nhiều.”

“Chúng tôi sẽ không rời khỏi cô”, Kate nói.

“Các cô sẽ làm thế.” Isabel không muốn tranh luận về điểm này.

Kate cứng rắn. “Được thôi, tôi không nói cho những người còn lại, nhưng tôi không bỏ mặc cô.”

Lời nói thẳng thắn và thành thật, Isabel nhìn vào đôi mắt màu lục của Kate. Kate từng là cô gái trẻ nhất đến ngôi nhà Minerva. Cô ấy chỉ mới mười bốn tuổi khi đặt chân lên bậc cầu thang to làm bằng đá của trang viên, bên cạnh là một con chó ghẻ lở và gõ cửa, kiêu hãnh nhất có thể.

Isabel đã mở cửa vào buổi sáng hôm đó và với cái nhìn hướng vào chiếc cảm bướng bỉnh của Kate đã thuyết phục nàng rằng cô ấy nên ở lại.

Năm năm sau, Kate đã góp phần làm tăng giá trị cho ngôi nhà Minerva. Chính sức mạnh của cô ấy đã mang đến sự can đảm cho các cô gái khác. Chính nguyên tắc làm việc của cô đã tạo ra tinh thần cho những người còn lại. Không ai trong các cô gái trung thành hơn Kate - một người sẵn sàng đi xuyên qua lửa để cứu bất kỳ ai trong số họ.

Isabel đặt bút xuống.

“Bây giờ”, Kate nói, “Tại sao cô không nói với chúng tôi những suy nghĩ của cô về ngài Nicholas?”.

Câu hỏi vang lên xung quanh họ khi Isabel nhìn xuống chiếc bàn cũ sứt sẹo mà họ đang ngồi. Nàng lần theo một vết cắt sâu đặc biệt trên mặt gỗ, lơ đãng tự hỏi nó xuất hiện từ đâu khi nàng cân nhắc câu hỏi sâu sắc của Kate. “Tôi...”

Nàng đã nghĩ gì về anh?

Thực tình thì anh đã làm gì để nàng thiếu tin tưởng đâu.

Không có gì ngoại trừ việc cứu sống nàng hai lần, đồng ý định giá bộ sưu tập của nàng, làm bạn với em trai nàng và đề nghị bảo vệ cho tất cả mọi người.

Và anh đã hôn nàng.

Quả thực, ba ngày nay, anh đã làm nhiều việc để nàng tin tưởng nhiều hơn bất kỳ người đàn ông nào khác đã làm trong hai mươi bốn năm qua. Nàng thở dài.

Nàng không biết phải nghĩ gì.

“Tôi cho rằng tôi khá thích anh ấy.”

Isabel thoát khỏi việc đính chính lại câu nói của nàng nhờ có sự xuất hiện tình cờ của Rock và Lara, mỉm cười ở ngoài phòng, Lara khoác bên ngoài chiếc áo choàng to lớn của Rock và cô

ấy cởi bỏ nó khi Rock đóng cửa lại, chặn những cơn gió và mưa vẫn chưa thuyên giảm.

Nhìn quanh phòng, Lara cảm nhận được sự nghiêm túc của những cô gái khác.

“Có chuyện gì thế?”

Jane trả lời. “Quý ngài Nicholas đã phát hiện ra ngôi nhà Minerva.”

Lara vén mái tóc đen của mình ra sau, vắt nước mưa khỏi mái tóc ướt đẫm. “Làm thế nào?”

“Anh ấy biết từ hôm qua”, Rock nói, bỏ chiếc mũ đội đầu ra.

Isabel cho rằng nàng nên ngạc nhiên, nhưng nàng không. “Đó hoàn toàn là lỗi của tôi. Nếu tôi không mời họ đến đây...”

Lara lắc đầu. “Không đúng, Isabel. Nếu chị không mời họ đến đây, chúng ta sẽ không có bất kỳ cách nào để cứu ngôi nhà Minerva cả.”

“Anh ấy muốn biết mọi chuyện”, Isabel nói.

“Vậy sao? Chị sẽ làm gì?” Lara hỏi.

“Chị không biết.”

“Cô ấy nói cô ấy thích anh ấy”, Kate thông báo.

“Kate!” Isabel đỏ mặt, nhìn Rock đang cố gắng vờ không nghe thấy lời thông báo đó.

“Nhưng điều đó thật tuyệt vời!” Lara nói, sự thích thú thể hiện rõ trong lời nói của cô. “Cơn mưa làm cho việc quyến rũ anh ấy dễ dàng hơn.”

Rock ho lên và Isabel có cảm tưởng rằng anh ta muốn biến mất. “Tôi không quyết định sẽ quyến rũ anh ấy”, nàng khẳng định với Rock.

“Tôi đâu có hỏi”, anh ta nói với nụ cười nửa miệng.

Isabel cúi xuống.

Tất cả đều im lặng và nàng tự hỏi liệu mọi người trong phòng có nghĩ nàng ngu ngốc không nhỉ. Trước đây nàng chưa bao giờ hoài nghi về hành động của mình. Nàng không thích sự hoài nghi mới xuất hiện này vì liên quan đến đàn ông.

“Tôi có thể nói không?” Rock nói, làm Isabel không thể theo kịp suy nghĩ của riêng nàng,

giọng nói ngập ngừng của anh ta đã thu hút nàng.

Nàng vẫy một tay bằng quơ trong không khí, châm chọc. “Chắc chắn rồi. Đường như không có ai có ý phản đối việc xen ngang.”

“Tôi đảm bảo rằng cậu ấy rất giỏi trong việc tìm hiểu bí mật của nàng.”

“Chính xác. Thực tế, anh ấy đã đe dọa sẽ tự mình tìm ra sự thật.” Isabel cầm lấy một chiếc bánh trên đĩa. “Tôi không hiểu tại sao anh ấy không rời khỏi đây.”

Rock mỉm cười. “Nick chưa thể rời khỏi đây. Đặc biệt khi có sự xuất hiện của những cô gái đẹp.” Isabel lườm Rock tỏ ý phản đối, nhưng anh ta nhấn mạnh. “Cậu ấy tức giận vì nàng không chia sẻ các bí mật của nàng. Nếu cậu ấy không biết gì, cậu ấy không thể bảo vệ họ.”

“Làm sao tôi biết anh ấy sẽ bảo vệ họ.”

Rock hơi cúi người giống như anh ta đã nhận được một cú huých vào cơ thể. “Nàng đã từng hỏi cậu ấy như thế chưa?”

Isabel ngượng ngùng nói. “Có lẽ chưa.”

“Tốt thôi. Tôi không nghĩ cậu ấy sẽ trả lời được câu hỏi đó.”

“Dĩ nhiên không.”

“Chỉ có vài điều tôi biết chắc chắn, quý cô Isabel à. Và đây là một trong số đó. Nếu Quý ngài Nicholas St. John đồng ý chiến đấu trên cùng một chiến tuyến với nàng, thì cậu ấy sẽ làm.”

Ngay lập tức nàng cảm thấy khó chịu. “Tôi không.”

“Điều đó nghe như thể chị đã làm thế, Isabel à”, Lara nói. “Anh Durukhan, anh có muốn uống trà không?”

Rock quay sang phía Lara, toàn tâm toàn ý nhìn cô. “Cô Caldwell, tôi rất muốn uống trà. Cảm ơn nàng”

Isabel để ý khi Lara rót trà cho Rock, môi cô ấy mỉm cười ngọt ngào. Khi Rock đón lấy tách trà, nàng chợt nhận ra điều gì đó lóe lên trong đầu. Một khoảnh khắc tràn đầy ngọt ngào. Rõ ràng giữa hai người họ có một mối liên kết mơ hồ khá hấp dẫn.

Khoảnh khắc đó thoáng chốc qua đi và Rock quay sang Isabel. “Tất nhiên nàng phải làm điều mà nàng nghĩ là tốt nhất cho ngôi nhà của mình và mọi người trong nhà, quý cô Isabel. Nhưng nàng nên nhớ rằng Nick là một đồng minh rất tuyệt. Và cậu ấy hiểu tầm quan trọng của

những câu chuyện bí mật. Cậu ấy không thích tôi nói như vậy, nhưng cậu ấy có vài phẩm chất rất riêng.”

Isabel không hề ngạc nhiên. Bên trong con người của Quý ngài Nicholas St.John, có sự thu hút kỳ lạ - một bí ẩn nấp dưới khuôn mặt anh, một sự mờ ám mà nàng đã cảm nhận được khi nằm trong vòng tay anh.

Nó khiến nàng cảm thấy quen thuộc, khiến nàng muốn tin tưởng - sau tất cả những năm tháng nàng luôn nghĩ thế giới chống lại nàng - ở đâu đó có người có thể hiểu nàng. Có người có thể giúp nàng.

Có lẽ nàng có thể tin anh.

Nếu nàng không xua đuổi anh.

“Tôi nghĩ tôi đã làm anh ấy khá tức giận.”

Rock mỉm cười khích lệ. “Nick không phải là người giận lâu đâu.”

“Tôi sẽ nói cho anh ấy mọi chuyện.” Mọi người xung quanh thận trọng nhìn nàng, nhưng không ai lên tiếng. “Điều này sẽ thay đổi mọi thứ. Khi anh ấy biết, tôi không thể quay đầu lại được nữa.” Isabel thở sâu, như thể chính nàng lên tinh thần sẵn sàng chiến đấu. “Tôi không làm điều đó vì tôi. Tôi làm điều đó vì ngôi nhà Minerva. Vì James. Vì ngài Bá tước. Không phải vì tôi.”

Nàng phải tin như thế. Ôi Chúa ơi.

Lara vòng qua bàn tiến đến chạm vào tay của Isabel. “Anh ấy có thể giúp chúng ta.”

Isabel nhìn cô em họ một lúc, rồi quay sang nhìn Rock, đáp lại ánh mắt nghiêm túc và đen láy của anh ta. Rock đang nhìn nàng một cách thận trọng, như thể đánh giá con người nàng. Cuối cùng, anh ta cũng gật đầu. “Nàng chính xác là người phụ nữ cậu ấy cần.”

Nàng đỏ mặt. “Ôi... Tôi không...”

“Có thể không”, anh ta đồng ý, “Tuy nhiên nàng là người đó”.

Nghe những lời nói đấy, dạ dày nàng như bị đảo lộn và tức thì nàng cảm thấy lo lắng. Nhưng bây giờ nàng không thể từ bỏ. Nàng so vai, ngẩng cao đầu và tiến về phía cửa, sẵn sàng đi tìm Nick.

“Isabel?” Gwen gọi với theo. Khi nàng quay lại, người đầu bếp nói. “Hãy tỏ ra quan tâm đến công việc của anh ấy. Các quý ông thích những quý cô chia sẻ những sở thích của họ.”

Isabel cười nhạt “*Pearls & Pelisses?* Vẫn thế ư?”

Gwen mỉm cười. “Điều đó có tác dụng đến tận bây giờ.”

Sự chế giễu len lỏi trong giọng nói của nàng khi nàng đáp. “Ồ, đúng vậy, điều đó vô cùng có ích.”

“Đúng thế sẽ có ích nếu cô tuân theo nó một cách cẩn thận. Đừng sợ hãi khi lại gần anh ấy!”

Isabel nhìn lên trần nhà để giữ bình tĩnh. “Bây giờ tôi phải đi.”

Gwen gật đầu. “Chúc may mắn!”

Isabel nhún một gót chân và mong rằng tạp chí *Pearls & Pelisses* đưa ra mười cách để xin lỗi các quý ngài hấp dẫn ở London.

Thật không may mắn, ở đây, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Chương 12

Bài học thứ năm:

Hãy quan tâm đến sở thích của các quý ông.

Trong lần đầu gặp mặt bạn đã thành công trong việc thu hút sự chú ý của anh ấy, đó chính là thời điểm để tạo dựng một mối quan hệ sâu sắc và bền vững với người đó. Bất kỳ người đàn ông nào đều có những sở thích nam tính, nhưng hãy nhớ rằng luôn luôn có một cách để bạn duy trì sự liên quan mặc dù bạn thuộc phái nữ.

Có phải anh ấy yêu thích con ngựa? Hay có lẽ anh ấy thích một loại khăn thô trên ghế để dễ dàng tìm thấy chiếc ghế của anh ấy!

Và đừng sợ hãi, bạn đọc thân mến, hãy đến gần anh ấy!

Pearls & Pelisses, tháng Sáu năm 1823

Isabel đứng trước lối ra vào phòng chứa tượng, ngắm Nick làm việc.

Cơn bão làm cho căn phòng trở nên ẩm ướt và kỳ dị, sấm và gió rít bên ngoài đã che giấu sự xuất hiện của nàng, do đó nàng có thể quan sát anh mà không bị chú ý. Liệu có phải do ánh nến, hay do cơ thể cường tráng, hay do những vật xung quanh căn phòng, nên anh dường như to lớn hơn, thậm chí cả khi anh cúi xuống quỳ gối ghi chép, đang ghi lại những đặc điểm đáng lưu ý trên bức tượng gần đó.

Nàng chưa bao giờ gặp người đàn ông nào giống anh. Anh to lớn, vạm vỡ và chính khung cảnh xung quanh không thể ngăn người nhìn so sánh anh với những bức tượng cẩm thạch - những tác phẩm điêu khắc cổ đại tuyệt vời được thiết kế để tôn vinh và làm nổi bật hình thể hoàn hảo này.

Anh đẹp hơn cả các pho tượng, bờ vai rộng, đôi chân dài và thân hình cường tráng. Nàng thấy một sợi tóc dày rơi xuống trán anh, chạm vào giữa lông mày và vành kính bạc. Đây là lần đầu nàng nhìn thấy cặp kính đó - một vật bổ sung chỉ phục vụ cho công việc nhưng không làm giảm đi vẻ nam tính của anh, thậm chí chỉ làm anh càng thêm hấp dẫn.

Nàng chợt nghĩ. Từ khi nào cặp kính lại trở nên quyến rũ đến vậy?

Từ khi nào người đàn ông này trở nên hấp dẫn đến vậy?

Ngay tức thì nàng lo lắng về những gì sẽ xảy đến. Anh làm nàng quá bối rối - trong thoáng chốc, nàng muốn anh rời đi, nhưng rồi nàng lại muốn anh ở đây. Càng lâu càng tốt.

Nàng thở dài, âm thanh nhỏ đến nỗi gần như không nghe thấy, làm anh quay đầu lại.

Anh bắt gặp ánh mắt nàng, cái nhìn anh vẫn kiên định, chờ đợi, đứng yên đợi nàng tiến tới chỗ anh. Nàng lưỡng lự ở ngưỡng cửa, không thể quay đi.

Rồi nàng bước vào trong căn phòng và đóng cửa lại.

Anh đứng thẳng khi nàng đến gần, tháo chiếc kính xuống và đặt chúng lên bệ của một bức tượng lớn màu đen gần đó, đoạn tựa người vào chân đế và khoanh tay trước ngực chờ đợi nàng.

Hãy quan tâm đến những sở thích của anh ấy.

Nàng có thể làm như thế.

Nàng dừng lại cách anh vài phân, nhìn lên bức tượng. “Tuyệt thật. Ngài đã xác định nó chưa?”

Anh không nhìn theo ánh mắt của nàng. “Đó là Apollo.”

“Ồ?” Một âm thanh lạnh lút vang lên trong tai nàng. Nàng cố tình hắng giọng. “Làm thế nào ngài biết?”

“Vì ta là một chuyên gia khảo cổ.”

Anh sẽ không để chuyện này dễ dàng như vậy.

“Em biết. Em nghĩ mình nợ ngài một câu trả lời.”

Anh quay sang quyển sổ ghi chép. “Ta thấy mệt mỏi vì trò chơi này rồi.”

“Nick.” Tên anh vang lên từ môi nàng làm cả hai ngạc nhiên. Anh nhìn nàng. Chờ đợi. Nàng chăm chăm nhìn nơi cổ áo tiếp xúc với cổ họng có làn da màu đồng của anh. Nàng khẽ nói. “Em xin lỗi.”

Trong phòng chỉ có tiếng hơi thở của anh, chậm rãi và đều đều và có cái gì đó trong sự im lặng đã thúc đẩy nàng. “Em chưa từng kể với ai về ngôi nhà Minerva...”, nàng bắt gặp ánh mắt tò mò của anh. “... đó là cái tên mà chúng em thường gọi. Ngôi nhà này. Các cô gái.”

Nàng dừng lại, chờ anh đặt câu hỏi. Khi anh không nói gì, nàng bắt đầu nói - cứ dán mắt vào hõm cổ của anh, không muốn nhìn vào mắt anh cũng không muốn đưa mắt đi nơi khác. “Chúng em không có gì cả. Cha em đã bỏ đi và mẹ em ngày càng... suy sụp. Bà nằm trên giường và ra đi sau vài ngày không ăn uống gì - không nhìn chúng em. Và khi bà ấy ra đi...” Nàng nuốt khan. *Không. Nàng không thể nói với anh điều đó.* “Những người hầu không được thanh toán tiền lương. Em... Tôi nghĩ họ đã trộm vài thứ. Và một ngày nọ, họ đã bỏ đi.”

“Lúc đó nàng bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy.” Nàng lắc đầu, lạc đi trong suy nghĩ. “Jane là người đầu tiên đến đây. Cô ấy cần có việc làm. Cần chỗ dựa. Và em cần ai đó để giúp quản lý điền trang. Cô ấy rất thông minh. Khỏe mạnh. Tự nguyện. Và cô ấy có vài người bạn có cùng hoàn cảnh éo le. Trong vòng vài tháng, có nửa tá cô gái đã đến ở đây. Tất cả đều đang lẫn trốn điều gì đó - nghèo đói, gia đình, đàn ông - em nghĩ mình cũng đang cố gắng thoát khỏi điều gì đó.”

“Nếu họ muốn làm việc, thì em cũng muốn giữ họ. Họ giúp điền trang hoạt động tốt hơn. Họ chăm sóc dê, chăn nuôi và trồng trọt. Họ làm việc chăm chỉ như những người đàn ông mà chúng em có trước đây. Thậm chí còn chăm chỉ hơn.”

“Vì vậy nàng giữ bí mật cho họ.”

Rồi nàng nhìn vào ánh mắt anh. “Điều đó không khó. Cha em không bao giờ ở đây. Ông ấy đã dành cả cuộc đời mình vào các trò cá cược khi có nhiều tiền, rồi đến mọi thứ trong ngôi nhà trong thị trấn - cuối cùng chính là ngôi nhà - khi mà ông cứ gặp vận rủi.” Nàng dừng lại, cười cay đắng.

“Mẹ nàng thì sao?”

Nàng lắc đầu, mím môi thành một dòng kẻ thẳng và mảnh khi nhớ lại. “Bà ấy không giống như trước khi ông ấy rời đi. Bà ấy đã chết trước khi Jane đến.”

Và anh với lấy nàng.

Nàng không phản kháng lại, ngay cả khi nàng biết điều đó là sai - nàng không nên để anh ôm.

Nhưng làm sao nàng có thể chống cự lại sức mạnh ầm áp của anh và cái cách anh ôm nàng? Bao lâu kể từ khi nàng là người cần được che chở? Từ khi nào nàng trở thành người cần được an ủi?

“Tại sao nàng làm vậy?”

Nàng quay đầu lại, áp tai vào lớp len dạ ráp bên ngoài áo khoác của anh. Nàng không thể giả vờ là không hiểu câu hỏi đó. “Họ cần em.”

Và... khi nào họ còn cần em, thì càng dễ dàng quên đi rằng em chỉ có một mình.

Lòng ngực anh phát ra một âm thanh trầm sâu như khuyến khích nàng. “Có hàng tá người trong số họ đã rời khỏi đây - thợ may, gia sư, các bà mẹ và bà vợ. Một trong số họ đã mở một cửa hàng bánh ở Bath. Họ không có gì khi họ đến với em.”

“Nàng đã mang đến cho họ điều gì đó”

Nàng im lặng một lúc, cuối cùng rút khỏi vòng tay anh. Khi anh để nàng đi, nàng cảm thấy một chút xót xa vì anh không giữ lại. “Đó là tất cả những điều em từng làm rất tốt.” Nàng nhìn bức tượng Apollo. “Em không thể ngăn cha em rời đi - và không thể đưa mẹ em đến gặp ông ấy. Không thể giữ cho điền trang hoạt động tốt. Nhưng em có thể giúp những cô gái khác.”

Anh đã hiểu. Nàng có thể nhìn thấy điều đó trong ánh mắt rõ ràng và cởi mở của anh.

“Em sợ”, nàng nhẹ nhàng nói.

“Ta biết.”

“Em không mong đại Densmore sẽ giúp chúng em. Và em cũng không nghĩ ông ta có thể giúp chúng em giữ bí mật.”

“Isabel...”, anh dừng lại, cẩn thận cân nhắc câu nói tiếp theo. “Những cô gái đó là ai mà khiến nàng sợ hãi nếu họ bị phát hiện?”

Nàng im lặng.

“Có phải họ đã có gia đình?”

“Vài người trong số họ”, nàng thì thầm. “Họ đã phá luật để đến đây.”

“Và nàng đã phá luật để che giấu họ.”

“Vâng.”

“Nàng biết nàng đang mạo hiểm với danh tiếng của James. Cậu ta đã trải qua đủ các vụ bê bối rồi”

Sự giận dữ xuất hiện. Nàng không thích nghĩ rằng James là người cuối cùng phải trả giá cho sự lựa chọn của nàng. “Vâng.”

“Isabel”, anh nói, giọng điệu của anh pha trộn sự khó chịu và quan tâm, “Nàng không thể tự mình gánh vác mọi việc được. Có quá nhiều vấn đề”.

“Vậy ngài nghĩ em nên làm gì?” Nàng khoanh tay lại phản đối. “Em sẽ không từ bỏ họ.”

“Nàng không phải làm vậy.”

“Rồi sao nào?”

“Có nhiều cách.”

Nàng mỉm cười. “Ngài cho rằng, trong bảy năm nay, em không cố gắng tìm cách giải quyết sao? Ai sẽ sẵn sàng liều mạng mình để chấp nhận một người đàn bà đã phá bỏ hôn ước? Ai sẽ sẵn sàng chống lại người cha quý tộc đang tìm bắt đứa con gái chạy trốn của ông ta? Và thậm chí nếu họ có thể, ai sẽ đảm bảo không có bất kỳ nguy hiểm gì ngoại trừ lời nói của cô con gái của ngài Wastrearl?”

“Hãy để ta giúp nàng.”

Isabel im lặng. Nàng chưa bao giờ muốn tin tưởng một người nào đó nhiều như muốn tin tưởng người đàn ông này - anh có cả sức mạnh, quyền lực và an toàn. Khi ở trong bếp mọi việc dường như rất đơn giản. Nhưng bây giờ, đối mặt với Nick, Isabel có thể làm gì? Nàng có thể đặt niềm tin nơi anh không? Nàng có thể đặt tương lai vào tay anh không?

Đôi mắt xanh biếc lấp lánh ánh lên một tia nhìn khó hiểu, hai tay anh vuốt mạnh mái tóc và quay mặt bước đi, sự tức giận của anh bộc lộ rõ qua từng bước đi, anh nhắc lại. “Nàng là người phụ nữ làm ta bức mình nhất mà ta từng gặp.” Anh quay lại nàng và giọng điệu nhanh hơn kèm theo giận dữ. “Trong thực tế, có phải nàng cảm thấy tự hào vì mình đã làm điều đấy một mình đúng không? Đó là ngôi nhà của *nàng*. Họ là những cô gái của *nàng*. *Chính nàng* đã cứu họ. Đây là công việc của *nàng*.”

“Isabel, nàng nên tự hào về điều đó - Chúa biết nàng nên thế. Nhưng nàng đủ thông minh để hiểu rằng khi nàng đang trong tình trạng nợ ngập đầu ngập cổ. Nàng không thể tự bảo vệ mình khỏi bất kỳ điều gì xảy ra bên ngoài những bức tường này. Ta sẽ giúp nàng. Bảo vệ nàng”

Isabel đang chênh vênh bên miệng núi, một thay đổi lớn sẽ biến đổi mọi thứ. Nàng ngược

lên nhìn vào đôi mắt xanh - đôi mắt hứa hẹn về những thứ nàng mơ ước, an toàn cho các cô gái, hỗ trợ cho James và đảm bảo an ninh cho ngôi nhà này...

Anh là một người đàn ông tốt. Nàng tin điều đó.

Nhưng từ bỏ sự ảnh hưởng của nàng đối với ngôi nhà - tin tưởng mọi thứ ở anh - thì không dễ dàng. Nàng nghi ngờ, thì thầm. “Em không biết...”

Nick thở dài. “Ta nghĩ nàng nên rời khỏi đây. Nàng đi càng sớm, bộ sưu tập chết tiệt của nàng càng được định giá nhanh và ta càng mau chóng biến mất khỏi cuộc sống của nàng.”

Anh quay đi, bỏ lại nàng.

Nàng không muốn rời đi.

“Ngài không hiểu. Đây là những cô gái của em.”

Nick tức giận. “Không có gì thay đổi nếu nàng để ta giúp nàng.”

“Em không có gì cả!”

Đó. Lời nói đã bật ra. Và nàng không thể ngăn lại.

“Đây là tất cả những gì em từng có! Tất cả em từng làm! Nếu em cần ngài giúp em giữ mọi việc không thay đổi... Điều gì sẽ đến với em? Em sẽ trở thành gì sau đó?”

“Điều đó không đúng.” Anh tiến về phía nàng, lời nói của anh như thôi miên. Hai tay anh ôm lấy mặt nàng, anh truyền cho nàng hơi ấm và sự an cần. “Ta biết chính xác điều nàng nghĩ đến là cảm giác cô đơn trên thế giới, Isabel.”

Nàng ghét cảm giác cô đơn.

Và nàng đã cô đơn trong suốt một khoảng thời gian rất dài.

Nàng nhắm mắt lại chối bỏ ý nghĩ đó, không muốn anh nhìn thấy nỗi buồn của nàng.

Sự yếu đuối của nàng.

Tuy nhiên, khi anh lên tiếng, nàng không thể ngăn mình nhìn vào ánh mắt quả quyết của anh. “Ta chưa bao giờ gặp bất kỳ ai như nàng - đàn ông hay đàn bà - mạnh mẽ như thế. Dũng cảm như thế. Nàng không đơn độc. Nàng sẽ không bao giờ đơn độc.”

Nàng không biết ai đã di chuyển trước - một trong hai người đã rút ngắn khoảng cách giữa

họ. Khi anh đang hôn nàng, nàng chỉ biết mình hoàn toàn không còn đơn độc.

Chính nàng đã thoát khỏi cảm giác đó.

Một lúc lâu anh vẫn tiếp tục, đôi môi mềm mại của anh vẫn đặt trên môi nàng, nhấn mạnh sự hiện diện của anh, sức mạnh của anh, sự kiểm soát của anh. Nàng đắm chìm trong đó, đến khi sự gần gũi của anh - mùi hương của anh, hơi nóng của anh, kích thích của anh - lấn át nàng và nàng nghĩ sẽ phát điên nếu anh không di chuyển.

Và anh đã làm.

Bàn tay ấm áp của anh hơi nâng khuôn mặt nàng để đôi môi họ chạm nhau dễ hơn và đôi môi anh hôn khắp môi nàng, mong muốn nàng đáp lại anh như vậy. Và nàng đã làm. Anh mang đến cho nàng mọi thứ mà nàng muốn, sự âu yếm, mơn trớn và yêu chiều đôi môi nàng bằng một nụ hôn nồng nhiệt đã cướp đi sự cân bằng của nàng. Cướp đi tất cả giác quan của nàng. Nàng nắm lấy cánh tay anh, thích thú với kích thích và sức mạnh của chúng và chuyển sang thể chủ động, khẽ thở ra trong miệng anh, theo kịp anh hết nhịp này đến nhịp khác, vuốt ve rồi lại mơn man.

Cuối cùng khi anh lùi lại và nhìn thấy ánh mắt say đắm của nàng, môi anh nở một nụ cười ma quái trước khi anh bế nàng lên. Nàng há mồm kinh ngạc vì hành động đó và anh nhanh chóng quấn lấy môi nàng, say sưa hôn trước khi anh nói, âm thanh của anh như một lời hứa kín đáo. “Ta sẽ chỉ cho nàng biết nàng không hề một mình”

Nghe lời nói đó, ngay lập tức nàng xấu hổ... Điều anh nói thật kỳ diệu. “Vâng”, nàng thì thầm, chỉ kịp nói. “Làm ơn.”

Sau đó anh di chuyển, bế nàng đi qua xuyên qua căn phòng, tiến về cuối phòng nơi có đặt một chiếc ghế dài thấp bên dưới cửa sổ hình hoa hồng khổng lồ. Rồi anh ngồi xuống và đặt nàng lên đùi anh, bàn tay anh vuốt ve mái tóc nàng, cố ý gỡ chiếc kẹp ra, làm mái tóc nàng rủ xuống. Nàng nhìn anh chạm vào những sợi tóc màu nâu vàng của nàng, nhắm mắt khi anh vuốt nhẹ chúng bằng những cái vuốt ve mãnh liệt. Nàng ngả người ra sau, chìm đắm trong sự vuốt ve của anh. Cổ nàng lộ ra và với một tiếng rên nhỏ, anh cúi xuống, đặt môi mình lên làn da của nàng, lưỡi anh nhẹ nhàng lướt đi, truyền cho nàng cảm giác sung sướng. Nàng khẽ rên lên vì hàm răng anh chạm vào điểm nhạy cảm trên cổ và vai nàng, môi anh cong lên nở một nụ cười khi nghe thấy âm thanh đó và rồi nhẹ nhàng lướt qua mạch đập của nàng say đắm hôn lên điểm nhạy cảm đến khi nàng nghĩ nàng có thể chết vì cảm giác sung sướng đó.

Nàng ôm lấy anh, khát khao chạm vào anh và hôn anh, bất kỳ nơi nào nàng có thể. Môi nàng chạm vào khóe mắt anh, không nghĩ ngợi, nàng chạm ngón tay vào đó, cảm nhận được một đường sọc mềm mại và gồ ghề. Sự vuốt ve làm anh điên dại và ngay lập tức, bàn tay anh nói lỏng các dây đai buộc áo của nàng, làm lộ nhiều phần da thịt hơn. Anh cúi xuống, đặt những nụ hôn ướt át lên khắp vùng da nàng. Lưỡi anh lướt đi dọc bên trong mép váy, đẩy nó thấp xuống

và lướt đi trên ngực nàng, bầu ngực nàng tràn vào đôi bàn tay chờ đợi anh.

Nàng mở mắt, biết rằng sẽ thấy anh đang nhìn mình - muốn thấy anh đang nhìn nàng. Isabel cảm nhận được một tia chớp lóe sáng, không thể chế ngự được, trong bầu trời phía sau anh, họ nhìn nhau trong một ánh sáng trắng chớp lòa. Nick lướt nhẹ một ngón tay lên ngực nàng, xoay tròn một, hai lần với sự tôn kính. Nàng thở hổn hển và anh ngược lên nhìn, đôi mắt màu xanh biếc của anh lấp lánh.

“Quá đẹp”, anh nói, lại xoay tròn nhũ hoa của nàng hết lần này đến lần khác, quan sát phản ứng của nàng khi chúng se lại và nhức nhối. “Quá quyến rũ, quá lôi cuốn.” Anh ngược lên nhìn nàng. “Nàng ở đây, Isabel. Và ta cũng thế.”

Nàng không một mình.

Nàng nhìn thấy khao khát trong mắt anh và ánh mắt đó truyền đến nàng một đợt sóng thích thú. Anh muốn nàng. Nàng không biết lời nói đó phát ra từ đâu khi nàng nói, “Hãy chạm vào em”.

Nàng cảm nhận ánh mắt ngạc nhiên của anh, nhanh chóng được thay thế bởi điều gì đó mờ mịt và mãnh liệt hơn. “Rất hân hạnh.” Và anh chạm môi mình vào ngực nàng, nhẹ nhàng hôn lên đó, dùng môi, răng và lưỡi của mình để đùa nghịch với nhũ hoa của nàng đến khi nàng rên lên và siết chặt mái tóc của anh, cố gắng nắm lấy cái gì đó ổn định trong hoàn cảnh hiện tại của nàng.

Nàng quần quai, chính nàng không thể ngăn mình tựa sát vào anh hơn, anh ngẩng đầu, tay nàng vuốt ve làm anh rên lên thích thú trong khi anh vẫn hôn lên nhũ hoa căng phồng của nàng. Với kiến thức giới tính hạn hẹp, nàng biết mình đang quá phóng túng, nàng cọ vào người anh lần nữa, một cách cố tình và anh nhấc môi lên, nhìn nàng. Đặt một tay ra phía sau đầu nàng, anh thăm thì, “Khoan đã...” và rồi hôn nàng cháy bỏng khi anh bế nàng lên và dạng hai chân nàng ra, kéo nàng gần hơn. “Điều đó tốt hơn, nàng không nghĩ thế sao?”

Nàng kiểm tra lại vị trí của mình, tiếp tục cọ xát vào anh, lần này váy nàng đã quện lại với nhau. Khi anh rên lên vì sự chuyển động đó, nàng nói, “Ôi, vâng. Tốt hơn rất nhiều”.

Anh cười trước những lời của nàng, âm thanh ấy chạm đáy lòng nàng với một sự thích thú dữ dội. “Hãy xem những gì khác tốt hơn với vị trí này, nàng Voluptas của ta?”

Nàng mỉm cười e thẹn. “Vâng, làm ơn.”

“Tốt lắm, vì nàng đã yêu cầu một cách rất lịch sự...” Anh đặt môi mình lên một bầu ngực của nàng và Isabel kêu tên anh, âm thanh vang lên khắp phòng. Nàng di chuyển đúng lúc để Nick hôn nàng dễ dàng hơn, trong khi các ngón tay khác của anh đùa nghịch với bầu ngực kia của nàng, tạo ra những đợt sóng khoái lạc sắc bén.

Bàn tay anh vuốt ve chân nàng, ấn mạnh nàng vào người anh, hướng dẫn nàng di chuyển, lướt nhẹ trên chiếc quần lạnh và kéo lỏng những lớp dây để tiếp cận nơi mà chưa từng biết tới - nhưng giờ đã rõ và không nghi ngờ - nàng cũng muốn anh. Với một bàn tay, anh vuốt ve nàng, môi anh mỉm cười với một lời hứa tinh quái, trong căn phòng chỉ vang lên hơi thở của họ và tiếng mưa đập vào cửa sổ.

Anh hôn nàng lần nữa, thu hút sự chú ý của nàng, làm nàng quên đi mọi thứ, trong khi bàn tay anh, môi anh, cơ thể anh ở bên dưới nàng. Nàng luồn tay qua mái tóc mềm mại và dày dặn của anh cùng với tiếng rên sâu lắng hài lòng của anh. Nàng lùi lại, hơi thở yếu ớt, không biết chính xác cái cảm giác anh đang mang đến cho nàng. “Nick..”, tiếng gọi tên anh vang lên hòa trộn giữa sự đam mê và ngượng ngùng.

“Ừ, thật đẹp... ta ở đây.” Bây giờ miệng anh ghé sát bên tai nàng, hàm răng anh đang đùa nghịch xung quanh vành tai nàng và phân tán ý nghĩ của nàng. Nàng thở hắt ra vì cảm giác lưỡi anh chạm vào làn da nhạy cảm của nàng. Bàn tay anh vẫn áp vào người nàng. Nàng lại di chuyển, nhưng anh không mang đến cho nàng điều nàng muốn. “Isabel”, tiếng gọi tên nàng là một lời hứa thầm kín. “Nàng muốn gì?”

Isabel mở mắt và quay mặt lại đối diện với Nick, nhìn vào ánh mắt xanh lấp lánh của anh - đôi mắt rực rỡ làm nàng lo sợ - “Em muốn...”. Nàng lắc đầu. “Em cần...”

“Hãy để ta...” Một ngón tay của anh rẽ những lọn xoắn bảo vệ nàng, tách những nếp gấp ra và ấn vào nơi nữ tính nóng bỏng. “Đó có phải điều nàng cần?”

Nàng nhắm mắt cảm nhận sự vuốt ve mềm mại này và rên lên thích thú.

“Mmm... Ta nghĩ đó chính xác là điều nàng cần...”, anh bắt đầu xoay tròn trong nếp gấp bí mật của nàng, lời anh nói vang lên bên tai nàng, một âm thanh mềm mại đầy tội lỗi.

“Đã bao giờ nàng tự chạm vào mình ở đây chưa, Isabel?”

Nàng cắn chặt môi. Lắc đầu.

“Ôi, nhưng nàng nên... thật mềm mại... thật ẩm ướt... ham muốn...” Anh mơn trớn nàng, mang đến cho nàng chính xác điều nàng muốn, một ngón tay luồn sâu vào trong cùng lúc ngón cái xoay tròn xung quanh trung tâm dục vọng của nàng. Nàng thét lên vì cảm giác đó và âm thanh của anh càng mờ ám hơn, khàn đi vì khao khát của chính mình. “Nàng đang tách ra ở đây. Nàng cảm thấy thế nào, tình yêu?”

Nàng gật đầu, đôi mắt nhắm chặt khi anh đẩy nàng gần hơn và gần hơn đến một điều gì đó nàng vô cùng muốn nhưng không thể gọi tên. Ngón cái của anh di chuyển nhanh hơn và chắc chắn hơn và nàng ấn mạnh vào người anh, quên đi mọi thứ trừ âm thanh của anh, cảm giác của

đôi tay anh trong nơi bí mật nhất của nàng. “Hãy cảm nhận nó, Isabel. Hãy cảm nhận sự đam mê của nàng. Ta ở đây cùng nàng.”

Nàng căng lên khi nó xông thẳng vào nàng và anh hôn nàng với một nụ hôn mãnh liệt có thể cướp đi linh hồn nàng. Anh đưa thêm một ngón tay thứ hai vào trong nàng, đẩy mạnh, hòa với nhịp hông của nàng, với nhu cầu thầm lặng của nàng đối với mọi thứ anh có thể mang đến. Anh ép mạnh lên tâm điểm của nàng, nơi mà nàng cảm thấy đau đớn nhất... nơi mà nàng cần anh nhất. Anh lùi lại, nhìn vào đôi mắt mê đắm của nàng.

Nàng tuyệt vọng thét lên tên anh.

“Tiếp tục nào, người đẹp. Ta có nàng.”

Và bởi vì anh đã có nàng, nàng đã tan chảy, nổ tung trong vòng tay anh, quần quai tựa sát vào anh, thậm chí yêu cầu nhiều hơn điều anh mang lại cho nàng, điều nàng muốn. Và khi lần cuối anh rút ra, siết chặt nàng lần cuối, khiến nàng thét lên những âm thanh thích thú cuối cùng, anh ôm nàng trong vòng tay mạnh mẽ của anh cho đến khi nàng hồi phục.

Chậm rãi, anh bắt đầu sửa lại trang phục của nàng, nàng cho phép anh buộc lại những sợi dây của chiếc quần dài, nâng nàng lên để sửa lại chiếc váy hầu như đã bị nhăn nheo của nàng để trả lại vẻ bình thường, khéo léo buộc lại chiếc áo lót bên trong của nàng. Khi anh làm, anh đặt nàng lên ngực anh, vuốt ve lưng, chân và cánh tay nàng một cách nhẹ nhàng.

Đây là cái cảm giác được gọi là không cô đơn.

Sau đó, anh siết chặt tay xung quanh nàng và dịu dàng hôn lên thái dương nàng. “Ta nghĩ tốt hơn chúng ta nên tỉnh dậy trước khi ai đó tìm ra chúng ta.”

Lời anh nói đã đánh thức nàng khỏi trạng thái mê mẩn, đưa nàng quay lại thực tế. Nàng đứng thẳng dậy, thoát khỏi vòng tay anh và gần như nháy ra khỏi lòng anh. Ngay lập tức nàng đặt tay và đầu gối xuống, cầm lấy cặp tóc mà anh đã tháo ra.

Anh đứng lên, nhìn nàng giây lát trước khi nói. “Isabel. Điều đó hoàn toàn đúng.”

Nàng đứng dậy, ngược nhìn anh. “Điều đó hoàn toàn không tốt, thưa ngài.”

Anh thở dài. “Chúng ta lại bắt đầu quay lại với thưa ngài sao? Thật thế sao?”

Isabel quay đi nhặt mấy chiếc kẹp tóc. Khi nhặt được chiếc cuối cùng, Isabel tiến đến bức tượng gần đó đặt chúng xuống và sửa lại mái tóc của nàng quay trở lại tình trạng đoan trang như trước.

Với giọng điệu giận dữ, nàng nói lớn vang lên khắp phòng. “Em không nên... *ngài* không nên!”

“Ừ, được rồi. Ta sẽ không xin lỗi vì điều đó.”

Isabel quay sang Nick. “Điều đó không lịch sự chút nào.”

Nick đáp lại ánh mắt của nàng với cái nhìn nóng bỏng. “Tuy nhiên, Isabel... Ta rất thích điều đó. Và ta nghĩ nàng cũng thế.”

Nàng đỏ mặt.

Một bên lông mày anh nhếch lên. “Ta biết ta không sai.”

Ánh mắt nàng nheo lại, tự nhiên sự phản bác của nàng không có mấy sức mạnh khi tay nàng đang cố gắng chỉnh lại mái tóc của mình. “Ngài là một người đàn ông bướng bỉnh.”

“Nàng có thể chấp nhận điều đó mà, Isabel.”

Nàng quay lưng lại phía anh và khẽ nói, “Không. Em không thể”.

Rồi anh cười, dựa lưng vào ghế. “Nàng đã làm thế người đẹp à.”

Nàng quay lại. “Ngài không được gọi em như thế”

Thậm chí khi em thích nó.

Rất thích.

“Tại sao không?”

Nàng hạ thấp giọng đến mức thì thầm. “Ngài hoàn toàn biết tại sao không nên mà.”

“Hãy nói với ta chính nàng cũng thích điều đó và ta sẽ dừng lại.”

“Không.”

Anh kéo thẳng ống tay áo của chiếc áo khoác của anh xuống. “Tùy nàng. Ta khá thích gọi nàng là người đẹp. Vì nàng chính là như thế.”

“Được rồi. Em thích.”

Ánh mắt anh lóe lên sự tinh quái. “Ta biết mà.”

Isabel phải quay người lại giấu đi nụ cười của mình trước sự kiêu căng của Nick.

Quý ngài thân mến. Nàng đã làm gì để bản thân vướng vào chuyện thế này?

Nàng liếc nhìn anh qua vai. “Đây là một cuộc nói chuyện hoàn toàn không thích hợp. Em phải kết thúc nó.”

Anh bật cười khi nghe thấy giọng nói cấp bách của nàng. “Isabel, ta chắc nàng sẽ đồng ý đã khá muộn để thể hiện sự kiêu ngạo như thế.”

Nàng đỏ mặt. “Ngài thật quá đáng!”

Anh dịu dàng nhìn nàng. “Ta đảm bảo, người yêu à. Ta không làm gì quá đáng.”

Nàng không hoàn toàn hiểu câu nói đó, nhưng giọng điệu của anh đủ để nàng hiểu đại khái ý anh nói. Má nàng đỏ bừng. “Em phải đi.”

“Không!” Anh gọi phía sau nàng, cuối cùng anh đứng lên. “Đừng đi. Hãy ở lại. Ta sẽ cố gắng trở thành một quý ông hoàn hảo.”

Một bên chân mày của Isabel nhướng lên bắt chước lại cái nhìn anh thường dành cho nàng. “Em sẽ tin sau khi điều đó xảy ra, thưa ngài.”

Anh lại cười. “Một cú đáp trả rất tuyệt, thưa quý cô.” Nàng không thể ngăn mình bật cười với anh và khi tiếng cười biến mất dần, cả hai rơi vào im lặng. Nick nói trước. “Tại sao ta chưa bao giờ nghe về nàng?”

“Thưa ngài?” Đôi lông mày của Isabel nhăn lại vì bối rối trước câu hỏi.

“Ta không quen cha nàng nhưng nàng là con gái của bá tước Reddich, người đã gây nhiều tai tiếng khắp London. Tại sao ta chưa bao giờ nghe gì về nàng?”

Cảm ơn Chúa vì ngài chưa bao giờ biết đến em.

Isabel nuốt khan, do dự. “Mẹ của em không muốn em đến London - nghĩ lại, có thể bởi vì bà không muốn em biết sự thật về cha em. Hoặc giả bà không muốn tự mình chứng kiến nó.” Nàng cảm nhận được sự thấu hiểu của anh qua ánh mắt anh nhìn nàng. Anh cũng có một câu chuyện tương tự. Nhận thức đó như thôi thúc nàng tiết lộ thêm. “Mẹ của em kể về cha em - như thể ông ấy là một người phi thường. Các câu chuyện mà bà kể giờ đây em biết đều là hư cấu - các ký ức đẹp đã bị xóa sạch bởi những vết nhơ mà ông gây ra, một lần nữa trở thành thứ gì đó mạnh mẽ hơn, ấn tượng hơn bất kỳ câu chuyện có thật nào khác.

“Nhưng em đã tin bà ấy. Và như em đã tin vào ông ấy. Những ký ức ban đầu về ông đối với em rất huyền diệu và chân thật, bởi vì em đã thấy họ cười với nhau, yêu nhau... nhưng đến giờ em vẫn không chắc điều đó là thật.”

Nick gật đầu và nàng không thể làm gì hơn trừ việc tiếp tục.

“Tuy nhiên ngài hỏi về London”, nàng nhắc lại.

“Đúng vậy. Mẹ của nàng không muốn nàng đi - nhưng nàng phải có một mùa hội ra mắt.”

Nàng cố gắng chống chọi lại những ký ức đó. Dĩ nhiên nàng đã hứa một điều vào cái chuyến đi trở về nhà định mệnh đó, khi cha nàng nói ra mục đích sử dụng con gái đó lấy tiền. Mắt nàng lóe lên sự bối rối. Nàng không thể kể chuyện đó cho anh. Nàng không muốn anh nghĩ nàng rẻ tiền như vậy. Thay vào đó, nàng lắc đầu. “Không, em không có mùa hội nào.”

Ánh mắt anh nheo lại nhìn nàng và nàng nhận ra sự không tin tưởng ở đó. Nàng muốn anh không đưa thêm bất kỳ câu hỏi nào.

“Nàng không muốn có được vị trí xứng đáng của mình trong xã hội sao?”

Một bên khóe miệng Isabel hé mở nụ cười chế giễu. “Hãy nói cho em biết, Quý ngài Nicholas, họ có nhắc đến con gái của ngài Wastrearl tại Almack không?”

Mắt anh đen lại. “Almack.”

“Được coi là một người mà hầu hết mọi người muốn tránh nhắc đến.”

Anh lắc đầu. “Không hề. Gia đình ta không có phần trong mấy vụ tai tiếng, Isabel à. Thực ra, em gái ta đã bị từ chối bước vào Almack.”

Mắt nàng mở lớn. “Ngài đùa à.”

“Hoàn toàn không.”

“Nhưng cô ấy là em gái của Hầu tước Ralston!”

“Nửa dòng máu”, Nick châm chọc. “Nhưng chỉ vài tháng trước, anh trai của ta mới được chào đón trong xã hội nhờ vài sự cưỡng ép. Anh ấy không phải là người có quá khứ sạch sẽ nhất.”

“Chuyện gì đã thay đổi?”

“Anh ấy cưới một người phụ nữ danh giá và sự kết hợp đó tạo ra những gia đình quyền lực nhất.”

“Một chiến lược tuyệt vời.”

Nick cười. “Điều đó sẽ xảy ra nếu Gabriel vạch kế hoạch để chiến thắng cô ấy. Anh ấy đã không làm thế. Thay vào đó, anh ấy đã yêu. Khá tình cờ.”

Trán nàng nhăn lại. “Một chuyện như thế có thể xảy ra sao?”

“Dường như thế. Họ đã cảm mến nhau.”

Isabel lờ đi cảm giác ghen tỵ với câu chuyện kể của anh - không thể hiểu được. “Thật là đẹp.”

Anh cười. “Theo ta, có hay không có Almack, nàng đều có thể xuất hiện. Nàng vẫn có thể có được vị trí của mình ở đó.”

Isabel cân nhắc lời anh nói. Đã từ rất lâu rồi - nhiều năm - kể từ khi nàng nghĩ về những cạm bẫy của xã hội. Nàng cũng không biết bắt đầu từ đâu và ý tưởng phải học hỏi cả đồng luật lệ và quy củ xã hội thượng lưu đủ để làm nàng hoảng sợ.

Không. London không dành cho nàng.

“Tôi nghĩ nàng có rất nhiều những kỹ năng mà các cô gái quý tộc cần có.”

Anh nghiêng đầu, trong mắt anh xuất hiện một câu hỏi.

Nàng khẽ thở dài trước khi quay đi. Nàng lướt bàn tay dọc cái bệ gần đó và thú nhận, “Em không biết làm thế nào để trở thành một quý cô trong xã hội: Em biết cách nói chuyện của em hoàn toàn sai, em chắc chắn sẽ gây rắc rối cho bản thân mình và tất cả mọi người xung quanh trong lần ra mắt đầu tiên, em là một thợ may khá, nhưng không biết gì về thêu thùa, em không biết gì về thời trang và em không biết khiêu vũ”. Nàng cau mày khi thú nhận những điều đó. Chắc chắn anh sẽ không thấy chúng có hơi nói quá.

Không phải là nàng quan tâm liệu anh thấy nàng nói quá hay không.

Nói dối.

Isabel lờ đi âm thanh nhỏ bé vang lên trong đầu nàng.

“Nàng không biết khiêu vũ sao?”

Dĩ nhiên anh sẽ bám vào điều đó. “Không hẳn.”

“Được rồi, không khó để sửa được việc đó.”

Nàng mỉm cười, “Thưa ngài, nếu như ngài không biết, ở vùng phương bắc xa xôi này không có mấy người biết khiêu vũ đâu .

“Chẳng phải nàng rất may mắn khi có ta ở đây sao? Ta rất muốn dạy nàng nhảy.”

Nàng xoay đầu nhìn anh đầy hoài nghi. “Xin lỗi ngài có thể nhắc lại được không ?”

“Ta nghĩ chúng ta nên bắt đầu vào tối nay. Trong nhà có phòng khiêu vũ phải không nào?”

“Vâng.” Chắc chắn là anh không nghiêm túc.

“Tuyệt. Vậy sau bữa ăn tối được không?”

Nàng chớp mắt. “Sau bữa ăn tối sao?”

“Ta sẽ coi điều đó như một lời đồng ý”

“Em...”

“Hay là nàng đang sợ?”

Ừm, bây giờ anh còn biết cả thách thức cơ đấy.

Isabel hắng giọng. “Dĩ nhiên không.”

Anh cười. “Ta cũng không nghĩ vậy. Nếu bây giờ nàng không làm ta phân tâm thêm nữa, ta sẽ gặp nàng vào bữa tối.”

“Em - tất nhiên rồi.” Trong trạng thái mù mờ, nàng đi qua các bức tượng tiến về phía cánh cửa.

Tiếng gọi tên nàng vang lên qua môi anh như một lời hứa tình quái, thậm chí từ một khoảng cách khá xa. Nàng quay lại, đột nhiên nín thở. “Vâng?”

“Chỉ trong tối nay... chúng ta sẽ vờ như nàng không phải đang chịu tang, được không?”

Câu nói đó làm nàng hồi hộp và ngay lập tức nàng hiểu nếu đồng ý với yêu cầu của anh, điều đó sẽ thay đổi mọi thứ.

Isabel thở sâu, bắn khoả về câu trả lời trong một lúc lâu. Không có vấn đề gì, nàng tự nhủ,

nàng cũng không thể cưỡng lại người đàn ông này và sự quyến rũ của anh. Anh là sự cám dỗ cuối cùng. Và nàng muốn nhượng bộ.

Nàng hít thở sâu.

“Đó là một ý kiến hay”

Chương 13

Nick chỉ vừa kịp mặc chiếc áo sơ mi anh chuẩn bị cho bữa tối trước khi tiếng gõ cửa phòng vang lên. Anh giật mình vì âm thanh đó, tức thì anh cảm thấy bấn loạn, nên không thềm đáp lời.

Nếu anh thành thật với bản thân, anh sẽ thừa nhận mình đã bấn loạn suốt từ buổi chiều với Isabel... và anh đang rất háo hức chờ đón buổi tối.

Nhưng, anh không mấy thích thú với việc trung thực với chính mình.

Tiếng gõ cửa thứ hai vang lên và vừa đúng lúc anh quay sang thấy James đang ló đầu qua cánh cửa.

“Em biết anh sẽ tham gia bữa tối với chúng em mà.”

Nick nhếch một bên lông mày trả lời. “Đúng vậy, anh đã sẵn sàng.”

James gật đầu một cách trang nghiêm. “Tốt.”

James vẫn đứng tại chỗ, một nửa bên trong, một nửa bên ngoài căn phòng. Thay vào đó James chăm chú quan sát khi Nick quay sang gương và đưa lược lên để chải mái tóc dày của anh. Không ai nói chuyện, rồi cuối cùng Nick lên tiếng, “Em có thể vào đây được không, Bá tước Reddich?”.

Lời nói đó đã giải phóng James và cậu bé chạy nhanh vào phòng, đóng chặt cửa lại. “Em rất hân hạnh.”

Nick giấu nụ cười, anh nhìn vị khách của mình qua gương sau khi vệ sinh xong. Anh điều chỉnh lại ống tay áo quá ngắn của chiếc áo sơ mi bằng vải lanh anh đã mặc trước khi anh vượt thẳng nó dọc thân mình. Anh lấy chiếc cà vạt trên chiếc ghế bên cạnh, anh nói, “Em muốn gì

hử?”.

James lắc đầu, những động tác khỏe khoắn của bàn tay Nick làm James ngẩn ra khi anh bắt đầu những động tác phức tạp mà kết quả là nút cà vạt được thắt tinh vi. “Làm thế nào anh biết thắt cà vạt thế?”

Nick dừng lại. “Anh biết thắt từ lâu rồi.”

James rón rén tiến tới gần hơn, đứng sững lại, “Nhưng... anh đã học như thế nào?”.

Nick nghĩ trong giây lát. “Anh nhớ là người hầu của anh đã dạy anh.”

“Ồ.” James im lặng suy nghĩ về câu trả lời. “Em sẽ phải học cách thắt trước khi em đi học, em nghĩ thế.”

Nick quay lại. “Em có muốn anh dạy em không?”

Đôi mắt của James sáng quắc lên. “Anh sẽ không phiền chứ?”

“Hoàn toàn không.” Nick tháo chiếc cà vạt rồi đặt lên cổ James. Quay người James hướng vào gương soi, anh vòng qua James và bắt đầu thắt lại chiếc cà vạt.

James rướn người vào gương, ngắm nghía chiếc cà vạt trong khi Nick mặc nốt trang phục còn lại cho bữa tối. “Trông nó thật đẹp.”

Có điều gì đó trong giọng nói hãnh diện của James đã làm Nick nhớ lại những ký ức xưa. Trong khi anh không thể nhớ anh đã học cách thắt cà vạt như thế nào, thì anh lại nhớ đến khát khao cháy bỏng về sự mong muốn được chấp thuận và được công nhận như một người đàn ông.

Khi Nick bằng tuổi của James, mẹ của anh đã rời bỏ họ - bỏ trốn vào nửa đêm và mang theo một chút quần áo, bỏ lại phía sau hai đứa con sinh đôi và một người chồng bất hạnh. Vào những tuần tiếp theo, cha của anh cũng biến mất, rời bỏ Nick và Gabriel để mặc bọn họ tự lo liệu - để tự sống sót trong hoàn cảnh mất cả cha lẫn mẹ. Họ được gửi đến trường học trong vòng một tháng, nhờ có sự can thiệp của một người họ hàng biết về việc mẹ họ đã bỏ đi.

Trong năm đầu tiên Nick miệt mài chăm chỉ học hành - khát khao gây ấn tượng với cha anh, tự mình thuyết phục mình khi anh và Gabriel quav về nhà vào kỳ nghỉ hè, với những danh hiệu cao nhất ở trường, bằng cách đó anh nghĩ có thể thuyết phục cha mình rằng có những đứa con trai là đủ rồi.

Nhưng anh nhanh chóng nhận ra không thể xoa dịu nỗi đau và tội lỗi vì đã mất đi hầu tước phu nhân của ông. Nhưng nhìn cậu Bá tước Reddich nhỏ tuổi, anh nhớ về những điều anh đã cố

gắng. Và tin rằng James có thể thành công.

Và anh muốn mang đến cho cậu bé này điều anh chưa bao giờ có.

“Đúng vậy. Em sẽ phải thực hành nhiều để nó được hoàn hảo, nhưng không mất thời gian lắm đâu.” Nick cài khuy áo ghi lê và thấy đôi mắt cậu bé sáng lên thích thú khi anh tháo cà vạt và thực hành qua gương lần nữa. James định mở miệng nói gì đó, nhưng lại thôi, cố gắng hình dung lại các động tác vừa học được, Nick cười và đứng lên giúp đỡ cậu. Khi chiếc cà vạt được thắt xong, James nhìn anh cười toe toét.

Ai có thể ngờ rằng ở đây, ở vùng nông thôn hoang vắng như Yorkshire, anh lại cảm thấy vui khi làm cho một đứa trẻ nhà Townsend nở nụ cười chứ?

Tất nhiên không có gì trẻ con về người lớn hơn ở Townsend.

Khi James gỡ chiếc cà vạt mà Nick vừa làm rồi loay hoay cố gắng thắt lại, Nick tự cho phép mình nghĩ đến Isabel. Trong một khắc, nàng đẩy anh ra, nói với anh rằng nàng muốn anh rời khỏi ngôi nhà này và cuộc sống của nàng và tiếp đó nàng lại thú nhận với anh về quá khứ và các bí mật của nàng và lao vào vòng tay của anh, ngọt ngào, gợi tình và quyến rũ.

Anh chưa bao giờ gặp một phụ nữ như nàng.

Cái cách nàng bộc lộ bản thân, kể về sự ruồng rẫy của cha nàng, sự u buồn của mẹ nàng, lời hứa của bản thân nàng cố gắng chăm lo cho ngôi nhà nhỏ bé của nàng, quản lý điền trang Townsend Park mặc dù ông chủ của nó không còn - Nick hoàn toàn bị hấp dẫn bởi cô gái bí ẩn này.

“Vòng thêm một lần nữa”, anh chỉ James khi với tay lấy áo khoác.

James cẩn thận làm theo sự hướng dẫn của anh. “Em đang nghĩ.”

“Sao?”

“Em nghĩ anh nên lấy Isabel.”

Nick sửng lại, cánh tay của anh vẫn đang ở lưng chừng khi anh nhìn về mặt nghiêm túc của James. “Em có thể nhắc lại được không?”

“Điều đó rõ ràng là rất hợp lý mà.”

“Thật sao?” Trong tất cả nhiều điều James đã nói, đây là điều Nick không mong chờ.

James gật đầu. “Đúng vậy. Isabel sẽ là một người vợ tuyệt vời. Em sẽ nói cho anh tại sao

nhé?

“Chắc chắn rồi”

Cậu bé hít thở sâu, như thể đang thực hành những câu nói này vậy. “Chị ấy giỏi quản lý một ngôi nhà. Chị ấy làm điều đó tốt hơn bất kỳ ai. Và chị ấy có thể cưới ngựa như một chàng trai. Có lẽ khi mưa tạnh anh sẽ tự mình chứng kiến.”

“Anh rất mong chờ điều đó”, Nick ngạc nhiên trước những tiết lộ trong câu nói của James.

“Chị ấy cũng giỏi trong trò chơi suy đoán.”

“Một tiêu chuẩn của một người vợ mà hầu hết người đàn ông nào cũng tìm kiếm.”

“Cũng có nhiều điều khác.” James nghiêng đầu. “Chị ấy không xấu.”

Môi Nick cong lên cảm thấy buồn cười. “Không, cô ấy không xấu. Nhưng anh nghĩ em không nên nói về chị em theo cách này.”

“Em thì không. Nhưng có lẽ anh có thể nói. Các cô gái thích lời khen.”

“Ở tuổi này mà em học được như vậy, thì em sẽ rất giỏi khi đến tuổi tiếp xúc với phái đẹp.” Nick nói. “Anh sẽ rất vui khi nói với cô ấy rằng cô ấy không xấu.”

Anh ngẩng mình trong gương, nhìn thấy người bạn trẻ tuổi đang chăm chú nhìn mình đeo chiếc cà vạt đã bị nhàu.

“Em nghĩ anh sẽ làm một người chồng tốt.”

Nick nhìn James, quyết định nói thật. “Anh không chắc.”

Đôi lông mày của James nhăn lại. “Tại sao không?”

Nick không nói. Anh nói với cậu bé điều đó thì có ý nghĩa gì?

“Có phải vì anh không có tước vị không?”

“Không. Dù sao anh không nghĩ tước vị có thể tạo nên một người chồng tốt.”

“Cả em cũng không. Cha của em không phải là một người chồng tốt.”

Nick gật đầu. “Anh rất tiếc khi nghe điều đó.”

James nhún vai. “Em chưa bao giờ gặp ông ấy.”

“Em có ước được gặp được ông ấy không?”

Cậu ta nghĩ một lúc. “Thỉnh thoảng.”

Nick hít thở sâu khi nghe lời thú nhận thật thà đó. Anh biết chuyện gì xảy ra với một cậu bé mười tuổi khi không có ai hướng dẫn, giúp đỡ hoặc cho lời khuyên. Và anh hiểu được sự hỗn loạn mà James cảm thấy về người đàn ông họ gọi là cha đã chết mà chẳng biết gì nhiều hơn ngoài sự bí ẩn. “Em sẽ nói gì nếu em có thể gặp ông ấy bây giờ?”

Ngay lập tức James lắc đầu. “Em không thể gặp ông ấy được. Ông ấy đã chết.”

“Đó không phải là vấn đề. Em sẽ nói gì?”

James chăm chú nhìn chiếc cửa sổ gần đó một lúc lâu trước khi quay sang nhìn Nick. “Em sẽ nói với ông ấy rằng em đã lên kế hoạch trở thành một Bá tước tốt hơn ông ấy.”

Nick gật đầu khoan thai. “Anh nghĩ nói hay lắm.”

James im lặng trong giây lát, cân nhắc trước khi nói thêm, “Em cũng sẽ hỏi ông ấy tại sao ông ấy không muốn có chúng em”.

Nick không thích cái cảm giác siết chặt trong ngực anh khi nghe James nói, nó quá giống. Có phải chính anh đã từng hỏi điều như vậy trong nhiều năm sau khi mẹ của anh rời bỏ họ? “Anh không nghĩ ông ấy không muốn có em đâu.”

Đôi mắt to màu nâu của James trong suốt và quả quyết. “Nhưng anh không biết mà.”

“Không. Anh không biết.” Nick cảm thấy tầm quan trọng trong câu hỏi mà cậu bé đã đặt ra. “Nhưng anh có thể nói rằng nếu anh ở vị trí của ông ấy, anh hoàn toàn muốn có em.”

“Vậy còn Isabel?”

“Và cả Isabel nữa.” Anh khá bất ngờ khi nói ra điều đó quá dễ dàng và anh quay đi chải tóc lần nữa.

James dõi theo các động tác của anh. “Vậy anh sẽ cân nhắc việc lấy chị ấy chứ?”

Một nụ cười ma quái hiện trên môi Nick. Rõ ràng cậu Bá tước nhỏ tuổi này đã học được tính kiên trì từ người chị. Anh đặt lược xuống và quay lại. Anh chưa nhìn thấy bất kỳ ai có ánh mắt chứa đầy sự hy vọng như James trong lúc này, như thể lời đề nghị đối với Nick là tất cả mà cậu bé có thể làm được.

Điều mà James không biết là Isabel không muốn liên quan gì với Nick khi nàng biết sự thật về anh.

Anh cảm thấy nhức nhối với suy nghĩ đó. “Anh nghĩ rằng Isabel không thích chúng ta thương lượng về việc hôn nhân của cô ấy mà không có mặt cô ấy đâu.”

“Em là một Bá tước, anh biết mà. Đây là một vấn đề hệ trọng của đàn ông.”

Nick bật cười. “Và với tư cách là một người đàn ông có một người chị gái bướng bỉnh như em, anh cho là em sẽ không bao giờ nói lại điều này nữa nếu em còn muốn sống.”

James thở dài. “Tốt thôi, nếu điều đó là vấn đề, thì em chọn anh cho chị ấy.”

“Anh hãnh diện vì sự ủng hộ của em.” Nick nhếch một bên lông mày. “Có phải đã từng có người đàn ông nào khác?” Anh không nên đặt câu hỏi như vậy.

James gật đầu. “Thỉnh thoảng có những người đàn ông đến đây để đón chị ấy.”

Cằm của Nick lập tức chùng xuống. “Để đón cô ấy?”

James gật đầu. “Hầu hết, họ đến vì họ thắng được chị ấy.”

“Họ thắng cô ấy sao? Giống họ đã chiếm được trái tim của cô ấy vậy phải không?”

Anh không thích ý tưởng đó.

Cậu bé lắc đầu. “Không. Họ thắng chị ấy trong một cuộc cá cược.”

Ánh mắt Nick lóe lên sự tức giận. Chắc chắn rằng anh không hiểu điều đó một cách chính xác. “Họ thắng cô ấy trong một cuộc cá cược với ai cơ?”

James nhún vai. “Với cha của chúng em, em nghĩ vậy.”

Nick nghiêng rằng. Việc ngài Bá tước Reddich đòi trước đã đánh cược ngay cả con gái duy nhất của ông - đánh cược Isabel - điều đó vô cùng quá đáng. Nick muốn đánh đấm vào cái gì đó. Ngay lập tức. Anh siết chặt nắm tay, tưởng tượng đến sự sung sướng khi anh có thể nện nắm đấm này vào mặt của một tên quý tộc đom đóm đáng đã tham gia vào cuộc cá cược đó. Và cả ngài quý tộc đã chết, người đã đề nghị việc đó.

Anh muốn hỏi thêm, muốn nhìn rõ hơn cái thế giới điên cuồng mà Isabel và James đã lớn lên, nhưng anh không thể. Anh ép mình phải thả lỏng cơ bắp để có thể tỉnh táo đối mặt với thông tin tiết lộ của James. Đây không phải là nơi để anh hỏi về điều này. Ít nhất không phải

bây giờ.

Ngay bây giờ, anh sẽ đi ăn tối.

Và sau đó anh sẽ dạy Isabel nhảy.

Isabel vừa định đi lên gác để tìm James và Nick thì nàng nghe thấy họ đang đi xuống cầu thang ngay bên ngoài phòng ăn. Mạch đập của nàng đập nhanh hơn khi nghe thấy giọng nói khan ồm của Nick trong hành lang. Mặc dù rất căng thẳng, nàng không thể nhận thấy anh nói gì, nhưng giọng nói trầm ồm của anh đủ làm nàng bồn chồn.

Nàng vượt thẳng chiếc váy, lập tức lo lắng về diện mạo của mình - đã rất lâu rồi từ khi nàng có lý do để mặc một chiếc váy dạ hội buổi tối và cái váy này được nàng lôi ra từ tận đáy tủ quần áo và đã lo lắng suốt buổi chiều đó vì sự lỗi thời của nó. Chắc chắn rằng, những người phụ nữ mà anh thường xuyên tiếp xúc ở London đều là những người rất sành điệu. Ất hẳn họ rất đẹp và sẽ không bao giờ mơ đến việc được nhìn thấy khi đang mặc một bộ váy đã cách đó hơn một tháng, huống hồ đã bị bỏ quên vài năm.

Nàng cau mày khi Nick và James cùng cười trong hành lang bên ngoài. Nàng không nên đồng ý yêu cầu ngớ ngẩn của anh, nàng thấy mình hết một kẻ khờ dại.

Và rồi anh bước vào.

Mà không có cà vạt.

Cổ áo của anh được phanh ra, làm lộ phần da thịt bị rám nắng, được bao quanh bởi chiếc áo lạnh trắng và chiếc áo khoác màu xanh đậm mà anh đã mặc khi đến hôm trước. Khi anh và James bước vào phòng ăn tối, ngay lập tức Isabel bị thu hút vào vùng tam giác như trên người trên ngực anh và điều đó làm nàng mất vài giây để hồi phục.

Khi nàng chú ý đến khuôn mặt anh, nàng nhận ra anh đang chăm chú nhìn nàng, mắt anh nhìn khắp vạt áo trên của chiếc váy, chăm chú vào nơi mà mép cổ áo ôm sát lấy khuôn ngực nàng trước khi di chuyển đáp lại ánh mắt nàng. Nàng nhận ra sự ngưỡng mộ nam tính ở đó và, đỏ mặt, nàng chuyển hướng chú ý sang em trai nàng.

Chỉ để khám phá ra cậu nhóc đang mặc một bộ quần áo không thích hợp cho bữa ăn: Quần ngắn, một cái áo sơ mi bẩn và một chiếc cà vạt được thắt tinh vi - nếu nó không bị nhăn nhoe. Cà vạt của Nick. Anh đã dạy em trai nàng cách thắt một chiếc cà vạt.

Nàng cảm thấy thật ấm áp và mỉm cười với em trai. "Thật là đẹp!" Cậu bé hài lòng trước lời khen ngợi của nàng và nàng đáp lại ánh mắt của Nick. "Cảm ơn."

Anh đang làm mọi chuyện trở nên khó khăn hơn mà không giống anh.

Rock chú ý đến phần cổ bị thiếu vật dụng của bạn anh và bật cười, một nụ cười rạng rỡ. “Đường như cậu đã quên thứ gì đó, St. John.”

Nick cười tươi. “Ta hy vọng nàng sẽ thứ lỗi cho ta vì trang phục lạ lùng của mình, thưa quý cô Isabel.” Nick nói, giọng điệu trêu chọc khi anh bước đến và hôn lên tay nàng, cái động chạm đó thiêu cháy găng tay của nàng. “Nàng biết đó, ta nhận thấy mình có một học sinh rất thích học cách thắt cà vạt vào tối nay.”

Hình ảnh James và Nick cùng nhau tập thắt cà vạt hiện lên trong đầu Isabel và đó là một điều kỳ diệu - James có một người hướng dẫn cậu bé những việc phức tạp của nam giới và đó Isabel có một đối tác để giúp nàng làm hoa tiêu cho những thách thức của việc nuôi dạy một Bá tước nhỏ tuổi.

Một đối tác.

Từ ngữ này mới thú vị làm sao.

Nàng nhìn vào mắt Nick một lúc lâu, lạc đi trong suy nghĩ về anh ở đây, có thể giúp đỡ nàng. Lắc đầu gạt bỏ ý nghĩ đó, nàng nói. “Không phải thế. Em chắc rằng chúng em có thể tìm cho ngài một chiếc cà vạt khác... thích hợp.”

“Không cần khách sáo, thưa quý cô.”

Anh mỉm cười ẩn tượng. Điều đó làm nàng cảm thấy như thể có quá ít không khí trong phòng.

“Tốt thôi. Không có lý do gì để chúng ta câu nệ hình thức vào tối nay cả. Em rất vui vì ngài đến đây mà không có chiếc cà vạt như thế này.” Isabel hít thở, cân nhắc người đàn ông này và em trai nàng và họ tạo nên một chân dung lịch lãm. Ngay lập tức Nick đã gần gũi hơn. Dễ mến hơn. Hấp dẫn hơn.

Quá hấp dẫn.

Hằng giọng, Isabel nói, “Chúng ta ăn chứ?”.

Họ đi đến bàn, đã được bày trí một cách công phu - theo sự sắp đặt của Gwen, Isabel cực là thể - và các quý ông giúp các quý cô an tọa. Có sự thân mật khi Nick kéo ghế cho Isabel, cái cách anh rướn người, tấn công nàng bằng hơi ấm và mùi thơm của gỗ đàn hương. Nàng nhanh chóng quay lại nói lời cảm ơn và anh thì thầm, “Đó là vinh dự của ta”, chỉ đủ to để nàng nghe thấy. Nàng cảm thấy hơi thở của anh lướt qua bờ vai trần của mình. “Ta biết nàng sẽ trở nên lộng lẫy trong trang phục màu đỏ mà.”

Cảm giác thích thú ủa đến trong nàng.

Anh là một người đàn ông nguy hiểm.

Nàng lắc đầu để quên đi ý nghĩ đó, hoàn toàn không thích hợp và tiếp nhận thức ăn. Tối nay Gwen đã rất cố gắng - tạo ra những món ăn đơn giản và ngon lành mà hầu hết đến từ vùng Townsend. Nó không quá phô trương - chắc chắn rằng Quý ngài Nicholas đã thưởng thức rất nhiều món ăn tinh tế - tuy nhiên các món ăn này rất thích hợp và rất ngon và là một bữa tiệc theo các tiêu chuẩn của Townsend Park.

Khi nàng nhìn thấy món thịt cừu và món mứt được mang ra như các món chính, Isabel cảm thấy vô cùng lo lắng. Bữa ăn này quá đơn giản để chiêu đãi các quý ông - những người đã đi du lịch khắp thế giới, họ đã thưởng thức rất nhiều các khẩu vị khác nhau. Họ thấy thích thú gì với một bữa ăn tối đơn giản ở vùng đất hoang vu của Yorkshire? Họ có thể cảm thấy thú vị gì với hai cô gái không được dạy bảo như một quý cô thực sự và một đứa trẻ mười tuổi?

Ý nghĩ đó làm nàng lo lắng khi bữa tối bắt đầu và Isabel rơi vào im lặng, tách biệt với cuộc nói chuyện xung quanh.

Khi Rock và Lara hỏi James về những bài học và sự kiện trong ngày của cậu ta, Nick nghiêng người về phía Isabel, “Nàng không tham gia cùng chúng tôi sao”.

Nàng nói thẳng “Em đang nghĩ về bữa ăn.”

“Đó là một bữa ăn tuyệt vời”, Nick trả lời và Isabel cảm thấy nghi ngờ về điều đó.

“Em chắc rằng bữa ăn này không phong phú bằng các bữa ăn ngài đã dùng”

“Không đâu.”

“Chắc chắn không xa hoa như những bữa ăn ngài đã dùng.”

Nick nghiêm túc nhìn nàng, không khoan dung với thái độ tự ti của nàng. “Ngược lại, Isabel. Bữa ăn này là một kết thúc lý tưởng cho.. một ngày bất bình thường.”

Và giọng nói trầm, cởi mở của anh đã xua tan mọi nỗi nghi ngờ của Isabel. Lời nói của anh là một lời hứa tinh quái gợi lên những hình ảnh và cảm xúc giữa họ trong phòng chứa tượng và làm nàng ước anh sẽ lại hôn nàng. Làm nàng ước họ đang ở một mình.

Nhưng họ không thể.

Họ đang ăn tối.

Với mọi người.

Với trẻ con, Chúa ơi.

Cúi đầu xuống, nàng giấu đi khuôn mặt đang đỏ ửng của mình trong khay đĩa. “Em rất vui khi ngài thích nó, thưa ngài.”

“... Và Quý ngài Nicholas và em đã có cuộc gặp gỡ riêng.”

Isabel ngẩng đầu lên khi nghe thấy câu nói của cậu em trai, bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của Lara. “Cuộc gặp của hai người? Cuộc gặp như thế nào?”

“Một cuộc gặp giữa hai người đàn ông.”

Nàng tựa lưng vào ghế. “Sao cơ?”

“Chúng em có vài điều để thảo luận”, James nói đơn giản.

Nàng quay sang nhìn Nick. “Để thảo luận.”

Anh nâng ly, làm điệu bộ như mình đang uống. “Đại loại thế.”

“Chị...”, nàng quay sang James. *Họ có thể thảo luận điều gì mà không có nàng chứ?* “Về điều gì?”

“Đó thực sự không phải là điều chị cần quan tâm đâu, Isabel. Em hỏi Quý ngài Nicholas về những chuyện của anh ấy, như một Bá tước.”

Như một Bá tước sao?

Mắt nàng mở lớn trước câu nói của em trai. Im lặng, nàng quay sang Nick, người đang cố nén cười. “Ta không thể từ chối, quý cô Isabel. Cậu ấy, thực sự là một Bá tước. Và cũng là chủ nhà.” Anh dừng lại, rồi nói. “Món thịt cừu này thật tuyệt vời, đặc biệt món mứt này quá tuyệt. Cậu không nghĩ thế sao Rock?”

“Dĩ nhiên rồi”, gã khổng lồ nói và Isabel nhận ra sự hài hước trong giọng nói của anh ta.

Nàng muốn nhìn thấy cả hai người bị nhúng trong món mứt đó.

Nàng nhìn sang Lara, chú ý đến sự thích thú đang nhảy nhót trong ánh mắt cô em họ và quắc mắt nhìn cô ấy. Không bị ánh hưởng, Lara quay sang James và nói. “Vậy là em đã học được cách thắt một chiếc cà vạt rất ấn tượng!”

“Ồ, vâng”, James nói, một cách háo hức, tay chạm vào cà vạt. “Chị có muốn nhìn em thắt không?” Trước khi Lara có thể trả lời, James giật mạnh một đầu cà vạt, tháo nó ngay trong bữa ăn tối.

Khi James bắt đầu bài học thắt cà vạt của mình, Isabel nghiêng người về phía Nick. “Như ngài biết”, nàng thầm thì, “Em trai em là một Bá tước, nhưng cậu bé vẫn chưa biết cách cư xử phù hợp với vị trí của mình. Em nghĩ ngài nên kể cho em biết về điều mà cả hai đã nói”.

Vẫn nhìn James, Nick trả lời, “Về nàng”.

Chắc chắn nàng không nghe nhầm. “Em ư?”

“Đúng.”

“Điều gì về em?”

Anh cắt nhỏ miếng thịt cừu và xiên nó với một miếng khoai tây xào. Anh chậm rãi nhai kỹ một lúc lâu, đến khi Isabel bắt đầu cảm thấy tức giận vì không thể tiếp tục giữ im lặng thêm “Ôi, Chúa ơi. Nuốt nào!”

Nick quay sang giả vờ ngạc nhiên. “Sao thế, quý cô Isabel, thật mạnh mẽ! Nàng nên cẩn thận - nàng nên nhường nó cho ta nếu cảm thấy khó tiêu.”

“Thật đáng tiếc, thưa Quý ngài Nicholas.” Anh mỉm cười, nhỏ và kín đáo, nàng cảm thấy ấm áp trước âm thanh đó. “Ngài thích món này à.”

Anh đáp lại ánh mắt nàng và không thể nhầm được trong mắt anh xuất hiện sự cháy bỏng. “Ta thừa nhận là rất thích. Thực tế, ta thích toàn bộ khoảng thời gian ở bên nàng.”

[©STE.NT](#)

Câu nói đó làm Isabel đỏ mặt và thích thú.

Anh đang có ý định gì với nàng?

Nàng không thể cho phép anh biến nàng thành một cô gái ngớ ngẩn mỗi khi họ nói chuyện. Hắng giọng, nàng nói, “Em phải yêu cầu ngài, thưa ngài Nicholas. Ngài và James đã nói về chuyện gì?”.

“Nàng không cần lo lắng, Isabel.” Nick nói, “Đơn giản là em trai nàng quan tâm về hạnh phúc của nàng khi cậu ta đi học thôi”.

Isabel nhìn James, đang lúng túng nhìn chiếc cà vạt khi Rock giúp cậu nhóc hoàn thành. “VẬY

tại sao James lại nghĩ đến việc nói chuyện với ngài?”

Nick dựa lưng vào ghế khi khay đĩa sạch bong, nhìn thẳng vào Isabel. “Cậu bé nghĩ ra một lời đề nghị để giúp nàng an toàn và yêu cầu ta làm điều đó.” Anh quay sang nhìn James ngồi đối diện bên kia bàn. “Làm tốt lắm, James à. Đây chắc chắn là lần thất tốt nhất của em!”

James cười toe toét khi được khen, quay sang nhận thêm sự khen ngợi từ Lara, người đang gấp thức ăn cho cả cậu Bá tước nhỏ và Rock, cảm kích vì sự hỗ trợ của anh ta.

Isabel không thể đánh giá được tình huống này. Nhíu lông mày, nàng thầm thì với Nick. “Lời đề nghị gì?”

Chờ đợi đến khi Regina dọn đĩa của anh, Nick nghiêng người về phía Isabel. “Cậu bé nghĩ chúng ta nên kết hôn.”

Isabel mở miệng, rồi ngậm lại và lặp lại động tác đó lần nữa.

Khóe miệng Nick nhếch lên thích thú. “Sao thế, Isabel. Ta tin ta đã làm nàng không thể nói nên lời nào rồi.”

“Em...” Isabel dừng lại, không biết nên nói gì

“Cậu bé đã nghĩ rất kỹ về điều đó”, anh nói. “Cậu ta tin với khả năng quản lý nhà cửa và tính toán của nàng thì nàng có thể trở thành một ứng cử viên xuất sắc cho vị trí người vợ.”

Chắc chắn chuyện đó không xảy ra. Không phải ở đây. Tại bàn ăn tối.

“Cậu bé cũng rất hào hứng muốn cho ta xem nàng cưới ngựa. Ta được biết khả năng cưới ngựa của nàng sẽ chinh phục được ta. Ta rất trông chờ vào điều đó.”

“Em...”

“Đồng thời - đây là lời bình phẩm - nàng không xấu.” Nàng chớp mắt.

Mắt Nick hiện lên sự thích thú. “Hãy nhớ. Isabel. Chính em trai nàng nói. Ta sẽ không dùng những lời khen như thế. Ta sẽ nói cái gì đó không mấy thú vị hơn. Một nhà hùng biện tài hoa đã xuất hiện...”

“Không xấu.” Nàng hơi lắc đầu. “Đó quả là một lời khen đáng yêu.”

“A. Nàng đã khôi phục lại giọng nói của mình rồi.” Anh mỉm cười, mãn nguyện và đắc thắng và nàng không thể làm gì ngoài trừ phụ họa thêm.

“Có lẽ vậy.” Nàng dừng lại, “Hãy nói cho em, thưa ngài, trường học sẽ giúp em trai em học được những từ ngữ tốt hơn để tán tỉnh một nữ Bá tước tương lai chứ?”.

“Hy vọng thế”, anh trả lời, “Chúng ta nên quan tâm đến tương lai của dòng họ Reddich rồi”.

Isabel không thể không mỉm cười trước tình huống kỳ lạ này, thu hút sự chú ý của những người khác trong bữa tối.

“Trong cuộc nói chuyện của chúng tôi, James đã nói một điều về quý cô Isabel làm tôi rất ngạc nhiên.”

Giờ đây anh thu hút sự chú ý của cả bàn ăn và Isabel cảm thấy lo lắng. Chắc anh sẽ không nhắc lại bất kỳ điều gì đáng xấu hổ?

“Điều đó là gì, thưa ngài Nicholas?” Lara khuyến khích.

“Cậu bé quả quyết rằng cô ấy là một quán quân trong trò chơi suy đoán.”

“Ôi, đúng vậy!” Lara đồng ý. “Tôi chưa từng thấy chị ấy có đối thủ.”

“Ta muốn chứng minh điều đó”, anh nhìn Isabel với ánh mắt suy tư. “Nhưng trước tiên, ta tin rằng chúng ta đã có hẹn một buổi khiêu vũ.”

Trong vài giây, họ đồng ý đến phòng khiêu vũ và sự đề phòng của Isabel làm nàng cảm thấy tức giận.

Nick kéo ghế cho nàng đứng lên và Isabel quay lại cảm ơn anh, chỉ thấy anh đang nhìn nàng đầy âu yếm. Nàng cúi đầu và nói, “Cảm ơn”.

Anh đưa tay ra mời nàng. Khi nàng khoác tay anh, hơi ấm của anh từ lớp vải dày lan ra, anh nói, “Ta nghĩ nàng nên biết, ta đã dùng những cụm từ khác để miêu tả nàng”.

Isabel cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, nhưng cố gắng hít thở không khí. “Ý ngài là, những từ khác với từ ‘không xấu’ sao?”

Anh không cười và đột nhiên, căn phòng này dường như ít dưỡng khí hơn. Nàng cố gắng bình tĩnh hít thở.

“Ta đã từng miêu tả nàng rất quyến rũ”

Phòng khiêu vũ đã được thay đổi.

Isabel choáng váng khi nàng bước vào căn phòng rộng lớn. Nàng đã bàn bạc với Jane về kế

hoạch tối nay ngay sau khi vừa rời khỏi chỗ Nick vào buổi chiều, chỉ để cô ấy biết những tấm khăn che phủ cần được tháo bỏ và cho rằng họ nên phủ bụi trên cây đàn piano.

Thay vào đó, Jane đã tạo nên một điều kỳ diệu.

Cuối phòng khiêu vũ sáng bừng trong ánh sáng vàng mềm mại từ hàng tá những cây nến, không gì sánh bằng và rõ ràng được thu gom khắp nơi trong nhà và được đặt trên những giá đỡ cao. Ánh sáng được bố trí hợp lý để tạo ra một khu vực thân mật trong không gian tiện ích và được vây quanh bởi hai hàng ghế dài ở hai đầu và vài chiếc ghế tựa đặt ở một bên.

Cũng có một chiếc bàn thức ăn nhẹ, với một chiếc bát pha lê lớn đựng nước chanh, một chai rượu mạnh cùng với vài ly rượu và vài chiếc đĩa đựng những chiếc bánh nhỏ mà James nhanh chóng cướp lấy. Isabel mỉm cười - nàng cược rằng Gwen đã dành phần lớn buổi chiều để làm những chiếc bánh nhỏ này.

Mọi thứ bóng loáng và Isabel tự hỏi có bao nhiêu cô gái đã tham gia để biến một nơi không sử dụng thành một phòng khiêu vũ nhỏ, thích hợp cho một buổi tối khiêu vũ. “Thật là đẹp.” Nàng thầm thì, quên đi những người xung quanh trong giây lát.

“Nàng dường như thấy bất ngờ”, Nick nói, một cách nhẹ nhàng.

“Em...” Nàng cười nhỏ và hài lòng. “Đã một thập kỷ qua kể từ lần cuối căn phòng này được sử dụng đúng với mục đích của nó. Chúng em dọn dẹp theo định kỳ, ít khi sử dụng, nhưng chưa bao giờ dùng để khiêu vũ...”, nàng kéo dài câu nói, một tay lơ đãng quơ vào không khí, “... chúng em không có nhiều lý do để khiêu vũ tại Townsend Park. Chúng em thiếu nhiều bạn nhảy”.

Anh cúi xuống thấp. “Nàng đã có vài bạn nhảy sẵn sàng trong tối nay, thưa quý cô.”

Nàng mỉm cười đáp lại anh. “Bọn em cũng thế.”

Cánh cửa dẫn vào phòng khiêu vũ mở ra và Georgiana bước vào, đầu cúi, đi thật nhanh chóng, như thể cô không quan tâm đến các hoạt động của mọi người trong phòng. Isabel định hỏi có chuyện gì, thì cực kỳ ngạc nhiên khi nhận ra cô ấy - người đã quá hoảng sợ bị Nick phát hiện - lại quyết định tham gia cùng họ. Cô gái trẻ ngồi xuống bên cây đàn piano dưới ánh sáng mờ mờ, quay lưng về phía họ và bắt đầu chơi một bản valse.

James ngồi xuống cạnh Georgiana, Rock cúi đầu mời Lara khiêu vũ. Vài giây sau, cô đã khoác lấy tay anh ta và hai người đang di chuyển khắp căn phòng. Chiếc váy xanh bằng lụa của Lara sáng lấp lánh trong ánh nến. Isabel chăm chú nhìn họ, lòng cảm thấy tò mò và lo lắng, muốn xem xét mối quan hệ của họ, nhưng vẫn nhận thức được sự gần gũi của Nick ở bên mình.

Sau một thời gian đợi chờ, nàng cũng nghe được giọng nói trầm thấp của anh. “Isabel...”

“Hmm?” Nàng cố ý nói với giọng hờn hợt.

Nàng nghe thấy tiếng cười trong giọng anh. “Nàng có muốn nhảy không?”

“Rất hân hạnh”, nàng trả lời, như lời thăm thò.

Và nàng khoác tay anh, rồi họ xoay tròn khắp phòng.

“Cô gia sư của James có một món quà nhỏ với đàn piano.”

“Ngôi nhà Minerva rất lấy làm kiêu hãnh vì có nhiều tài năng, thừa ngài.” Isabel không muốn nói về những cô gái đó. Nàng không muốn lẩn tránh anh. Không phải bây giờ. Không phải trong khi nàng vẫn đang khoác tay anh. “Ngài là một bạn nhảy tuyệt vời.”

Anh cúi đầu, kéo nàng vòng qua một giá đỡ nệm cao và tiến về phía cuối phòng. “Sao nàng lại nghĩ nàng không thể nhảy một điệu valse chứ?”

“Em... em chưa bao giờ...” Anh quay sang nhìn nàng và nàng nhắm mắt tận hưởng những chuyển động, sức mạnh của anh, cái cách mà anh kiểm soát trọng lượng của nàng thật duyên dáng, đúng đưa theo điệu nhạc.

“Nàng nên nhảy. Cơ thể nàng được tạo ra để làm những việc này.” Lời nói dịu dàng và quyến rũ vang lên bên tai, nàng biết anh đang ôm nàng quá gần. Và biết rằng nàng nên bảo anh dừng lại.

Nhưng nàng không thể.

Họ xoay một vòng nữa và nàng mở mắt nhìn phía đối diện với bức tường phía xa và cánh cửa mà Georgiana xuất hiện. Nó lại mở ra và một hàng những gương mặt tò mò nhìn vào, Gwen, Jane và Kate tất cả đều tập trung vào các sự kiện bên trong phòng khiêu vũ. Isabel không thể kiềm chế được tiếng cười ngạc nhiên.

Nick nhìn xuống nàng. “Chuyện gì thế?”

Nàng ngược mắt nhìn lên, thích thú, đáp lại ánh mắt đang hỏi của anh. “Đừng nhìn, thưa ngài, dường như chúng ta có rất nhiều khán giả.”

Anh cười thích thú, ngay lập tức hiểu được “À. Nếu tôi biết các quý cô, ta có thể hình dung được họ làm gì.”

“Thực chất họ đang cố gắng suy xét”

“Họ giỏi điều đó hơn những người phụ nữ trong gia đình ta.”

Lời nói đó, được nói ra kèm theo sự ngưỡng mộ đùa cợt, làm nàng tò mò. “Hãy kể cho em về họ.”

Anh nghĩ một lát trước khi nói. “Em cùng mẹ khác cha của ta, Juliana là người Ý, nàng có thể tưởng tượng về con bé. Nó rất ngoan cố, dễ nổi cáu và có thiên hướng nói toàn những điều không thích hợp tại những thời điểm không phù hợp.”

Nàng bị thu hút bởi giọng cười vui vẻ của anh. “Cô ấy thật tuyệt vời.”

Anh khẽ khịt mũi. “Ta nghĩ nàng sẽ thích con bé. Và ta biết nó sẽ thích nàng - nó không chịu đựng được London, hay xã hội thượng lưu và con bé đặc biệt ghét những cô nàng màu mè và những gã đàn ông thích chung điện. Điều đó làm cho nó khó có thể tìm được một người chồng. Nhưng rõ ràng, đó là vấn đề của Gabriel.”

Nàng mỉm cười, “A, những lợi thế khi làm con thứ”.

“Chính xác.”

“Và cả chị dâu của ngài?”

“Hiện tại, Callie sẽ thích nàng.”

Nàng bật cười. “Em cảm thấy thật khó có thể tin rằng nữ Hầu tước Ralston sẽ ‘thích’ một cô gái vùng quê phương Bắc thường mặc quần dài khi làm việc và dành phần lớn thời gian trong đời để làm những việc hoàn toàn không thích đáng.”

Nick cười thích thú. “Đó chính xác là lý do tại sao phu nhân Hầu tước Ralston sẽ thích nàng.”

Isabel nhìn Nick thẳng thừng nói. “Em không tin ngài.”

“Rồi đây, Isabel à, ta sẽ đưa nàng đến London và nàng sẽ nghe sự thật từ anh trai và chị dâu của ta.”

Isabel cảm thấy ấm áp khi nghe lời hứa hẹn hiện hữu trong lời nói của anh - đảm bảo rằng sẽ có lúc họ cùng nhau ở London. Khi nàng gặp gia đình anh và họ sẽ có nhiều lý do để thảo luận về những câu chuyện cũ của cặp đôi được nói đến nhiều nhất trong giới quý tộc.

Nàng muốn điều đó trở thành sự thật.

Thật là lạ. Ở đây, trong căn phòng mờ ảo này, với sự huyền diệu của bản nhạc vanxơ, ánh sáng của những ngọn nến và người đàn ông tuyệt vời, mạnh mẽ này, nàng muốn biến điều đó thành sự thật. Nàng muốn được gắn liền với anh. Muốn trở thành bạn đời của anh. Muốn có

cuộc sống theo lời anh nói. Ở đây, nàng đã đánh mất chính mình theo điệu nhạc, dùng đưa cơ thể và sự ấm áp của vòng tay anh bao quanh nàng, để mơ rằng nàng đã rời đi rất lâu trước đây.

Nàng cho phép mình nghĩ đến giấc mơ đó, điệu valse đầu tiên của nàng, là điệu valse đầu tiên của nàng với một người đàn ông quan tâm nàng, bảo vệ và gánh vác những lo lắng của nàng và... cũng yêu nàng.

Isabel nhắm mắt lại lần nữa và để tự nàng di chuyển, cảm nhận vị trí nơi bàn tay anh, không đeo găng, truyền hơi ấm xuyên qua đường cong của eo nàng. Nàng cảm thấy bắp đùi cường tráng và dài của anh chạm vào nàng khi anh hướng dẫn nàng di chuyển dọc căn phòng trong một hành trình quanh co và không đích đến. Sau một lúc lâu, nàng mở mắt ra, bắt gặp ánh mắt xanh cháy bỏng của Nick.

“Nàng đang tận hưởng phải không, Isabel?”

Nàng biết mình nên rút rè. Nàng biết rằng anh đã ở London, những người đàn bà trong vòng tay anh đều thông minh, dí dỏm và biết tán tỉnh. Nhưng Isabel không biết gì về những điều này, “Rất nhiều”.

“Tuyệt. Nàng xứng đáng có được những niềm vui trong cuộc đời mình. Ta nghĩ chính nàng không cho phép bản thân cảm nhận về điều đó.”

Nàng quay đi, ngượng ngùng. Làm thế nào người đàn ông này hiểu rõ về nàng và nhanh đến thế?

“Tại sao vậy?” Câu hỏi thật nhẹ nhàng, chỉ nghe như một tiếng thì thầm. “Tại sao nàng không chấp nhận cảm giác thích thú của mình?” Nàng nhắm mắt, lắc đầu. “Em - em có mà.”

“Không đâu, người đẹp à. Ta không nghĩ nàng làm thế.” Anh ép mình gần hơn, hơi ấm của anh bủa vây lấy các suy nghĩ của nàng. “Tại sao không nhảy, cười và sống theo cách mà nàng mơ ước?”

Tại sao không?

“Giấc mơ là dành cho những bé gái không có nỗi lo lắng.”

“Vớ vẩn. Tất cả chúng ta đều có những giấc mơ.”

Nàng mở mắt, nhìn vào ánh mắt xanh trong sáng của anh. “Kể cả ngài?”

“Kể cả ta.”

“Ngài mơ ước gì?” Câu hỏi đã được thốt ra, nàng hầu như không nhận ra giọng mình.

Anh không chần chừ. “Hôm nay, ta nghĩ ta sẽ mơ về nàng.”

Nàng nên thấy những từ đó thật ngớ ngẩn và đùa cợt. Thay vào đó, nàng cảm nhận được sự hứa hẹn và chẳng muốn gì ngoài việc tin tưởng anh. “Hãy nói cho ta về giấc mơ của nàng, Isabel.”

“Em mong James sẽ được đến trường. Mong các cô gái an toàn. Mong mái nhà được sửa và có nguồn cung cấp nền vô hạn.”

Anh cười khùng khục. “Nào, Isabel. Nàng có thể mơ ước những điều tốt hơn. Đây không phải là giấc mơ của họ. Mà là của nàng. Nàng mơ về điều gì? Cho chính bản thân nàng?”

Trong một lúc lâu, đầu óc nàng trống rỗng. Đã bao lâu kể từ khi nàng nghĩ đến những khát vọng của riêng mình?

Nàng mỉm cười với anh. “Em muốn nhảy thêm nữa.”

Hàm răng lóe sáng. “Ta rất hân hạnh được phục vụ nàng” Anh cùng nàng xoay thêm nhiều vòng theo giai điệu và những ngọn nến xung quanh căn phòng mờ ảo mang đến cảm giác giống như đang khiêu vũ dưới ánh sao. Khoảnh khắc này làm nàng tin rằng nếu nàng nói to khát vọng của nàng, chúng có thể thành sự thật.

Một lúc sau, anh dò hỏi, “Điều gì nữa?”.

“Em - em không biết.”

Đôi lông mày của anh nhíu lên. “Không gì sao? Nàng không thể nghĩ ra bất kỳ điều gì nàng mong muốn sao?”

“Em sẽ không muốn bị coi là ích kỷ”, nàng thì thầm.

Anh giữ ánh mắt của nàng nhìn thẳng vào anh, thu hút sự chú ý của nàng. Anh xoay tròn cả hai rồi dừng lại tại một điểm và nàng nhận ra họ đang đứng ở cuối phòng, nơi có một chiếc ghế dài được đặt trong bóng tối.

“Ích kỷ?”

Nàng nhìn vào chỗ lờm trên cằm anh và gật đầu.

Anh nở một nụ cười, trong lòng có chút bức tức, không tin vào lời nói đó. “Isabel, nàng là người ít ích kỷ nhất mà ta từng biết.”

Nàng lắc đầu. “Đó không phải là sự thật.”

“Tại sao nàng nghĩ vậy?”

Nàng ấn các đầu ngón tay vào nhau, e ngại câu trả lời.

Nhưng khát vọng muốn nói quá lớn.

Nàng nói. “Em - cha em đã cho em một cơ hội để sửa chữa tất cả. Để cứu ngôi nhà. Tước hiệu. Và mọi thứ.” Nàng chưa bao giờ kể cho ai về điều này. “Tất cả mọi việc em phải làm là đến London. Và để ông ấy sắp xếp một hôn lễ cho em.”

“Lúc đó nàng bao nhiêu tuổi?” Câu nói thật lạnh lùng và Isabel cảm thấy sợ hãi - nghĩ rằng anh đang phán xét hành động của nàng. Như mẹ nàng đã làm.

“Mười tám.”

“Nàng đã phản đối.”

Nàng gật đầu, những giọt nước mắt kìm nén đang cào xé cổ họng nàng. “Em không muốn - không muốn có một đám cưới như mẹ em. Em không muốn trở thành một người đàn bà cô độc. Chỉ có một mình. Ông ấy đã bỏ đi và không bao giờ quay lại. Mẹ em - bà ấy đã mất ngay sau đó. Bà đã đổ lỗi cho em vì sự ra đi của ông ấy.”

Anh im lặng. Bất động.

Nàng không nên nói với anh. “Em xin lỗi nếu em đã làm ngài thất vọng.”

Cái nhìn sắc bén của anh thu hút sự chú ý của nàng.

Một ngón tay anh đặt dưới cằm nàng, đẩy lên để nàng nhìn vào anh. Nàng thở gấp xúc động.

“Ta không thất vọng, tình yêu à.” Lời thì thầm khẽ và gần, gần đến mức nàng cảm nhận nhiều hơn là nghe. “Ta tức giận.” Mắt nàng mở lớn khi anh nâng niu khuôn mặt nàng trong bàn tay anh, họ quay đi để đảm bảo không nằm trong tầm quan sát của những người trong phòng. Nàng cảm thấy ở các đầu ngón tay anh đang run lên. “Ta ước ta đã ở đây. Ta ước ta có thể...”

Anh dừng lại khi mắt nàng nhắm.

Em cũng ước ngài đã ở đây.

Anh lướt các ngón tay xuống phía dưới cổ nàng đến nơi mà nhịp tim của nàng đang đập rộn ràng mất kiểm soát.

Nàng không muốn nghĩ về quá khứ. Không phải bây giờ. Không phải khi anh ở quá gần.

“Em ước ngài sẽ hôn em.”

Sự thú nhận chân thực đó làm cả hai ngạc nhiên.

Anh hạ thấp giọng thì thầm. “Isabel, nếu chúng ta ở bất kỳ nơi nào nhưng ở đây thì...”

Nàng cúi xuống khi nghe thấy câu nói đó. “Em biết.”

“Chắc không? Nàng có biết ta muốn nàng biết bao nhiêu không?”

Nàng không thể nhìn anh. “Có.”

Nàng cảm thấy ngón tay cái của anh chà xát lên làn da nơi cổ tay mình, sự tiếp xúc điện rồ đó tim nàng loạn nhịp. “Làm sao nàng biết?”

Lời thì thầm mờ ám và ngọt ngào, mang cho nàng dũng khí để ngược lên nhìn anh. Mắt anh sẫm màu - quá sẫm để có thể nhận ra màu sắc thực của chúng trong luồng ánh sáng này - nhưng nàng có thể đọc được ý nghĩ của anh. “Bởi vì em cũng muốn ngài.”

Rồi anh rên lên, âm thanh nhỏ phát ra từ cổ họng và Isabel cảm nhận được âm thanh đó truyền qua nàng, làm nàng vô cùng thích thú. Nàng xoay mặt đi, nhưng anh vẫn giữ nguyên động tác đặt một ngón tay dưới cằm nàng. “Không, người đẹp. Hãy nhìn ta.”

Làm thế nào nàng có thể từ chối một lời khẩn nài như thế?

“Ta không hoàn hảo. Ta không thể hứa với nàng rằng ta sẽ không làm điều gì để tổn thương nàng.” Anh dừng lại, vết sẹo nhạt của anh đối lập với làn da rám nắng của anh. “Nhưng ta sẽ làm bất kỳ điều gì trong quyền lực của ta để bảo vệ nàng và James và những cô gái này.”

Anh dừng lại và nàng nín thở để chờ đợi câu nói tiếp theo của anh.

“Ta nghĩ ta nên cân nhắc lời đề nghị của em trai nàng.”

Chương 14

Bài học thứ sáu:

Khi bạn đã thu hút được sự chú ý của anh ấy, đừng do dự.

Quý ngài kén vợ thường thích sự kiên trì. Bạn đọc thân mến! Đừng nhút chí và nhút nhát. Khi bạn đã chọn Hiệp sĩ cho mình và anh công nhận bạn là Người Yêu Dấu của anh ấy, nhất định bạn không được im lặng hoàn toàn! Hiện giờ không phải là thời gian để thoải mái!

Bạn cần phải nhớ rằng các trận đấu luôn được quyết định thắng bại ở các hiệp cuối cùng. Thời gian này yêu cầu sự kiên định, quyết tâm và tính kiên nhẫn.

Pearls & Pelisses, tháng Sáu năm 1823

Isabel ngồi trong bồn tắm lớn bằng đồng, đổ ửng vì hơi nước nóng bốc lên. Nàng lơ đãng đưa một bàn tay lên, ngắm soi những đầu ngón tay nhăn nheo. “Anh ấy nói anh ấy dùng từ *quyến rũ* để miêu tả chị.”

Ngồi trên giường của Isabel, Lara nhìn một cách hân hoan. “Và anh ấy muốn kết hôn với chị!”

Câu nói đó làm Isabel vô cùng hồi hộp. “Anh ấy không nói vậy. Anh ấy nói ta nên cân nhắc lời đề nghị của James.”

“Đó chính là đám cưới! Với Quý ngài Nicholas!”

“Đúng vậy, nhưng điều đó không có nghĩa anh ấy muốn lấy chị.”

Có thể anh ấy nghĩ nàng có một hoàn cảnh buồn thảm và đáng thương cần được cứu giúp.

Lara nhìn Isabel. “Isabel. Em nghĩ điều đó đúng là như vậy.”

“Không. Điều đó có nghĩa chị nên cân nhắc đến chuyện kết hôn. Không nhất thiết phải là với anh ấy.”

“Isabel. Em nghĩ chị đang cố tình chậm hiểu. Rõ ràng anh ấy đề cập đến việc hôn nhân giữa hai người.”

“Em không thể biết được điều đó.”

Cả hai chúng ta đều không thể.

“Em biết! Và em sẽ nói cho chị tại sao. Chúng ta chưa từng gặp được người đàn ông nào

khác có thể kết hôn tại Townsend Park trong hai năm! Ai yêu cầu chị gợi ý anh ấy kết hôn với chị nào? Và..." Lara nói thêm, "Em đã *thấy* cái cách anh ấy nhìn chị. Cái cách chị nhảy. Anh ấy muốn chị".

"Có thể anh ấy *muốn* chị", Isabel cúi kính nói. "Nhưng chị không thể nghĩ anh ấy muốn *cưới* chị."

Lara chống khuỷu tay lên ôm lấy mặt và nhìn chị họ cô. Khi cô nói, giọng đầy thách thức. "Tại sao không? Chị là một ứng cử viên sáng giá để trở thành phu nhân của Quý ngài Nicholas. Ai cũng biết, với tư cách là con gái của một Bá tước, chị vẫn ở vị trí cao hơn khi cưới một người con thứ!"

Isabel cười lớn. "Có lẽ nếu cha chị không phải là dạng người thấp hèn nhất trong tầng lớp quý tộc thì đó là sự thật. Và chị nghĩ Quý ngài Nicholas tốt hơn chị."

"Vô lý, Isabel." Lara lộ rõ sự tức giận, "Chị đáng yêu, có năng lực, thông minh và hấp dẫn". Cô liệt kê các phẩm chất đó bằng các ngón tay của mình. "Bất kỳ quý ông nào cũng rất may mắn khi cưới chị."

Isabel cười gượng gạo. "Cảm ơn, em họ."

Lara nhăn trán. "Đó không phải là lời khen. Mà là sự thật. Chị phải biết một người đàn ông sẽ không nghĩ đến chuyện kết hôn nếu anh ta không cảm thấy ý tưởng đó còn hơn cả chấp nhận được."

Có thể chấp nhận được. Thật là một từ ngữ kinh khủng.

Isabel không trả lời, thay vào đó nàng ngả đầu vào thành bồn tắm và nhắm mắt.

Không đến mười hai giờ trước, nghe thấy Quý ngài Nicholas cảm thấy nàng có thể chấp nhận được khiến nàng chao đảo dữ dội - làm nàng muốn biến mất cùng anh và thề sẽ không bao giờ sợ hãi sự ảnh hưởng của những ý kiến của anh đối với cô đang ngày một lớn mạnh. Nhưng giờ đây, nàng cảm thấy khá ghét ý nghĩ rằng anh có cảm giác lẫn lộn như vậy với nàng.

Làm thế nào để nàng có thể bắt đầu quan tâm người đàn ông này? Làm thế nào anh có thể xâm chiếm ý nghĩ của nàng trong vòng chưa đầy hai ngày? Sẽ thế nào nếu nàng thực sự cân nhắc đặt niềm tin của mình vào con người hoàn toàn xa lạ này. Nàng không biết gì về anh, Chúa ơi.

Không biết bất kỳ điều gì ngoài việc anh khiến nàng có cảm xúc.

Nàng thở dài. Nàng không thích cái cách anh làm ảnh hưởng đến xúc cảm của nàng. Nàng không thích cái cách anh dùng từ làm tim nàng loạn nhịp, hay cái cách mà nụ cười tinh quái

của anh làm nàng đỏ mặt, hoặc cái cách anh nhìn nàng đơn giản và chân thật làm nàng muốn kể mọi thứ với anh và đưa anh bước vào thế giới của nàng. Bước vào quá khứ của nàng. Và hiện tại.

Và bây giờ anh đã quyến rũ nàng với một lời hứa tương lai bằng cách tiến đến và đề cập đến hôn nhân. Và lần đầu tiên trong đời mình, Isabel thực sự suy ngẫm về ý tưởng này. Dường như hôn nhân mà anh nói đến không giống với bất kỳ cuộc hôn nhân nào nàng đã gặp trong quá khứ - những cái bẫy, đấu tranh vì quyền lực, đấu tranh vì sự tồn tại của bản thân.

Cuộc hôn nhân với Nick không bao gồm những điều đó.

Và đột nhiên, dường như hôn nhân cũng không quá tồi.

Trừ khi...

“Anh ấy không yêu cầu kết hôn với chị.”

Lara đảo mắt. “Dĩ nhiên là có.”

“Không. Anh ấy không nói câu đó.”

“Câu nào?”

Isabel nhìn xuống bồn tắm, chú ý cơ thể nàng biến mất trong màn nước, được giấu đi bởi ánh nền sáng lung linh trông như những vì sao phản xạ trên mặt nước - gợi nàng nhớ đến căn phòng khiêu vũ mờ ảo, điệu valse của họ... và sự thú nhận của nàng. “Anh ấy không nói, hãy lấy ta, Isabel.”

Lara vẫy tay. “Một vấn đề về ngữ nghĩa.”

Đột nhiên ngữ nghĩa trở nên khá quan trọng.

“Ái chà.”

Lara im lặng, rướn người qua mép giường ngủ, liếc nhìn trong căn phòng ánh sáng mờ ảo. “À này.”

Isabel quay lại. “Chuyện gì?”

“Chị.”

“Chị làm sao?”

“Chị đã... bị quyến rũ.”

Nàng quay đi. “Chị không có.”

“Có mà!” Lời nói của Lara lộ rõ vui mừng. “Chị đã phải lòng Quý ngài Nicholas!”

“Chị chỉ biết người đàn ông đó trong ba ngày thôi, Lara.”

“Sau tối nay... bữa tối nay... buổi khiêu vũ... ba ngày là đủ”, Lara nói, như thể cô là chuyên gia về các vấn đề lãng mạn.

“Ồ, làm sao em biết?”

“Em biết. Theo cùng một cách, em biết chị đã phải lòng Quý ngài Nicholas St. John.”

“Chị ước em sẽ ngừng nhắc đến từ phải lòng”, Isabel càu nhàu.

“Chuyện đó xảy ra như thế nào?”

“Chị không biết!” Isabel hét lên, hai tay vỗ nước lên mặt. “Chị thậm chí không biết người đàn ông này!”

“Dường như chị biết vừa đủ về anh ấy mà”, Lara trêu chọc.

Isabel ngược lên. “Chuyện đó không có gì đáng cười cả. Thật khủng khiếp.”

“Tại sao? Anh ấy muốn cưới chị!”

“Không phải vì lý trí.”

Lara nghiêng đầu. “Em không chắc hôn nhân phải gắn liền với lý trí, Isabel à.”

“Chắc chắn có!” Isabel khẳng định. “Anh ấy có thể kết hôn với chị vì tiền, vì đất đai, hoặc để xoa dịu xã hội, hoặc tăng thêm sự tôn trọng cho tên tuổi anh ấy. Nhưng...không, anh ấy không thể làm như thế vì những lý do đó, bởi vì *chị* không thể *mang* đến những điều đó!”

Lara cười khúc khích. “Isabel”

“Không có gì đáng cười cả. Được rồi, không có gì hài hước cả.”

“Chị thật là kịch tính. Chị có dám nói chị không hề nghĩ đến viễn cảnh cưới Quý ngài Nicholas một chút nào không?”

Câu hỏi thẳng thừng đó rơi vào im lặng và Isabel nhìn lên trần nhà thở dài tức giận.

Nàng đã dành hai mươi bốn năm để nói với bản thân rằng nàng không muốn kết hôn. Nàng không muốn có con. Nàng không muốn làm vợ. Nàng có quan điểm rõ ràng về tương lai - giúp James khôi phục lại tước vị Bá tước, đảm bảo an toàn cho tương lai của ngôi nhà Minerva và nhiều năm cố chấp cho rằng mình có thể ảnh hưởng đến thế giới theo vài cách nho nhỏ và tích cực.

Đến tận tối nay, nàng vẫn hoàn toàn hài lòng về cuộc sống của mình.

Hầu hết.

Và bây giờ... đột nhiên, cả thế giới của nàng - mọi thứ mà nàng tin tưởng là thật và đúng và chắc chắn - lại bị đảo lộn hết cả.

Có phải nàng đã mơ ước về những điều còn lại? Về hôn nhân và những đứa trẻ và điệu van xò và tình yêu?

Vâng.

Nếu nàng thành thật với bản thân, thì đúng là vậy. Trong bóng tối, lúc đêm khuya, khi nàng nằm trên giường và lo lắng về tương lai, về những cô gái và về James thì đúng vậy, về bản thân nàng, nàng đã mơ những điều có thể. Nàng mơ làm thế nào có thể đến được London, khiêu vũ và cưỡi ngựa ở công viên Hyde Park và trở nên vô cùng quyến rũ, tìm kiếm một người đàn ông người mà vừa là bạn đời vừa là người bảo vệ của nàng.

Tuy nhiên giấc mơ đó đã không bao giờ trở thành hiện thực.

Bởi vì điều đó không thể đạt được.

Đến tận bây giờ.

Khi nàng có thể hình dung mình tiến gần đến và thực hiện giấc mơ đó.

Khi nàng gần như có thể tưởng tượng ra mình muốn yêu anh.

Tình yêu.

Đó là một từ xa lạ và mới mẻ, một ý nghĩ đã thu hút nàng khi nàng còn là một đứa trẻ và rồi khiến nàng kinh sợ khi lớn lên - khi chứng kiến cảnh mẹ nàng bị hủy hoại.

Không. Nàng sẽ không yêu anh.

Nàng biết rằng tốt hơn nên thế.

Nhưng...

“Chị thích anh ấy”, nàng khẽ khàng nói.

Lara nghe được. “Em biết.”

“Chị chưa bao giờ nghĩ chuyện đó xảy ra.”

Lara gật đầu. “Em biết.”

Và bây giờ khi nàng đã thích anh, nàng hoảng sợ với những việc sẽ diễn ra tiếp theo.

“Điều đó khá đáng sợ.”

Lara cười. “Em cũng biết thế.”

Isabel nhướn mày. “Em biết sao?”

“Em khá thích bạn anh ấy.”

“Đúng rồi!” Isabel nhanh chóng ngồi dậy, nước đập vào thành bồn. “Hình như anh ta cũng cảm nhận như vậy với em! Làm sao lại thế...?”

“Em không biết! Cái lúc em chỉ cho anh ấy bộ sưu tập của chị và rồi, em cùng anh ấy đi cho ngựa ăn và rồi... anh ấy đã...” Cô dừng lại, cúi đầu ngượng ngùng.

“Dường như anh ấy đã làm gì đó mà anh ấy không nên làm!”

“Isabel!” Đôi má đỏ ửng của Lara đã tiết lộ mọi điều.

“Em đã hôn anh ấy!” Isabel buộc tội.

“Ôi! Chị là người giỏi phán đoán!”

Isabel cười. “Không. Chị không cho là thế.”

“Điều đó không phải rất thú vị sao?”

“Hôn? Chị không chắc chị sẽ dùng từ thú vị... lo lắng, bức mình và cả...”

“Tuyệt vời.”

Isabel mỉm cười. “Chính xác.”

Lara cười thích thú. “Chúng ta là một cặp.”

“Sau nhiều năm không tiếp xúc với nhiều đàn ông, cả hai chúng ta đều trở nên ngớ ngẩn trước hai người đàn ông tình cờ gặp đầu tiên.”

“Không phải hai người đầu tiên. Chị bỏ qua anh chàng Asperton.”

Isabel nhớ lại gã đàn ông mảnh khảnh gian xảo và rùng mình. “Đó là một thách thức, chắc chắn thế nhưng chị đã tránh được Asperton.”

Lara thả tay xuống giường, tựa cằm lên chúng khi Isabel bước ra khỏi bồn tắm. “VẬY... chị sẽ chấp nhận lời đề nghị của Quý ngài Nicholas chứ?”

Isabel bước ra khỏi bồn tắm, quấn mình trong một chiếc khăn lạnh dài để tránh không bị lạnh. Nàng đi đến bên giường, ngồi xuống mép giường khi Lara quay sang đối diện với nàng.

Nàng suy nghĩ về câu hỏi. Anh là câu trả lời cho những vấn đề của họ. Câu trả lời đẹp trai, thông minh, hấp dẫn, tốt bụng cho những vấn đề của họ. “Đúng vậy. Nếu anh ấy hỏi, chị sẽ đồng ý. Vì tất cả chúng ta.”

Khi lời nói thoát ra khỏi miệng, nàng biết đó là lời nói dối. Nhiều như nàng muốn tin rằng nàng chấp nhận vì ngôi nhà Minerva, nàng cũng sẽ chấp nhận vì bản thân, bất chấp rủi ro từ việc trói buộc mình với người đàn ông này mà nàng có thể dễ dàng nhận thấy bản thân mình rất quan tâm.

Người mà nàng có thể dễ dàng nhận thấy bản thân nàng muốn...

Không. Nàng sẽ không phạm sai lầm như mẹ nàng.

Nhưng Nick không giống cha nàng. Anh chân thật, thẳng thắn, tốt bụng và dường như anh chính là mẫu người đàn ông biết giữ lời hứa của mình.

Điều đó làm mọi chuyện đơn giản hơn.

Đơn giản nàng phải chắc chắn rằng, nếu nàng kết hôn với anh, đó sẽ là mong muốn của nàng. Đúng vậy, nàng sẽ chăm sóc anh. Nàng sẽ tận hưởng niềm vui sống cùng anh, sự hài hước của anh và các tiếp xúc cơ thể gợi cảm của anh - rất tuyệt vời và đủ để lý trí bay khỏi đầu nàng.

Nhưng nàng sẽ không yêu anh.

Nàng quay sang Lara mỉm cười. “Có lẽ, sau tất cả thì chuyện đó không quá tồi.”

Khi ngày mới bắt đầu, cơn mưa ở Yorkshire kết thúc nhanh chóng. Không có dấu hiệu nào cho thấy nước đang rút và sương mù tan để khai thông con đường từ khi mưa lớn đến lúc trời quang. Thay vào đó, đã có một sự thay đổi đơn giản, giống như dập tắt một cây nến. Lúc nào đó, mưa rơi như trút nước và tiếp theo... là sự im lặng.

Và, sau ba ngày mưa liên tiếp rơi trên cửa sổ, cuối cùng sự yên tĩnh cũng xuất hiện.

Nick ngẩng đầu lên khỏi các quân bài và đáp lại cái nhìn của Rock.

“Cuối cùng thì.”

Nick cười thích thú. “Giống như con lợn bị chọc tiết phải không nào?”

“Không hẳn thế”, Rock nói, “Đơn giản tôi thấy phát chán khi thấy cậu trong chiếc áo khoác này rồi”. Anh ta thấy bài và Nick, nhận ra sự lỡ tay của mình, khi đánh một quân bài lên bàn. Rock đã thắng. “Người ta nghĩ cậu đã trở nên mệt mỏi vì lạc mất tôi sau bao năm nay.”

Nick dựa lưng vào ghế, uống một chút rượu mạnh. Anh rời mắt sang bạn và nói. “Tôi sẽ lấy cô ấy.”

Rock bắt đầu tráo bài lần nữa như thường lệ. “Cậu ư?”

“Cô ấy cần tôi.”

“Dường như đó không phải lý do thích hợp để cưới một cô gái, Nick. Đặc biệt không phải là cô gái có ngôi nhà đang chứa chấp toàn người bỏ trốn.”

Nick nheo mắt nhìn bạn anh. “Tôi không cho đó là một ngôi nhà như vậy. Và tôi không tin cô ấy đang làm điều gì sai. Cậu cũng không nghĩ thế mà.”

“Không, tôi không tin.”

“Rồi sao?”

“Tôi nghĩ hôn nhân không phù hợp với cậu, phải không nào?”

Nick không thể giả vờ không hiểu. Anh đã nói câu nói đó hàng tá, hàng trăm lần vào những năm trước và luôn chắc rằng hôn nhân sẽ hủy hoại anh. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng hôn nhân là một thành công. Và anh biết tốt hơn nên tin rằng anh có thể thực hiện một trong những lựa chọn đã được nói ra. Anh sẽ không trói buộc bản thân mình với người phụ nữ nào đó vì một liên minh chiến lược, anh không cần một cô con gái của gia đình quý tộc và không cần một khoản tài sản kếch xù.

Nhưng anh không cảm thấy phiền hà khi kết bạn.

Và khi họ ở cùng nhau, anh cảm thấy thích thú.

Cực kỳ thích thú.

Đúng vậy, kết hôn với Isabel có thể là một lý tưởng.

“Tôi đã thay đổi quan niệm của mình. Tôi khá thích ý tưởng trói buộc bản thân mình với cô ấy.”

“Trói buộc bản thân cậu ư? Đó có phải là điều sẽ diễn ra?” Rock nhướn lông mày. “Vậy cậu sẽ làm gì khi cô ấy biết cậu đến đây để tìm một trong những cô gái đó?” Nick không trả lời. Chính xác đó là câu hỏi anh tránh trả lời trong suốt hai ngày qua. Rock lại tráo bài và Nick nhìn bàn tay anh ta một cách vô thức. “Kết hôn với cô ấy vì bộ sưu tập đó. Kết hôn với cô ấy vì cậu muốn lên giường với cô ấy. Nhưng đừng cưới cô ấy bởi vì cô ấy cần cậu.”

“Tôi không cần cưới cô ấy vì bộ sưu tập. Tôi sẽ mua chúng bằng bất kỳ cách nào. Và tôi không dám chắc là cô ấy cần tôi.

“Tôi thấy cậu không phủ nhận mong muốn lên giường với cô ấy.”

Nick ra hiệu cho một quân bài khác. Anh muốn nàng. Theo bản năng. Các sự kiện diễn ra vào buổi chiều, cái cách nàng để bản thân mình tự do, cái cách nàng ngả đầu ra sau khi nàng ngã vào vòng tay anh, làm anh muốn nhảy với nàng - chạm vào nàng - là một sự tra tấn. Anh đã cố gắng hết sức để kiểm soát mình không hôn nàng trong phòng khiêu vũ mờ ảo đó và cuối cùng

khi nàng đi ngủ, anh đã buộc bản thân mình ở bên dưới cầu thang thay vì theo nàng đi vào phòng và chỉ cho nàng mọi niềm hoan lạc có thể tưởng tượng được.

Anh cựa quậy một cách khó chịu trong ghế của mình, lơ đãng cười thấu hiểu của Rock.

“Tôi có thể nói cho cậu biết tôi không quan tâm đến điều cậu nói.” Nick ném một đồng lên bàn. Rock làm theo, rồi đánh một quân bài và thì thầm. “Thế cậu nói gì về số tiền thua cuộc của cậu với tôi đây.”

“Người Anh gọi đó là gì? Những ngày vui vẻ?” Nick bắt đầu tráo bài khi Rock tiếp tục nói. “Cô gái này không cần cậu. Cô ấy cần tiền. Hãy mua bộ sưu tập.”

“Cô ấy cần nhiều hơn là tiền.” Anh dừng lại. “Và cô ấy không thực sự muốn bán bộ sưu tập này.”

Rock khịt mũi khinh khỉnh. “Vậy chúng ta làm gì ở đây?”

“Mới năm phút trước, chúng ta không có lấy một lựa chọn nào.” Nick đáp lại ánh mắt đen láy của bạn anh. “Cậu đang tự tận hưởng à, đọc cuốn tiểu thuyết ảo tưởng và lặng lẽ lấy sự may mắn của tôi. Điều gì đã thay đổi?”

Rock tự rót cho mình một cốc rượu mạnh mới. “Không có gì. Đơn giản tôi đã sẵn sàng để rời đi.”

“Đã có điều gì đó xảy ra với Lara phải không?”

“Là cô Caldwell.” Rock tức giận.

“Cậu có thể nhắc lại được không. Có chuyện gì với cô Caldwell à? Hai người hình như đã rất thân mật với nhau.” Nick dừng lại, câu nói chìm vào một tiếng. “À.”

Rock ngược lên với ánh mắt sắc bén. “Vậy là sao?”

“Dường như tôi không phải là người duy nhất gặp khó khăn với phụ nữ. Có phải cảm giác của cậu cũng điên cuồng như tôi không?”

Rock ném một đồng xu lên mặt bàn. “Tráo bài.”

Nick làm như được yêu cầu, những vòng tiếp theo diễn ra trong im lặng. Cuối cùng, Rock nói. “Cô ấy rất đáng yêu.”

Nick gật đầu. “Đúng vậy.”

“Không đơn giản là đáng yêu. Hoàn hảo.”

Nick mất mấy giây mới hiểu được. “Tôi không hiểu. Vậy vấn đề là gì chứ?”

“Không có điều gì có thể xảy ra cả.”

“Tại sao không?”

Rock đưa mắt thẳng thắn nhìn Nick. “Hãy nhìn tôi, Nick.”

“Thì tôi đang nhìn.”

Rock ném các quân bài xuống bàn. “Cô ấy là con gái của một quý ông. Tôi là một kẻ ngoại đạo, được sinh ra trong những con hẻm đen tối của Thổ Nhĩ Kỳ.”

“Cô ấy sống trong một ngôi nhà chứa chấp nhiều người chạy trốn. Cô ấy hoàn toàn không tuân theo các quy tắc xã hội. Ít nhất, không theo cách mà cậu nói.” Nick dừng lại. “Cậu cho rằng tình cảm của mình là danh giá sao?”

Rock đứng lên, không thể im lặng hơn. Anh ta đi đến bên cửa sổ, mở tung cánh cửa và hít thở không khí trong lành, vẫn mang đầy hương vị của cơn mưa vừa qua. “Nếu có bất kỳ điều gì xảy ra giữa chúng tôi... cô ấy sẽ phải sống lang bạt.”

“Xa hơn Yorkshire sao?” Nick lạnh nhạt nói.

Rock không quay lại khi anh ta khẽ nói, “Sự đầy ải hiện tại của cô ấy là tự áp đặt cho bản thân”.

Nick nhìn bạn anh một lúc lâu trước khi đứng lên và bước đến cửa sổ. “Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi. Cậu có hàng tá bạn bè đều là những người giàu có và có tước vị, nhiều người vui vẻ sẵn sàng chấp nhận mối quan hệ của cậu với cô ấy.”

Rock lắc đầu. “Cậu biết điều đó không phải là sự thật.”

“Tôi không cho là thế, Nick tức giận. “Không ai trong số họ quan tâm điều đó.”

Người đàn ông Thổ Nhĩ Kỳ quay lại, nhìn vào mắt Nick. “Cậu chỉ nghĩ thế vì cậu không quan tâm. Nhưng họ thì có. Khi tôi bước xuống khỏi xe ngựa ở London với một cô gái người Anh tóc vàng xinh đẹp bên cạnh, họ sẽ quan tâm. Và tôi sẽ không còn một người bạn nào cả. Tôi sẽ trở thành đối thủ da màu, đã cướp đi người phụ nữ của họ.”

Nick chăm chú nhìn ánh mắt Rock một hồi lâu, ánh mắt chân thật. Cuối cùng, Nick khẽ nói và vỗ vai bạn anh. “Cậu quan tâm cô gái đó chứ?”

“Có.”

“Tốt rồi, đối với tôi như vậy là đủ. Mặc kệ miệng lưỡi thế gian.”

Một nụ cười xuất hiện trên môi Rock. “Đối với cậu thì quá dễ dàng khi nói như vậy. Người con trai thứ của một Hầu tước, có ý định cưới con gái của một Bá tước.”

“Cô ấy không nói cô ấy sẽ đồng ý”

“Cô ấy sẽ đồng ý. Cô ấy không điên mà. Nhưng hãy hứa với tôi một điều. Hãy hứa rằng cậu kết hôn với cô ấy vì điều gì đó nhiều hơn là khát vọng điên rồ muốn cứu cô ấy.”

Nick trầm tư suy nghĩ về lời nói đó. Anh biết Rock đang yêu cầu điều gì. Có phải Isabel là một phương thức để chữa lành những vết thương mà Alana đã gây ra không? Có phải người phụ nữ dũng cảm và tài giỏi này có thể xóa đi những ký ức về cô gái Thổ Nhĩ Kỳ xấu xa đó không?

Anh ngừng việc so sánh hai người. “Không giống nhau.”

“Tôi không chắc cậu có thể sống sót trong tay người phụ nữ khác mà cậu không thể giúp đỡ.”

“Điều gì làm cho cậu nghĩ rằng tôi không thể giúp cô ấy?”

“Chỉ là cậu chưa bao giờ có thể giúp họ, Nick. Không phải trong khoảng thời gian tôi quen cậu.”

Một lúc lâu im lặng trước Nick cười chế giễu bản thân, không phải thời gian trước đó.”

“Cậu có thể giúp cô gái đó mà không từ bỏ cuộc đời của cậu. Đây là những gì tôi muốn nói.”

Nick suy ngẫm câu nói đó trong đầu anh. Đó có phải là tất cả những điều anh muốn? Đơn giản chỉ để giúp Isabel? Chắc chắn đó là một phần lý do - chắc chắn anh muốn đảm bảo an toàn cho nàng, mang lại cho nàng cảm giác yên bình khi biết ngôi nhà vẫn đứng vững, khi biết những cô gái sẽ an toàn, khi biết em trai nàng sẽ thành công. Nhưng Rock đã đúng, anh có thể mang lại cho nàng tất cả những điều này mà không cần phải cưới nàng. Anh có thể rời đây và quay lại London, tìm đến Densmore và thuyết phục anh ta giao lại quyền giám hộ Townsend Park cho anh. Nếu anh đoán đúng, Densmore sẽ rất vui khi từ bỏ trách nhiệm này.

Vậy tại sao việc kết hôn lại choán gần hết suy nghĩ của anh?

Điều gì ở cô gái này đã trói buộc anh và làm anh sẵn sàng hy sinh mọi thứ vì nàng?

Điều gì làm anh muốn giúp nàng đến như vậy?

Hình ảnh của Isabel tươi tắn, xinh đẹp và thoải mái - hạnh phúc và chắc rằng thế giới của nàng sẽ không sụp đổ xung quanh nàng. Anh chưa bao giờ nhìn thấy nàng như thế. Anh nhìn thấy nàng xinh đẹp và chòng ghẹo, xinh đẹp và liêu lĩnh, xinh đẹp và quan tâm đến những thứ xung quanh, xinh đẹp và quyến rũ trong vòng tay anh, nhưng chưa bao giờ xinh đẹp và tự tin vào bản thân. Vào tương lai. Vào anh.

Anh muốn mang lại cho nàng điều đó.

Có lẽ đó là điểm yếu của anh đối với phụ nữ. Có lẽ đây lại là một Thổ Nhĩ Kỳ nữa. Có lẽ số mệnh của Nick đã được sắp đặt là bị bắt bởi cô gái này theo cùng một cách mà anh đã bị bắt bởi mẹ anh, bởi Alana. Nhưng anh cảm thấy khó có thể tin rằng Isabel có bất kỳ điều gì giống họ.

Nàng có vẻ chân thật hơn rất nhiều.

Nàng sợ trở nên thân thiết hơn.

Điều này khác với những gì anh đã trải qua.

Đó là tương lai của anh.

Anh đáp lại ánh mắt Rock. “Tôi sẽ cưới cô ấy. Chúng tôi sẽ là một cặp đẹp đôi.”

Rock gật đầu. “Thế là đủ rồi.” Họ im lặng một lúc lâu khi cả hai nhìn ra ngoài cửa sổ vào không gian đêm bên ngoài. “Cậu biết cậu không thể làm điều đó mà không nói sự thật cho cô ấy.”

Lời nói đó giống như sợi chỉ giữa họ. Dĩ nhiên, Nick biết. Anh biết ngay từ đầu rằng anh cần phải thú nhận về mối quan hệ của anh và Hầu tước Leighton. Anh phải nói với Isabel rằng anh đang tìm kiếm Georgiana. Và anh sẽ phải chịu đựng mọi sự tức giận và các câu hỏi chất vấn của nàng.

Tuy nhiên có một phần nhỏ trong anh vẫn hy vọng rằng anh có thể thuyết phục nàng kết hôn và thực hiện điều đó trước khi anh phải thừa nhận hành động không trung thực của mình.

Anh hoàn toàn không chắc chắn điều đó sẽ không thể xảy ra.

Có điều gì đó thôi thúc anh cưới nàng, trói buộc nàng với anh và chỉ như vậy, nàng không

thể rời khỏi anh, khi anh kể cho nàng mọi chuyện.

Rock đọc được suy nghĩ đó. “Việc cậu nói với cô ấy tốt hơn cô ấy tự khám phá ra trong tương lai.”

“Tôi biết.”

Nhưng anh không thích cả hai lựa chọn này.

Chương 15

Sáng hôm sau, Isabel tìm thấy Nick trong phòng chứa tượng, khi anh đang làm việc.

Nàng đã đi tìm anh ngay sau bữa sáng, tự nói với bản thân nàng đang làm một việc lịch sự bằng cách đi tìm anh để thông báo cho anh con đường đã thông thoáng sau cơn mưa. Tuy nhiên, cái cảm giác phấn khích khi nhìn anh bé cong cuốn sổ ghi chép trong phòng chứa tượng rực rỡ ánh sáng lại vạch trần một động cơ khác để nàng đến tìm anh.

Các ngón tay anh lướt trên trang giấy, mạnh mẽ và chắc chắn và nàng thấy có một chút ghen tỵ đối với sự tập trung tuyệt đối vào công việc của anh. Một lọn tóc mái của anh rơi xuống, chạm vào gọng kính và nàng như ngưng thở.

Anh thực sự rất đẹp trai.

Và nàng trở thành một kẻ vô cùng ngốc nghếch.

Ý nghĩ đó kéo nàng quay lại hiện thực và Isabel cố ý hắng giọng, thu hút sự chú ý của anh. Anh quay sang nàng và nàng cảm thấy sự chăm chú của anh, hai tay nàng nắm chặt trước váy để tránh vuốt tóc hoặc váy.

“Em không muốn làm phiền ngài, nhưng em nghĩ ngài cần biết Rock đã quay lại thị trấn - để lấy vật dụng của ngài. Chúng em rất vui được đón tiếp ngài ở đây... tại Townsend Park... nếu ngài cần nơi ở.”

Anh tháo kính và Isabel thấy hối tiếc. Có điều gì đó về chiếc kính mà nàng cảm thấy hấp dẫn - điều gì đó làm nổi bật người đàn ông thông minh và chân thực dưới vẻ ngoài đẹp trai.

Anh mỉm cười, nụ cười ấm áp và chào đón làm đầu gối nàng chùng xuống. Đúng vậy. Nàng rất thích nhìn anh đeo kính.

“Nàng thật tốt bụng, Isabel. Cảm ơn.”

Nàng không biết nói gì vào lúc này, vì vậy nàng do dự ở lối cửa, sự do dự của nàng quá rõ ràng.

Một bên lông mày nhếch lên vì thích thú. Anh biết nàng hồi hộp. Anh thích điều đó. “Nàng có muốn vào đây không?”

Nàng bước một bước vào phòng, lập tức nhận ra thực tế là chỉ mới hôm qua, anh đã hôn nàng ở đây. Nhiều hơn cả hôn nàng.

Có lẽ nàng nên đóng cửa.

Nhịp tim nàng tăng tốc theo suy nghĩ. Chắc chắn, nếu nàng làm thế, anh sẽ coi đó như một lời mời để lặp lại những sự kiện của buổi chiều hôm trước.

Đóng cửa lại, Isabel.

Nàng không thể. Anh ấy sẽ nghĩ gì?

Điều đó có quan trọng không?

Chắc chắn còn quá sớm để có những hành động như vậy.

Họ chỉ vừa mới ăn sáng.

Nàng đáp lại ánh mắt xanh tinh quái của anh và thấy rằng anh biết chính xác điều nàng đang nghĩ. Có cả sự khiêu khích trong cách anh nhìn nàng, như thể anh sẵn sàng chờ nàng đóng cửa và làm điều nàng không thể dừng suy nghĩ từ hôm qua.

Nàng tiến sâu vào phòng, vặn để cửa mở, gạt đi nỗi thất vọng. Nàng chú ý đến bức tượng gần đây và nhanh chóng chọn lấy một chủ đề an toàn. “Làm thế nào ngài lại có hứng thú với các món đồ cổ thế?”

Anh do dự trước khi trả lời, như thể đang lựa chọn một câu nói và trong khoảnh khắc dừng lại, nàng vô cùng tò mò. “Ta luôn thích các bức tượng”, anh nói, “Từ khi ta là một cậu bé. Ở trường, ta say mê môn thần thoại học. Ta cho rằng không có gì đáng ngạc nhiên khi ta rời trường học và đến lục địa - ta bị thu hút bởi nền văn hóa cổ đại đó”.

Isabel ngồi trên một bệ tượng gần đó. “Vậy, ngài đã ở Ý và Hy Lạp à?”

Anh quay đi tức thì. “Ý là nơi rất khó có thể đến, lúc đó đang có chiến tranh. Sang phương Đông thì dễ hơn, vì vậy ta đến đó, xuyên qua đế chế Ottoma và tiến sâu vào phương Đông. Nghệ thuật ở đó không có gì sánh bằng, lịch sử của họ cổ đại hơn bất kỳ thứ gì ở châu Âu. Nàng không thể hình dung ra các bức tranh và bộ đồ gồm sứ nào như thế đâu... nghệ thuật của họ được truyền qua nhiều thế hệ không giống với bất kỳ điều gì ta từng thấy. Và không chỉ là hội họa hay điêu khắc đâu, mà toàn bộ cơ thể họ đều là nghệ thuật và linh hồn của họ.”

Nàng vô cùng bất ngờ trước sự sùng kính trong giọng nói của anh. “Như thế nào cơ?”

Anh đáp lại ánh mắt nàng và niềm phấn khích trong mắt anh làm tim nàng loạn nhịp. “Mọi thứ trong văn hóa phương Đông đều thiêng liêng - kể cả những người theo học âm nhạc, múa và sân khấu. Ở Trung Quốc, có những chiến binh đã dành nhiều năm để học nghệ thuật chiến đấu. Ở Ấn Độ, điệu nhảy là một nghi lễ, đánh dấu sự trưởng thành của một cô gái.”

Lời anh nói nghe thật dịu dàng, cuốn hút. “Nghe thật tuyệt vời.”

“Đúng vậy. Điều đó còn tuyệt vời hơn cả điệu nhảy tối qua.”

Isabel thấy khó có thể tin rằng có bất kỳ điều gì tuyệt vời hơn cả điệu valse của họ tối qua. Đôi mắt anh nhấp nháy bí ẩn khi anh tiếp tục nói, “Ta rất muốn dạy cho nàng những điều ta đã học ở Ấn Độ”.

Nàng muốn học những điều đó. “Về chuyện gì?”

“Thật không may mắn, đó là những thứ mà các quý cô người Anh ngoan ngoãn không học.”

“Em thấy mình chưa từng là một quý cô người Anh ngoan ngoãn.”

Rồi họ im lặng một lúc lâu, trong khi nàng vô cùng bối rối - những lời này xuất phát từ đâu? Nàng có nên xin lỗi không?

“Em...”

“Nếu nàng muốn xin lỗi, thì ta muốn nàng không làm điều đó. Ta thấy ta thích Isabel dạn dĩ một chút.”

Ánh mắt nàng lướt qua anh và nụ cười tinh quái làm nàng vô cùng bất ngờ.

Nàng không biết làm gì, chỉ thích thú cảm giác chia sẻ một bí mật với người đàn ông hấp dẫn này. Nàng muốn biết nhiều hơn về anh. Nàng muốn biết mọi thứ về anh. “Ngài nghiên cứu đồ cổ của Hy Lạp và Roma như thế nào khi ngài đang ở Phương Đông?”

Anh nghĩ trong giây lát, rồi nói đơn giản. “Sau một vài năm ở phương Đông, ta đã quay lại châu Âu.”

“Đến Thổ Nhĩ Kỳ.”

Anh không trả lời. Anh không cần phải làm thế. “Cuộc khám phá của ta diễn ra ở Hy Lạp. Tôi đã có nhiều tháng để học về các loại đồ cổ Hy Lạp... để nghiên cứu về những bí mật của họ. Cuối cùng ta đến Rome, trước khi quay trở lại London.”

Nàng muốn biết nhiều hơn về thời gian anh ở Hy Lạp. Ở Thổ Nhĩ Kỳ. Nhưng theo bản năng nàng biết, anh không muốn nói thêm về những gì đã trải qua. Nàng tìm kiếm một chủ đề mới - điều gì đó có thể kéo họ quay trở lại cuộc nói chuyện thân thiện ban đầu, trước khi nàng gọi lại những ký ức đen tối của anh. Nàng nhìn vào bức tượng anh đang viết những ghi chú khi nàng nói. “Ngài vẫn đang nghiên cứu Voluptas ư?”

“Ta thấy mình không thể rời khỏi cô ấy.”

“Cô ấy rất đẹp.”

“Quả thực vậy.” Anh ám chỉ pho tượng. “Nàng có thấy cô ấy khác các bức tượng khác không?”

Isabel cân nhắc khuôn mặt của nữ thần, đôi mắt khép hờ, đôi môi dày dặn chỉ hơi tách ra. Nàng nhận ra cảm xúc hiện diện trên gương mặt của nữ thần - cô ấy đang trong trạng thái mơ màng. Bây giờ nàng đã hiểu hơn. Nàng cảm thấy da nóng lên.

“A. Ta biết nàng nhận ra.” Giọng anh thay đổi, bây giờ rất dịu dàng, ấm áp và mềm mọng và riêng tư - làm nàng hơi lạnh sống lưng. “Tuy nhiên không phải chỉ ở trên mặt cô ấy. Điều làm bức tượng này khác với những bức tượng khác là sự quan tâm mà thợ điêu khắc đã khắc lên mỗi bộ phận của Voluptas một cách rõ ràng.”

Nàng đã bị thôi miên bởi giọng anh và khi anh chạm tay lên bức tượng, nàng không thể quay đi. “Nàng có thể nhìn thấy niềm đam mê trên từng centimet... trong góc cổ, trong cái cách chiếc cằm được nâng lên, như thể cô ấy không thể hít thở sâu do sự khoái lạc xuyên suốt cô ấy.”

Isabel ngẩng nhìn, ngỡ ngàng, khi bàn tay mạnh mẽ màu đồng của anh vuốt ve quai hàm của bức tượng, các ngón tay anh lần theo đường cổ. Anh tiếp tục nói, bàn tay vẫn di chuyển theo những từ ngữ mờ ám và gợi cảm. “Sự khoái lạc của cô ấy được thể hiện qua bờ vai buông xuống và qua một cánh tay vô thức chạm vào tóc, cánh tay kia ôm lấy bụng, như thể vẫn run rẩy ở đó.”

Không suy nghĩ, bàn tay Isabel miêu tả lại động tác của bức tượng. Lời anh nói, cái cách bàn tay anh vuốt ve khắp bức tượng, đủ để kích động đáy lòng nàng. Rồi nàng nhìn anh, đáp lại ánh

mắt xanh cháy bỏng của anh, nhận ra niềm đam mê trong đấy. Anh biết điều anh đang làm. Anh đang quyến rũ nàng.

Khi anh trở lại bức tượng, Isabel cố gắng hít một hơi dài. “Nhưng có lẽ điều nói lên cảm xúc của cô ấy rõ nhất là ở đây.” Anh di chuyển một bàn tay dọc bức tượng trắng muốt mà đến khi tay anh nâng niu một bên ngực của bức tượng. “Bầu ngực của cô ấy đầy đặn hơn những vị thần La Mã khác vào thời đó...”

Sao anh có thể vẫn bất động chứ?

“Về phương diện kết cấu cô ấy rất hoàn hảo. Nàng sẽ thấy được một nhũ hóa đã cương lên...” Isabel cắn môi khi nàng quan sát ngón cái của anh đang xoay tròn, cố kiềm chế để không bắt chước lại các động tác của anh.

Nàng muốn bàn tay anh chạm vào nàng.

Nàng giải phóng hơi thở đã cố gắng kiềm chế bằng một tiếng thở dài rung động, vừa đủ nghe. Nhưng anh đã nghe thấy. Đầu anh quay sang nàng và anh rời khỏi Voluptas. Anh nhìn vào mắt Isabel và nàng nhận thấy đôi mắt anh sẫm lại thành một màu xanh đầy hứa hẹn và đáng yêu. “Ta sẽ tiếp tục chứ?”

Nàng tiến một bước về phía anh, gần đến mức có thể nhưng không chạm vào anh. Nàng chú ý thấy được cơ vai anh căng, cơ má anh co lại khi nàng học được cách nhận biết sự kiềm chế. Anh muốn chạm vào nàng, nhưng chờ đợi phản ứng từ nàng.

Tốt thôi, nàng sẽ không kiềm chế bản thân mình nữa.

Isabel đặt một tay lên ngực anh, sau đó tận dụng anh như một đòn bẩy để kiễng lên đầu ngón chân để càng gần anh. Khi nàng trả lời, nàng không chắc chắn câu nói đó xuất phát từ đâu. “Không phải với bức tượng.”

Nàng hôn anh.

Anh vẫn đứng im khi nàng hôn, không chạm vào nàng, không di chuyển ngược lại với môi nàng và Isabel nhận ra anh đang cho phép nàng nắm quyền kiểm soát.

Nàng cảm thấy rất thích ý tưởng này.

Nàng muốn cười to vì xúc cảm mãnh liệt từ quyền hạn mới. Nhưng điều đó dường như không thích hợp.

Nàng lướt hai tay lên, vòng qua cổ anh, ấn toàn bộ cơ thể nàng vào anh. Anh đặt tay lên hông nàng, từ từ ôm lấy nàng và hơi ấm của anh lan truyền qua lớp váy mang lại cho nàng cảm giác

khao khát cháy bỏng. Nàng mở miệng, mềm mại, cho biết nàng đã sẵn sàng ở đây, trong căn phòng này, trong vòng tay anh. Khi anh không kiểm soát môi nàng, nàng ngập ngừng dùng lưỡi lướt dọc bờ môi dưới dày của anh.

Và tìm thấy chìa khóa để cởi trói cho con hổ.

Anh rên lên, mở miệng và cho phép nàng tiếp cận vào bên trong cái miệng mờ ám và tinh quái của anh. Đầu tiên nàng cảm thấy hồi hộp, không sẵn sàng kiểm soát điều mà nàng yêu cầu, nhưng khi cánh tay anh ôm lấy nàng, ấm áp và kéo nàng dính chặt vào anh, sự thận trọng đã biến mất. Lưỡi của họ chạm nhau, vuốt ve, quấn lấy nhau và một lúc lâu trước khi anh phá vỡ nụ hôn và đặt nàng lên bệ dưới của bức tượng Voluptas.

Dừng hôn, anh ra lệnh, “Ở đây”, và đi đóng lại cánh cửa mà Isabel phải cố gắng lắm mới để mở được. Anh quay lại và nàng bị ấn tượng bởi cái cách anh tiến về phía nàng giống như một động vật ăn thịt mạnh mẽ và mãnh mai. Trái tim nàng đập thành thịch khi anh tiến lại gần hơn, cuối cùng dừng lại phía trước nàng, đánh giá nàng như anh đã làm với bức tượng.

Vị trí làm nàng cao hơn anh vài phân và khi không thể cưỡng lại, nàng luồn tay vào tóc anh, nghiêng đầu anh lên để nàng có thể nhìn thấy anh. Đôi mắt anh tinh quái với một lời hứa không lời và vết sẹo như chuyển sang màu trắng. Nàng đặt một nụ hôn mỏng manh lên đầu vết sẹo, góc lông mày, sau đó cướp lấy môi anh bằng một nụ hôn mãnh liệt.

Bàn tay anh vuốt ve khắp cơ thể nàng, khuyến khích sự táo bạo của nàng, kéo áo lót của nàng lên, lộ ra phần da thịt. Hơi lùi lại một chút, anh đặt môi lên cổ nàng, cọ xát răng lên các đường gân ở đó khi nàng ngả đầu ra sau vì cảm giác khoái lạc. Anh kéo mạnh phần trên vạt áo lót của nàng, đến khi một bầu ngực được tự do và anh dừng lại, ngạc nhiên khi thấy nhũ hoa đang cương lên, ngang hàng với miệng anh. “Nàng Voluptas thực sự của ta”, anh thì thầm, hơi thở ấm áp của anh làm nhũ hoa của nàng săn lại trước khi anh đặt môi, lưỡi và răng lên ngực nàng và làm nàng say đắm.

Nàng nắm chặt đầu anh vào người rên rỉ vì khoái lạc và lạc đi bản thân trong cảm xúc mãnh liệt xuyên suốt trong nàng qua mỗi cái vuốt ve tinh ranh, mỗi lần kéo giật say đắm. Cuối cùng khi anh ngẩng đầu lên, cả hai đều thở nặng nề và nàng dựa vào vai anh để giữ thăng bằng.

“Trước khi chúng ta tiến xa hơn”, anh nói trong hơi thở khó khăn, “Ta nghĩ chúng ta nên thảo luận về vấn đề kết hôn của chúng ta”.

Nàng không muốn anh dừng lại. Họ không thể thảo luận vấn đề này sau ư? Nàng chạm vào anh. “Vâng.”

Anh lại hôn nàng, kéo đầu nàng xuống làm nàng không thể suy nghĩ thêm. “Vâng, điều gì?”

Họ đang thảo luận điều gì?

“Điều gì?”

Anh mỉm cười, cảm giác vui sướng của anh cuộn xé điều gì đó sâu thẳm trong nàng. “Isabel. Ta nghĩ chúng ta nên kết hôn.”

Nàng mỉm cười nhìn anh. “Em đồng ý.”

“Ngoan lắm.” Anh thưởng cho nàng một nụ hôn dài trước khi nâng hai tay nàng lên trên đầu vòng quanh cổ của bức tượng, lưng nàng để trần áp sát vào bức tượng nữ thần mát lạnh. Khi anh tạo dáng nàng như kiểu anh thích, anh tập trung chú ý vào bầu ngực của nàng. Nàng rên lên khi hàm răng của anh nhằn nhằn dọc mép nhũ hoa trước khi lưỡi anh làm dịu cơn nhức nhối ở đó và lại một lần nữa khi nàng cảm thấy không khí mát lạnh bên dưới váy, bàn tay anh vuốt ve phía trên chân nàng để tìm vị trí nơi nàng đau nhức vì tiếp xúc của anh. Anh ngẩng đầu lên. “Chúng ta sẽ làm chuyện đó sớm được chứ?”

Nếu anh không chạm vào nàng sớm, nàng sẽ chết mất.

Isabel mở mắt. Bị phân tâm bởi bàn tay anh đang vuốt ve đùi nàng một cách cuồng nhiệt nhất. “Vâng. Chúng ta sẽ làm.” Anh nhanh chóng tháo nút buộc trên quần của nàng và một tay lướt vào bên trong, dang rộng hai chân nàng và cọ xát các ngón tay vào trung tâm nóng bỏng của nàng.

“Tốt. Ta không nghĩ rằng ta có thể chờ đợi lâu hơn để có nàng ở đây.”

“Không...”, tiếng nói đó thốt lên bằng hơi thở khi anh lướt một ngón tay vào bên trong nàng.

“Ta cảm thấy rất vui khi nàng cũng cảm thấy vậy.” Lời nói, quá vô hại, xuyên qua nàng giống như dung nham lửa sau một chuỗi hành động vuốt ve đã cướp đi sự minh mẫn của nàng. Nàng thả tay khỏi bức tượng và bám chặt vào anh. Anh bế nàng lên, bước đến phía bức cửa sổ nơi anh đã mang đến cho nàng sự khoái cảm như thế vào hôm trước. Lần này, anh không ngồi thay vào đó đặt nàng lên ghế và quỳ trên sàn nhà.

Nàng đang rất cháy bỏng. Nàng khao khát sự tiếp xúc của anh.

Đây chính là cảm xúc đánh dấu chấm hết của các cô gái. Đây chính là điều hủy hoại họ.

Nàng phải chống lại cảm giác đó. Chống lại anh.

Nàng mở mắt, nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của anh. “Chờ đã.”

Các ngón tay anh vuốt ve chậm lại bên trong nàng. “Sao vậy?”

Nàng cong người cứng lại, cố gắng hít thở sâu và cố gắng nhớ ra điều nàng sẽ nói. “Em chỉ... ngài nên biết... em không thể yêu ngài?”

“Không?”, ngón tay trở của anh chà xát thành một vòng tinh quái xung quanh điểm mà nàng mới khám phá hôm qua.

Nàng rên lên. “Mặc dù vậy, nhưng em nghĩ em có thể sẽ rất thích ngài.”

Rồi anh cười, chậm rãi và mờ ám, bàn tay tự do kia kéo váy lên qua đôi chân. “Ta nghĩ ta cũng cảm thấy như thế.”

“Nhưng thực sự... em không...” Rồi anh dang rộng hai chân nàng, để lộ nàng trước không khí, căn phòng và ánh mắt anh. “Chờ đã... ngài định... ngài không thể!” Nàng đấu tranh để khép hai đùi lại, nắm lấy hai tay anh đang ở giữa chúng, siết chặt lấy váy nàng và cố gắng kéo chúng xuống che bản thân nàng. Anh không thể muốn nhìn nàng ở đó.

“Isabel”, anh kéo dài tên nàng theo một cách âu yếm da diết và yêu thương.

Nàng dừng lại. “Vâng?”

Anh nghiêng người về phía trước, rồi cướp lấy môi nàng bằng một nụ hôn đầy hứa hẹn. Khi nàng trở nên yếu đi trong vòng tay anh một lần nữa, anh lùi lại, đặt một nụ hôn mềm mại lên khoe môi nàng trước khi thì thầm, “Hãy tin ta, tình yêu. Nàng sẽ rất thích điều này”.

Anh lại nhẹ nhàng tách hai đùi nàng ra, đôi tay mạnh mẽ và am hiểu của anh vuốt ve làn da mềm mại ở đó. Khi anh cúi đầu xuống và hôn lên đầu gối nàng và kéo một đường lên phía trên làn da mềm mượt và mỏng manh bên trong đùi nàng, Isabel nhắm mắt lại vì bối rối, ngưng ngừng khi anh tiến đến gần vị trí riêng tư và bí mật. Bàn tay anh nghịch ngợm những sợi lông màu nâu vàng bao phủ nơi nhục cảm của nàng, gửi đến nàng hết đợt sóng này đến đợt sóng khác của cảm dỗ bằng dấu hiệu nhỏ nhất của sự tiếp xúc.

Cuối cùng, nàng mở mắt ra và đáp lại lời hứa xác thực trong ánh mắt cháy bóng của anh. “Đó là điều ta đang chờ đợi. Đừng bao giờ trốn tránh ta, người đẹp.”

Anh nhẹ nhàng tách những nếp gấp mềm mại, rồi một ngón tay vuốt ve trung tâm của nàng, tim nàng đập liên hồi do cảm xúc anh tạo ra.

Anh rướn người gần hơn, từng lời từng lời như một sợi dây tinh quái chạm vào da thịt nóng bỏng và thèm khát của nàng. “Ở đây nàng thật đẹp. Ta muốn biết từng centimet da thịt nàng. Ta muốn cảm nhận tất cả sự nóng bỏng của nàng.” Ngón tay anh xoay tròn vào trung tâm đang phồng lên của nàng, cảm giác khoái cảm của sự vuốt ve đang cào xé nàng.

“Nàng có biết ta muốn có nàng như thế nào không?”

Đôi mắt nàng mở lớn. Chắc hẳn anh không có ý... chắc hẳn anh sẽ không...

Và anh đã làm.

Miệng anh chạm vào nàng và cơ thể nàng không còn là của nàng nữa, hoàn toàn thuộc về anh. Nàng rên lên vì cảm giác đó, luồn các ngón tay qua mái tóc đen mềm mại của anh, không di chuyển, không muốn đẩy anh ra, cũng không muốn kéo anh gần hơn.

Nhưng anh biết điều nàng muốn. Môi anh yêu nàng bằng mọi cách có thể, lưỡi anh vuốt ve nàng, liếm láp nàng, khiêu khích nàng bằng những vòng tròn tinh quái và gợi tình mà nàng không chắc mình có thể chịu đựng được. Anh đẩy nàng cao hơn và cao hơn nữa, mở rộng hơn, làm nàng mê mê đến khi nàng nghĩ rằng có thể chết vì khoái cảm đó. Nàng nâng mông lên hướng về phía anh và anh đỡ lấy trọng lượng của nàng cùng lúc lưỡi anh chạm vào trung tâm nhũ nhối căng phồng bằng một loạt những động tác vuốt ve đã cướp đi toàn bộ hơi thở của nàng.

Nàng kéo anh lại gần nàng, sau đó, không muốn từ bỏ cảm giác khác lạ không thể chịu đựng được này và người đàn ông đã mang cảm giác đó đến cơ thể nàng. Các động tác tăng thêm, tốc độ của nó làm nàng mất hết tỉnh táo khi nàng kêu tên anh.

Rồi anh dừng lại, một lúc lâu không thể kìm nén được và nàng không thể chịu đựng được. Nàng quần quai, nhưng anh vẫn giữ nàng ở tư thế đó, miệng và lưỡi của anh chạm vào nàng trong sự bất động khủng khiếp. Anh đang giết nàng.

“Nick...”, nàng thì thầm, “Làm ơn... Làm ơn dừng dừng lại!”.

Anh thưởng cho việc nàng yêu cầu bằng một hành động quý quái, ngậm môi xung quanh trọng điểm căng phồng của nàng và mút, cướp đi mọi ý nghĩ và hơi thở của nàng, chỉ để lại nàng duy nhất sự kích thích.

Cảm giác đó quá áp đảo. “Không... Nick... dừng lại...”

Nhưng đôi môi ranh mãnh và thấu hiểu của Nick không buông tha nàng, thay vào đó anh liếm láp nhanh hơn, vuốt ve sâu hơn và cuối cùng đưa một, rồi hai ngón tay vào sâu trong nàng, dụ dỗ nàng gần hơn và gần hơn chạm đến cái ngưỡng mà nàng đang chạm tới - hành động đó làm nàng sợ hãi và khao khát.

Và rồi khi nàng ở đó, bên bờ vực, môi và bàn tay anh và tiếng gầm gừ thỏa mãn trong cổ anh ở khắp nơi - và nàng rơi vào một cơn sóng khoái cảm không giống với bất kỳ điều gì nàng từng biết. Nàng gào lên tên anh khi căn phòng xoay tròn xung quanh họ, các ngón tay nàng siết chặt lấy tóc anh, nín lấy một cái gì bền vững trong tình trạng rối loạn của cảm xúc.

Nàng thu mình vào trong ghế, sau một thời gian dài, Nick ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt nàng. Nàng nhận thấy sự thích thú và say mê ở đó và nàng cố gắng hít thở sâu, cố gắng tự kiềm chế bản thân khi anh kéo váy nàng xuống và ngồi bên cạnh nàng. Anh hôn lên thái dương của nàng, ôm lấy nàng.

Nàng vô tình đặt tay lên anh làm anh xuýt xoa và tóm lấy tay nàng. Mắt nàng mở lớn. “Có phải em... ngài có đau không?”

Anh mỉm cười tinh quái. “Không hẳn thế. Chỉ khao khát nàng thêm thôi.”

Như hiểu được và Isabel nói, “Có phải ngài muốn em... làm điều gì đó?”.

Rồi anh mỉm cười, siết chặt bàn tay nàng. “Hơn bất kỳ điều gì trên trái đất này, ta muốn điều đó.” Anh hôn lên tay nàng. “Nhưng không phải ở đây và thời điểm này. Tuy nhiên ta rất vui khi em đồng ý lấy ta. Bởi vì ta có ý định chấp nhận lời đề nghị đó rất sớm thôi.”

Nàng đỏ mặt, lập tức xấu hổ bởi cái cách họ thảo luận về chuyện kết hôn.

Anh nhìn với vẻ ái ngại. “Ta đã không cầu hôn theo đúng cách.”

Nàng lắc đầu. “Chúng ta không cần giữ đúng nghi thức. Ở đây không có ai ở đây tuân theo các quy tắc.”

“Tuy nhiên, ta sẽ bù đắp điều đó cho nàng.”

Nàng quay đi, nhìn bàn tay nàng đang để trên đùi. “Em thích cái cách ngài làm điều đó.”

Anh chạm tay vào cằm nàng, hướng nàng nhìn anh. Anh nghiền ngẫm ánh mắt nàng, như thể tìm kiếm điều gì. Điều gì đó rõ ràng trong mắt anh và anh hôn nàng, một nụ hôn mềm mại và da diết đã làm nàng cảm thấy hơn cả hài lòng khi đồng ý cưới người đàn ông này dường như rất dễ để thích.

Giá mà nàng có thể chắc chắn rằng anh không phải là người dễ dàng để yêu.

Nàng đang cân nhắc ý nghĩ đó khi có một tiếng gõ cửa vang lên. Isabel bật dậy khỏi ghế, tìm đập thành thịch. Nếu họ bị gián đoạn chỉ vài phút trước đó...

Cánh cửa mở ra và Lara bước vào phòng. “Isabel?”

Trong giây lát, cô khó có thể tìm ra họ ngay, bị che khuất ở cuối căn phòng phía sau bộ sưu tập các pho tượng cao, nhưng Isabel mất một giây mới có thể nói, to hơn cần thiết, “Em tin rằng đây là bức tượng Apollo, thừa ngài Nicholas”.

Nick đứng dậy, từ từ và vòng ra phía sau lưng của Isabel để xem xét bức tượng nàng đang đề cập. “Ta e rằng nàng đã nhầm, thưa quý cô Isabel.”

Isabel không mấy chú ý - thay vào đó quan sát khi Lara vội vã đi qua mê cung các bức tượng tiến đến chỗ họ. “Tại sao ngài nói vậy?”

“Ờ thì”, anh dài giọng nói, “Điều đầu tiên, bức tượng này là nữ”.

Isabel ngẩng đầu nhìn lên bức tượng đó trong lần đầu tiên. “Ồ. Rõ ràng em không có ý nói đến bức tượng này. Mà là bức tượng ở đằng kia.”

“Dĩ nhiên, đây là lỗi của ta.” Anh mỉm cười. “Bức tượng nào?”

“Bức tượng ở đằng kia.” Nàng vẫy tay vô thức, bị phân tâm bởi Lara. “Lara? Mọi chuyện ổn chứ?”

Lara tiến đến gần.

Mọi chuyện không ổn. “Isabel.”

Isabel ngay lập tức hiểu chuyện gì xảy ra. “Là ai?”

Lara dừng lại, cố gắng hít thở, rõ ràng là cô ấy đã rất vội vã. “Georgiana.”

Isabel cảm thấy Nick đông cứng bên cạnh nàng. Nàng quay sang anh và ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt nghiêm trọng của anh. Vẻ quyến rũ đùa cợt ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng. “Chuyện gì xảy ra với cô ấy?”

“Cô ấy đã biến mất.”

Anh đáp lại ánh mắt nàng. “Chúng ta phải làm gì?”

Nếu nàng có thời gian để cân nhắc câu nói của anh, Isabel sẽ rất hạnh phúc khi anh sử dụng từ “chúng ta”, nhiều bằng chứng đã cho thấy họ tạo ra một đội ăn ý. Nhưng nàng đang đi về phía lối ra, Lara theo sát nàng.

“Chúng ta sẽ tìm cô ấy.”

Bài học thứ bảy:

Hãy tôn trọng những đặc điểm nổi bật của anh ấy.

Không có điều gì một quý ngài thích hơn là được khen ngợi vì sức mạnh, trí thông minh và quyền lực tột bậc của anh ta. Giả vờ lơ đãng và cho phép quý ngài của bạn nắm quyền kiểm soát, anh ấy sẽ là của bạn. Hãy tạo một số cơ hội nhỏ cho anh ấy hỗ trợ bạn: Nếu ngón tay bạn bị cháy sém khi chơi trò Snap Dragon, hãy để anh ấy chăm sóc vết thương của bạn; khuyến khích những kỹ năng vượt trội trong chơi bài và các trò chơi trong nhà khác; và, khi có thể, hãy khen ngợi nguồn kiến thức phong phú và đặc biệt là sức mạnh của anh ấy.

Pearls & Pelisses, tháng Sáu năm 1823

“Ai là người cuối cùng nhìn thấy cô ấy?”

Câu hỏi của Isabel rất ngắn gọn và có hiệu quả cao khi nàng bước vào bếp của ngôi nhà Minerva, lấy một cuộn giấy lớn từ Gwen và tiến thẳng đến cái bàn ở giữa phòng.

Nick để ý Rock bước vào từ phía đối diện căn phòng, trở lại sau chuyến đi vào thị trấn. Anh đáp lại ánh mắt bạn mình và đọc được sự khẩn trương ở chúng trước khi quay đi, ngay lập tức bị phân tâm bởi những người còn lại trong bếp. Và hơi bị choáng ngợp.

Đây là ngôi nhà Minerva.

Có mười hai người phụ nữ, mỗi người đều mặc trang phục đàn ông, quần ống túm, áo sơ mi lanh, bột Hessian, tóc được quấn bên trong chiếc mũ lưới trai. Họ đứng lên khi Isabel xuất hiện, như thể nàng chính là Wellington. Vào giây phút đó, nàng có thể là ông ấy. Với sự bình tĩnh và điềm đạm của một nhà chiến lược lâu năm, Isabel trải cuộn giấy lên giữa bàn, giữ lấy nó bằng một khuôn bếp lớn, một lọ muối và hai chiếc bát gỗ. Nick tiến lên một bước, nhận ra nó là một tấm bản đồ của khu điền trang, trải rộng trước nàng giống như một bản đồ chiến đấu.

Đây là không phải là lần đầu tiên chuyện như thế này xảy ra.

“Tôi nhìn thấy cô ấy cuối cùng”, Jane nói, đứng đối diện với Isabel bên kia bàn. “Cô ấy đã đi đến hiệu giặt mang theo vài bộ quần áo của James.”

Nick nhìn vào mắt Rock đối diện căn phòng. Người đàn ông Thổ Nhĩ Kỳ chỉ cửa ra bên ngoài, một câu hỏi xuất hiện trong mắt anh. Nick lắc đầu.

Anh muốn chứng kiến công việc của nàng.

“Khi nào?”

“Có thể nửa tiếng trước đây? Có thể là bốn mươi phút?”

“Và?”

“Meg đã tìm thấy quần áo bị vứt lại trên đường”, Jane nói, chỉ vào một cô gái gần đó.

“Khi nào?” Nick bước đến và nói, không thể giữ im lặng hơn, thu hút sự chú ý của cả phòng. Anh không thể thuyết phục Isabel tin tưởng anh, nhưng Chúa ơi, anh có thể giúp nàng tìm cô gái đó.

Người rất có khả năng bị bắt cóc bởi vì anh.

Thật đáng ghét khi cô gái được gọi là Meg không trả lời anh ngay mà quay sang phía Isabel như hỏi ý. Khi Isabel gật đầu, Meg nói, “Không đến hai mươi phút trước thưa ngài”.

“Bây giờ quần áo ở đâu?” Nick hỏi.

Meg chỉ vào đồng quần áo trên một chiếc ghế đẩu gần đó. “Tôi hy vọng tôi đã đúng khi mang theo chúng, Isabel.”

“Cô làm rất tốt, Meg.” Isabel di chuyển, cầm chúng lên, nhanh chóng và cẩn thận kiểm tra từng vật một. Nàng nhìn sang Nick. “Chúng chỉ hơi ướt.”

Sự ngưỡng mộ xuất hiện. Nàng hiểu ẩn ý bên trong các câu hỏi của anh. Với lượng mưa rơi trong hai ngày qua, đồng quần áo bị vứt trên mặt đất sẽ nhanh chóng bị thấm nước. “Cô ấy chưa đi xa đâu.”

Isabel quay lại tấm bản đồ, nói nhanh. “Tôi đoán cô ấy đi được tầm hai mươi lăm phút, nhiều nhất là ba mươi. Họ phải đi bộ, hoặc Kate sẽ thấy những con ngựa.” Nàng quay sang nhìn người giữ ngựa đang lắc đầu.

“Họ sẽ không đưa cô ấy đi vào ban ngày.” Nick xen vào. “Không thể nếu như họ không muốn bị bắt gặp.”

Isabel ngược lên nhìn anh, cân nhắc về câu nói của anh. Nàng gật đầu. “Điều đó có nghĩa cô ấy có thể đang bị giấu trong đền trang.”

Nick khẽ thở. Nàng đang đặt niềm tin lên anh.

Một sai lầm.

Anh xóa bỏ giọng nói vang lên trong tâm trí anh khi Isabel tiếp tục.

“Sự thông thạo về địa hình sẽ là thế lợi để chúng ta đi tìm cô ấy. Kate, Meg, Regina sẽ kiểm tra đám bụi cây ở đồng cỏ phía đông. Jane, Caroline, Frannie, đi về phía cổng tây, qua vùng đất Marbury... hãy chú ý các lán trại để cỏ khô của Marbury.”

Nàng chia các cô gái còn lại thành nhiều nhóm một cách hiệu quả, đánh dấu các khu vực họ sẽ tìm kiếm trên bản đồ mà nàng khoanh vùng. Nick để ý thấy người đầu bếp mở một cái tủ nhỏ và phân phát kèn đi săn cho mỗi người trong nhóm. “Cầm theo kèn này. Nếu các cô thấy bất kỳ điều gì lạ, hãy thổi kèn báo hiệu. Đừng làm mà không có những người khác. Tôi muốn mọi người khi quay về đều tốt lành cả. Như trước, Gwen ở đây. Nếu các cô cần gì, cứ nói với cô ấy.”

Khi kết thúc phần giải thích kế hoạch cho các cô gái, nàng đứng dậy và Nick tự hỏi về cái cách mà những thành viên khác của ngôi nhà đứng thẳng hàng trước sự xuất hiện của nàng, vai đẩy về phía sau và xương sống thẳng như bất kỳ người lính nào, hy vọng gây ấn tượng cho người chỉ huy. Ngay lập tức Nick hiểu ra, giống như một người lính, họ tuân theo mệnh lệnh của nàng mà không có thắc mắc gì.

Và anh thấy bản thân anh cũng sẵn sàng làm như vậy.

“Lara và tôi sẽ tìm kiếm khu vực giữa ngôi nhà và con đường chính. Có ai có câu hỏi nào không?”

Anh sẽ không cho phép nàng đi tìm cô gái đó mà không có anh. “Quý cô Isabel. Ta sẽ tìm kiếm ở khu vực nơi mà Georgiana đã bị bắt.”

Nàng lắc đầu. “Chúng ta không có thời gian.”

Anh biết sự rủi ro của mình khi đặt câu hỏi trước mặt những cô gái; anh cũng biết anh có thể đẩy nhanh quá trình tìm kiếm của họ. Anh phải chứng minh cho nàng thấy điều đó và đặt câu hỏi về quá trình tìm kiếm. Đó không phải là một câu hỏi. “Ta đã được huấn luyện như một người truy tìm dấu vết.”

Qua vai nàng, anh thấy Rock nhướng mày ngạc nhiên. Nick lờ anh ta đi. Nàng nhìn vào mắt anh và ở có một khoảng dài khi nàng cân nhắc câu nói của anh. Nàng gật đầu. “Em sẽ đưa ngài đến đó. Anh Durukhan, anh sẽ làm bạn đồng hành cùng Lara đi tìm khu vực sân phía trước được không?”

Rock cúi đầu. “Dĩ nhiên.”

“Tốt lắm.” Nàng quay lại phía những người còn lại. “Hãy nhanh lên. Cẩn thận nhé. Và trở về

trước khi trời tối.”

Ngay khi nhận được lệnh, các cô gái rời khỏi phòng giống như một tiểu đoàn chuyên nghiệp. Isabel đưa ra mệnh lệnh cuối cùng cho Gwen khi Nick và Rock khẽ trao đổi.

“Họ không thể đi về phía con đường đó”, người Thổ Nhĩ Kỳ nói, lấy ra một khẩu súng lục từ cặp quần và đưa nó cho Nick.

“Không.”

Ánh mắt của Rock sẫm lại. “Cậu sẽ nói với cô ấy tại sao chúng ta ở đây chứ?”

Nick lắc đầu, rút nhanh khẩu súng lục vào bên trong áo ghi lê. “Không, nếu tôi có thể tránh được chuyện đó.”

Rock gật đầu. “Tôi sẽ không ở cách xa đâu.”

Họ bắt tay và Nick quay lại phía Isabel. “Nào đi thôi.”

Nàng mở cửa và họ rời khỏi ngôi nhà.

Nơi Georgiana bị bắt cóc chỉ cách ngôi nhà vài bước, được đánh dấu bằng một chiếc áo ghi lê bẩn mà Meg để lại khi vội vàng lên tiếng báo động. Nick cúi thấp xuống, quan sát các dấu chân trên con đường đầy bùn.

Isabel quan sát một lúc, rồi kiểm tra mặt đất. “Ngài có tìm thấy điều gì không?”

“Hai người đàn ông. Có vẻ cô ấy đã vật lộn với họ.” Anh quay đi và lăm bầm chửi thề, sau đó chỉ về phía nam nơi hướng đến một bụi cây phía xa. “Lối đó. Có nơi trú ẩn nào ở đây không?”

“Có một căn nhà gỗ đốn củi bị bỏ hoang. James thích chơi ở đó.”

“Đó là nơi họ sẽ đến đầu tiên. Họ đang chờ đến đêm để đưa người thứ ba đi.” Anh dừng lại. “Có cơ hội nào để ta thuyết phục nàng chờ ở đây với Gwen không?”

Nàng đã sẵn sàng rồi, đôi chân dài nhanh chóng đưa nàng băng sang mảnh đất bên kia. “Không có đâu. Ngài đã học truy tìm dấu vết như thế nào?”

Anh cho phép nàng thay đổi chủ đề, đôi mắt đầy kinh nghiệm nhìn vào hàng cây xa xa. “Khi ta còn ở lục địa, ở đây có chiến tranh.”

Họ đi bộ một lúc trước khi nàng nhận ra anh không nói gì thêm. “Thật ư? Có chiến tranh đang diễn ra sao?”

“Có chuyện gì sao?”

“Ai dạy ngài?”

“Một sĩ quan tuyệt vời của Cơ quan Tình báo Anh.”

“Nhưng ngài không phải là một người lính.”

“Không.” Anh thay đổi chủ đề. Con đường này chứa đầy nguy hiểm. “Nàng đã lên kế hoạch tìm kiếm và giải cứu bao nhiêu lần?”

Nàng nhún vai, bước đi nhanh hơn. “Vài lần.”

“Vài lần là bao nhiêu lần?”

“Em không nhớ.”

“Hãy cố nhớ lại. Một lần? Hay năm mươi lần?”

“Nhiều hơn một lần. Ít hơn năm mươi lần.”

Cô gái này đang thử thách sự kiên nhẫn của anh. “Lần nào cũng thành công?”

Nàng lại nhún vai. “Luôn luôn.”

“Thậm chí bây giờ, chúng ta sắp kết hôn, ta đang giúp cô gái đó quay lại, nàng vẫn không tin ta.”

Cô gái thông minh. Trong đầu anh khẽ vang lên âm thanh đó.

“Không phải thế.”

Không phải? “VẬY là gì?”

Nàng không trả lời.

“Georgiana, người đã bị bắt là ai?”

Hãy nói cho ta, Isabel.

“Em không thể nói cho ngài biết được.”

“Isabel, ta đã phát chán vì câu trả lời đó.”

“Đó không phải thông tin của em để có thể chia sẻ được.”

“Nàng có thể nói cho ta điều gì?”

Nàng nhìn anh một lúc lâu mà không dừng lại. Quay sang chú ý đến những bụi cây xa xa và nói, “Em có thể cho ngài biết cô ấy không đơn giản chỉ là một gia sư, nhưng ngài đã biết điều đó rồi. Em có thể cho ngài biết cô ấy xuất thân từ một gia đình rất lớn. Và em có thể cho ngài biết khi nhận cô ấy, em biết ngày này sẽ đến chỉ là vấn đề thời gian thôi”.

“Tại sao lại nhận cô ấy?”

Câu trả lời của anh thật dịu dàng và nghiêm túc. “Em chưa bao giờ quay lưng lại với một cô gái. Em sẽ không làm thế với cô ấy.”

Anh để nàng đi trước anh vài bước, quan sát dáng vẻ cao ráo và uyển chuyển di chuyển trên mặt đất đi về phía các bụi cây phía trước. Nàng đã thay trang phục đàn ông từ trước đó, trên đường xuống bếp, nhận thấy chiếc quần dài cho phép nàng tự do di chuyển tốt hơn. Anh không thể kìm nén nụ cười khen ngợi khi nhìn nàng. Chiều nay, nàng trông đẹp hơn.

Anh ngẫm nghĩ một lúc trước khi nhận ra tại sao lại như vậy. Không có điều gì cho thấy sự do dự trong chuyển động của nàng - không có điều gì cho thấy nàng lo lắng hay chần chừ về điều sắp tới. Thay vào đó, nàng đi đứng với dáng vẻ bình tĩnh và chắc chắn, sẵn sàng làm bất kỳ điều gì.

Anh chưa bao giờ biết một cô gái nào giống nàng.

Và anh nhận ra rằng, trong giây phút đó, anh đã hoàn toàn bị thu hút bởi sự kết hợp sâu sắc giữa mạnh mẽ và yếu đuối ở nàng, cô gái điên cuồng này đã dành quá nhiều thời gian trên mái nhà và đi khắp vùng quê Yorkshire để đuổi theo những kẻ bắt cóc... và vẫn có thời gian để nghi ngờ hành động và đặt câu hỏi về giá trị của nàng.

Không ngạc nhiên anh sẽ cưới nàng.

Nàng rất đặc biệt.

Đúng vậy, anh có thể bảo vệ nàng, bảo vệ ngôi nhà Minerva, gửi James đến trường học... tất cả mọi việc. Anh có tiền, có gia đình và hậu thuẫn để làm những chuyện đó.

Và anh biết rằng anh khá thích ý tưởng đó.

Tuy nhiên, sẽ không thể thuyết phục nàng thích ý tưởng đó, nếu lý do tại sao anh đến Yorkshire bị phơi bày

Họ tiến đến hàng cây và anh nhìn lướt qua một căn nhà nhỏ cách đó vài mét. Anh túm lấy tay Isabel và giữ nàng lại. “Ta muốn nàng ở lại đây và để mình ta vào bên trong.”

Nàng lắc đầu và mở miệng phản đối. Anh đưa tay lên. Nếu họ có vũ khí, Isabel... chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Em đã từng đối mặt với vũ khí rồi.”

Câu nói đó làm anh tức giận hơn mong đợi. Thật ngu ngốc - nàng đã có cách gì để bảo vệ chính mình không?” Nàng dừng lại. “Không.”

Anh cân nhắc đến việc dạy nàng sử dụng súng lục. “VẬY? Nàng lên kế hoạch làm gì rồi? Làm họ điên lên đến khi họ giao ra cô ấy? Công việc này dành cho ta... nhưng ta nghĩ điều đó cần phải chuyên nghiệp.”

Nàng nhìn anh tức giận. “Thường thì đề cập đến ngài Bá tước, là họ đã chạy toán loạn.”

“Nàng đùa à.”

Nàng quay đi. “Không.”

“Isabel. Từ vài điều ít ỏi mà nàng kể với ta về Georgiana, nàng có nghĩ rằng những người đang đuổi theo cô ấy sẽ sợ hãi em trai nàng sao?”

Nàng không trả lời.

“Được rồi.” Anh bắt nàng ở lại phía sau một bụi cây. “Nàng sẽ ở đây. Không đi đâu đến khi ta quay lại tìm nàng.”

“Nếu có chuyện gì xảy ra với ngài thì sao?”

Anh thở dài. Có phải người phụ nữ này không có niềm tin ở anh một chút nào không? “Nếu ta không quay lại trong vòng mười phút, hãy thổi chiếc kèn đáng ghét này lên. Và hãy đưa các chiến binh Amazon tới.”

Nàng mỉm cười. “Họ khá giống chiến binh Amazon phải không nào?”

Khóe miệng anh nhếch lên vì sự thích thú. “Ta rất vui vì có thể làm cho nàng vui.” Anh rút khẩu súng ra và kiểm tra đạn.

“Nick!” Anh quay đi, nhưng nàng thì thăm.

“Sao?”

“Em...” Nàng dừng lại, ngỡ ngàng trước khẩu súng. “Hãy cẩn thận.”

Chỉ với hai sải chân, anh bước lại gần nàng, nâng niu khuôn mặt nàng trong bàn tay ấm áp và mạnh mẽ kéo nàng về phía anh. Anh hôn nàng, nhanh và da diết, vuốt ve và gọi lên cảm giác thích thú trong vòng tay của nhau. Lùi lại, anh nói, “Chắc chắn ta sẽ quay lại. Sau chiều nay, chúng ta vẫn có chuyện chưa kết thúc”.

Nàng đỏ mặt và quay đi. “Đi đi.”

Anh rời khỏi hàng cây và hướng đến ngôi nhà. Không lâu sau anh đã khẳng định được nghi ngờ của mình, có hai người đàn ông đang giữ Georgiana bên trong. Cô gái đã cố gắng vật lộn với sợi dây thừng trói cô ấy và anh có thể nghe thấy tiếng khóc giận dữ và bị nghẹn lại của cô qua tấm khăn nhét trong miệng. Một điều rất đúng, cô gái đã làm rất tốt quy tắc đầu tiên để sống sót khỏi một vụ bắt cóc - là vẫn kêu to và tức giận. Cô chỉ có giá khi không hề hấn gì - và cô biết điều đó. Nick nhìn qua cửa sổ, khoái chí, khi một trong hai tên bắt cóc phải xoa xoa hai thái dương vì tiếng ồn này.

“Gel”, tên kia nói với giọng đặc sệt thuộc khu đông London, “Cô chỉ làm đau chính mình thôi. Chúng tôi sẽ đưa cô về. Chúng tôi sẽ đưa cô quay về nhà”.

Như anh dự đoán.

Anh ghi nhớ việc Leighton làm vì không tin một mình Nick có thể tìm thấy em gái anh ta.

Câu nói của tên bắt cóc chỉ làm Georgiana nỗ lực gấp đôi. Cô đập mạnh chân xuống sàn của căn nhà cũ và Nick thắc mắc liệu rằng sàn nhà cũ này có chịu đựng được một cú đập dữ dội như thế hay không.

Anh nghĩ những tên bắt cóc này sẽ không cảm thấy phiền khi tổng khứ được khoản tiền thưởng khó bảo của chúng. Với giá cả hợp lý. Anh thở dài. Thật nghiệp dư.

“Chuyện gì đang xảy ra?”

Dĩ nhiên.

Anh nên biết Isabel sẽ theo sau anh. Nhưng tiếng nàng thì thăm ngay sau vai anh cũng không làm anh ít tức giận hơn. Anh quay lại đối mặt với nàng. “Ta đã yêu cầu nàng làm gì?”

“Em...”

“Không, Isabel. Ta đã yêu cầu nàng làm gì?”

“Nick, em không phải một đứa trẻ.”

“Thật sao? Bởi vì dường như nàng gặp vấn đề trong việc tuân theo các hướng dẫn.”

“Điều đó không công bằng! Ngài không thực sự nghĩ em có thể để ngài xông vào đây mà không có sự trợ giúp của em ư?”

“Nàng có từng nghĩ tới nếu ta lo lắng cho nàng thì chỉ làm việc này thêm khó khăn hơn không?”

Đôi mắt màu nâu của nàng mở lớn ngạc nhiên vô tội. “Tại sao ngài lo lắng cho em? Em hoàn toàn có đủ khả năng chăm lo cho chính mình.”

Anh lắc đầu. “Ta mệt mỏi vì cuộc nói chuyện như thế này. Ở lại đây, nàng phải làm thế. Nhưng đừng cố gắng ra khỏi nơi này đấy được không?”

Anh bắt đầu vòng qua góc căn nhà, tiến đến lối vào, lờ đi lời thì thầm. “Ngài đang làm gì thế?”

Anh sẽ kết thúc bài tập thể lực lỗ bịch này.

Và có khả năng nhận cơn thịnh nộ của Isabel trút xuống đầu anh.

Anh tiến đến cánh cửa và dứt khoát gõ cửa ba lần. “Hãy mở cửa ra, các quý ông. Tôi muốn cô gái này và tôi sẽ không đi mà không có cô gái đó. Nói chuyện đi nào?”

Ngay sau đó là sự im lặng và Nick quay lại thấy Isabel đang đứng cách vài bước, miệng mở lớn vì choáng. Anh nhếch một bên mày. “Ta thích tiếp cận trực tiếp.”

Nàng ngậm miệng lại và nói. “Em cũng thấy điều đó.”

Cánh cửa mở ra, Isabel thở gấp và Nick thấy mình đã kết thúc chuyện này bằng một khẩu súng lục. Anh dừng lại, cân nhắc tên đội mũ len có mùi hơi khó chịu đang cầm vũ khí trên tay. “Tao không nghĩ chúng ta cần mang theo súng lục đâu, phải không?”

Gã đứng sau tên đội mũ len, bên trong căn nhà, cười toe toét với hàm răng xỉn màu và gật đầu về phía khẩu súng của Nick. “Dường như thế thừa ngài quý tộc Anh.”

Nick hạ vũ khí, sau đó đề phòng. “Công bằng. Tốt thôi, chúng ta sẽ cố gắng tránh đổ máu

phải không nào?” Gã đó nhún vai. Nick coi đó như một dấu hiệu tích cực. “Ngài ấy trả cho bọn mày bao nhiêu?”

“Tao không biết mày đang nhắc đến ai.”

Nick nheo mắt. “Chúng ta đều không phải là những kẻ ngu. Chúng mày đã bị chơi khăm. Công tước Leighton đã trả cho chúng mày bao nhiêu để đưa em gái ngài ấy quay về?”

Anh nghe thấy tiếng Isabel thở hổn hển phía sau anh. Cố gắng lờ đi. Phải lờ đi.

“Một trăm đồng bảng Anh.” Gã Mũ Len nhìn gã Răng Xỉn, rồi sang Nick. “Mỗi người.”

“Ta đoán tức là anh ấy trả cho cả hai một trăm bảng Anh, nhưng ta không muốn chơi chữ. Ta sẽ đưa cho cả hai hai trăm bảng Anh ngay bây giờ nếu bọn mày để cô gái lại cho ta và gửi một tin nhắn đến Leighton.”

Hai gã nhìn nhau, rồi nhìn Georgiana, quay lại Nick. Chúng biết đây là một vụ trao đổi quá hời. “Tin nhắn gì?”

“Hãy nói với ngài ấy rằng St.John có cô ấy.”

“Thế thôi à?”

“Vậy thôi.”

Mất một lúc người đàn ông cân nhắc câu nói của Nick. Sau đó gã ra hiệu bằng khẩu súng lục. “Tiền mặt?”

“Rock?” Nick gọi to, không quay lại.

Trong bụi cây phía sau anh có sự di chuyển và Rock đứng bên cạnh anh trong vài giây. “Đây.”

“Tước lấy vũ khí của hai gã này và hộ tống chúng tới ranh giới của điền trang. Ngay khi đó, đưa tiền cho chúng và để chúng đi.”

Rock nhìn từ gã này sang gã khác, mỗi tên đều mở tròn mắt trước kích thước khổng lồ của anh ta và tên Mũ Len đặt khẩu súng của hắn xuống. Rock mỉm cười. “Rất hân hạnh.”

Nick chộp lấy tên Mũ Len, dồn hắn vào chân tường, xách hắn lên cao. “Hãy nghe đây. Nếu bọn mày quay lại khu vực này, ta sẽ dùng đến khẩu súng của mình. Và hãy nhớ ta là một tay thiện xạ.”

“Chắc chắn rồi.” Gã đàn ông nhỏ bé gật đầu và Nick thả hắt ra vào trong nhà và cúi thấp xuống bên cạnh Georgiana, rút tấm vải lạnh ra khỏi miệng cô. Cô chuyển động quai hàm và nói, “Cảm ơn”.

Anh tháo dây thừng ra khỏi tay cô. “Quý cô, cô nên cẩn thận hơn.”

Cô đỏ mặt. “Ngài đã biết tôi bao lâu rồi?”

Anh nghĩ đến việc nói dối. Nhưng rồi quyết định nói thật. “Từ trước khi tôi đến đây.”

“Ngài đến vì tôi?”

Nick không nói gì.

“Simon gửi ngài đến ư?”

“Ngài ấy rất lo lắng cho cô.”

Mắt cô phủ đầy nước và Nick biết trong giây phút đó cô ấy không sợ anh trai mình. Anh nhận ra nỗi nhớ nhà khi anh nhìn thấy ánh mắt đó. Bản thân anh cũng thường cảm thấy như vậy.

“Tôi cũng có một em gái, thừa quý cô Georgiana. Tôi sẽ không muốn mất cô ấy.”

“Có phải ngài - ngài sẽ đưa tôi trở về, phải không?” Trong giọng cô ẩn hiện nỗi sợ hãi mơ hồ.

“Không.” Bàn tay cô được giải phóng và anh di chuyển đến phía chân. “Anh trai cô yêu cầu tôi tìm cô. Không yêu cầu đem cô về.”

“Cảm ơn”, cô lại thầm thì, xoa xoa vết trầy xước trên da cổ tay.

“Cô biết đấy, cô sẽ không thể trốn anh ấy vĩnh viễn.”

Georgiana gật đầu. “Không lâu hơn việc ngài có thể giấu Isabel.”

Anh cau mặt. “Tôi không nghĩ bây giờ tôi còn được cô ấy yêu thích nữa.”

“Dường như là vậy.”

Anh nhìn theo ánh mắt của cô qua vai anh thì thấy Isabel đang đứng ở lối ra vào của căn nhà. Rock và hai gã kia đã đi và Nick ước anh đã đi cùng với họ.

Anh không thích cái nhìn đó trong mắt nàng.

Cái nhìn buộc tội anh vì hành động tồi tệ nhất - phản bội.

Chương 17

Bài học thứ tám:

Học cách tha thứ cho các lỗi lầm của anh ấy.

Bạn sẽ cảm thấy khó có thể tin được, chúng tôi biết, nhưng thậm chí các quý ông dù là những người đáng lấy làm chồng nhất cũng sẽ mắc phải vài lỗi lầm. Có lẽ anh ấy cười quá to một chút hoặc tầm nhìn của anh ấy chưa hoàn hảo! Có lẽ anh ấy có những sợi tóc lộn xộn rơi lung tung mặc dù đã hết sức cố gắng để đưa chúng vào nếp!

Hãy rộng lượng với những lỗi lầm, bạn đọc thân mến! Vì trong số các lỗi lầm đó, chúng ta có thể tìm thấy sự hấp dẫn và niềm vui trong trái tim của bất kỳ cuộc hôn nhân xứng đáng nào!

Những bài học này, nếu được sử dụng tốt, đảm bảo rằng anh ấy sẽ luôn yêu thương bạn mặc dù bạn đã mắc phải lỗi lầm nào.

Có phải bạn không nợ anh ấy điều tương tự?

Pearls & Pelisses, tháng Sáu năm 1823

Anh đã nói dối nàng.

Isabel đứng trong phòng ngủ tắm tối, nhìn vùng đất bên ngoài cửa sổ - mảnh đất được sở hữu bởi nhiều thế hệ của dòng họ Townsend trước khi nó từ từ suy tàn và đến khi bị bán, cuối cùng cũng không có gì để lại cho cậu Bá tước hiện tại. Nàng nhìn những tia nắng cuối cùng biến mất, bầu trời từ màu đỏ rực rỡ nhạt dần rồi chuyển sang màu xanh đen thăm thẳm.

Nàng đứng đó hàng giờ đồng hồ, mảnh đất của nàng đang thay đổi do cái nhìn vô định của nàng, một ý nghĩ mà tự nó cứ lặp đi và lặp lại trong tâm trí.

Anh đã nói dối nàng.

Đáng lẽ nàng phải nhận thấy. Nên dự đoán có điều gì đó giống như thế này sẽ xảy ra. Phải

biết rằng anh không như những gì đã thể hiện. Thế mà thay vì là hy vọng cuối cùng - thì đây lại chính là thứ phá vỡ chỗ dựa của ngôi nhà Minerva.

Nàng áp tay lên ô cửa sổ, nhìn lớp thủy tinh mát lạnh dần mờ sương bên dưới ngón tay.

Anh đã yêu cầu nàng tin anh. Anh đã tán tỉnh nàng để nàng quan tâm anh.

Và phản kháng lại khả năng đánh giá mà nàng có.

Nàng tin anh sẽ không làm tổn thương các cô gái. Không làm tổn thương sự cân bằng mong manh của ngôi nhà Minerva.

Không làm tổn thương nàng.

Và anh đã làm.

Ngay từ đầu anh đã là kẻ thù của họ. Được Công tước Leighton gửi đến để tìm em gái của anh ta, để khám phá bí mật của họ. Để phản bội họ.

Và anh đã làm điều đó bằng cách thức tồi tệ nhất có thể.

Bằng cách làm nàng tin anh.

Nàng cố hít thở sâu suy nghĩ.

Sao nàng có thể khờ dại như thế.

Nước mắt sắp rơi và nàng nhắm chặt mắt lại. Nàng sẽ không khóc vì người đàn ông đó... người nàng chỉ biết trong ba ngày. Người nàng không nên mời đến ngôi nhà Minerva. Người nàng không nên cho phép bước vào cuộc đời nàng.

Nàng đã mắc phải một sai lầm vô cùng khủng khiếp.

Nàng đã để bản thân bị tán tỉnh bởi những lời lẽ ngọt ngào và bị lôi cuốn bởi những tiếp xúc động chạm của anh.

Cũng giống như mẹ nàng.

Các cô gái sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng.

Nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.

Nàng ép đầu vào cửa sổ, cảm thấy ô kính mát lạnh chạm vào lông mày khi nàng hít thở sâu,

muốn bản thân ngừng nghĩ về anh. Thay vào đó, nàng thúc giục bản thân nghĩ làm thế nào để cứu tất cả họ bây giờ, khi những bí mật của họ đã bị vạch trần, giờ đây chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi toàn bộ London - toàn bộ nước Anh - biết rằng họ là ai và ở đâu.

Vì vài lý do, nỗi sợ hãi bị phát hiện không thể so sánh với nỗi đau bị anh phản bội - biết rõ mọi thứ nàng tin tưởng sẽ...

Sẽ không bao giờ đến.

Có một tiếng gõ nhẹ trước cửa đã ngăn những giọt nước mắt chực trào lần nữa.

Nàng đã phớt lờ những nỗ lực tiếp cận căn phòng, nhưng nàng không thể chịu đựng ý nghĩ cô đơn hơn nữa.

“Vào đi.”

Cánh cửa từ từ mở ra và Isabel ngạc nhiên khi thấy Georgiana, với mái tóc vàng xoăn rối tung sáng rực lên trong ánh nến bên ngoài hành lang. Mất một giây để cô gái này tìm thấy Isabel ở góc phòng.

Cô ngập ngừng bước vào, dừng lại vài bước trước Isabel, cân nhắc xung quanh cô một lúc trước khi nói, hai tay nắm lấy nhau. “Em xin lỗi vì đã làm phiền chị...”

Isabel nở một nụ cười buồn. “Nếu một trong hai chúng ta cần xin lỗi, Georgiana, thì chị chắc người đó nên là chị.”

Đôi mắt Georgiana mở lớn. “Vì chuyện gì?”

“Chị đã đưa người đàn ông có thể làm hại em đến.”

Cô gái trẻ hơn nhìn Isabel với ánh mắt ngay thật. “Em xin báo với chị, quý cô Isabel, chị không làm như vậy.”

“Hử? Em nghĩ anh ta sẽ tự phát hiện nơi đây nếu chị không mời anh ta đến đây ư? Em nghĩ anh ta sẽ tìm thấy em nếu chị không ngu xuẩn tin anh ta ư?”

“Đúng vậy.”

Isabel quay đi.

“Chị không biết anh trai em, Isabel. Anh ấy là người độc đoán và gia trưởng nhất mà em từng biết và anh ấy không bao giờ chịu thua bất kỳ điều gì trong cuộc sống. Anh ấy là Công tước thứ mười một của dòng họ Leighton. Chị có biết phả hệ của một dòng họ đã vươn rộng

bao xa mới sinh ra mười một ngài Công tước không? Người sau kiêu ngạo hơn người trước.” Georgiana lắc đầu. “Simon sẽ đi cùng trời cuối đất để tìm em. Em thực sự ngạc nhiên khi chúng ta chỉ phải giải quyết ngài Nicholas và hai tên bắt cóc ngu xuẩn đó. Em đã nghĩ anh trai em sẽ buộc vua George cử hậu vệ riêng của ngài ấy đi tìm em cơ.” Georgiana đặt tay mình lên cánh tay Isabel. “Chị không đưa ngài Nicholas đến để hại em. Mà em đã đưa anh ấy đến làm hại chị. Và em xin lỗi vì điều đó.”

Lời nói đó tràn qua người Isabel và nàng ngồi xuống ghế bên dưới cửa sổ nơi nàng đã đứng hàng giờ. Ra hiệu cho Georgiana ngồi xuống, Isabel nhẹ nhàng nói, “Chị xin lỗi khi biết em có một người anh trai gây nhiều áp lực với em như thế”.

Georgiana mỉm cười. “Không phải thế. Em chưa bao giờ nghi ngờ tình yêu của Simon dành cho em. Anh ấy có thể rất ngạo mạn và độc đoán, nhưng anh ấy luôn bảo vệ những gì liên quan đến mình.”

“Vậy tại sao...” Isabel không hiểu.

“Câu chuyện của em không chỉ đơn thuần là một cô gái chạy trốn.”

“Chắc chắn thế.”

“Em sẽ kể cho chị. Em nghĩ chị xứng đáng để biết tại sao tất cả mọi chuyện lại xảy ra.”

“Chị rất muốn biết về điều đó”, Isabel nói.

“Em...” Georgiana dừng lại, nhìn vào ô cửa sổ, nơi Isabel biết cô ấy không thể nhìn thấy gì ngoài khuôn mặt của chính mình được phản chiếu trong tấm kính tối màu. “Em đã yêu. Không quan trọng là với ai.”

Isabel lặng yên, chờ Georgiana lấy can đảm để tiếp tục nói. “Em đã phạm phải một sai lầm khủng khiếp. Em đã tin rằng anh ta cũng yêu em.” Cô dừng lại, nhìn xuống bàn tay đang siết chặt lấy vạt váy. Khi cô nhắc lại, đó là một lời thì thầm. “Nhưng anh ta không yêu em.” Cô cố gắng hít thở sâu bình tĩnh. “Em cho rằng vì đó là điều tốt nhất nên... Simon chưa bao giờ cho phép chúng em kết hôn. Em đã bị nhốt lại. Anh ta đã rời đi mà không nói câu nào. Và rồi...”

Cô dừng lại, không thể tiếp tục nhớ lại những ký ức đó. Isabel nghiêng người, cầm lấy tay Georgiana. “Em không cần phải kể với chị.”

“Em muốn.” Georgiana thì thầm. “Em muốn ai đó nghe em nói.”

Isabel tiếp tục im lặng, biết điều gì sẽ đến.

“Em phát hiện mình có thai. Em không thể nói với Simon. Em không thể làm anh ấy thất

vọng, vài tuần trước, người hầu đã kể cho em một câu chuyện cô ấy nghe được về một ngôi nhà ở Yorkshire. Một nơi mà những cô gái trẻ đến đó để bắt đầu lại. Chạy đến chỗ của quý cô Isabel.” Cô mỉm cười, khẽ khàng và do dự. “Và vì vậy em đến đây.”

Cô ngược lên, nhìn vào mắt Isabel, ánh mắt mở to và trong sáng... tựa như một đứa trẻ. “Em biết rằng anh ấy sẽ đến tìm em. Em không nghĩ anh ấy sẽ tìm ra em sớm như thế.”

Isabel siết chặt tay cô gái. “Chị cũng biết anh ấy sẽ đuổi theo em. Điều đó không thay đổi sự thật em được chào đón trong ngôi nhà này”, nàng mỉm cười gượng gạo, “Ít nhiều thì việc đó... nằm trong sự bảo vệ của chị. Và sự bảo vệ của Bá tước Reddich”.

“Như những gì em ngưỡng mộ về ngài Bá tước, Isabel, em không nghĩ cậu ấy có thể làm được gì nhiều khi đối mặt với anh trai em.”

“Vô lý. Rõ ràng em trai chị có dành một vị trí đặc biệt trong tim cho cô gia sư của nó. Chị nghĩ cậu nhóc sẽ hạnh phúc khi chiến đấu vì em.”

Nụ cười của cô gái tươi tắn hơn. “Em thích cậu ấy, chị biết mà. Và dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, em sẽ luôn tự hào khi nói rằng em đã dạy tiếng La tinh cho ngài Bá tước nhỏ tuổi của nhà Reddich.”

Họ cùng mỉm cười trước khi Georgiana tiếp tục nói. “Còn chuyện này. Về ngài Nicholas.”

Isabel nghiêm túc, lắc đầu. “Chị sẽ đuổi anh ta đi ngay lập tức.”

“Em không nghĩ chị nên làm thế.”

Isabel há hốc miệng. Có thể nàng đã nghe không chính xác. “Em có thể nhắc lại được không?”

“Anh ấy là một người đàn ông tốt, Isabel. Nếu em không nghe từ anh trai em và các bạn anh ấy trong nhiều năm - cái cách họ kể về St. John, như thể anh ấy là người hùng giữa chúng ta. Nếu em không nghe từ những cô gái luôn mong mỗi sự trở lại của anh ấy từ lục địa và những người luôn tỏ ra kính trọng anh ấy khi người em gái chung nửa dòng máu của anh đến London và anh ấy rất tự hào đứng bên cạnh trong khi biết bao người còn lại của xã hội thượng lưu thì cười cô ấy... Em sẽ nghĩ đến chuyện hôm nay, khi anh ấy có thể đưa em quay trở lại với anh trai em, nhưng anh ấy để em ở lại đây với chị.”

Trái tim Isabel nhói đau, những từ ngữ mô tả rõ ràng về người đàn ông nàng từng nghĩ đó chính là anh. Có lẽ anh trung thành với bạn bè, chấp nhận cô em gái và là mẹ cá tốt nhất đối với những quý cô thượng lưu nhạt nhẽo chỉ thấy được vẻ đẹp trai và ví tiền kếch xù của anh. Nhưng hôm nay anh đã chứng minh anh không dành cho nàng.

Nàng cảm nhận được những giọt nước mắt đau đớn và muốn xóa đi tất cả. “Em đã nhầm. Đó là một St. John khác. Còn người này là một tên lừa đảo cố ý lừa lấy lòng tin của chúng ta.”

Lấy lòng tin của chị. Lấy đi cảm xúc của chị.

“Em nghĩ có thể anh ấy rất cố gắng trở thành một người bạn tốt với em trai chị.”

Isabel lắc đầu. “Đó không phải là vấn đề. Anh ấy đã làm mọi chuyện có thể để tiếp cận chị... để tìm em và tiết lộ vị trí của chúng ta. Chị e rằng người đàn ông này không giống với ngài St. John thần tượng mà em miêu tả.”

Và rồi, như thể nàng đã làm anh hiện ra bằng những lời tố cáo kịch liệt đó, anh đứng tại lối vào, ngay ngưỡng cửa mà Georgiana để hé. “Ta lấy làm tiếc khi nàng nghĩ như thế.”

Isabel như nín thở khi nhìn thấy dáng hình anh cao lớn và vững chãi, in bóng trên vùng ánh sáng dịu dịu từ hành lang hắt vào. Sự xuất hiện của anh mang đến một loạt những cảm xúc - phản bội, tức giận và không tin tưởng, có cả nỗi buồn và cái gì đó gần như không thể chịu đựng được.

Sự khao khát.

Nàng cứng rắn lại, quyết tâm giữ giọng lạnh lùng dù đang đớn đau. “Tôi chắc rằng tôi đã phạm phải sai lầm. Ngài không thể vẫn ở lại nhà tôi sau những gì ngài đã làm.”

Nàng không thể nhìn thấy mặt anh, nhưng anh đông cứng và đột nhiên cảm thấy căn phòng trở nên ngột ngạt hơn. “Ta đến đây để nói chuyện với nàng.”

“Được thôi, có một chút vấn đề, tôi e rằng tôi không có hứng thú nói chuyện với ngài.”

Anh bước một bước dài vào phòng, thể hiện rõ sự tức giận.

“Hiện giờ tôi thấy ngài thừa nhận là ngài đã xúc phạm cũng như phản bội tôi. Ngài sẽ rời khỏi phòng ngủ của tôi ngay lập tức.”

Anh hơi quay mặt đi, nhìn cô gái còn lại trong phòng. “Quý cô Georgiana, ta hy vọng cô có thể để chúng ta ở lại. Ta và quý cô Isabel có vài điều cần nói. Một mình.”

Georgiana uốn người thẳng hơn - thể hiện phong cách của một quý cô sinh ra trong một gia đình đại quý tộc. “Tôi không thể làm điều đó, thưa ngài.”

“Ta hứa rằng không làm bất kỳ điều gì để hại cô ấy.”

Isabel nở một nụ cười không mấy hài hước. “Lời nói của ngài chỉ có trọng lượng như thế ở

đây thôi.”

“Ta biết nàng đang giận dữ, Isabel. Ta muốn nàng cho ta cơ hội để giải thích.” Anh lại nhìn sang Georgiana. “Ta đảm bảo với cô. Cô ấy sẽ an toàn khi ở với ta. Chúng tôi sẽ cưới nhau.”

Cầm của Georgiana hơi chùng xuống, những điều ấy khiến Isabel vừa cáu tiết vừa thất vọng.

Sao anh dám.

“Chúng ta sẽ không có đám cưới nào cả.” Nàng phản đối.

Anh quay sang nàng lần nữa và trong giây lát, nàng ước mình có thể nhìn thấy khuôn mặt anh. Đứng trong bóng tối, anh trở nên nguy hiểm hơn và đáng lo ngại hơn. Đặc biệt, khi anh nói, trầm và khàn, “Isabel, nàng nói nàng sẽ cưới ta. Ta mong nàng giữ lời hứa đó”.

“Và ngài cũng nói tôi có thể tin ngài Nicholas. Lời hứa đó thì sao?”

Sự im lặng bao trùm, cả hai đều không muốn nói sau khi lời thách đấu được đưa ra. Cuối cùng, Nick nhượng bộ, lại cầu xin cô gái trẻ tuổi hơn. “Quý cô Georgiana - ta đã đảm bảo rằng ta sẽ bảo vệ cô trước anh trai cô, phải không?”

“Vâng.”

“Và ta đã hứa với cô - dù chẳng đáng làm thế”, anh dừng lại, da diết nhìn Isabel. “Ta sẽ không ép cô phải rời khỏi ngôi nhà này.”

“Vâng.”

“Làm ơn, hãy cho phép ta.”

Georgiana suy nghĩ trong một lúc, đưa mắt nhìn Nick rồi sang Isabel. Cô đã có quyết định, “Tôi sẽ cho ngài mười lăm phút, thưa ngài. Không hơn”.

Isabel cúi kính hất đầu về phía Georgiana. “Kẻ phản bội!”

“Mười lăm phút, thưa quý cô Isabel. Chắc chắn chị có thể dành cho anh ấy mà. Em chỉ đứng ngay ngoài thôi.”

Isabel cau mày nhìn cô gái rời khỏi phòng, kéo cửa gần như đóng lại phía sau cô, một dải sáng mảnh chiếu vào trong phòng. Isabel đến bên giường và thắp sáng một ngọn nến, không muốn ở trong bóng tối cùng với người đàn ông nhanh chóng chuyển từ đồng minh sang kẻ thù này.

Nàng nhanh chóng thấp sáng nển xung quanh phòng, cho đến khi cả hai đắm mình trong ánh sáng vàng và Isabel hối tiếc vì hành động đó.

Anh đã thay bộ quần áo mới sạch sẽ. Trang phục màu đen, chiếc áo khoác và ghi lê thanh lịch, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp trai của anh. Nàng chú ý đến chiếc cà vạt được thắt hoàn hảo của anh và trong giây lát ký ức giữa anh và James ùa về.

James. Con giận xuất hiện.

Thậm chí anh còn lôi kéo James.

Nàng khoanh tay trước ngực, tránh cái lạnh buốt của ý nghĩ đó. “Tôi không có gì để nói với ngài.”

“Đúng vậy. Nàng đã làm mọi chuyện trở nên quá rõ ràng.”

Anh đứng thẳng và yên lặng, hoàn toàn bình tĩnh. Nàng chưa bao giờ thấy anh như vậy. Như thể anh là một người khác với người đàn ông nàng đã biết trong vài ngày qua.

Như thể anh đang nói dối nàng.

Anh đã làm như vậy.

Nàng quay đi, không muốn anh thấy sự phản bội của anh gây đau đớn đến mức nào.

Dù sao anh cũng thấy được. Anh thở dài, lên tiếng trong chất giọng dịu dàng hơn, dỗ dành hơn. “Isabel. Hãy để ta giải thích. Chuyện đó không phải như vậy đâu.”

“Có vẻ như ngay từ đầu ngài đang tìm chúng tôi.”

Anh dừng lại. “Đúng vậy, mặc dù không phải vì nàng. Chỉ vì Georgiana.”

“Georgiana là một trong số chúng tôi!”

“Georgiana là em gái của Công tước Leighton, Isabel. Nàng nghĩ có thể giấu cô ấy mãi mãi không?”

“Không! Tôi...” Nàng dừng lại, đắn đo câu trả lời. “Đơn giản tôi không mong ngài đến tìm cô ấy.”

“Ta hiếm khi làm điều mà mọi người mong đợi.”

“Đúng vậy. Tôi bắt đầu thấy thế.” Nàng nhìn lên trần nhà, thất vọng cứ dâng lên. “Đó là lỗi

của tôi. Tôi đã làm tất cả mọi việc trở nên dễ dàng hơn bằng cách yêu cầu ngài định giá bộ sưu tập đó.”

“Nếu không có bộ sưu tập này, thì sẽ có điều gì khác mang ta đến đây.”

“Có lẽ không.”

“Isabel.” Cái cách anh gọi tên nàng thu hút sự chú ý của nàng. “Ta làm rất tốt những việc của mình.”

“Việc gì vậy, Nick? Bởi vì đối với tôi ngài rất giỏi trong việc thuyết phục phụ nữ nói ra các bí mật của họ bằng nụ cười duyên dáng, những lời nói dối ngọt ngào, sự quyến rũ và cả lời đề nghị kết hôn - đó là một cách gây ấn tượng đặc biệt để chiếm lòng tin của tôi, bằng cách đó - ngài cũng đã phản bội họ bởi lợi ích của chính mình.”

“Đó không phải là một lời nói dối. Đó hoàn toàn là sự thật.” Lời thì thầm của anh thật quyến rũ, dịu dàng và chân thành khiến nàng cảm thấy thật ấm áp và hân hoan. Dù sao, giờ đây nàng đã biết rõ.

Nàng nhắm mắt lại. Cuộc nói chuyện trở nên mệt mỏi. “Làm ơn, Nick. Không phải ngài nghĩ rằng ngài đã làm đủ cho chúng tôi chứ? Đủ cho tôi?”

“Nàng không hiểu!”

“Có gì mà phải hiểu?” Nàng gào lên. “Bao nhiêu lần ngài yêu cầu tôi tin ngài? Bao nhiêu lần ngài nói tôi sai khi nghi ngờ ngài? Ngài thường yêu cầu tôi chấp nhận sự bảo vệ ngài như thế nào? Đối với James? Đối với các cô gái?”

“Và ta ở đây! Lời đề nghị vẫn còn nguyên!”

“Hãy đi đi. Ngài đã có thông tin ngài cần. Nhưng hãy nói với Công tước Leighton rằng tốt hơn anh ta nên mang theo một đội quân khi anh ta đến đây tìm Georgiana. Nếu cô ấy không muốn rời khỏi đây, tôi sẽ bảo vệ cô ấy bằng mọi thứ tôi có.”

“Và ta sẽ ở bên cạnh nàng.”

“Dừng lại!” Lời anh nói làm nàng tan nát. “Ngài nghĩ rằng có thể thuyết phục tôi quên đi chuyện đã xảy ra sao? Ngài đã phản bội chúng tôi! Ngài đã phản bội tôi. Những điều tôi nói với ngài...” Nàng dừng lại, hít thở sâu. “Ngài không thể tin rằng tôi sẽ đặt ngôi nhà này, những cuộc đời này vào trong tay ngài sau khi biết điều ngài đã làm. Không phải khi tôi biết rằng lòng trung thành của ngài có thể đem bán như gia súc cho người trả giá cao nhất.”

Từng từ từng chữ tuôn ra và nàng biết ngay rằng nàng đã đi quá xa. Anh không thể im lặng

thêm nữa. Anh nắm lấy vai nàng và buộc nàng nhìn vào mắt anh. “Không. Ta sẽ chịu đựng sự buộc tội của nàng. Ta sẽ chịu đựng cơn tức giận của nàng. Nhưng ta không để nàng sỉ nhục danh dự ta.”

Nàng mở miệng phản bác nhưng bị anh chặn lại. “Không, Isabel. Nàng hãy nghe ta nói. Ta đến để giúp cô gái đó. Không phải để tổn thương cô ấy. Nếu ta biết cô ấy ở đây và an toàn, ta sẽ không chấp nhận nhiệm vụ này. Nhưng ta đã không biết. Thay vào đó, ta chỉ biết bạn của ta đang rất lo lắng. Và ta phải làm những gì có thể để giúp anh ấy. Phải. Ta đã phát hiện ra một vùng đất nhỏ của các nữ chiến binh Amazon. Phải. Ta đã khám ra bí mật của nàng - không phải chúng được che giấu tốt. Nhưng không có điều gì liên quan đến việc của Leighton cả. Vấn đề của Leighton là cô gái đó”, anh buông tay Isabel để chỉ về phía Georgiana bên ngoài căn phòng, “Và đưa bé trong bụng cô ấy. Nàng không biết gì về ta là ai và tại sao ta ở đây. Ta sẽ không bao giờ từ bỏ nàng. Ta đã hứa sẽ bảo vệ nàng, giữ bí mật cho nàng. Và ta sẽ làm thế”.

Isabel không biết nói gì khi anh dẫn nàng tiến đến cửa. Khi anh đặt tay lên nắm cửa, nàng tìm lại được giọng nói của mình. “Làm thế nào mà ngài biết?”

Anh hơi xoay đầu nhưng không nhìn vào mắt nàng. Giọng anh rõ ràng và nhanh. “Làm thế nào ta biết gì?”

“Làm thế nào ngài biết Georgiana đang có thai?”

Giọng anh thiếu kiên nhẫn. “Isabel, lúc này ta nói rồi. Ta rất giỏi việc ta làm.”

Câu nói đó thật đau đớn. “Tôi cũng thế”

“Đúng vậy. Nàng rất giỏi che giấu.”

“Tôi rất giỏi che giấu *họ*.” Nàng sửa lại.

Rồi anh quay hẳn lại, môi anh nở một nụ cười mà nàng không thích. “Nàng làm điều đó vì họ.”

“Đúng vậy.”

“Ta không nghĩ thế.”

Nàng chớp mắt ngạc nhiên. “Dĩ nhiên thế.”

“Không. Ta không nghĩ nàng làm điều đó hoàn toàn vì họ, Isabel. Ta nghĩ nàng làm điều đó để che giấu bản thân mình. Để giữ bản thân không phải đối mặt với thế giới bên ngoài vương quốc nhỏ bé của nàng. Và điều đó có thể đã đến.”

Nàng đóng băng trước những lời nói đó.

Điều đó không đúng.

Không phải như thế.

Anh đợi một lúc lâu, như thể chờ nàng đáp lại, trước khi nói thêm. “Sáng mai ta sẽ đi. Ta thấy mệt mỏi vì Yorkshire rồi.”

Và với sự cố gắng cuối cùng, anh rời đi, đóng chặt cánh cửa phía sau anh.

Isabel bò lên giường, kiệt sức vì cuộc đối thoại chẳng chút dễ chịu đó và bối rối trước những cảm xúc xâu xé nàng. Anh dường như quá thành thật - quá chân thật - quá đau đớn.

Nhưng nàng thì sao?

Chuyện đó sao có thể thú vị khi họ vội vã đi cứu Georgiana khỏi người đàn ông mạnh mẽ và tận tâm này bên cạnh nàng? Nàng đã yêu thích cái cảm giác có một đối tác bên cạnh biết bao nhiêu. Sau bao năm, cuối cùng nàng có thể chia sẻ gánh nặng với một người khác? Nàng cảm thấy thoải mái vì điều gì, lần đầu tiên trong suốt khoảng thời gian dài như vậy?

Và cảm giác trống rỗng gì xuất hiện khi anh đã lấy đi nó khỏi nàng?

Có lẽ anh đúng. Có lẽ nàng sợ.

Nàng nằm cuộn tròn về một phía, không cho phép mình nghĩ đến điều đó.

Nàng vẫn phải tức giận.

Bởi vì nàng không nghĩ mình có thể đối mặt với đêm tối nếu cho phép bản thân nghĩ đến nỗi buồn có thể dễ dàng gọi lại.

Nick không thể ngủ được, anh đi về phía chuồng ngựa, dẫn vật bản thân vì đã phản bội Isabel. Anh ngồi trên sàn, tránh đánh thức ngựa trong khi suy nghĩ về những ngày qua, nghĩ về tất cả các cách anh có thể nói sự thật với Isabel. Và tất cả những lần anh có thể thú nhận vai trò của mình trong vở kịch kỳ dị này.

Nhưng anh đã không làm - và, thay vào đó, anh đã mất nàng.

Đột nhiên điều đó quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

Hoàn cảnh trớ trêu này không thể xảy ra với anh. Anh đã đồng ý nhiệm vụ lố bịch của Leighton vì anh cần rời khỏi London và tránh xa bài báo ngu xuẩn đó. Anh đã tránh những người phụ nữ ông ẹo bị anh thu hút vì tất cả những lý do lằng lằng ngớ ngẩn đó. Anh muốn thoát khỏi họ và vở kịch đi cùng với họ.

Và anh đã dừng chân ở đây. Trong một ngôi nhà toàn là phụ nữ, những người đã dành hầu hết cả cuộc đời để nguy trang, trốn tránh những tên bắt cóc, Công tước và chỉ có Chúa mới biết những người nào nữa sẽ đến tìm họ bằng mọi giá.

Nếu đó không phải là cuộc sống của anh, nó sẽ thật hài hước.

Và trung tâm của vòng xoáy là Isabel - Isabel đầy quyền lực, thông minh và mạnh mẽ, Boadicea^[1] của anh. Isabel xinh đẹp, đam mê, không giống với bất kỳ cô gái nào anh đã gặp.

[1] Nữ hoàng chiến binh vùng Iceni, nước Anh cổ đại - thế kỷ I sau Công nguyên.

Có nhiều điều ở người con gái này khiến anh ngưỡng mộ. Quan tâm. Khao khát.

Và yêu.

Anh sững sờ trước ý nghĩ đó.

Có thể anh đã yêu nàng ư?

Anh cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến điều đó. Quá lâu rồi, anh tránh yêu - một việc hoàn toàn

tốt đẹp đối với ai đó, nhưng với anh là sai hoàn toàn. Anh đã chứng kiến cái cách mà các cô gái sử dụng tình yêu như một vũ khí. Anh đã chứng kiến mẹ anh hủy diệt cha anh. Và tồi tệ hơn anh biết mình sẽ trở nên như thế nào khi cho phép bản thân cố gắng yêu. Cái cách mà Alana đã sử dụng tình cảm để chống lại anh, giống như một người điều khiển con rối chuyên nghiệp, đã đưa anh đến sa mạc của Thổ Nhĩ Kỳ và vào tù.

Nếu quá khứ đã dạy anh bất kỳ điều gì, đó chính là: Nếu anh cho phép mình yêu Isabel, thì sẽ không có kết thúc tốt đẹp.

Anh có thể bỏ trốn. Đây là cơ hội để anh để lại nàng - và tình trạng điên rồ đã xảy ra với nàng - phía sau. Anh có thể quay về với cuộc sống êm đềm và bình thường ở London, quay lại với những món đồ cổ, câu lạc bộ và gia đình của anh và quên đi những ngày anh đã trải qua ở Yorkshire.

Tuy nhiên, khi anh cân nhắc về cuộc sống mà anh đã rất hài lòng trước khi đến đây, anh cảm thấy nó thiếu đi điều gì đó vô cùng quan trọng. Thiếu đi ý chí mạnh mẽ của Isabel và khuôn miệng tinh quái, đôi môi ngọt ngào và mái tóc nâu vàng hoang dại của nàng đã bám chặt lấy anh bất kể khi nào nàng ở gần.

Anh muốn nàng.

Anh nhìn theo hướng cánh cửa chuồng ngựa và trong giây lát, đánh giá sự muộn màng của thời gian. Anh lưỡng lự, cân nhắc lựa chọn.

Anh nên rời khỏi nàng.

Có lẽ nàng đã ngủ.

Hình ảnh Isabel dịu dàng và khao khát, đôi mắt khép hờ đang nhìn anh, đang chào đón anh... và quá nhiều để có thể cưỡng lại được.

Anh muốn nàng.

Và nếu anh phải đánh thức nàng để có được nàng, thì tất cả mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Nàng đang ngủ khi anh lẻn vào phòng, vẫn trong chiếc quần dài và chiếc áo sơ mi bằng lanh. Nàng đã không thổi tắt nến sau khi anh đi, một vài cây nến đã cháy hết, chẳng còn gì ngoài một đống sập. Còn hai cây vẫn đang cháy, một ở trước cửa và cây khác bên cạnh giường, soi sáng nàng đang ngủ trong một không gian ánh sáng dịu dịu.

Anh đóng cửa, biết rằng mình đang phạm phải tội lỗi tồi tệ nhất, bước vào phòng ngủ mà nàng không biết hoặc không đồng ý, nhưng điều đó không thể ngăn anh đến gần nàng để ngắm nhìn khi nàng đã ngủ.

Nàng cuộn người gần như một quả bóng, nằm nghiêng một bên, đối diện với cửa và ánh sáng. Bàn tay nàng nằm lại đặt bên dưới má và đầu gối co lại, như thể nàng có thể bảo vệ mình khỏi những con quái vật đáng sợ trong đêm đen.

Quái vật như anh.

Anh phủ nhận từ ngữ đó, tập trung vào khuôn mặt nàng, lấp đầy hình ảnh người phụ nữ làm cuộc đời anh tan nát trong lòng. Nàng đẹp, đôi môi dày, sống mũi thẳng kết hợp với gò má cao rải rác tàn nhang. Anh dừng lại, ngạc nhiên khi thấy những chấm nâu nhỏ đã tiết lộ khoảng thời gian nàng làm việc dưới ánh nắng - tuy nhiên đó là lý do tại sao người phụ nữ này lại trở nên khác biệt.

Ánh mắt anh âu yếm nhìn khuôn mặt nàng, cuối cùng lưu luyến trên đôi lông mày đang nhíu lại vì lo lắng ngay cả trong giấc ngủ. Nick cảm thấy có gì đó thít chặt lấy ngực mình khi nhìn cái nhíu mày khá sâu ở đó, anh đã làm nàng như vậy. Anh không thể ngăn mình không tiến đến, lướt nhẹ ngón tay dọc cái chau mày đó, cố gắng để xóa đi nó.

Cái chạm tay đủ để đánh thức nàng khỏi giấc ngủ chưa sâu và nàng thức dậy với một tiếng thở sâu, tay chân duỗi căng ra khi nhận thức quay lại. Anh mất một lát để tưởng nhớ nàng những lúc như lúc này - ấm áp, tràn đầy sức sống và không để ý đến thế giới xung quanh nàng.

Một ngày nào đó, anh sẽ hôn để đánh thức nàng và giữ nàng ở trên giường.

Ý nghĩ đó không có thời gian để tồn tại.

Khi nàng nhìn thấy anh, giấc ngủ đã biến mất chuyển thành ngạc nhiên, rồi giận dữ. Nàng bật dậy. “Tại sao ngài ở đây? Nàng cho hai chân xuống mép giường và Nick kháng cự lại bản năng giữ khoảng cách giữa họ, không hiểu sao anh biết rằng nếu nàng đứng dậy, anh sẽ mất đi vị trí trong trận chiến này.

Ngay lập tức nàng hiểu anh đang làm gì. Mắt nàng nheo lại. “Hãy để tôi đứng lên.”

“Không. Đến khi nàng nghe những điều ta phải nói.”

“Ngài đã nói đủ rồi, Quý ngài Nicholas.”

Anh không thích giọng điệu khách sáo của nàng. Bằng cách nào đó, anh phải thuyết phục nàng nghe anh. Anh phải thuyết phục nàng rằng anh xứng đáng được giải thích. Nỗi tuyệt vọng thúc giục anh và anh đã làm điều theo bản năng, cúi xuống và nắm lấy tay nàng.

Ngay lập tức nàng cố gắng thoát khỏi tay anh, nhưng anh vẫn giữ chặt và sau vài giây, nàng chấp nhận.

“Ta không nói xin lỗi.” Nàng không đáp, anh gượng cười. “Nếu nàng hiểu ta hơn, nàng sẽ biết rằng ta không biết cách xin lỗi.”

“Đúng vậy, có lẽ ngài cần thời gian để học điều đó.” Nàng nói đơn giản.

“Ta không bao giờ muốn làm nàng tổn thương, Isabel. Nếu ta biết sẽ tìm thấy điều đó khi đến phía bắc, ta sẽ không bao giờ đồng ý lời đề nghị của Leighton.” Anh dừng lại một lát, nhìn xuống nơi bàn tay họ đan vào nhau. “Đó là một lời nói dối. Nếu ta biết rằng ta sẽ tìm ra nàng khi ta đến phía bắc, ta đã đến đây nhiều năm trước.”

Miệng nàng hé mở và anh nhếch mép cười. “Ta biết nàng không có gì để nói. Nàng thấy đấy, Isabel, nàng là người phụ nữ khác thường tuyệt vời nhất. Ta đã gặp nhiều phụ nữ trong đời ở khắp nơi trên thế giới. Nhưng ta chưa bao giờ gặp một cô gái nào mạnh mẽ, thông minh và đáng yêu như nàng. Nàng phải tin khi ta nói với nàng rằng ta sẽ *không bao giờ* làm bất kỳ điều gì để tổn thương nàng.”

“Nhưng ngài đã làm tổn thương em.”

Câu nói chứa đầy nỗi đau và chỉ là một lời thì thầm, vang đến bên anh, rồi anh cầm tay nàng áp lên miệng mình, hôn chúng với sự tôn kính. “Ta biết ta đã làm điều đó. Chắc chắn bây giờ nàng rất ghét ta.”

“Em không ghét ngài.”

Anh nhìn nàng và nhìn thấy sự thật ở đó. “Thật vui khi em nói thế.”

Lông mày nàng nhíu lại và anh nhúc nhối muốn hôn lên đó để xua đi cái nhíu mày. “Nhưng em không hiểu...”

“Một ngày nào đó”, anh hứa, “Một ngày nào đó ta sẽ kể cho nàng mọi chuyện”.

Nàng lắc đầu. “Không, Nick. Không có ngày nào cả. Đây chính là lúc để nói sự thật.”

Anh hít thở sâu, trái tim anh biết nàng đã nói đúng. Anh phải nói cho nàng tất cả... anh phải tự bộc lộ bản thân mình vì nàng để nàng sẽ tin anh lần nữa. Không biết tại sao, ý thức được điều đó, anh trở nên mạnh mẽ hơn. “Được rồi.”

Anh đứng dậy, đi đi lại lại khi bắt đầu nói về mình.

“Mẹ của ta đã rời bỏ chúng ta khi ta mười tuổi. Mới hôm trước, bà còn ở đó, rồi hôm sau, bà đã đi mất. Chúng ta không biết bà ấy đi đâu - sau một thời gian, thật khó để tin rằng lúc đầu bà ấy đã từng ở đó với chúng ta.” Anh dừng lại trước cây nến gần cửa và quay lưng lại với nàng.

“Nàng nghĩ mất đi người mẹ là điều tồi tệ nhất đối với một đứa trẻ nhưng nó thực sự không như vậy. Điều khó khăn nhất là ta không biết chuyện gì xảy ra. Điều gì khiến bà ấy bỏ đi. Điều khó khăn nhất là những lo lắng rằng... bằng cách nào đó... có cái gì đó xảy ra với ta.”

Nàng mở miệng định nói, nhưng anh đã tiếp tục, không muốn dừng lại, không chắc chắn rằng anh có thể bắt đầu lại nếu anh dừng. “Ta đã bị ám ảnh bởi sự bỏ đi của bà. Bởi lý do đằng sau nó. Cha ta vứt đi mọi thứ của bà ấy trong những ngày bà ấy biến mất, nhưng ta cần phải tìm ra cái gì đó sẽ chỉ ra cho ta hướng đi đúng. Ta đã tìm thấy một cuốn nhật ký và trong đó có kế hoạch của bà ấy về tương lai. Bà ấy đang đi đến phương Đông. Đầu tiên đến gặp các bạn của bà ở Paris, sau đó tiếp tục đến Ý. Bà ấy gọi đó là *cuộc hành trình* của bà ấy.” Anh hơi mỉm cười. “Dường như hôn nhân cùng những đứa con và trở thành Hầu tước phu nhân không đủ thú vị đối với mẹ ta.”

“Ta không bao giờ nói với bất kỳ ai rằng ta đã tìm ra cuốn nhật ký đó. Bao gồm cả anh trai, dĩ nhiên cả cha ta nữa. Nhưng ta đã giữ nó trong nhiều năm, đến khi ta học xong. Sau đó, cha ta qua đời và Gabriel trở thành Hầu tước và ta chẳng là gì cả.” Anh lắc đầu. “Vì vậy ta đã đến phương Đông.”

“Để tìm mẹ của ngài”, nàng thầm thì.

Anh gật đầu. “Tất nhiên, nhưng sau đó chiến sự xảy ra ác liệt và mọi dấu vết để tìm kiếm mẹ ta đều mất hết. Nhưng, ta còn trẻ, khỏe mạnh và có đầu óc, rồi một nhân viên cấp cao trong Cơ quan Tình báo Anh - ta luôn nghĩ Gabriel đã trả tiền cho người đó để đảm bảo ta sẽ an toàn khi đi qua vùng chiến sự - người đó nhận ra sự ám ảnh của ta nên đưa ta về dưới trướng và dạy ta cách truy tìm dấu vết.”

Nàng nhìn anh đùa nghịch các ngón tay qua ngọn nến một lần rồi hai lần. Anh có thể nói rằng nàng rất tò mò - rất muốn được đặt câu hỏi. Anh im lặng chờ đợi đến khi nàng không thể chịu đựng được và nói. “Ngài theo dấu ai?”

Anh khẽ nhún một bên vai. “Bất kỳ ai cần được tìm kiếm. Ta chuyên tìm những người đi về phía đông. Ta ít quan tâm đến việc ta đang làm gì, mà quan tâm nhiều hơn về nơi ta đang làm. Công việc của ta là một phương tiện để cứu cánh. Ta đã nhìn thấy cả thế giới, nhiều hơn cái giá được trả cho vài ngày làm việc bất kỳ khi nào nhà Vua muốn tìm kiếm ai.”

“Có phải ngài...”, nàng dừng lại, do dự về câu nói tiếp theo của mình. “Ngài đã bao giờ làm tổn thương ai chưa?”

Anh cân nhắc câu hỏi một lúc. Anh không muốn nói dối nàng. Anh không muốn nói dối chính mình. Anh quay lại không nhìn nàng khi trả lời. “Không chú tâm. Nhiệm vụ của ta kết thúc khi người biến mất được tìm thấy. Ta không quan tâm về điều sau đó.”

“Vậy họ đã từng bị tổn thương.”

Anh nhìn nàng. “Họ có thể bị tổn thương.”

Nàng nhấn mạnh. “Ngài cũng bị tổn thương.”

“Đúng vậy.”

Nàng nhìn vào mắt anh một lúc lâu trước khi đứng dậy, bước đến trước anh. Nàng đối mặt với anh và Nick ngay lập tức bị áp đảo bởi sức mạnh của nàng. “Tại sao ngài dừng lại?”

Anh lặng đi một lúc lâu, suy xét về câu hỏi đó. Anh biết câu trả lời có ý nghĩa gì đó với nàng - nàng cố gắng hiểu anh qua từng từ ngữ. Anh muốn chúng có ý nghĩa. Nhưng, nhiều hơn nữa, anh muốn chúng là sự thật.

“Ta không biết. Nhưng có lẽ ta dừng lại vì ta cảm thấy điều đó là tốt, bởi vì ta thích như vậy. Có lẽ ta dừng lại bởi vì ta không còn quan tâm đến những người ta tìm kiếm, về người ta đã đi tìm.” Đáp lại ánh mắt nàng, anh ước mình có thể làm nàng hiểu. “Hoặc có lẽ ta dừng lại bởi vì họ không quan tâm đến ta nữa.”

Câu nói lơ lửng trong không khí giữa họ và anh tiến một bước gần về phía nàng, rút ngắn khoảng cách giữa họ. “Ta không nên chấp nhận nhiệm vụ lần này... nhưng Leighton là một người bạn cũ và ta không thể từ chối anh ấy được. Ta thề, Isabel. Ta không đến để làm tổn thương nàng, hoặc Georgiana, hoặc James, hoặc bất kỳ cô gái nào khác. Nếu ta từng nghĩ rằng ta có thể làm gì đó tổn hại đến nàng... ta sẽ không bao giờ đến.”

Anh cúi đầu chạm vào nàng, trán họ gần như chạm vào nhau. “Ta không muốn làm điều gì trừ việc mang lại hạnh phúc cho nàng. Không có điều gì ngoại trừ mang đến niềm vui cho nàng. Xin nàng, hãy cho ta cơ hội khác.”

Nàng nhắm mắt lắng nghe những lời thủ thỉ và anh thấy một cảm xúc lan tỏa khắp khuôn mặt nàng. Anh nín thở, hy vọng rằng những điều anh nói đủ để có thể giành được nàng.

Một nụ cười tinh quái xuất hiện trên môi nàng, nhanh đến nỗi nếu không đứng gần, anh không thể thấy nó. Nàng mở mắt, ánh mắt màu nâu đáng yêu của nàng càng trở nên ngọt ngào dưới ánh vàng lấp lánh. “Em sợ, lo lắng và hoàn toàn không dám chắc em có nên tin ngài... nhưng... em khá là vui khi ngài đã đến. Đến Yorkshire...”, nàng thầm thì, “và tối nay”.

Anh thả lỏng hơi thở đã phải kìm nén và cảm giác thích thú ủa khắp người, anh đưa tay kéo nàng vào lòng. Và rồi anh đã làm điều duy nhất anh có thể nghĩ đến.

Anh hôn nàng.

Chương 18

Nàng đã thề sẽ không trở thành nạn nhân của những câu nói ngọt ngào và sự hứa hẹn đầy hấp dẫn của anh.

Nhưng khi anh thú nhận quá khứ, nàng lại bị chinh phục một lần nữa. Thậm chí khi nàng mắng mỏ bản thân vì tin anh, nàng không thể ngăn mình muốn tin tưởng anh lần nữa - muốn đặt lòng tin ở anh. Sau đó anh hôn nàng và sự pha trộn cảm xúc đó đã được nung nấu trong một ý nghĩ mạnh mẽ.

Nàng muốn anh bước vào thế giới của nàng.

Ý nghĩ đó, kết hợp với sự vuốt ve, đã mở khóa điều gì đó sâu thẳm bên trong nàng, nơi mà những khát khao bí mật nhất của nàng đã bị khám phá mà chưa bao giờ được nhìn thấy - chưa bao giờ được chia sẻ. Nhưng bây giờ, đây là người đàn ông dường như có thể xé bỏ các lớp phòng bị cẩn thận của nàng chỉ bằng một câu nói. Một sự tiếp xúc.

Nàng khao khát chạm vào đôi môi anh và anh tặng nàng một nụ hôn sâu, chiếm lấy môi nàng dịu dàng và da diết gây cho nàng cảm giác thích thú. Nụ hôn của anh mỗi lúc một nồng nàn hơn, nhấn mạnh bằng những quăng dờng dài gợi cảm trong khi anh thì thầm tên nàng như một lời chúc phúc. Nàng nắm chặt cánh tay anh, mạnh mẽ và ấm áp bên dưới ống tay áo và tựa sát vào anh - nàng quay cuồng trong cơn bão cảm xúc.

Tay anh ở khắp mọi nơi, vuốt ve từ vai, xuống cánh tay, cuối cùng nâng nàng lên đến khi nàng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc quấn mình xung quanh anh. Anh ôm chặt nàng một lúc lâu, vùi mặt vào cổ nàng và tạo ra những vòng tròn nhỏ không thể chịu đựng được lên da thịt nàng bằng lưỡi của mình. Isabel rên lên và anh ngẩng đầu, đôi mắt xanh của anh sáng lấp lánh trong ánh sáng mờ mờ.

Anh chạm trán mình vào trán nàng. “Isabel, nàng nên yêu cầu ta rời khỏi đây.”

Đôi mắt nàng mở to. “Tại sao?”

“Bởi vì nếu nàng không làm thế, ta sẽ ở lại.”

Nàng cảm nhận một luồng sóng khoan khoái tràn ngập khi nghe giọng anh trầm thấp vì cảm xúc. Khi nàng đáp lại, nàng không còn nhận ra người phụ nữ đã nói. “Vậy nếu em nói em muốn ngài ở lại thì sao?”

Anh không trả lời và nàng cảm thấy xấu hổ khi nghĩ rằng có thể nàng đã nói sai điều gì. Nick chỉ bước một bước dài và đặt nàng lên chiếc bàn phía sau. Anh nâng niu khuôn mặt nàng trong đôi tay to khỏe và lại hôn nàng, cướp đi suy nghĩ và hơi thở của nàng bằng một nụ hôn dài say sưa.

Khi anh ngẩng đầu, cả hai đều hít thở một cách khó khăn. “Nếu nàng muốn ta ở lại đây, thì sẽ cần một đội quân để buộc ta rời khỏi đây.”

Isabel giơ tay lên, luồn vào mái tóc đen của anh, kéo anh xuống với một nụ hôn khác. Trước khi môi họ chạm vào nhau, nàng nói một từ bằng hơi thở nhiều hơn là âm thanh. “Ở lại.”

Anh rên lên, tham lam cướp lấy môi nàng trong khi anh giật mạnh chiếc áo sơ mi ra khỏi chiếc quần dài, đặt tay anh vào lớp da mềm mại và ấm áp bên dưới. Không phá vỡ nụ hôn, anh đẩy lớp vải lạnh lên, đến khi nàng giơ cao tay qua đầu để anh lột bỏ nó ra khỏi người nàng.

Ngay lập tức xấu hổ, Isabel vòng tay ôm lấy thân thể mình.

“Không”, anh thì thầm, thả những nụ hôn mềm mại và điên cuồng lên môi nàng. “Đừng che đi. Không phải đêm nay.” Bàn tay anh trượt xuống cánh tay nàng, các ngón tay đan xen vào nhau khi anh nhấc tay nàng ra khỏi bầu ngực. “Đêm nay, chúng là của ta. Hãy làm như ta yêu cầu.”

Anh đặt môi mình lên một bầu ngực và tất cả cảm giác lo lắng đều biến mất - lạc vào vui sướng. Môi anh ngậm lấy một nhũ hoa, giật kéo, liếm láp, đùa giỡn đến khi nàng gào lên và cong người về phía anh, khát khao anh nhiều hơn.

Anh nắm chặt đùi nàng và kéo mạnh đẩy nàng sát vào anh, chân nàng quăn lấy eo anh khi anh bế nàng lên để có được điểm tiếp xúc tốt hơn và mút mãnh liệt hơn.

Nàng quăn quại, cọ xát vào anh, vật nam tính của anh đẩy vào trung tâm nàng. Anh gầm gừ khao khát và nàng ép chặt vào anh, lắc hông nàng một lần, hai lần, trước khi anh rời khỏi bầu ngực, thở hổn hển. Nhìn vào mắt nàng, anh thấy sức mạnh nữ quyền ở đó và anh trao cho nàng một nụ hôn táo bạo và cởi mở trước khi lướt môi mình khắp má nàng và cuối cùng ngậm lấy một vành tai và nhẹ nhàng cắn. “Tiểu tinh ranh.”

Isabel thì thầm tên anh, nửa van xin, nửa chống đối và âm thanh đó càng kích động anh. Nàng cảm thấy sự thay đổi trong anh... thay đổi từ một người đàn ông trở thành cái gì nguyên thủy hơn - và khi anh lại bế nàng lên, nàng biết chính xác nơi họ hướng tới.

Anh đặt nàng lên giường, rồi cướp lấy môi nàng bằng một nụ hôn quyết liệt và mạnh mẽ - một cái vuốt ve chỉ để lại sau đó niềm đam mê.

Bàn tay anh tự do lang thang khắp cơ thể nàng, vuốt xuống thân dưới của nàng, mơn man phần da thịt nóng bỏng ở đó đến khi anh chạm đến lưng quần, lòng bàn tay anh chạm vào bụng nàng. Anh cứ nấn ná để nàng nóng bừng và run rẩy.

Anh ngẩng lên, chờ nàng mở mắt và đáp lại anh. Khi mở mắt ra, nàng thấy anh đang nhìn nàng một cách chăm chú, có một ánh sáng tinh quái trong ánh mắt anh. “Ta chưa bao giờ thấy thích thú cởi bỏ chiếc quần dài từ một người tình.”

Người tình. Từ đó vang lên giữa họ, một lời hứa hẹn mờ ám và Isabel bị rối trí bởi nhận thức sâu sắc rằng, sau đêm nay, đó là người nàng sẽ trở thành. Người tình của anh.

Bàn tay anh do dự, chờ đợi sự cho phép của nàng.

“Em nghĩ đã đến lúc”, nàng thì thầm, vừa bẽn lễn lại vừa đột nhiên táo bạo và đó là tự do anh cần. Trong vài giây nàng đã khóa thân bên dưới anh, đôi mắt nàng nhắm nghiền, bối rối, lo lắng và ngượng ngập.

“Isabel, mở mắt ra.”

Nàng lắc đầu. “Em không thể.”

“Nàng có thể, tình yêu của ta. Hãy nhìn ta.”

Nàng cố gắng hít sâu từ từ và nhìn lên anh. Nàng đưa tay che đi điểm giao giữa hai đỉnh đùi, không thể để trần hoàn toàn trước anh được. Đôi mắt xanh của anh sáng bừng lên trước hành động đó. “Không, tình yêu, đừng che đi.”

“Em... em phải làm.”

Anh nhìn nàng cười nửa miệng. “Nàng quá đẹp... và thậm chí nàng còn không biết điều đó.”

Lời nói đó làm má nàng nóng bừng lên. “Không phải thế.”

“Có, nàng rất đẹp.” Anh đặt một ngón tay lên môi nàng. “Ở đây” - anh lướt nó xuống cổ rồi đến một nhũ hoa - “và ở đây”, lướt xuống eo nàng, “và ở đây”, đến mu bàn tay đang bảo vệ trung tâm của nàng. “Và ở đây, Isabel... ở đây nàng làm ta nhức nhối.”

Lời nói làm nàng vô cùng thích thú. Không ai từng nói nàng đẹp. Và bây giờ, ở đây, trong căn phòng nơi nàng ngủ trong suốt cuộc đời nàng, người đàn ông này đang chỉ cho nàng biết chính xác nàng đẹp như thế nào. “Em thích được ngắm ngài”, nàng nói, dịu dàng, “Em nghĩ ngài cũng rất xinh đẹp”.

Nụ cười của anh mở rộng. “Ta không nghĩ nên dùng từ đó đâu, tình yêu à. Nhưng nếu nàng

muốn... ta cũng không từ chối ý nghĩ chọt nẩy ra của nàng.” Nàng cười khúc khích và anh nhanh chóng hôn nàng. “Ta thích thấy nàng cười. Ta không nghe thấy đủ.” Rồi anh lăn người xuống giường, chấp tay sau gáy. “Được rồi người đẹp. Ta là của nàng, hãy chạm vào ta.”

Mắt nàng mở lớn choáng váng, khi nàng nhìn anh rồi nhìn lại mình, bất động, có một tia hy vọng trong mắt anh, chờ đợi nàng. “Em không thể...”

Anh bật cười. “Ta đảm bảo nàng có thể, Isabel.”

Nàng lăn sang một phía, đưa một tay chạm vào anh, nhưng dừng lại. “Em... em không biết nơi nào.”

Tiếng cười chuyển thành một tiếng rên. “Chỗ nào cũng được, tình yêu à. Bất kỳ nơi nào đều tốt hơn là sự tra tấn bây giờ.”

Nàng chạm tay lên ngực anh, vạm vỡ và rắn chắc. Anh nắm lấy tay nàng hướng dẫn, vuốt ve ngực anh và xuống phần cơ bụng bằng phẳng của anh đến nơi chiếc áo vẫn bỏ trong quần. Nàng nhìn cạp quần của anh, tự hỏi nàng nên làm gì.

“Chúng ta sẽ chỉ làm những gì cảm thấy tốt thôi, Isabel. Những gì cảm thấy đúng.” Điều gì đó trong lời anh nói làm nàng bình tĩnh, muốn tiến thêm. “Nàng muốn làm gì?”

Nàng đáp lại ánh mắt anh, xanh và nghiêm túc. “Ngài luôn hỏi em thế.”

“Ta muốn biết”, anh nói đơn giản. “Ta chỉ muốn mang lại cho nàng điều nàng khao khát.”

Em muốn ngài. Nàng cố gắng kìm nén câu nói đó.

“Em muốn nhìn thấy ngài khi không mặc áo sơ mi.”

Không nói lời nào, anh ngồi dậy, kéo áo qua đầu và ném nó sang một bên.

Isabel nuốt khan.

Anh thật hoàn hảo. Anh giống như một trong những bức tượng của nàng.

Nàng cũng ngồi dậy, quá lo lắng. “Em... em không nghĩ...”

Anh kéo nàng ngồi lên đùi anh. “Có lẽ nàng không nên suy nghĩ, người đẹp.” Rồi anh hôn nàng, họ nằm xuống giường và anh để nàng kiểm soát. Lần này, chính nàng điều khiển lưỡi, răng và môi làm theo cách họ khám phá nhau. Khi nàng lùi lại để hít thở, anh đã để nàng ngồi lên anh và nói, nghe như là đang nài nỉ hơn là yêu cầu. “Hãy cởi tóc ra.”

Nàng giơ tay lên để làm như anh yêu cầu và anh rên lên, đôi tay và ánh mắt như cào xới khắp cơ thể nàng. “Nàng là một người đàn bà nguy hiểm.”

Nàng mỉm cười, thích cái cách anh sùng sờ bởi nàng. “Em ư?”

Anh đáp lại ánh mắt nàng. “Ta đang tạo ra một quái vật.”

“Có lẽ thế”, nàng nói, cúi thấp đến khi họ được che phủ bởi mái tóc xoăn nâu vàng của nàng. Rồi nàng hôn anh, dài và chậm, để lưỡi nàng âu yếm dọc bờ môi dưới dày dặn của anh trước khi hôn xuống cổ, hôn lên ngực anh. Khi nàng chạm đến một nhũ hoa phẳng lì nàng dừng lại, ngược lên nhìn anh. Anh đang nhìn nàng qua mí mắt nặng trĩu và nàng cảm thấy anh đang nín thở. “Nó có làm ngài vui sướng như khi ngài làm với em không?”

Anh không di chuyển. “Tại sao chúng ta không tìm hiểu nhỉ?”

Nàng áp môi mình lên đó, cố tình liếm láp trước khi nàng ngậm lấy và lặp lại động tác ban đầu của anh, nhẹ nhàng chà xát răng quanh anh trước khi mút mát. Anh thở hổn hển, xuyên các ngón tay mình vào tóc nàng và thì thầm bên nàng. Sau một lúc lâu, không thể chịu đựng được nữa anh nâng nàng lên. Nàng nhìn anh và nói. “Ngài không thích sao?”

Anh cười, nín thở. “Ta rất thích điều đó, tình yêu ạ.” Anh cướp lấy môi nàng lần nữa và lưỡi họ quấn lấy nhau trong nụ hôn dài trước khi nàng đặt tay lên ngực anh và chính nàng làm đòn bẩy trên người anh. “Em thích ngài cởi quần bây giờ.”

Câu nói đó phát ra trong vài giây và nàng há miệng ngạc nhiên khi anh đè nàng xuống giường, đặt mình giữa đôi chân dài mảnh khảnh của nàng và giành lại quyền kiểm soát. Anh hôn xuống cổ nàng, dừng lại để cạo răng lên xương đòn của nàng trước khi lưỡi anh vuốt ve điểm nhạy cảm đó và làm nàng quần quai. “Nick...”, nàng thì thầm, “Không...”.

Anh dừng lại, ngẩng đầu lên tìm kiếm ánh mắt nàng. “Sao thế, người đẹp?”

“Em muốn chạm vào ngài.”

Anh hoàn toàn lặng thinh và trong giây lát nàng nghĩ anh sẽ từ chối lời đề nghị đó.

“Làm ơn...”, nàng nói thêm.

Anh nằm xuống áp đầu lên ngực nàng một lúc, như thể tiếp thêm sức mạnh và anh lật ngược lại, cho phép Isabel hoàn toàn tiếp cận cơ thể để trần của anh. Nàng lướt các ngón tay xuống thân dưới của anh, khám phá anh - cơ bắp cuộn cuộn, làn da ấm áp, nơi có một vết sẹo dài nằm ở bên đùi phải của anh. Nàng vuốt ve vết sẹo đó, cảm ơn vì anh đã sống sót trong vụ tấn công đã để lại một vết sẹo như thế này.

Khi bàn tay nàng tiếp tục di chuyển, mục tiêu của chúng là thật. Nàng ngáp ngừng vuốt ve phần nam tính của anh, anh cố gắng hít thở sâu và nàng dừng lại. “Đây có phải...”

Anh rên lên, nhấn mạnh bằng cách siết chặt tay nàng. “Đúng vậy, Isabel.”

Sức mạnh nữ quyền trào lên trong nàng. “Cho em xem.”

Mắt anh lóe sáng, một tay anh nắm lấy tay nàng và làm như nàng yêu cầu. Anh hướng dẫn nàng, chỉ cho nàng làm thế nào để chạm vào, làm thế nào để vuốt ve, đến khi cả hai đều phải thở hổn hển. Cuối cùng anh đặt tay nàng lên môi anh và hôn mu bàn tay nàng. “Không thêm nữa, người đẹp.”

“Nhưng em muốn....”

Anh cười méo mó. “Ta cũng thế, tình yêu à. Nhưng không có điều gì sẽ ngăn ta rời khỏi nàng đêm nay. Và nếu ta để nàng tiếp tục cuộc tra tấn ngọt ngào này, đêm nay sẽ kết thúc quá sớm.” Anh lật nàng lại, đặt mình giữa hai chân nàng, đặt những nụ hôn ướt át và dịu dàng khắp thân dưới của nàng trước khi anh dừng lại ở khe hở nữ tính, một ngón tay ấn sâu vào trong nàng. “A”, anh nói, giọng khàn và chậm chạp, “Nàng cũng ẩm ướt ở đây. Nàng có thể cảm nhận nó không?”.

Nàng cắn chặt môi trước cảm xúc mà các ngón tay anh đang cố tình vuốt ve và âu yếm. Anh thêm một ngón tay thứ hai, bắt đầu xoay tròn tại trung tâm của nàng, nơi chứa đựng tất cả khoái cảm của nàng. Isabel quần quai trên, giữ chặt lấy khăn phủ giường và cắn vào môi mình để không phải rên lên. Anh không dừng những hành động tra tấn lại khi anh hỏi. “Đây có phải điều nàng muốn không, người đẹp.”

“Đúng vậy...” Lời nói chuyển thành một tiếng rên rí.

“Ở đây à?” Ngón tay cái của anh xoay tròn nhanh hơn, ấn mạnh hơn.

“Đúng vậy, làm ơn...”

“Quá lịch sự. Quá say đắm. Voluptas của ta.” Anh chậm rãi vuốt ve theo một nhịp điệu vô cùng khó chịu. “Nhưng đó không phải mọi thứ nàng muốn đúng không?”

Nàng mở mắt, đáp lại cảm xúc trong anh. “Em...”

“Hãy nói cho ta biết, Isabel. Điều thực sự nàng muốn là gì?”

“Em muốn... em muốn ngài.”

“Phần nào của ta?”

Nàng đỏ mặt, ấn mạnh lại anh, thúc giục anh nhanh hơn. “Không, Nick...”

Anh cười, tinh quái và đắc thắng. “Ôi, đúng rồi, Isabel... phần nào của ta.”

Anh hoàn toàn dừng lại, các ngón tay vẫn bên trong nàng, nhưng không di chuyển. Nàng dang rộng hai chân, không quan tâm đến điều gì, như thế nào. “Nick...”, nàng rên tên anh như van nài mà như phản đối.

“Nàng chỉ phải yêu cầu nó thôi, Isabel.”

Rồi anh thổi một luồng không khí mát lạnh vào phần nóng bỏng của nàng và nàng nghĩ nàng có thể phát điên mất vì sự tra tấn này. “Miệng của ngài”, nàng thì thầm. “Em muốn miệng của ngài.”

“Tốt lắm.” Môi và lưỡi anh chạm vào nàng, âu yếm và liếm láp trong sự tra tấn của khoái cảm đã cướp đi mọi ý nghĩ của nàng. Các ngón tay nàng siết chặt lấy mái tóc anh khi anh vuốt ve nàng bằng các ngón tay và lưỡi và anh rên lên hài lòng khi chạm vào nàng, trào lên một cơn sóng râm ran. Nàng gào lên tên anh, miệng anh âu yếm nàng đến khi nàng say mê, ấn mạnh về phía anh, nâng hông lên để tiếp xúc với cái miệng tinh quái và tuyệt vời của anh. Sự khoái cảm cuộn trào trong nàng, đến khi nàng không thể làm bất kỳ điều gì ngoại trừ việc giữ lấy anh, sợ sẽ mất đi một điều gì đó tại trung tâm thế giới của nàng.

Sau khi nàng trở về mặt đất, anh hôn lên khắp cơ thể nàng, vuốt ve ngực, đùa nghịch với hai bên nhũ hoa đến khi nàng thở hổn hển, rồi cướp lấy môi nàng bằng một nụ hôn dài và say đắm. “Nàng không cần phải sợ khi yêu cầu về điều nàng muốn. Không phải với ta.”

Nàng mở mắt và đáp lại ánh mắt anh. “Em muốn phần còn lại.”

Đôi xanh của anh sẫm lại tức thì trước câu nói đó.

“Nàng có chắc chắn không?”

Nàng gật đầu. “Hoàn toàn thế. Ngài đã nói tất cả điều em phải làm là yêu cầu mà.”

Anh nâng nàng lên và nàng cảm thấy phần nam tính của anh chạm vào nàng. Nàng cong người chạm vào anh, hào hứng với phần tiếp theo của điệu nhảy kỳ diệu. Anh hít sâu và nàng có thể thấy anh đang cố gắng kiềm chế. “Isabel đã có ai từng... nói với nàng... về điều này chưa?”

Nàng lắc đầu. “Em đã từng nhìn thấy những con vật.”

Anh mỉm cười, nụ cười nửa miệng. “Không hoàn toàn giống thế...”

Nàng ấn vào người anh. “Nick... làm ơn. Em không quan tâm.” Vết sẹo của anh trở nên sáng trắng và nàng đưa tay vuốt ve dọc vết sẹo đó, hy vọng có thể làm dịu đi những điều anh đang đấu tranh. “Em muốn điều đó. Em muốn ngài.”

“Nó sẽ đau, người đẹp à. Chỉ trong lần đầu tiên. Nhưng ta sẽ đền bù điều đó cho nàng.”

Trái tim nàng thắt chặt lại trước câu nói của anh. *Anh đã lo lắng cho nàng.*

Và nàng biết, trong thời khắc đó, người đàn ông này - vẫn rất quan tâm nàng, thậm chí trong lúc nàng không thể nghĩ đến bất kỳ điều gì ngoại trừ cảm giác anh chạm vào nàng - chưa bao giờ có ý làm hại nàng.

Nàng mỉm cười, các ngón tay vuốt ve mái tóc anh và kéo anh xuống hôn nàng. Khi họ rời ra, nàng thì thầm, “Em tin ngài”.

Và câu nói đó dường như đã biến mọi thứ trở nên đúng đắn.

Anh nâng mình, đẩy nhẹ vào trong nàng, để nàng có thời gian làm quen, thích ứng với anh. Nàng nghiêng đầu cảm nhận. “Nó thật lạ.”

Anh bật cười thích thú. “Nó sẽ còn lạ hơn, tình yêu à. Nhưng chúng ta sẽ thử điều gì đó hơn.”

Anh đi vào nàng, mỗi lần sâu hơn, đến khi nàng thở hổn hển thích thú với những động tác đó. “Điều đó không có gì lạ. Rất tốt.”

“Chỉ tốt thôi sao?”

“Rất thích.”

“Tốt lắm.” Anh đẩy sâu hơn và nàng thở hổn hển, mắt mở to khi anh hoàn toàn lấp đầy nàng. Anh bất động trên nàng, “Isabel? Có phải nàng...”.

“Vẫn lạ”, nàng nói, giọng nàng nghẹn lại và đau đớn.

Anh yêu người phụ nữ này. Ý nghĩ đó xuất hiện rõ ràng và nhanh chóng nhưng chẳng đúng thời điểm để anh tiếp nhận nó. Nhưng anh biết, không còn nghi ngờ, điều đó hoàn toàn là thật.

“Ta sẽ làm cho nó tốt hơn, người đẹp à.”

Anh di chuyển, đẩy chậm hơn và nàng nắm lấy tay anh di chuyển. “Ôi. Ôi, điều đó thật...”

Anh lại lật người, để nàng quay lại vị trí cũ. “Như thế nào?”

“Nick”, nàng thở hổn hển.

“Ta rất thích nghe tên ta vang lên trên môi nàng.” Anh cúi xuống, mút một bên nhũ hoa đến khi nàng rên lên. Khi nàng nâng lên để tiếp xúc với sự xô đẩy của anh, anh biết anh đã có nàng. Anh hiểu được sự di chuyển của nàng, theo sau cơ thể nàng, khao khát giúp nàng tìm thấy khoái cảm.

“Hãy nhắc lại nào.” Anh bắt đầu xô đẩy sâu hơn, nhanh hơn và sức ép không ngừng gia tăng trở nên không thể chịu đựng được.

“Nick”, nàng thì thầm.

Cuối cùng, anh vươn tay ra, chạm ngón tay cái vào điểm trung tâm của nàng, vuốt ve ở đó một lần, hai lần. “Lại nào.”

“Nick!” Nàng gào lên.

“Ta ở đây, tình yêu của ta”, anh nói, nhìn vào mắt nàng. “Hãy nhìn ta, Isabel.”

“Em không thể... Điều đó quá nhiều”, nàng nói hổn hển. “Làm ơn! Em không biết...”

Anh cúi thấp, miệng áp sát tai nàng, dịu dàng nói. “Ta biết. Hãy cảm nhận nó. Ta sẽ đỡ nàng khi nàng nằm xuống.”

Và nàng đã làm như anh nói, nằm xuống, rung chuyển xung quanh anh, theo một nhịp điệu sâu sắc. Nàng lại gào lên tên anh và anh giữ lấy nàng, tìm thấy sự khoái cảm cho bản thân ngay khi nàng vừa trải nghiệm. Anh tách rời nàng, đẩy thêm một lần cuối trước khi anh đổ xuống ngực nàng, trong căn phòng đen tối tĩnh mịch chỉ vang lên những tiếng thở hổn hển của họ.

Anh nằm ở đó một lúc lâu, cố gắng tập trung, lấy lại ý chí trước khi anh động dậy, nâng cơ thể mình khỏi nàng. Chống một khuỷu tay bên cạnh nàng, bàn tay anh vuốt ve làn da ửng đỏ của nàng. Nàng rùng mình và cuộn người trong sự ấm áp của anh.

Anh cảm thấy môi nàng cong lên khi áp sát với ngực anh và anh hơi cúi lại để nhìn nàng. “Đó là gì?”

“Cuối cùng không có gì lạ.”

Anh cười toe toét. “Không”

“Không.”

“Vậy đó là gì?”

Nàng nghiêng đầu, cân nhắc câu hỏi. “Em nghĩ điều đó khá xuất sắc.”

Anh hôn nàng, nhanh và sâu. Khi anh ngẩng đầu lên, anh nói, “Đúng là vậy”.

Nàng chìm vào giấc ngủ một lúc sau và anh quan sát nàng ngủ, suy nghĩ về người phụ nữ quá mạnh mẽ, dịu dàng và xinh đẹp. Đây là một người phụ nữ đã sống. Nàng có cả niềm đam mê và kiêu hãnh và nàng sẽ không chấp nhận bất kỳ điều gì trừ điều nàng tin là đúng và công bằng. Anh nhớ lại các sự kiện trong ngày - cái cách nàng đã nhiệt tình đồng ý cưới anh...

Cái cách nàng rút lui một cách mãnh liệt khi anh chứng minh sự khác biệt so với điều nàng nghĩ ban đầu.

Nàng cuộn người bên anh, thở đều trong khi ngủ và âm thanh đó làm anh xấu hổ. Nàng đã bắt đầu tin anh, có niềm tin ở anh và cuộc sống anh hứa hẹn với nàng và anh đã cướp đi cảm giác chắc chắn của nàng. Và, khi cơ thể nàng đã tin tưởng anh, chỉ mất một chút thời gian để chinh phục được đầu óc nàng.

Anh sẽ không dừng lại đến khi anh làm được điều đó.

Anh yêu nàng.

Ngay lúc ấy, với sự thú nhận lần hai về cảm giác của mình, anh nhận ra ý nghĩa quan trọng của câu nói đó. Và nỗi kinh hoàng kèm theo.

:

“Isabel! Isabel dậy đi!”

Isabel bật dậy trên giường bởi tiếng đập thành thịch vào cửa phòng ngủ. Âm thanh làm nàng mất phương hướng và trong chốc lát, nàng không nhận thức được mình ở đâu và chuyện gì xảy ra.

Khi sự kiện đêm trước bắt đầu tái hiện, nàng há hốc miệng ngạc nhiên, một bàn tay che miệng để kìm nén tiếng kêu và nàng tìm kiếm dấu hiệu của Nick xung quanh phòng.

Anh đã đi, cùng với tất cả bằng chứng nói lên anh đã ở đó. Nàng nhận thấy thậm chí anh đã lấy quần áo của nàng những vật bị cởi bỏ mà không suy nghĩ và vắt chúng trên một chiếc ghế trước lò sưởi. Sự quan tâm của anh bằng cách xóa di dấu vết làm Isabel tức thì cảm thấy biết ơn và cũng thất vọng - biết ơn vì anh làm như thế để bảo vệ danh dự cho nàng trước các cư dân khác của Townsend Park và thất vọng vì anh dễ dàng rời khỏi phòng nàng mà không nhìn lại

phía sau.

Như thế anh đã làm chuyện đó nhiều lần trước đó.

Nàng chế giễu ý nghĩ đó. Nàng không quan tâm nếu anh đã làm chuyện đó hàng trăm lần. Các thói quen của anh không phải mối quan tâm của nàng.

Tuy nhiên, một trăm lần dường như là quá nhiều.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, làm nàng thoát - rất may - khỏi dòng suy tư.

“Isabel!”

“Vào đi!”

Lara vội vã đi qua cánh cửa theo lệnh của nàng, nín thở và rồi bời. “Chị phải mặc váy vào!”

Thở dài, Isabel bỏ tấm chăn lại và rời khỏi giường, đi về phía tủ quần áo để lấy quần áo. “Chị biết chị đã ngủ quá giấc. Nhưng không thể quá muộn. Mấy giờ rồi?”

Lara đứng sững sờ giữa phòng, mắt mở lớn nhìn Isabel.

Isabel cảm thấy im lặng quay lại. “Chuyện gì thế?”

“Tại sao chị không mặc quần áo?”

Isabel nhìn xuống mình, ngay lập tức che đi những phần nhạy cảm khiến mình đỏ mặt... nhưng không thành công. “Chị không... đó là... chị...”, nàng dừng lại, tức giận trước sự lấp bấp tìm kiếm câu trả lời nhanh chóng và hợp lý của mình. “Chị nóng”, nàng kết thúc đơn giản, chộp lấy chiếc áo choàng gần nhất và nhanh chóng chạy ra phía sau bình phong để tránh xấu hổ hơn.

Nàng có thể cảm nhận sự không tin trong giọng nói của cô em họ khi cô ấy đáp, “Chị nóng ư?”.

“Chính xác. Bây giờ là gần tháng Bảy, Lara.”

“Ở Yorkshire. Vào buổi tối.”

“Ừ”, Isabel nói, muốn Lara chấp nhận lý do đó. Nàng nhòm qua mép tấm bình phong thấy cô em họ đang chậm chạp nhìn xung quanh phòng. *Nàng phải làm phân tâm cô ấy.* “Lara.” Lời nói thu hút sự chú ý của cô gái. “Có phải em có chuyện gì cần nói với chị không? Lý do gì khiến em đã đập thành thịch vào cửa phòng chị, yêu cầu chị thức dậy và mặc đồ phải không?”

Đôi mắt Lara mở lớn. “Vâng!”

Isabel bước ra khỏi tấm bình phong, buộc lại dây đai dài của bộ tang chế màu xanh sẫm. “Chuyện gì?”

Lara bấu môi. “Chị sẽ không thích chuyện này.”

Isabel im lặng. *Có thể Nick đã rời khỏi đây không?* Đêm qua anh đã nói sẽ rời đây... nhưng đó là trước khi... được rồi, trước khi mọi chuyện thay đổi. “Chuyện gì?” nàng lặp lại.

“Chúng ta có khách.”

Một cảm giác lo sợ dâng lên trong lòng nàng.

Mọi thứ sẽ thay đổi.

“Ai thế?”

Lara nắm chặt hai bàn tay phía trước, ngập ngừng nói.

Densmore. Người giám hộ đã ở đây. Ngôi nhà, các cô gái, James - giờ đây số phận của họ nằm trong tay ông ta.

Và Nick đã rời đi. Không có điều gì có thể giữ anh ở lại đây. Anh không còn cần thiết cho bộ sưu tập nữa, hoặc bất kỳ thứ gì khác.

Tuy nhiên, thật bất ngờ, dường như nàng thấy vô cùng cần anh.

Ngực nàng nhói đau.

Lại một lần nữa nàng cô đơn.

“Là Densmore”, nàng nói vang lên khắp phòng, giọng nàng dửng dưng.

“Không”, Lara lắc đầu. “Đó là Công tước Leighton. Ngài ấy đến đây để tìm em gái.”

Chương 19

Sự xuất hiện của cậu mang đến điều may mắn nhất.

Mấy phút sau, Isabel đang áp sát tai vào cánh cửa sổ phòng làm việc của ngài Bá tước. Nàng chỉ có thể nghe thấy âm thanh ậm ừ nhỏ của các giọng nam trong đó, nhưng không thể hiểu được. Nàng gí sát hơn và nguyên rủa ngài Bá tước đã lựa chọn cánh cửa cứng chắc như thế này.

Nàng đánh giá cao vị tổ tiên đã lựa chọn như thế, bởi chúng tỏ ông ấy không muốn nghe trộm, lựa chọn loại gỗ dày năm phân cho thấy thiếu tầm nhìn xa khi nó đáp ứng các nhu cầu của thế hệ tương lai.

“Nick ở đó cùng với ngài ấy?” Nàng thì thầm. “Đúng vậy”, Jane khẽ đáp. “Anh ấy đã gặp ngài ấy ngay.”

Isabel quay sang người quản gia với ánh mắt tức giận. “Tại sao anh ấy lại có được cơ hội gặp mặt ngài ấy trước cả tôi?”

Jane nhìn nàng bức tức. “Ngài ấy yêu cầu gặp cô và ngài Nicholas và em gái ngài ấy ngay khi đến nơi. Vì tôi biết em gái ngài ấy không phải là sự lựa chọn. Nên tôi chọn cô và ngài Nicholas, không muốn làm người đàn ông này tức giận hơn nữa.”

“Ngài ấy có vẻ tức giận sao?”

“Đó không phải là có vẻ. Ngài ấy đang tức giận.”

“Thôi được, tôi cho rằng tôi không nên ngạc nhiên khi nghe thấy điều đó.” Isabel ép tai mình lên cánh cửa.

Người quản gia thì thầm, “Cô sẽ không nghe thấy bất kỳ điều gì theo cách này đâu”.

“Đúng vậy, Jane, tôi biết điều đó, cảm ơn.”

Họ đang nói chuyện gì trong đó?

Nick đang biện hộ về tình huống của họ chẳng?

Hoặc anh đang phản bội niềm tin của họ một lần nữa?

Isabel bác bỏ suy nghĩ đó. Chắc chắn rằng sau đêm qua...

“Nếu chúng ta đi vòng qua bên ngoài ngôi nhà liệu chúng ta có thể nghe thấy gì ở dưới cửa sổ không?”

Isabel cân nhắc ý kiến đó trong chốc lát trước khi nàng nhận ra hành động đó mới lén lút

làm sao. Thở dài tức giận, nàng quay lưng lại phía cánh cửa và đối mặt với cầu thang tại trung tâm tiền sảnh của ngôi nhà, nơi Lara và Georgiana đứng. “Không. Tôi sẽ vào đó.” Nàng đặt một tay lên nắm cửa trước khi Lara giữ nàng lại. “Chị không định gõ cửa à?”

“Không, chị không làm thế. Vì hai lý do. Đầu tiên, chị đánh giá cao yếu tố ngạc nhiên. Và, thứ hai, đây là nhà của chị. Ngài Công tước tốt hơn nên làm quen với điều đó.”

Nàng lờ đi ba cặp mắt mở to đầy hoài nghi đang nhìn nàng và bước vào trong phòng, đóng cánh cửa phía sau nàng một cách dứt khoát.

“Mẹ kiếp, Leighton, anh không nghe tôi...” Nick đang chồm lên khi nàng bước vào, quay lại khễ gật đầu với nàng. Isabel nhận thấy sự quan tâm trong mắt anh và cố lờ đi tiếng tim đập thình thịch trước ánh mắt đó.

Anh quá đẹp trai quá mức cần thiết đối với anh, hay đối với cả nàng.

Nàng chú ý đến người đàn ông thứ hai trong phòng.

Ai là người không đẹp hơn.

Dường như Công tước Leighton là một thiên thần. Nàng chưa bao giờ gặp ai giống anh ta - một người đàn ông chỉ có thể được miêu tả là đẹp. Anh ta cao và cường tráng, với mái tóc xoắn màu vàng, xương gò má cao, khuôn mặt góc cạnh và đôi mắt giống như em gái của anh ta - màu mật ong ấm áp, tươi ngon từ tổ ong.

Chắc chắn người đàn ông hoàn hảo này không phải là chân dung của người quyền quý kiêu ngạo mà mọi người khăng định. “Chắc hẳn cô là người đàn bà đang giấu con bé.” Giọng điệu lạnh lùng và không cảm xúc.

Rõ ràng anh ta vừa kiêu ngạo mà vừa có quyền lực. Và thô lỗ.

“Leighton.” Nick gầm lên.

Isabel so vai và lờ đi cảm giác thích thú mà nàng nhận thấy trước giọng điệu cảnh cáo của anh.

Nàng không cần anh. Sẽ không cần.

“Tôi là quý cô Isabel.”

Nếu Công tước hiểu được sự nhấn mạnh của nàng trong lời chào hỏi, anh ta đã không nói. “Tôi rất hân hạnh cuối cùng cô cũng có thể dành thời gian để tham gia cùng chúng tôi.”

Đôi lông mày của nàng nhếch lên trước sự chế giễu của anh ta. Quả là một người đàn ông đáng ghét. Chẳng khó hiểu gì khi Georgiana lại chạy trốn khỏi anh ta. “Tôi có thể làm gì cho ngài?”

“Ta đã nói vấn đề đó với St. John rồi.”

Giọng điệu hống hách của anh ta làm nàng tức giận. “Tuyệt vời. Điều gì làm ngài nghĩ ngài Nicholas có thể giúp, trong khi tôi mới chính là người quản lý Townsend Park?”

Anh ta nheo mắt nhìn nàng. “Theo những gì ta biết, *quý cô Isabel*”, anh ta nói đến tên nàng như thể nó có độc vậy - “Cô không thể tiếp tục quản lý Townsend Park, hoặc sở hữu bất kỳ thứ gì ở đây.” Nàng lạnh hết cả người khi anh ta tiếp tục nói. “Thật vậy, cô sẽ không đạt được bất kỳ thứ gì ngoài việc làm cả hai tức điên”, anh ta liếc nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng. “Đừng bắt ta phải đi tìm Densmore để lấy thứ ta muốn.”

Anh ta đang đe dọa nàng!

Nàng mở miệng để phản bác, nhưng Nick đã bước vào cuộc tranh luận. “Tôi không cần phải nhắc nhở anh rằng chúng ta đang ở trong nhà của quý cô đây chứ và anh nên đối xử với cô ấy bằng sự tôn trọng mà cô ấy đáng được hưởng.”

Công tước không rời mắt khỏi Isabel. “Cô ta đã bắt cóc em gái tôi, St. John. Cô ta xứng đáng được hưởng sự tôn trọng gì vì điều đó?”

“Tôi không làm như thế!” Isabel phản đối.

“Được, vậy thì, tôi nghĩ câu chuyện sẽ như vậy khi quan tòa được nghe.”

Isabel đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Vết sẹo của Nick trở nên sẫm lại. “Leighton. Đủ rồi.”

Isabel quay sang phía anh. “Anh coi kẻ ngu ngốc này là *một người bạn* sao?”

“Kẻ ngu ngốc?” Giọng của Leighton làm rung chuyển các bức tường. “Ta là một quý tộc của đế quốc này và là một Công tước. Cô cần phải tỏ ra kính trọng ta.”

Mắt Isabel lóe sáng. “Không, tôi không tin mình có thể.”

Ngài Công tước đã mất kiên nhẫn, quay sang nhìn Nick. “Cậu sẽ kiểm soát người đàn bà của mình, St. John.”

“Tôi sẽ nói lại một lần nữa. Hãy đối xử với quý cô đây bằng sự tôn trọng mà cô ấy đáng được nhận, hoặc tôi sẽ ném anh vào tường. Lần nữa. Ở đây không có ai có thể khống chế tôi đâu.”

Giọng nói anh trầm và mang tính uy hiếp và Isabel im lặng trước sự tức giận đáng sợ mà nàng cảm thấy tự tin. Nhìn vào hai ghế đối diện bàn, nàng nói, “Tốt thôi. Điều đó sẽ được chấp nhận”. Sự im lặng kéo dài một lúc lâu trước khi anh ta nói. “Quý cô Isabel, ta muốn gặp em gái ta.”

Isabel hít sâu, cuối cùng nàng bước đến ngồi xuống phía sau bàn làm việc. Vị trí này làm nàng cảm thấy tự tin. Nhìn vào hai ghế đối diện bàn, nàng nói, “Tại sao chúng ta không ngồi xuống và bàn luận về vấn đề đó?”. Nàng chờ đợi, giả vờ kiên nhẫn đến khi hai người đàn ông ngồi xuống. “Ngài Công tước, ngài có muốn uống trà không?”

Leighton chớp mắt, ngạc nhiên trước thái độ thay đổi của nàng. “Không, ta không muốn uống trà. Ta muốn gặp em gái ta.”

“Ngài sẽ gặp được cô ấy”, Isabel nói, “nhưng không phải trước khi chúng ta nói chuyện”.

Leighton nhìn Nick. “Có phải cô ấy luôn luôn nhúng nhằng như thế không?”

Nick mỉm cười. “Đúng vậy.”

“Dĩ nhiên cậu thấy điều đó thú vị.” Anh ta quay sang nhìn Isabel. “Quý cô Isabel. Ta biết nàng đang làm gì ở Yorkshire.”

“Đức ngài?”

“Không đến ba phút trước nàng gọi ta là kẻ ngu ngốc. Ta tin chúng ta có thể bỏ qua các thủ tục xã giao. Ta biết nàng đang quản lý một nhóm đàn bà ở đây.” Isabel và Nick đều không khẳng định về ý kiến đó. “Ta không quan tâm đến việc nàng đang làm, miễn là nàng không để em gái ta dính dáng vào vấn đề nghiêm trọng mà nàng liên quan. Ta rất rõ ràng rồi, phải không?”

Isabel rướn người về phía trước, đặt khuỷu tay lên quyển sổ da mát lạnh ở đầu bàn. “Hoàn toàn không, không.”

“Isabel...” Giọng điệu Nick lộ rõ sự cảnh báo. “Đừng kích động anh ấy.”

Lời nói chỉ làm nàng thêm tức giận. “Đừng kích động anh ấy? Tại sao không? Điều gì làm ngài nghĩ rằng ngài ấy có thể ảnh hưởng đến ngôi nhà của em, đe dọa đến sự an toàn của em và cả những người sinh sống ở đây và muốn em giao ra cô gái tội nghiệp đó?”

“Cô ấy là em gái ta!” Leighton nổi giận.

“Em gái hay không, thưa Đức ngài, cô ấy đã tự mình đến đây, sợ hãi và lo lắng và muốn tránh xa ngài! Ngài bảo tôi nên làm gì? Đuổi cô ấy đi?”

“Nàng đang che giấu em gái mất tích của Công tước Leighton! Ta đã phải rời London để tìm kiếm cô ấy!”

“Với tất cả sự kính trọng, đối với tôi thì cô ấy không bị mất tích.”

Lời nói láo xược đó làm ngài Công tước thấy bất ngờ rơi vào im lặng. Rồi nàng quay sang nhìn Nick, không hiểu ánh mắt anh nói điều gì. “Có phải ngài đứng về phe ngài ấy?”

Nick mất một lúc để cân nhắc câu nói. “Ta nghĩ tốt nhất nên cố gắng giữ tỉnh táo trong cuộc thảo luận đặc biệt này.”

“Được thôi, chắc chắn tôi sẽ không chia cắt cuộc thảo luận này thành hai phe.”

“Thật đáng tiếc. Điều đó làm cho cuộc nói chuyện dễ dàng hơn.” Nick duỗi thẳng chân, vất chéo chân này lên chân kia. “Nàng có nghĩ nàng nên để Công tước gặp em gái một chút không?”

Isabel quay sang nhìn Công tước. “Nếu em gái của ngài đồng ý, tôi không có lý gì mà không sắp xếp một cuộc gặp mặt cả.”

Ngài Công tước nghiêng đầu, chân dung của vẻ lịch thiệp. “Một khởi đầu tốt.”

“Nếu ngài động một ngón tay vào cô ấy, tôi sẽ đuổi ngài ra khỏi ngôi nhà này.” Isabel nói, thẳng thừng, như thể nàng đang thảo luận về thời tiết.

Leighton và Nick đều sững sờ, rõ ràng đây là một sự sỉ nhục đối với tước hiệu và danh dự của ngài Công tước, nhưng Isabel vẫn tiếp tục ngang tàng, dưới ánh mắt ngạc nhiên và bức tức của họ, đứng dậy và đi về phía cửa.

Nàng không biết về anh ta. Nàng cũng không biết về Nick.

Một cảm giác buồn bã xuất hiện. Nàng đặt tay lên nắm cửa và quay lại phía hai người đàn ông đang đứng cạnh nhau, chờ đợi. “Georgiana được sự bảo vệ của Bá tước Townsend. Sức mạnh tước hiệu đó sẽ đứng phía sau cô ấy.”

Rồi nàng rời khỏi, đóng cửa lại và Leighton quay sang Nick, giọng lạnh lùng. “Bá tước Townsend là một *Bá tước*. Tôi là một Công tước. Lần cuối tôi kiểm tra lại thì hệ thống cấp bậc quý tộc vẫn có hiệu lực ở Yorkshire phải không nào?”

Nick cảm thấy thông cảm cho người đàn ông này. “Tôi nghĩ cậu tạm thời quên mọi thứ đã từng tin về quyền lợi với tư cách là một Công tước đi. Mọi người trong ngôi nhà này sẽ thể trung thành với người phụ nữ đó trước khi họ tuyên thệ với Vua George.”

Tôi cũng thế.

Leighton nhìn vào mắt Nick. “Đừng nói với tôi. Cậu say mê cô gái này.”

Nick quay trở lại chiếc ghế của mình, ngẫm nghĩ. Say mê. Từ đó không đánh giá được cảm giác anh dành cho Isabel. Không phải sau đêm qua, không phải sau sáng nay, khi nàng ngồi phía sau chiếc bàn phục vụ qua nhiều thế hệ Bá tước, không phải sau khi nàng to gan thách thức một trong những người đàn ông quyền lực nhất ở Anh... và đã thắng.

“Chỉ cần nói, cô ấy có được cả sự kính trọng và ngưỡng mộ của tôi. Và có lẽ nhiều hơn.”

Leighton nheo mắt. “Cậu biết là cậu điên khi tiếp nhận cô ấy chứ.”

“Tôi biết.”

“Tuy nhiên?”

“Tôi sẽ làm bằng bất kỳ giá nào.”

Cái gập đầu của Công tước đến cùng đúng lúc cánh cửa mở ra. Nick lại đứng lên khi Isabel bước vào và anh bị tấn công bởi vẻ đẹp của nàng, thậm chí khi mặc trang phục tang lễ, hình dáng đáng yêu của nàng là không thể chối bỏ được. Nàng đáp lại ánh mắt anh, nhưng ánh mắt nàng nhanh chóng lướt qua trước khi anh có thể đọc được suy nghĩ của nàng. *Có phải nàng cũng đã tiều tụy đi sau sự kiện đêm qua như anh không?*

Anh đã ở trong phòng ngủ của mình, vạch kế hoạch để đưa nàng rời khỏi ngôi nhà ngay lúc tiếng gõ cửa vang lên và Jane thông báo về sự xuất hiện của Leighton.

Như thường lệ, Công tước nguyên rửa khoảng thời gian chờ đợi đầy khủng khiếp.

Ý nghĩ đó biến mất bởi Georgiana, bước phía sau Isabel, đôi bàn tay nắm chặt phía trước, ánh mắt nhìn xuống sàn.

Leighton bước đến, cất giọng đầy yêu thương. “Georgie...”

Georgiana nhìn anh và Nick ngạc nhiên khi nhìn thấy cảm xúc thuần khiết trên gương mặt cô - niềm vui trộn lẫn với sự lo lắng và nỗi buồn, đúng vậy và cả tình yêu. Khi Leighton nâng cô lên bằng một cái ôm mãnh liệt, cô không thể giấu được cảm giác hạnh phúc của mình từ giọng nói. “Simon!”

Có điều gì bồn chồn trong ngực Nick từ hôm qua, khi anh tiết lộ với Georgiana về mối quan hệ của anh và Công tước, đã đánh giá thấp tình cảm anh em ruột giữa hai người - giờ đây anh hoàn toàn chắc rằng Leighton sẽ không làm bất kỳ điều gì để đưa cô ấy quay lại phía bắc.

Thay vào đó, khi anh ta đặt cô xuống, Leighton nắm lấy tay cô và nói. “Anh rất lo lắng, Georgie. Em phải nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra. Anh thề sẽ làm mọi thứ trong quyền lực của mình để giải quyết chuyện đó.”

Lời nói đó tức thì làm mắt cô gái đó rơi lệ và cô đẩy tay, bước lùi lại bước một, tránh xa anh ta. Isabel ở đó, vòng quanh tay qua Georgiana thể hiện sự an ủi và đoàn kết. Isabel nói. “Có lẽ tôi nên mang trà đến.”

Sự thất vọng của Leighton - cả bất lực để cố gắng hiểu và sửa chữa thiệt hại rõ ràng đang hủy hoại em gái lại bùng lên, anh ta nổi giận. “Đây là lần cuối cùng! Tôi không muốn uống trà! Tôi muốn em gái tôi! Nơi này đã làm gì con bé?”

Georgiana ngược lên nhìn, rõ ràng có ý bảo vệ Isabel và ngôi nhà Minerva. “Nơi này không làm gì ngoài việc tiếp nhận em. Và mang đến cho em một ngôi nhà. Và một mục đích.” Nick cảm thấy ngưỡng mộ cô gái mảnh dẻ đó khi giọng cô vang lên đầy mạnh mẽ. “Nơi đây không làm gì cả ngoại trừ việc chấp nhận em.”

Leighton xuyên các ngón tay qua tóc mình. “Anh chấp nhận em. Dù bất kỳ điều gì, Georgie... bất kỳ điều gì đã làm em phải chạy đến Yorkshire, anh có thể giải quyết chúng.”

Cô đáp lại ánh mắt anh ta mạnh mẽ như một nữ hoàng. “Em không nghĩ anh có thể đâu, Simon. Em rất hạnh phúc khi anh đến tìm em. Em rất hạnh phúc khi nhìn thấy anh, thậm chí hạnh phúc hơn khi quý cô Isabel và những người còn lại ở Townsend Park không cần phải sống trong lo sợ cái ngày anh đến tìm em. Nhưng anh phải để em ở đây. Em thuộc về nơi này.”

“Vô lý”, Leighton chế giễu. “Em là em gái của Công tước Leighton. Em xứng đáng có một cuộc sống của một tiểu thư nhà Công tước.”

Georgiana khẽ mỉm cười. “Điều gì làm anh nghĩ rằng sống ở đây không phải là cuộc sống đó?”

“Chúa ơi, Georgiana. Hãy nhìn lại nơi này.”

Nick quan sát thấy Isabel mở miệng để bảo vệ Townsend Park trước khi nghĩ ra điều gì tốt hơn. Nàng đáp lại ánh mắt anh và ngậm miệng. Anh gật đầu đồng tình. *Tốt lắm.* Đây không phải là cuộc chiến của nàng.

“Em thích ở đây. Và quý cô Isabel đã rộng lượng mang đến cho em một nơi ở.”

Sự không tin xuất hiện trên khuôn mặt của Leighton. “Một nơi ở?”

Cô gái gật đầu. “Gia sư cho ngài Bá tước.”

Ngài Công tước nhìn Nick, Isabel, rồi nhìn em gái anh. “Gia sư?”, anh ta hét lên, “Em làm thuê ở đây?”.

Isabel bước lại. “Đó không chính xác là làm thuê, thưa Đức ngài.”

“Vậy đó là gì, quý cô Isabel?”

“Đó là một câu hỏi mà mỗi thành viên của Townsend Park đặt ra xem xét những gì họ có thể đóng góp vì lợi của cộng đồng.”

Isabel đang cố gắng giải thích lý do đằng sau thế giới kỳ lạ mà các hoạt động trong Townsend Park thực sự là điều thú vị. Nếu tình huống này không nghiêm trọng thì Nick có thể cười. Nhưng anh thực sự lo lắng Leighton có nguy cơ bóp chết Isabel hoặc em gái anh ta hoặc cả hai - điều đó hoàn toàn không thú vị.

“Vậy nếu tôi trả tiền cho một gia sư dạy em trai nàng, thì em gái tôi sẽ được phép rời khỏi mà không cần làm việc nữa.”

Isabel dừng lại, bĩu môi. Nick biểu hiện khá thân thiện. “Không, không hoàn toàn chính xác.”

“Dù thế nào đi chăng nữa, em không muốn như thế, Simon”, Georgiana xen vào.

Ngài Công tước mất hết kiên nhẫn. “Điều này thật lố bịch. Em sẽ trở về nhà cùng với anh.”

Georgiana nhìn Isabel, đang gật đầu âm thầm khích lệ. Georgiana hít thở sâu từ từ. “Không, em không về.”

Leighton tức giận. “Anh e là em không còn sự lựa chọn nào cả. Ta là anh trai em và cũng là người giám hộ.

“Simon”, giọng cô mềm mỏng và chứa đầy tình yêu của một cô em gái. “Em biết anh lo lắng cho em. Em biết anh muốn em quay về nhà. Nhưng, làm ơn hãy hiểu rằng em không thể. Không phải ngay bây giờ. Em thích ở đây. Em cảm thấy em thuộc về nơi này. Em an toàn khi ở đây.”

Simon cúi đầu và Nick cảm thông với anh ta, người đàn ông này chưa bao giờ bị từ chối bất kỳ điều gì trong cả cuộc đời. Anh ta bối rối, do dự và muốn làm cho tình hình không thể hiểu nổi này tốt hơn. Sáu ngày qua Nick đã hiểu được cảm giác bất lực sâu sắc nhất. Đường như các cô gái của ngôi nhà Minerva khá chuyên nghiệp trong việc làm tăng cảm giác đó trong những

người đàn ông xung quanh họ.

Điều mà cô gái này không biết chính là bí mật của cô ấy đã bị phơi bày. Isabel chỉ có thể giấu cô ấy trong một thời gian. Đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi tin tức truyền đi rằng em gái của Công tước Leighton đang mang thai ở Yorkshire, mang đến một vụ bê bối lớn đổ lên đầu Leighton. Và cả nhà anh ta.

Công tước nên được chuẩn bị đối mặt với chuyện đó.

Nhưng đó không phải là thông tin Nick muốn chia sẻ.

Công tước ngẩng đầu lên. “Cho ta biết chuyện gì đã xảy ra.”

Giọng Công tước tuyệt vọng, Nick nhận ra một cảm xúc trống rỗng, quá nhiều tình người và cảm giác ở người đàn ông này mà anh từng nhìn thấy. Đột nhiên, không có không gian nào dành cho anh và Isabel trong căn phòng này. Chuyển sự chú ý sang Georgiana, anh thấy những giọt nước mắt long lanh trong mắt cô, bờ môi dưới rung rung không thể kiểm soát được và anh cần hành động.

Anh bắt gặp ánh mắt lúng túng của Isabel, thấy rằng nàng cũng nhận ra sự riêng tư trong giây phút này. “Đến lúc cả hai cần nói chuyện riêng”, anh nói, đến chỗ nàng và kéo nàng ra cửa. “Chúng tôi sẽ chờ bên ngoài.”

Cả hai anh em đều không nói gì, vẫn im lặng khi Nick và Isabel rời khỏi phòng.

Tiếng cửa đóng vang lên, Isabel lao đảo bước theo anh, sự quan tâm hiện lên trong mắt nàng. “Cô ấy sẽ nói với anh ấy.”

Nàng bước vào tiền sảnh, lạc đi trong suy nghĩ. Anh nhìn nàng siết chặt bàn tay, cử chỉ ấy đã mở ra điều gì đó sâu thẳm trong anh. Đây là một người phụ nữ biết quan tâm sâu sắc. Yêu một cách mãnh liệt. *Sẽ như thế nào khi nhận được liên tiếp những khung bậc cảm xúc như thế?* Cuối cùng, nàng quay sang anh.

“Anh ấy sẽ làm gì?”

Anh mất một lúc lâu suy nghĩ, dựa vào lan can cầu thang làm bằng những phiến đá lớn. Leighton luôn tuân theo quy tắc. Anh ta luôn trầm tính, lạnh lùng và chống lại những thay đổi hoặc bất kỳ điều gì có thể bôi nhọ tên tuổi mình. Anh ta là người luôn coi thường sự hèn hạ của người khác. Khi anh em sinh đôi St. John nhận được tin về một người em gái có chung một nửa dòng máu đến từ Ý vào đầu năm kia, Nick nhận ra Leighton đã giữ khoảng cách giữa họ.

Anh ta không thích các vụ bê bối.

Và có vài vụ bế bối còn tồi tệ hơn việc em gái của một Công tước mang thai khi chưa cưới.

Isabel đứng cách anh chỉ vài phân, đôi mắt nâu xinh đẹp mở to, lo lắng và trái tim anh nhức nhối vì nàng.

“Ta không biết anh ấy sẽ làm gì.” Anh bước đến và cầm lấy bàn tay nàng, siết chặt lấy chúng và giành lấy sự chú ý của nàng. “Nhưng dù có chuyện gì đi nữa, cô gái đó sẽ an toàn. Ta thề với nàng.”

Nàng nghiêng ngả ánh mắt của anh một lúc lâu. “Em muốn tin ngài. Rất muốn.”

Nhưng nàng không.

Nàng chưa sẵn sàng tin tưởng anh lần nữa. Chưa muốn. Có lẽ không bao giờ.

Và sự thật đó lại làm anh đau đớn hơn anh nghĩ.

“Isabel...”, anh không biết có thể nói gì để thay đổi tâm ý của nàng và rồi cánh cửa phòng làm việc mở ra.

Leighton đứng ngay ngưỡng cửa với khuôn mặt lạnh lùng.

Anh ta hoàn toàn không thích tin này.

Isabel định bước vào phòng làm việc, đến với Georgiana, an ủi cô. Lời nói của Leighton làm nàng dừng lại “Ta muốn nói chuyện với cả hai người.”

Isabel - *cô gái mạnh mẽ và dũng cảm* - đáp lại anh bằng sự lạnh lùng của Công tước. “Em gái ngài, thưa Đức ngài, cô ấy cần tôi.”

Khuôn mặt Leighton như trở nên lạnh lùng hơn. “Ta không có em gái. Không phải hôm nay. Và người phụ nữ trong căn phòng đó...”, anh ta dừng lại và trong giây lát im lặng, Nick đã hiểu được cuộc đấu tranh quyết liệt trong con người bạn mình, “... cô ấy có thể chờ. Nếu nàng vẫn muốn là bà chủ của nơi này, quý cô Isabel à, nàng nên nghe theo ta. Ngay lập tức”.

Có sự đe dọa hống hách và khó chịu trong câu nói, Isabel cảm thấy tốt hơn nên lờ đi. Nàng so vai, không nhìn Công tước. Với giọng nói mạnh mẽ, “Chắc chắn, thưa Đức ngài”, nàng dẫn lối đi đến thư viện.

Ngay khi ở bên trong thư viện, Leighton bước đến bên lò sưởi, nhìn chăm chăm xuống lò sưởi đen kịt. Một khoảng lặng kéo dài trước khi Công tước mở lời, “Ta nghĩ gia đình ta không phải là gia đình duy nhất bị tác động bởi vụ bê bối nếu nơi này bị phát hiện”.

Isabel tiến một bước về phía anh ta. “Không, thưa Đức ngài.”

Nick ngưỡng mộ nàng vì sự thật thà trong giây phút đó.

Leighton liếc nhìn nàng qua vai. “Một phần trong ta muốn biến ngôi nhà này thành đồng gạch vụn.”

Nàng ngạc nhiên trước sự nham hiểm trong giọng nói của anh ta. Nàng quay sang Nick và anh nhận ra lời yêu cầu thăm lặng trong ánh mắt nàng. *Anh phải xoa dịu tình huống này.* Anh di chuyển, đứng dựa vào một cây cột gần đó, bình tĩnh nói. “Không phải là ngôi nhà, Leighton. Và anh biết điều đó.”

“Nếu không có ngôi nhà này, con bé sẽ...”

“Nếu không có ngôi nhà này, cô ấy vẫn rơi vào tình trạng khó khăn.” Nick nói và thu hút ánh mắt thù hằn của Công tước. “Đơn giản là cô ấy không còn nơi nào để đi. Cậu nên cảm ơn Isabel vì đã tiếp nhận cô ấy.”

“Đúng vậy, được thôi, tôi không nghĩ điều đó sẽ diễn ra một cách im lặng.” Rồi Công tước quay lại, nhìn Isabel. “Theo ta thấy, quý cô Isabel, ta có hai lựa chọn. Một, ta sẽ yêu cầu thẩm phán trừng phạt nàng và đón nhận vụ bê bối mà ta đang mắc phải bây giờ.” Isabel không đáp, tiếp tục kiên nhẫn dưới sự tấn công giận dữ đó. “Hai, ta sẽ để con bé ở lại đây với nàng. Nó sẽ sinh đứa trẻ. Và vụ bê bối sẽ diễn ra muộn hơn. Kế tiếp, ta không thể đoán được điều gì. Bởi vì nàng không thể bảo vệ bản thân mình hoặc các thành viên ở đây và chỉ là vấn đề thời gian trước khi mọi chuyện bị lộ.” Anh quay sang Nick. “Nếu cậu ở vị trí của tôi, St. John, cậu sẽ chọn cách nào?”

Nick cảm nhận được ánh mắt Isabel nhìn anh, biết rằng nàng muốn anh chọn cách thứ hai. Anh cũng biết bất kỳ ai có lý trí đều sẽ chọn cách đầu. Nếu vụ bê bối ảnh hưởng đến một gia đình, đó là cách tốt nhất mà một gia đình sẽ chọn, để họ có thể chuẩn bị chống lại những búa rìu của dư luận.

Nhưng đối với Nick không có cách nào thích hợp để giải quyết tình huống này. Anh muốn Isabel an toàn. Anh muốn các cô gái an toàn. Và chỉ có một cách đó để đảm bảo điều này.

“Tôi chọn cách thứ hai.”

Leighton cười, âm thanh chẳng có gì hài hước. “Cậu sẽ không làm thế.”

“Tôi sẽ làm thế trong trường hợp này. Bởi vì có một yếu tố mà cậu không cân nhắc đến.”

Isabel không thể giữ im lặng hơn. “Điều gì?”

Anh nhìn nàng, nhận thấy nàng do dự, ngạc nhiên và đằng sau tất cả là nỗi lo sợ. “Đó là. Chúng tôi sẽ kết hôn. Điều đó có nghĩa tôi sẽ bảo vệ quý cô Georgiana - và hoàn cảnh của cô ấy.”

Ngài Công tước khoanh tay và quay sang Isabel. “Điều đó là thật sao?”

Isabel lắc đầu, khuôn mặt nàng tái xanh. “Không. Tôi không nói tôi sẽ cưới anh ấy.”

Nàng nhanh chóng khước từ Nick. Ý nghĩ nàng có thể không cưới anh sau hôm qua - sau đêm qua - là không thể chấp nhận được. Tức giận bộc phát cùng với nỗi đau và sự kích động. Sau nhiều năm rèn luyện giúp anh tránh biểu lộ ra ngoài.

Thay vào đó, anh mỉm cười hài hước. “Trí nhớ của nàng đang giảm đi đấy Isabel. Nàng đã nói nàng sẽ cưới ta vào sáng hôm qua.” Anh dừng lại, chờ đợi nàng đáp lại ánh mắt anh. “Trong phòng chứa tượng. Nàng không nhớ à?”

Dĩ nhiên nàng nhớ. Nàng ngạc nhiên. “Đó là trước khi mọi chuyện thay đổi!”

“Đúng là vậy. Trước khi chuyện đó trở thành một yêu cầu.” Hàm ý trong câu nói đó làm nàng đỏ mặt.

“Đó là không phải là ý của em và ngài hiểu điều đó mà!”

“Ta hiểu chính xác ý của nàng. Ta cũng biết ta sẽ không rời khỏi đây mà không cưới nàng.”

“Em không cần ngài. Chúng em tự chăm sóc bản thân được.”

Em không cần ngài.

Lời tuyên bố làm anh nổi xung thien. “Đúng vậy, ta biết điều đó. Bởi vì nàng có một nhóm phụ nữ đang lẩn trốn trong nhà mà không có sự bảo vệ nào dành riêng cho họ và chỉ có Chúa mới biết bao nhiêu tên côn đồ đang săn tìm nàng sau khi Leighton ra lời kêu gọi. Thêm vào đó, một ngôi nhà đang sụp đổ xung quanh nàng theo đúng nghĩa chưa kể đến còn có một đứa trẻ cần được dạy dỗ hơn hầu hết những đứa trẻ khác mà ta từng gặp và còn được thừa kế từ một trong những Bá tước tai tiếng nhất nước, em gái của một Công Tước sẽ sinh ra một đứa con hoang và... nàng đã bị tổn hại! Nhưng nàng vẫn ổn.”

“Nàng nghĩ yêu cầu giúp đỡ sẽ làm nàng yếu đi. Thứ làm nàng yếu đi là sự ngang bướng đến ngây ngô nếu nàng nói nàng không cần ai đó, nàng sẽ có thể nắm giữ mọi thứ! Tất nhiên nàng cần ta! Nàng cần có một tiểu đoàn để giữ nơi này khỏi các rắc rối!” Giọng anh vang lên như một tiếng sấm. “Sao nàng có thể nghĩ rằng ta sẽ không cưới nàng, nàng thật điên rồ?” Giọng anh vang vọng khắp phòng và mắt Isabel chứa đầy nước mắt. Ngay lập tức anh thấy hối hận. “Isabel”, anh nói, dịu dàng, tiến đến phía nàng, muốn rút lại tất cả mọi lời.

Nàng giơ tay lên, chặn lại hành động của anh. “Không.” Nàng quay sang Leighton. “Nếu đó là các lựa chọn của tôi, thưa Đức ngài, vậy thì rõ ràng tôi chọn cách ít có khả năng làm hại đến Townsend Park nhất.”

Công tước hắng giọng. “Nếu điều St. John nói là thật, ta phải yêu cầu nàng kết hôn, quý cô Isabel, với tư cách là một quý ông.” Nàng gật đầu.

“Tôi sẽ cho người đi mời một cha xứ.”

Nàng lại gật đầu, môi mím chặt thành một đường kẻ mỏng, như thể nàng đang cố kiềm chế những giọt nước mắt.

Và rồi nàng chạy ra khỏi phòng, bỏ lại Nick giống như một kẻ ngu ngốc. Sự tức giận bùng lên. “Ta sẽ cho người đi mời một cha xứ, chết tiệt.”

Như thể nó quan trọng.

Anh đuổi theo nàng, muốn giải thích.

Muốn xin lỗi.

Muốn làm điều mà anh có thể giành được nàng.

“Tôi sẽ không làm thế nếu tôi là cậu”, Công tước nói.

Nick quay sang nhìn anh ta. “Ờ và cách cư xử của cậu với phụ nữ hôm nay có vẻ rất quá đáng đấy, Leighton.”

“Cô ấy sẽ quay lại.”

“Đúng vậy, dù sao, tôi không chắc. Cô ấy không giống với những người phụ nữ khác.”

“Tôi không nhận thấy.”

Nick đi đến chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống, hai tay chống đầu. “Tôi là một kẻ ngu ngốc.”

Leighton ngồi xuống ghế đối diện anh và rút một điếu xì gà từ chiếc hộp bạc trong túi, châm lửa. “Tôi sẽ không tranh luận với cậu.”

Nick ngược nhìn. “Cậu biết đấy, cậu cũng là một kẻ ngu ngốc.”

“Tôi cũng cho là thế.” Công tước thở dài. “Mẹ kiếp. Mang thai. Con bé chỉ mới mười bảy tuổi.”

Còn chưa trưởng thành.”

“Cậu không thể phớt lờ cô ấy mãi được.”

“Không... nhưng tôi có thể giúp một ít.”

“Cô ấy là một cô gái tốt, Leighton. Cô ấy không đáng bị cậu tức giận như vậy.”

“Tôi không muốn nghĩ về nó nữa.” Lời nói đó không cho phép thảo luận thêm. Họ im lặng trong giây lát, trước khi anh ta nói tiếp, “Vậy cậu đang yêu cô gái này”.

Nick dựa vào ghế, ngửa mặt lên trần. *Dĩ nhiên anh đang yêu nàng. Nàng là người đáng chú ý nhất trong những người anh từng biết.* “Cầu Chúa giúp con.”

“Theo kinh nghiệm của tôi, đường đến trái tim của phụ nữ hiếm khi bắt đầu bằng cách công bố cô ấy bị tổn hại trước một phòng đông người đâu.”

“Đây không có nhiều người.” Nick nhắm mắt. “Tôi là một thằng ngốc.”

“Đúng vậy. Nhưng cô ấy sẽ cưới cậu.”

“Bởi vì chúng ta bắt buộc cô ấy.”

“Vô lý.”

Nick nhìn bạn mình. “Ngài Công tước Leighton đã yêu cầu cô ấy kết hôn hoặc anh ta sẽ phá hủy những thứ mà cô ấy quan tâm nhất. Cậu sẽ làm gì?”

“Điều đó công bằng mà”, Leighton nói. Anh ta hút vài hơi xì gà. “Mặc dù vậy, tôi vẫn cho rằng... cô gái của cậu dường như không giống loại người thích chạy trốn khỏi nghịch cảnh.”

Nick nghĩ đến Isabel trên mái nhà và trong đám đông dân chúng của Dunscroft và trong bếp với đội quân chiến binh Amazon của nàng. “Cậu nói đúng.”

Công tước nhìn điệu xì gà một lúc lâu. “Có thể cô ấy cũng quan tâm cậu đúng không?”

“Không phải sáng nay.”

“Cậu nên nói với cô ấy là cậu yêu cô ấy.”

Nick lắc đầu. “Đó là một ý tưởng khủng khiếp.”

“Sợ rằng cô ấy sẽ không thay đổi cảm xúc ư?”

Nick đáp lại ánh mắt nghiêm túc của ngài Công tước. “E là thế.”

“Khazar. Sợ hãi. Thật thú vị.” Nick cố gắng kiềm chế cơn bốc đồng để không tung nắm đấm vào mặt Leighton.

Leighton rút đồng hồ ra khỏi túi, kiểm tra thời gian. “Mặc dù tôi thích thưởng thức cuộc chiến mà cậu đang ngửa ngáy muốn ra tay, thì tôi vẫn phải nói điều này, cô gái đó đang để tang. Cậu sẽ cần một giấy phép đặc biệt.”

“Điều đó có nghĩa tôi sẽ phải đến York.”

“Có vẻ cậu không may mắn lắm khi tôi tình cờ quen biết Tổng giám mục ở đó?”

Nick gầm lên. “Ồ, đúng là vậy, Leighton. Sự xuất hiện của cậu mang đến điều may mắn nhất.”

Chương 20

Đó không phải là kiểu đám cưới mà mọi người thường nghĩ.

Nick trở lại vừa lúc bình minh ló dạng, sau chuyến hành trình thâu đêm đến York để xin giấy phép đặc biệt, rồi ngược lại theo hướng Dunscroft để đánh thức cha xứ và đưa ông ấy đến Townsend Park để tiến hành hôn lễ. Anh hầu như không có thời gian thay quần áo. với vẻ ngoài luộm thuộm cùng nhiều nếp quầng thâm bên dưới đáy mắt, nếu Isabel tinh ý đôi chút, nàng sẽ nhận ra anh đã không hề ngủ kể từ lần cuối họ gặp nhau - chất giọng khàn đặc khi anh tuyên thệ như một minh chứng rõ ràng hơn.

Họ đã kết hôn trong phòng làm việc của cha nàng, với sự chứng kiến của Lara và Rock. Buổi lễ diễn ra nhanh chóng và chiếu lệ, điều đó đồng nghĩa với lời giải thích cho cha xứ rằng họ có thể kết hôn mà không mạo phạm đến đám tang của cha nàng.

Cha xứ không hề phản đối, cực kỳ ấn tượng khi thấy giấy phép đặc biệt được ký bởi chính tay Tổng giám mục xứ York.

Isabel cũng không phản đối.

Sau tất cả mọi chuyện, đó là giải pháp duy nhất.

Cả hai trao lời tuyên thệ yêu thương và tôn trọng, thề nguyên mãi mãi thành thật với nhau. Và khi anh cúi xuống hôn nàng, nàng khẽ quay đi đủ để hành động âu yếm đó rơi lệch tâm, một cử chỉ tinh tế nàng không nghĩ rằng mình có thể chịu đựng được nụ hôn của anh khi lễ cưới diễn ra trong thời điểm chẳng mấy thích hợp này.

Nàng rời khỏi nhà ngay khi cha xú rời đi, tiến về phía tây cánh đồng của điền trang. Nàng đi bộ trong vài giờ, có lẽ cho sự suy tư.

Nàng đã chứng kiến nhiều cuộc hôn nhân trong đời mình: Cưới nhau nhằm khóa lấp nỗi cô đơn cùng cực; đôi khi để thoát khỏi thực tại, con người ta biến hôn nhân thành canh bạc liều lĩnh; hay những cuộc hôn nhân cưới nhau chỉ vì nghĩa vụ, chúng chẳng bao giờ mang đến bất kỳ điều gì tốt đẹp.

Trong giây phút hiếm hoi khi Isabel cho phép mình mơ tưởng, nàng đã mơ về một đám cưới vượt lên trên cả sự cô đơn, liều lĩnh và nghĩa vụ. Mía mai thay, cuộc hôn nhân của nàng đều xuất phát từ cả ba yếu tố đó.

Thế nhưng cách đây hai ngày, nàng đã thật sự tin rằng cuộc hôn nhân với Quý ngài Nicholas có thể là kết tinh của tình yêu.

Tên đầy đủ của anh là Nicholas Rafael Dorian St. John.

Và đó hầu như là tất cả những gì nàng biết về người chồng mới cưới.

Gió bắt đầu nổi mạnh trên khắp cánh đồng, những ngọn cỏ đại quăn lấy chân Isabel khi nàng mê mải tản bộ trên đoạn đường khá dài, chạy thẳng tới tận rìa Townsend Park - vùng đất thuộc quyền sở hữu của gia đình nàng trong nhiều thế hệ.

Vùng đất sẽ được giữ lại cho các thế hệ tương lai vì những gì nàng đã làm sáng nay.

Đừng quá ích kỷ.

Nàng nhắm mắt xua tan ý nghĩ. Khi nàng mở mắt ra, xuất hiện trong tầm nhìn là các thanh chắn hàng rào đánh dấu mép phía tây khu điền trang đã hỏng. Một vài thứ khác nữa cần được sửa chữa.

Nàng không muốn cưới anh vì tiền, vì sự bảo hộ hay vì ngài Công tước Leighton yêu cầu.

Nhưng, lẽ dĩ nhiên, một phần nào đó nàng đã làm như vậy.

Không phải thế sao?

“Không.” Nàng thăm thì, câu trả lời nhẹ bay theo gió, mất hút trong đám lau sậy.

Nàng cười anh vì nàng quan tâm anh. Và vì anh quan tâm nàng.

Nhưng mọi chuyện giờ đã quá muộn.

Một hình ảnh lóe lên trong quá khứ, từ rất lâu rồi - một quá khứ xa xôi. Nàng đã từ chối lời thỉnh cầu của anh và anh làm điều đó như thể nàng cần anh một cách tuyệt vọng. Như thể họ sẽ không sống sót nếu anh không đến và cứu họ. Như thể thời gian của họ đã hết.

Và anh đã đúng.

Gạt dòng nước mắt rơi trên má. Nàng không thể ngăn chúng lại.

Và nàng sợ điều đó có ý nghĩa gì đó.

Nàng sẽ ra sao? Nếu nàng không phải chủ nhân của Townsend Park, người trông coi ngôi nhà Minerva, một người mà bất kỳ ai cũng có thể trở thành?

Nàng sẽ là ai đây?

“Isabel!” Tiếng hét lớn lẫn trong vó ngựa dồn dập, kéo nàng về vớ thực tại, nàng xoay người đối mặt với Nick, đang ngồi trên con ngựa xám, lao thẳng về phía nàng. Nàng đứng sững lại khi anh ghì dây cương, nhảy xuống trước khi ngựa dừng hẳn. Nhìn sâu vào mắt nàng khi anh tiến đến, hét lên trong gió. “Ta đã tìm kiếm nàng ở khắp nơi.”

Nàng nhún vai. “Em chỉ tản bộ chút thôi.”

“Chuyến dạo chơi có vẻ khá xa với một cô dâu trong ngày cưới”, anh nói, “Nàng đang cố trốn ta sao?”.

Nàng không cười trước lời nói đùa đó. “Không, thưa ngài.”

Chi tồn tại duy nhất sự im lặng trên khuôn mặt nàng. “Nàng không hạnh phúc.”

Nàng lắc đầu, nước mắt tuôn rơi. “Không, thưa ngài.”

“Ta đã nghe kể rất nhiều về chuyện các cô dâu sẽ khóc vào ngày cưới, Isabel, nhưng ta luôn cho rằng họ khóc vì hạnh phúc.” Anh dừng lại, quan sát cẩn thận trước khi ôm trọn nàng trong vòng tay ấm áp. “Gọi ta là *thưa ngài* một lần nữa thôi thì đừng mong hàng rào được sửa chữa. Không chừng sẽ có thêm vài lỗ ở đó, nếu em chưa nhìn thấy.”

“Em biết”, nàng nói, lời nói đó siết chặt lấy ngực anh.

“Isabel. Ta xin lỗi. về những điều ta đã nói, những chuyện ta đã làm.” Anh nói, phảng phất trên đầu nàng qua làn tóc rối, hơi thở ấm áp như một lời hứa. “Tha thứ cho ta.”

Ôi, nàng muốn thế biết bao.

Nàng không trả lời, vòng tay ôm chặt lấy anh. Đó là tất cả những gì nàng có thể làm lúc này. Nàng để anh ôm một lúc lâu, tận hưởng cảm giác đôi bàn tay khỏe mạnh bao bọc lấy mình, hơi ấm từ ngực anh chạm vào má. Trong một khắc, nàng nghĩ hôm nay là một ngày cưới khác thường. Dẫu cho họ đã kết hôn vì bất kỳ lý do nào chẳng nữa, quan trọng nhất vẫn chỉ có một và chỉ một mà thôi.

Đó là tình yêu.

Nàng giật lùi khi nghĩ đến điều đó. Anh chăm chú khi nàng vuốt phẳng váy và lơ đãng nhìn mọi thứ xung quanh trừ anh. “Isabel.” Âm thanh gọi tên nàng, trên đôi môi mềm mại và quyến rũ, nàng ngược lên bắt gặp ánh mắt anh - nhìn thấy được cảm xúc ở đó. “Ta xin lỗi vì đã không có một đám cưới như nàng mơ ước. Ta ước chúng ta có thể làm việc này theo cách khác, với một nhà thờ... và một bộ váy lộng lẫy... và những cô gái của nàng.”

Nàng lắc đầu, xúc động không thốt lên lời.

Anh cầm lấy tay nàng. “Chúng ta đã bỏ quên phần quan trọng nhất của buổi lễ sáng nay. Có lẽ cha xứ nghĩ hai chúng ta không thể hoàn thành thủ tục đó, vì vậy ông ấy đã bỏ qua.”

Nàng cau mày bối rối. “Em không hiểu.”

Anh mở bàn tay, xuất hiện một chiếc nhẫn vàng nằm trong lòng bàn tay, “Nó có vẻ không tương xứng với nàng lắm, ta đã cố thúc giục thợ làm trang sức đầu tiên bắt gặp vào tối qua ở York. Không có nhiều thứ để chọn. Việc đầu tiên ngay khi có cơ hội, ta sẽ mua cho nàng thứ gì đó lộng lẫy hơn. Với những viên hồng ngọc. Ta thích nàng rực rỡ hơn trong màu đỏ”.

Anh nói nhanh, như thể nàng sẽ từ chối nếu có cơ hội mở lời. Điều đó cũng tốt thôi, dù rằng nàng không có ý làm gián đoạn cảm xúc của anh lúc này. Cầm tay nàng, anh đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út. Với một nụ cười méo mó, anh nói, “Ta không nhớ lời nói chính xác đó...”.

Nàng lắc đầu. “Em cũng thế.”

“Tốt.” Anh Cố gắng hít thở sâu. “Ta không hoàn hảo và ta nhận thấy còn cả một chặng đường dài phía trước để chiếm lại lòng tin của nàng một lần nữa. Nhưng, ta muốn nàng biết rằng ta vô cùng hạnh phúc khi nàng là vợ ta. Ta sẽ cố gắng hết sức để trở thành một người chồng tuyệt vời. Hãy để chiếc nhẫn này làm chứng cho những lời ta nói.”

Anh nâng cầm nàng lên, ngón tay trở lau đi những giọt nước mắt đang rơi. “Đừng khóc, tình

yêu của ta.” Anh chiếm lấy môi nàng bằng những nụ hôn mềm mại và da diết, quá dịu dàng và chu đáo, trong một khắc, nàng quên họ đã cưới nhau vì một loạt những lý do sai trái.

Anh ngẩng lên nhìn vào mắt nàng một lần nữa và nói, “Trong khoảng thời gian còn lại của buổi chiều... hôm nay... chúng ta có thể quên đi mọi thứ không? Đơn giản là chúng ta có thể có một ngày dành riêng cho đám cưới không?”.

Anh muốn dành cho họ một ngày trước khi họ phải nhớ lại tất cả những lý do sai lầm đó.

Có lẽ để tìm ra một lý do đúng.

Và, Chúa hãy giúp nàng, nàng muốn điều đó.

Nàng gật đầu. “Em nghĩ đó là một ý kiến tuyệt vời.”

Anh cười và đưa tay ra chờ nàng. Khi nàng nắm lấy, anh nói. “Hôm nay là của nàng, phu nhân Nicholas. Nàng sẽ làm gì nào?”

Phu nhân Nicholas.

Thật lạ khi trở thành một người mới và khác này. Isabel suy nghĩ cái tên trong đầu, sự lo lắng ban nãy trở lại. Ai là phu nhân Nicholas? Quý cô Isabel đã trở thành gì?

“Isabel?” Câu hỏi làm gián đoạn suy nghĩ của nàng.

Ngày mai. Nàng sẽ lo lắng về quý cô Isabel vào ngày mai.

Nàng mỉm cười. “Em sẽ chỉ cho ngài về.”

Trong vài phút, họ đã ở trên lưng ngựa, Isabel ngồi đằng trước, bám chặt lấy tay anh khi anh phóng nước kiệu băng qua cánh đồng hướng về ngôi nhà. Trên đường về, Isabel chỉ cho anh những nơi từng ghi dấu ấn kỷ niệm thời còn thơ ấu - bụi cây nơi nàng luôn ẩn nấp những khi muốn trốn tránh mọi thứ, bờ hồ nơi nàng đã học bơi, tòa tháp cũ đã đổ nát nơi nàng đóng giả là một công chúa.

“Công chúa?”

Nàng nhìn vào cấu trúc đá đó, điểm cao nhất của cánh đồng. “Đúng vậy, đóng giả làm nữ hoàng dường như quá sức. Một bé gái phải biết các giới hạn của mình ở đâu.”

Anh cười và dừng ngựa. “Chúng ta sẽ cùng thưởng ngoạn một vòng lâu đài của nàng, thưa công chúa?”

Nàng quay sang bắt gặp sự thích thú trên ghẹo trong mắt anh. “Chắc chắn rồi.”

Anh bế nàng xuống, đưa tay mời nàng và dẫn đường lên đỉnh đồi đến khi chỉ còn thấy các vết tàn tích vụn vỡ. Rồi Isabel tiến về phía trước, bàn tay lướt qua những tảng đá đã mòn. “Nhiều năm rồi kể từ khi em trở lại.”

Nick để nàng tự do khám phá, dựa vào một bức tường đá thấp, vết tích một căn phòng của tòa nhà bị phá hủy từ lâu, quan sát khi nàng lang thang qua các dãy cột đổ nát. “Hãy nói cho ta biết nàng thường làm những gì khi chơi trò công chúa.”

Nàng mỉm cười. “Giống tất cả các bé gái hay giả vờ, em nghĩ thế...”

“Ta không biết nhiều về các bé gái”, anh nói. “Hãy kể ta nghe.”

Nàng dừng lại ở một cổng tò vò bằng đá mà có thể trước đó đã là một cửa sổ. Nhìn xa xa, bao quát toàn bộ cánh vạt bên ngoài, nàng trả lời. “Ồ, em là một công chúa trong một tòa tháp, chờ đợi hiệp sĩ của em... có lẽ em bị phù phép bởi một câu thần chú, hoặc bị giam giữ bởi một con rồng độc ác, hay điều gì đó kỳ dị tương tự thế. Nhưng nó không quá phức tạp, thỉnh thoảng em mới đến đây để...”, nàng quay lại và nhận ra anh đã biến mất.

“Đến đây để làm gì...” Giờ đây, anh đứng tại phía bên kia cổng tò vò, đặt hai cẳng tay lên bức tường đá. Nàng cười ngạc nhiên nhìn anh, mái tóc đen và nụ cười tinh quái trong trang phục hôn lễ.

Nàng hòa cùng anh, chạm cánh tay mình vào cánh tay anh trên ngưỡng cửa. “Đến đây để tưởng tượng về tương lai mình.”

“Và đó là điều gì?”

Nàng quay đi. “Những điều bình thường, em nghĩ về... hôn nhân, những đứa trẻ... dĩ nhiên em không lên kế hoạch về ngôi nhà Minerva.” Nàng dừng lại, nghĩ một lúc. “Thật buồn cười làm sao những điều này lại xuất hiện trong giấc mơ của những bé gái. Em chưa được thấy một cuộc hôn nhân tốt đẹp nào, một minh chứng cho thấy nó có ý nghĩa. Tuy nhiên...” Câu nói kéo dài.

“Tuy nhiên, đã có lúc quý cô Isabel mơ ước trở thành một người vợ”, anh nói, giọng nhẹ nhàng và trêu chọc. Đây chính xác là điều nàng cần.

Nàng mỉm cười, đáp lại ánh mắt xanh của anh. “Dĩ nhiên em cũng nghĩ vậy”, giọng điệu nàng trở nên ma quái, “Nàng ta chắc chắn không mong sẽ cưới một trong những quý ông độc thân nổi tiếng nhất London. Nàng rất may mắn, đúng vậy, khi lấy được một quý ngài xuất chúng như thế này”.

Đôi lông mày anh nhích lên, cảm chùng xuống ngực nhiên và nàng bật cười trước hình ảnh đó của anh, thật hài hước và ngờ nghệch.

“Nàng biết!”

Nàng đặt một tay lên ngực. “Thưa ngài, sao ngài có thể nghĩ rằng có một cô gái sống trong vùng đất rộng lớn này lại không biết cơ chứ? Tại sao, chúng tôi không cần đặt quý báo dài hạn như cuốn Pearls & Pelisses để nhận biết...”, nàng dừng lại, nhấn mạnh, “một kiểu mẫu đàn ông lý tưởng khi bắt gặp một anh chàng nào đó”.

Anh cau mày trước sự miêu tả ngớ ngẩn đó. “Nàng nghĩ nàng rất hài hước, phu nhân Nicholas à.”

Nàng cười toe toét. “Em biết em cực kỳ hài hước mà, thưa ngài Nicholas.”

Anh bật cười, chậm rãi tiến đến vén một sợi tóc nâu vàng đang xõa bay trong gió, lướt nhẹ tay lên má nàng. Tiếng cười cả hai tắt lịm. Không dừng ở đó, anh tiếp tục âu yếm nàng, bàn tay to lớn đặt sau đầu nàng, kéo nàng về phía anh, chiếm trọn bờ môi ấm áp đang nở nụ cười duyên. Nụ hôn sâu lắng và điệu nghệ, lan tỏa dòng cảm xúc đầy mê mẩn tràn ngập tâm trí nàng. Nàng khẽ rên lên khi môi anh di chuyển đến từ vị trí nhỏ trên mặt nàng, trên má nàng, chóp mũi nàng và trán nàng trước khi lùi lại.

“Và nàng nghĩ nàng có thể quyến rũ được ta”, anh trêu chọc.

Nàng bật cười lắc đầu. “Không. Là các cô gái, họ nghĩ em có thể quyến rũ được ngài. Họ yêu cầu em áp dụng những bài học từ bài báo để làm điều đó.” Nàng mỉm cười khi nghe thấy tiếng ư hử đầy hoài nghi của anh. “Khỏi phải nói, em chẳng bao giờ giỏi trong việc làm theo những hướng dẫn ấy.

Anh cười thầm. “Vậy sao? Kế hoạch của nàng là gì?”

“Em nghĩ em có thể quyến rũ ngài bằng vài món cổ vật.”

“Rất tốt... dường như nàng đã nhận được nhiều hơn thứ mà nàng trao đổi.”

Nàng nhìn anh bằng ánh mắt bình phẩm. “Quả thực, dường như là vậy.”

Anh phá lên cười. “Thật tinh ranh.”

Nàng cũng bật cười cùng anh, rồi nghiêng người quan sát cách anh rời khỏi cửa sổ, vòng qua lối vào cạnh đó. Tim nàng đập nhanh hơn khi nhận ra anh đang tiến gần về phía mình. Cổ trăn tinh bản thân, nàng ngồi lên ngưỡng cửa, chờ anh bước tới. Sự thích thú tràn ngập trong lòng

nàng khi anh dần đến, cẩn thận đi lên các mỏm đá rải rác bên trong khu thành cổ, mắt anh đắm đắm nhìn nàng.

Bài báo đó nói đúng. Anh là một người đàn ông rất thu hút.

Và anh là chồng nàng.

Ý nghĩ đó đã khuấy động tâm khảm nàng.

Anh không còn giữ khoảng cách với nàng, thay vào đó, tiến lại gần hết mức có thể, chân anh chạm nhẹ vào váy nàng, cơ thể cao lớn che chắn ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt nàng. Anh giơ tay lên, vuốt ve dọc má nàng bằng các khớp ngón, để lại cảm giác nóng bỏng lan truyền theo những đường lướt qua. Đôi mắt anh nhìn nàng đắm đuối và có điều gì đó nàng không thể xác định được.

“Ngài đang nghĩ gì?”

Nếu họ bên nhau vào bất kỳ thời điểm nào khác, nàng sẽ không hỏi... nhưng họ ở đây, trong không gian đầy huyền diệu, bỏ xa phần còn lại của thế giới và cuộc sống thường nhật xung quanh. Hôm nay, họ chỉ đơn giản là vợ và chồng.

Dường như bất kỳ điều gì cũng trở nên đơn giản.

Anh nhìn nàng, tim nàng đập loạn nhịp khi nàng nhận ra cảm xúc mãnh liệt ở đó. Nàng cố gắng hít thở, chờ đợi câu trả lời của anh.

“Nàng là người phụ nữ đặc biệt nhất mà ta từng biết.”

Nàng há hốc bởi quá bất ngờ, bàn tay anh nâng niu khuôn mặt nàng, anh nhấn mạnh. “Nàng thật mạnh mẽ, xinh đẹp, thông minh và quyến rũ - nó làm ta nhức nhối khi ở gần nàng.” Anh chạm trán mình vào trán nàng khi tiếp tục nói, “Ta không biết chuyện đó xảy ra như thế nào... nhưng dường như ta đã yêu nàng rồi”.

Lời nói đó làm Isabel ghen ngào.

Điều đó có thể là sự thật không?

Anh đã yêu nàng.

Từng chữ, từng chữ vang lên trong tâm trí, làm nàng không thể nghĩ bất kỳ điều gì khác.

Rồi anh hôn nàng. Nàng hoàn toàn mù mị đi.

Lời thừa nhận của anh đối với Isabel đã mở ra thứ cảm giác chân thực và mạnh mẽ trong Nick, môi vẫn kề môi, anh bế nàng từ bức tường đá thấp đi đến bãi cỏ xanh mềm mại chỉ cách đó một bước chân nhỏ trong pháo đài cổ. Họ đứng đó một lúc lâu, môi và tay không ngừng khám phá, Nick thực sự cảm thấy giây phút này hoàn toàn khác biệt với tất cả những lần anh đã trải qua... Nhu cầu của anh trỗi dậy một cách rất tự nhiên.

Với người phụ nữ anh yêu say đắm.

Khi tay nàng chạm vào hàng cúc trên chiếc áo khoác và áo ghi-lê của anh, Nick rời môi khỏi nàng, thở hổn hển khi nàng lần mò da thịt anh. Đôi tay anh run rẩy cởi từng lớp áo khi môi vẫn tìm kiếm sự thèm khát điên cuồng trong từng nụ hôn, Isabel giật tung gấu áo sơ mi ra khỏi thắt lưng anh, tạo ra khoảng trống cho tay nàng dễ dàng luồn vào tự do khám phá toàn vẹn làn da ấm áp bên dưới lớp vải lạnh. Cảm giác các ngón tay nàng chạm vào gần như tra tấn. Anh ngừng hôn, tuột phẳng chiếc áo qua đầu và thả bay theo gió, rơi xuống bên ngoài bờ tường pháo đài.

Anh ôm lấy nàng, khát khao chiếm trọn đôi môi ướt át, nhưng nàng đã thoát khỏi anh, đôi mắt dán chặt trên ngực anh. “Không”, nàng nói, giọng điệu chứa đầy sức mạnh nữ quyền làm anh thêm nhức nhối, “Em muốn nhìn thấy ngài”.

Nàng tiến đến gần hơn, ngăn chặn đôi bàn tay kéo nàng nhích sát, nàng mơn man khắp ngực anh và xuống dưới cánh tay anh. “Ngài thật vạm vỡ... rậm nắng... làm thế nào được như thế?”

Anh đấu tranh để nói thành lời, điên lên vì động chạm của nàng. “Ta có một trang viên bên ngoài London... Ta thích làm việc trên những cánh đồng.”

Đôi mắt mơ màng nàng nhìn anh và anh phải siết chặt nắm đấm để tránh kéo nàng lại phía anh và cướp lấy môi nàng. “Ngài không mặc áo ư?”

Anh lắc đầu. “Không phải luôn luôn thế.”

“Thật xấu xa”, nàng thì thầm, đặt môi mình lên người anh và chạm những nụ hôn ướt át dọc khuôn ngực cứng chắc của anh cho đến khi anh không thể chịu đựng thêm được nữa.

Quyết định giành quyền kiểm soát, anh chiếm lấy môi nàng, xoay nàng lại, nhanh chóng tháo đường cúc dài phía sau váy, rồi âu yếm gáy nàng khi nàng khẽ rên lên thích thú trong gió. Những mảnh vải rơi lỏng lẻo, Isabel giữ lấy trên ngực mình và quay lại, đôi mắt nâu chứa đầy hứa hẹn nguy hiểm khi nàng buông tay, lớp vải màu hoa oải hương rơi xuống chân nàng.

Nick cố gắng hít thở sâu hơn và chậm rãi, với lấy nàng, xoay nàng lại và giật tung những lớp ruy băng của trên áo lót của nàng. “Ta ghét người đàn bà đã chế tạo ra áo nịt ngực”, anh rên

lên.

Isabel cười, nhìn anh qua vai. “Điều gì làm ngài nghĩ rằng phụ nữ phát minh ra áo ngực chứ?”

“Bởi vì đàn ông không bao giờ tự làm khó mình.” Lốp vải bên dưới rơi khỏi người nàng, anh xoay nàng lại, chà xát vào dây đai của chiếc áo lót trên vai đến khi nàng khóa thân trước mặt anh, giữa bầu trời và khu pháo đài đổ nát. Ánh mắt anh tập trung lên cơ thể tuyệt đẹp của nàng, khuôn mặt đỏ ửng vì phấn khích và ngượng ngùng. “Nàng”, anh nói, giọng lạc đi bởi sự ham muốn. “Tới đây.”

Anh kéo nàng lại, bầu ngực trần của nàng chạm vào ngực anh, anh chiếm lấy môi nàng bằng một nụ hôn mãnh liệt và sâu sắc, bàn tay anh âu yếm ngực nàng, đùa giỡn với đôi nhũ hoa đến khi chúng săn cứng và nhức nhối. Nàng rên lên khao khát. Hưởng ứng âm thanh đó, anh đặt môi lên một đầu ngực, mơn trớn phần da thịt đó bằng răng và lưỡi, những cái mút dịu dàng và điên cuồng làm nàng nhức nhối. Một tay, anh tiến dần xuống vuốt ve tâm điểm khao khát của nàng, tách những sợi lông mềm mại che đi bộ phận nhạy cảm bằng một ngón tay, tìm được vị trí nơi chứa đầy cảm xúc mạnh mẽ của người phụ nữ, anh không ngừng xoay tròn ở đó, liên tục ấn vào sâu hơn đến khi hơi thở của nàng càng trở nên dồn dập.

Anh di chuyển, đặt nàng xuống đám cỏ mềm giống như một vật thể đang rộng đôi chân trần phơi bày trước thanh thiên, khi anh tiếp thêm ngón thứ hai, nàng gần như lả đi trong sự thích thú, đôi mắt nàng dăng đầy nỗi đam mê.

Anh muốn nhìn tạo vật bé nhỏ của nàng tách ra trong tay anh.

Nàng oằn lưng trên mặt đất, hông xoay tròn, nâng cao, để anh nhìn, chạm, vuốt ve, để xoay tròn. Anh hạ thấp xuống và thì thầm vào tai nàng, ngậm lấy vành tai giữa hai hàm răng, “Đúng thế, tình yêu của ta. Hãy cảm nhận”.

Anh mang đến cho nàng điều nàng chưa hề biết... nhanh hơn, dữ dội hơn, mạnh hơn và sâu hơn... Nàng gào lên trong niềm vui sướng, âm thanh vang vọng trên những phiến đá cổ xưa, quần chặt lấy anh khi cơn cao trào vượt khỏi tầm kiểm soát.

Sau đó, nàng nằm im một lúc lâu và Nick cảm nhận trọn vẹn con người nàng, khóa thân và ham muốn, nàng là của anh. Cuối cùng, khi nàng mở mắt, anh như ngừng thở trước cái nhìn mê mẩn đó. Nàng vuốt ngón tay dọc dài ngực anh, lướt một ngón tay xuống bên dưới cạp quần của anh, nơi căng cứng và thèm khát.

“Đến lượt em”, nàng thì thầm, giật mạnh hàng nút trên chiếc quần dài của anh một cách chậm chạp.

Anh vào cuộc, nhanh chóng vứt bỏ đôi boots và chiếc quần dài, đến khi anh khóa thân như

nàng, dữ dội, nóng bỏng và khát khao nàng. Anh chiếm lấy môi nàng bằng một nụ hôn dài trước khi lên tiếng, “Ta ghét sự không công bằng”.

Nàng cười, chậm rãi và tinh nghịch, anh cứng rắn hơn khi nàng nắm lấy anh, vuốt ve anh đến khi anh nhắm mắt lại cảm nhận khoái cảm. Cái nàng thiếu trong kỹ năng, nàng bù đắp bằng say mê, Nick lim dim mắt quan sát nàng khi nàng nhìn anh, quyến rũ anh khi anh căng lên trong tay nàng, cứng hơn và dài hơn mọi lần đạt đến.

Khi anh quan sát nàng hạ thấp đầu, đặt lên đỉnh đó một nụ hôn mềm mại và ẩm ướt, anh nghĩ mình có thể chết trong niềm vui sướng đó.

Nàng ngừng lại, ngẩng đầu lên, lo lắng khi nghe thấy tiếng gầm gừ của anh. “Em làm ngài đau sao?”

Anh nhắm mắt khi nghe thấy câu hỏi ngây thơ đó, không thể dừng di chuyển mông mình. Khao khát sự động chạm của nàng hơn nữa.

“Không, tình yêu. Không...”

Nàng lại nhìn anh, hoài nghi, “Em nên dừng lại không?”.

Giọng anh run run. “Làm lại đi.”

Nàng đã làm, đôi môi nàng mềm mại lại tra tấn anh. Anh nín thở chờ đợi sự di chuyển từ nàng và khi cảm nhận được đầu lưỡi nàng ẩm ướt khuấy động không ngừng, anh thở hổn hển vì thích thú. “Đúng vậy... như thế... Chúa ơi, Isabel.”

Lời nói đó như thêm khuyến khích nàng, trong giây lát, sự vuốt ve thơ ngây và cái mút bằng miệng của nàng như thể giết chết anh. Nếu nàng không dừng lại - *nàng phải dừng lại*.

Anh nâng nàng lên, bàn tay mạnh mẽ của anh kéo nàng lên nằm trên anh và anh kéo nàng xuống để hôn lấy môi nàng. Khi nàng nhấc khỏi nụ hôn, anh cảm nhận được sự không chắc chắn trong ánh mắt nàng. “Ngài có thích điều đó không?”

Anh cười méo mó. “Đó là điều không thể tin được nhất mà ta từng trải qua, tình yêu à. Ta rất thích.”

Đôi lông mày nàng nhíu lại và anh nhận ra nàng đang không hiểu. Anh chiếm lấy môi nàng lần nữa, dài, sâu sắc và mạnh mẽ hơn đến khi cả hai đều thở hổn hển, rồi anh hôn lên một đầu ngực của nàng, nhắm nháp cho nó săn lại, nhức nhối và nàng rên lên. “Em không muốn cảm nhận niềm vui thú mà không có ngài cùng với em. Không phải hôm nay.”

Anh di chuyển nàng, hướng dẫn nàng đến khi điểm đầu của anh chạm vào nàng. Mắt nàng

mở lớn. “Chúng ta có thể? Như thế này?”

Anh nhếch một bên lông mày. “Hãy cùng nhau tìm hiểu.”

Anh nâng nàng lên, hạ nàng xuống trên anh đến khi anh hoàn toàn ở bên trong nàng. “Ổn chứ?”

“Vâng.” Nàng thì thầm với sự tôn kính. “Vâng...”, nàng lại dùng đưa, cảm nhận sự vừa vặn và cảm giác khác lạ. “Nó rất tuyệt.”

“Tốt.” Anh lại nâng nàng lên, chỉ cho nàng cách di chuyển, khuyến khích nàng làm chủ cuộc chơi - sự khoái cảm. Ngay lập tức nàng có nó, khi anh biết nàng muốn, anh đưa đẩy, kiểm tra sự di chuyển, tìm kiếm khoái cảm của nàng.

Anh ngắm nhìn, đôi tay anh vuốt ve bắp đùi săn chắc và rắn khỏe của nàng, vuốt ve phần thân bên trên của nàng, âu yếm bầu ngực nàng, làm nàng cảm nhận được giai điệu đưa nàng đi đến giới hạn.

Đó là sự tra tấn.

Cuối cùng nàng cũng tìm thấy nhịp điệu cho riêng mình. Nàng tăng tốc mạnh mẽ và nhanh chóng, kêu lên khi cơn sóng khoái cảm đột nhiên bùng phát. Anh bắt gặp sự ngạc nhiên và say mê lan tỏa khắp khuôn mặt nàng, khi nàng nhìn xuống anh và gọi tên anh - trong sự khoái cảm.

Anh chạm đến nơi họ giao hòa, đặt ngón trỏ lên đỉnh nụ hoa của nàng, cọ xát thành vòng tròn nhỏ ở đó đến khi anh cảm thấy nàng thắt chặt bao quanh anh, sẵn sàng bùng nổ. Đôi mắt nàng mở lớn và anh ra lệnh, “Hãy nhìn ta, Isabel. Hãy nhìn vào mắt ta khi nó đến”.

Nàng đặt tay mình lên vai anh, mắt nàng chăm chú nhìn vào anh, đôi mắt xanh khác với màu nâu của nàng. “Em không thể...”, nàng thở hổn hển, “Nick!”.

“Ta biết”, anh siết chặt hông nàng, cơn sóng cảm xúc đổ xô vào họ, phủ lên cả hai trạng thái khoái cảm cực cùng và họ cùng nhau rên lên, âm vang khắp các bức tường cổ đại khi họ cùng nhau tìm thấy niềm hoan lạc.

Isabel đổ xuống ngực anh, anh ôm lấy nàng đến khi hơi thở của họ trở lại bình tĩnh và tất cả mọi thứ đều biến mất chỉ còn lại âm thanh của gió rít lên qua các tầng đá.

Anh hôn lên thái dương nàng và thì thầm lời yêu. Nàng rùng mình, ép chặt người vào anh hơn, cánh tay anh mạnh mẽ bao bọc lấy nàng.

Có lẽ, đó là một cơ hội cho họ sau tất cả mọi chuyện.

Isabel ngồi bên bàn trang điểm, khoác lên mình một chiếc khăn tắm, đang chuẩn bị cho đêm tân hôn của mình, hồi tưởng lại hàng loạt cảm xúc kỳ lạ khi nàng và chồng trải qua trong suốt thời gian ở bên ngoài, khóa thân hoàn toàn và tận hưởng buổi chiều tân hôn của họ.

Dĩ nhiên, không ai trong ngôi nhà có thể biết điều đó, vì vậy khi Lara bắt nàng đi tắm, nàng không nói gì cả, hạnh phúc khi có thời gian một mình với những suy nghĩ của bản thân trước khi phải đối mặt với chồng nàng lần nữa.

Chồng của nàng.

Người đã yêu nàng.

Hoặc, ít nhất là người đã nói yêu nàng.

Ôi, câu nói này mới quyến rũ làm sao. Nàng hiểu bây giờ nơi riêng tư của nàng yếu đến mức nào, làm sao - chỉ với vài lời nói - một người đàn bà có thể nằm xuống trong cơn kích động và không đề phòng.

Có tiếng gõ cửa, trái tim Isabel ngay lập tức như muốn nhảy chồm ra khỏi lồng ngực khi nghĩ rằng đó có thể là Nick, trước khi nàng nhận ra âm thanh xuất phát từ cánh cửa khác. Vào mỗi sáng, anh rời sang phòng ngủ bên cạnh, căn phòng của họ giờ đây được kết nối bởi một cánh cửa bên trong. Tiếng gõ cửa vang lên từ hành lang.

“Vâng?”

Cửa mở ra, Gwen và Jane bước vào. Isabel lập tức đứng dậy. “Mọi chuyện ổn chứ?”

Jane cười. “Dường như cô sẽ bị quấn chặt lấy đấy. Isabel. Cô đang nghĩ gì à?”

Isabel cau kỉnh. “Không. Nghĩ gì chứ?”

Gwen cười, ngồi trên chiếc ghế đầu thấp bên cạnh giường. “Ôi, Isabel. Cuối cùng điều đó đã diễn ra!”

“Điều gì?”

Jane ngồi trên mép của chiếc chậu tắm bằng đồng. “Cô đã đi và tìm cho mình một người chồng.”

“Không phải tôi tìm kiếm, Jane. Toàn bộ mọi chuyện xảy ra đều không có sự đồng tình của tôi.”

“Nhưng cô không hạnh phúc về điều đó sao?” Gwen hỏi.

Isabel cân nhắc câu hỏi một lúc lâu. “Không hoàn toàn chính xác. Dường như anh ấy là một người đàn ông tốt.”

“Mặc dù tối qua đã có chút lộn xộn à?”

Isabel gật đầu. “Đúng vậy. Anh ấy đã giải thích rõ ràng là anh muốn giúp đỡ để giữ cho ngôi nhà Minerva an toàn.” Nàng nói thêm, một cách lạnh nhạt. “Anh ấy sẽ không có nhiều lựa chọn nếu cưới tôi.”

Gwen cười toe toét. “Đã cưới. Thì quá khứ.”

Isabel lắc đầu. “Tôi là một người vợ.”

“Đúng vậy, tình yêu à”, Jane nói, “Và điều đó sẽ mang lại cho cô hạnh phúc”.

Isabel không thể lờ đi sự lo lắng. Nàng không nghĩ hôn nhân là một niềm hạnh phúc. Nàng không hề tin điều đó là có thể.

Nhưng, cảm giác được yêu mới tuyệt vời làm sao.

Thật khủng khiếp. Vì nó mà nàng sắp đánh mất bản thân mình... và nếu nàng đáp lại cảm giác của anh, rồi nàng sẽ trở thành ai đây? Nàng hít một hơi thật sâu và từ tốn, Gwen và Jane nhìn nhau thông cảm.

“Chuyện gì thế?”

“Được rồi, chúng tôi được cử đến đây... để nói chuyện với cô...”

Đột nhiên nàng cảm thấy sợ hãi. “Ôi, không, về điều gì?”

Gwen cười. “Về đêm tân hôn của cô.”

Đôi lông mày Isabel nhíu lại. “Để làm gì?”

Jane di chuyển đối mặt với nàng. Hạ thấp giọng, cô nói, “Chúng tôi nghĩ cô nên được chuẩn bị. Đó chính là, cô nên biết điều gì sẽ diễn ra”.

“Và từ khi mẹ cô không còn ở với chúng ta...” Gwen nói thêm.

Hiếu được lờ mờ và mục đích của viếng thăm hoàn toàn khác so với vô số lý do nàng đang

tưởng tượng làm nàng bật cười. Khá là kích động.

Hai cô gái nhìn nhau, người này ngạc nhiên hơn người kia. Isabel vẫn tiếp tục cười, không thể dừng lại. Nàng đặt chiếc lược đang dùng xuống và cố gắng thở. “Tôi xin lỗi.” Nàng đưa một tay lên, vẩy điên cuồng. “Tôi xin lỗi! Tôi chỉ...”, và lại cười.

Có lẽ nàng nên nói với họ rằng nàng không cần bất kỳ lời khuyên nào về những việc tối nay... nhưng sự lúng túng của họ thật thú vị và một phần nhỏ trong Isabel muốn đùa họ thêm một chút - để làm nàng phân tâm không nghĩ đến những ý nghĩ ban đầu.

“Tôi xin lỗi. Làm ơn hãy tiếp tục đi”, nàng quay lại đối mặt với họ. “Tôi nên làm gì?”

Gwen bắt đầu. “Được rồi, cô đã nói rồi Quý ngài Nicholas là một người biết cách hôn có thể làm hài lòng...”

“Hơn cả làm hài lòng.”

Hai má của người đầu bếp bắt đầu đỏ lên. “Tuyệt vời. Vậy chúng tôi hy vọng rằng ngài ấy là một người cũng có thể chấp nhận được...” Cô dừng lại, nhìn Jane.

“Tình yêu à”, Jane nói thẳng thừng.

Isabel quay sang gương và cầm lược lên lần nữa. “Rõ ràng tôi cũng hy vọng thế.”

“Đúng vậy, rất tốt.” Gwen nhấn mạnh. “Nhân tiện đây, cô có thể cảm thấy ngạc nhiên về... những chuyện... xảy ra.”

Isabel cười, cố gắng giữ chúng không hòa lẫn trong giọng nói. “Những chuyện gì?”

Họ dừng lại. Jane nói trước. “Tốt thôi, như cô biết từ những bức tượng, Isabel, có có một vài đặc điểm khác với chồng cô.”

“Phải...”

“Chúng ta sẽ không đi vào chi tiết quá”, Jane nói, sự tức giận xuất hiện trong giọng nói.

Isabel cố gắng nín cười. “Nhưng làm sao tôi biết mình sẽ làm những gì?”

“Chúng tôi tin rằng ngài Nicholas sẽ biết, Isabel ạ”

Quá nhiều. Isabel cười khúc khích. “Đúng vậy, tôi cũng khá tin vào điều này.”

Cả hai người đàn bà đều mở lớn mắt. “Cô đã biết!” Gwen gào lên.

Isabel cười, đi ra phía sau bức bình phong để mặc chiếc áo ngủ mà nàng chọn cho tối nay - một chiếc áo váy lụa màu hoa hồng sẫm và nàng hy vọng chồng mới cưới của nàng sẽ thích. “Tôi biết. Nhưng rất cảm ơn vì sự quan tâm của cả hai.”

“Cô là một phụ nữ kinh khủng”, Jane nói, tiếng cười vang lên trong giọng nói của nàng, “Anh ấy không xứng đáng với cô”.

“Dường như anh ấy không có lựa chọn, hãy cân nhắc việc cô ấy chỉ mới cưới chồng trong khoảng mười hai giờ và đã có đêm tân hôn rồi”, Gwen lạnh nhạt nói. “Chúng tôi nói đúng chứ?”

Isabel liếc nhìn từ phía sau bình phong. “Đúng ư? Về điều gì?”

“Anh ấy có phải là một người tình có thể chấp nhận được không?”

“Gwen!” Isabel đỏ mặt, lùi lại phía sau bức bình phong.

“A. Dường như thế.” Gwen đùa cợt.

Khi tiếng cười của họ chấm dứt, Jane hỏi, nghiêm túc, “Cô có yêu anh ấy không?”.

Isabel im lặng trước câu hỏi đã luôn luẩn quẩn trong tâm trí nàng từ chiều hôm đó. Từ trước đó, nếu nàng thành thật. Nàng nhìn mình trong gương, nhìn thấy hình bóng mình dưới chiếc váy lụa mà nàng chọn cho anh.

Để làm anh hạnh phúc.

Để làm anh muốn nàng.

Để làm anh yêu nàng nhiều hơn.

Sự thật là, nàng đã yêu anh.

Và không có điều gì đáng sợ hơn điều đó. Nàng thấy sợ hãi, nếu nàng thừa nhận, nàng sẽ biến thành mẹ nàng bằng cách này hay cách khác, cuộc hôn nhân của họ sẽ giống với bố mẹ nàng. Mẹ nàng đã chờ đợi cha nàng bao lâu, bà đã ngồi bên cửa sổ để ngóng mong bóng dáng những con ngựa của ông ấy bao lâu? Bà ấy đã say mê ông như thế nào khi ông ở đó... và kể biết bao câu chuyện hư cấu khi ông đi?

Và ghét bỏ những đứa con của bà biết bao nhiêu vì sự ruồng bỏ của ông ấy?

Làm sao Isabel có thể liều lĩnh lặp lại cuộc sống phiến não và tuyệt vọng đó?

Không. Tình yêu không mang lại điều gì cả ngoại trừ nỗi đau cho ngôi nhà này và cho cuộc sống của nàng.

Nàng sẽ không để tình yêu phá hủy nàng như cái cách nó đã xảy ra với mẹ nàng.

Nàng sẽ không sống một cuộc đời dang dở.

Vì vậy, thậm chí khi thừa nhận sự thật về cảm xúc thực của nàng đối với Nick, nàng cũng sẽ không nói ra những điều đó.

“Isabel.” Jane gọi từ bên phía ngoài, đánh thức nàng khỏi những suy tư.

Nàng cố gắng hít thở sâu và nói điều nàng nghĩ, lờ đi nỗi buồn trên mặt nàng, nỗi đau cào xé nàng vì lời nói dối đó. “Tôi không yêu anh ấy”, nàng nói, muốn giọng mình vẫn bình thường, để thuyết phục bạn bè rằng nàng vẫn mạnh mẽ như nàng đã từng. *Để thuyết phục chính bản thân nàng vì điều đó.* “Tôi đã cưới anh ấy vì nghĩa vụ - vì James và ngôi nhà Minerva và Townsend Park. Tôi thấy không cần mang tình yêu vào vở kịch này.”

Nàng dán một nụ cười tươi rói lên mặt mình - điều mà nàng không cảm thấy - và rời khỏi bức bình phong chỉ để tìm Gwen và Jane, bắt gặp ánh mắt họ dính chặt vào một phần khác trong phòng.

Hướng nhìn về phía ấy, trái tim Isabel như ngừng đập.

Chồng nàng đứng đó trong lối cửa phòng bên.

Anh đã nghe thấy mọi thứ.

Nụ cười nàng nao núng khi anh cúi đầu chào một cách khách sáo. “Đó là lỗi của ta. Ta không biết nàng đang chuyện trò.”

“Em...”, nàng dừng lại. Nàng có thể nói điều gì?

“Chúng tôi sẽ đi ngay, thưa ngài.” Jane nói, rồi cô và Gwen rời đi nhanh hơn bất kỳ ai Isabel đã từng chứng kiến.

Và nàng ở lại một mình với người đàn ông yêu nàng.

Nàng đã chà đạp lên tình yêu đó bằng những từ ngữ ngu xuẩn.

Anh quay đi, trở lại phòng khác. Nàng theo sau mà không suy nghĩ, đi qua ngưỡng cửa khi anh rót cho mình một ly rượu vang từ một chiếc bình cổ đã được sắp xếp cho anh. Anh nhìn vào ly rượu một lúc lâu trước khi uống, rồi ngồi xuống một chiếc ghế lớn và thấp rồi quay sự

chú ý sang nàng. Ánh mắt anh lạnh lẽo và không cảm xúc.

Nàng bước về phía anh, chỉ muốn sửa lại những điều nàng đã nói. “Nick.”

“Nàng đang mặc màu đỏ.”

Nàng dừng lại, câu nói nghe thật lạ lùng. “Em...”, nàng cúi nhìn xuống mình. “Em nghĩ ngài thích nó.”

Cả hai im lặng khi anh nhìn nàng, đôi mắt vô cảm. “Ta thích.”

Nàng không thích Nick thế này. Sự im lặng của anh thật đáng lo. “Em...”

Em đã nói dối. Em yêu ngài.

Cảm giác sợ hãi đã dập tắt câu nói. Nàng muốn anh nghe thấy điều đó bằng bất kỳ cách nào.

“Lại đây.”

Lời mệnh lệnh đó thật hống hách và mờ ám - không giống với bất kỳ điều gì nàng từng nghe - một phần nhỏ trong nàng muốn chạy ra khỏi đây. Để đóng và khóa lại cánh cửa thông giữa phòng ngủ của họ và trốn tránh anh đến khi anh quay trở lại bình thường.

Đồng thời, nàng muốn biện hộ.

Anh lại uống, đôi mắt xanh của anh không rời khỏi nàng.

Thách thức nàng từ chối.

Thách thức nàng chấp nhận.

Nàng muốn anh.

Ý nghĩ đó thúc đẩy nàng bước tới. Khi đứng bên anh, nàng bị làm khiếp sợ bởi ánh mắt anh, cái nhìn lạnh lùng. Nàng muốn lay chuyển anh, để làm sống lại sự cộng hưởng diễn ra cả buổi chiều. Có tình yêu ở đó.

Anh bất động trong một lúc và nàng phân vân liệu anh có thể từ chối nàng không, cuối cùng, đuổi nàng đi và không chạm vào nàng nữa. Sự im lặng kéo dài bất diệt, đang phá hủy. Và khi nàng có ý định quay lại và rời đi, anh cuối cùng đã có chút phản ứng.

Anh rướn người tới trước, với lấy nàng và kéo nàng về phía mình đến khi nàng đứng giữa hai đùi anh, anh áp mặt mình vào cái bụng mềm mại của nàng, hít thở sâu, ép miệng đang mở

vào lớp vải lụa ở đó. Đôi tay vuốt ve dọc bên ngoài bắp đùi nàng, vòng xung quanh và chạm vào mông nàng, kéo nàng về phía anh khi anh di chuyển môi mình đến vị trí trung tâm được bao phủ bằng một lớp vải của nàng.

Cảm giác hơi thở nóng bỏng từ anh quá nhiều, nàng đặt tay mình lên đầu anh, luồn ngón tay qua các sợi tóc dày, cong người về phía anh, ôm lấy anh bằng cả người nàng.

Anh ngẩng mặt lên, hai tay vuốt ve bầu ngực nàng, tìm kiếm các đỉnh đen bên dưới lớp vải, trêu chọc chúng bằng ngón tay cái và các ngón tay đến khi chúng trương lên và nhức nhối vì anh. Và rồi sau đó, khi hơi thở của nàng trở nên khó khăn, anh đã mang đến cho nàng điều nàng muốn - ngậm một đầu nhũ hoa và mút xuyên qua lớp vải, liếm láp qua lớp vải, rồi trêu đùa bằng răng, dùng lưỡi liếm láp chúng đến khi lớp vải ướt và dính vào ngực nàng. Anh lại lặp lại quá trình với đầu bên kia đến khi nàng rên lên thích thú.

Âm thanh đó kích thích anh. Anh đứng dậy, sờ vào đường viền váy ngủ, nâng nó lên qua đầu nàng, bóc trần nàng trước ánh mắt xanh nhạt của anh. Anh bế nàng và nàng bao bọc lấy mình xung quanh anh khi anh bế nàng quay trở lại phòng ngủ của nàng. Anh thả nàng xuống giường, ngã xuống cùng nàng và ôm lấy nàng bằng cơ thể ấm áp của anh. Nàng cào xé chiếc áo sơ mi của anh, khao khát vứt bỏ nó, để anh chạm vào nàng và anh để nàng cởi bỏ nó khi anh lướt xuống bên dưới, đặt những nụ hôn nóng bỏng và ẩm ướt dọc trung tâm của nàng, tại chỗ lõm phía sau gáy, giữa hai ngực, xuống bán thân bên dưới và khắp chiếc bụng mềm mại của nàng.

Anh dễ dàng tách chân nàng ra và nàng không phản kháng, thay vào đó di chuyển thích hợp với đôi vai to lớn của anh khi anh ấn nàng xuống giường và mở rộng khe nhấp nhô bảo vệ trung tâm của nàng. Khi anh chiếm lấy môi nàng, anh không buông tha, dùng lưỡi và răng mình âu yếm nàng theo một nhịp điệu làm nàng bật dậy vì khoái cảm mà nó mang đến và nàng rên lên trong vài giây. Lưỡi anh chà xát vào nàng, nhanh và giận dữ, không muốn chấp nhận bất kỳ điều gì ngoại trừ tất cả điều nàng có thể mang đến.

Nàng vỡ tan bên dưới anh, rên lên tên anh khi anh đẩy một, rồi hai ngón tay vào sâu trong nàng, chạm đến một điểm mà nàng chưa hề biết đến, đẩy nàng đến ngưỡng cảm xúc đó một lần nữa.

Rồi anh ở trên nàng, với một lần đẩy, ở bên trong nàng, chế ngự nàng, không lấy đi bất kỳ thứ gì, anh di chuyển chậm hơn và mãnh liệt hơn bất kỳ điều gì nàng đã cảm nhận trước đó. Anh lại đẩy nàng đến ngưỡng cảm xúc ngay sau đó và nàng cầu xin sự phóng thích, cầu xin sự đỉnh điểm mà chỉ có anh mới có thể mang đến. Anh tiếp tục giữ nàng ở đó trong một thời gian dài, đến khi nàng kêu tên anh, cầu xin anh chuyển hóa.

Anh chiếm lấy môi nàng một nụ hôn nóng bỏng, sâu hơn và say mê hơn bất kỳ nụ hôn nào trước đây họ đã trao nhau và anh chạm vào chúng, đặt ngón tay cái của anh vào nơi bắt đầu và kết thúc mọi chuyện. Anh đẩy sâu, tràn vào trong nàng và nàng đã thua, ngập chìm trong cảm xúc, chỉ có thể nghĩ về anh.

Nàng thì thầm tên anh khi nàng tách hai tay anh ra.

Sau một hồi lâu, anh rời ra khỏi nàng. Nàng với lấy anh khi anh di chuyển sang bên kia, muốn chia sẻ kết quả sau sự kiện chấn động của họ.

Anh đã rời khỏi phòng trước khi nàng có thể chạm vào anh, cầm lấy áo và quần của anh dưới sàn nhà và rời khỏi phòng.

Nàng ngồi dậy, gọi anh khi anh đóng chặt cánh cửa thông giữa hai phòng, không cho nàng bước vào.

Cảm giác hối tiếc xuất hiện nhanh chóng và đau đớn và nàng nhận ra rằng anh đã không nói một lời nào trong suốt quá trình yêu của họ.

Chương 21

Bài học thứ chín:

Nuôi dưỡng sự huyền bí của bạn.

Khi bạn đánh thức sự tò mò của một quý ông, hãy cân nhắc đến việc dành thời gian cách xa anh ấy để khuyến khích hành động tiếp theo của chàng. Người ta hay nghĩ đến các cuộc săn cáo bằng chó săn hăng năm khắp vùng đồng bằng để biết thúc giục nhu cầu săn tìm những quý ông lịch thiệp nhất có mặt ở đó.

Hãy là một con cáo, bạn đọc thân mến và đừng sợ hãi!

Những kẻ đi săn chuyên nghiệp sẽ lần theo dấu vết của bạn!

Pearls & Pelisses, tháng Sáu năm 1823

Isabel không thể ngủ được, cuối cùng từ bỏ ý tưởng đó và đi xuống bếp. Nàng đứng bên lò sưởi, nhìn ấm nước, ngay khi Kate xuất hiện sau bình minh.

Isabel không ngược lên, lạc vào trong suy nghĩ, tự hỏi liệu điều gì nàng có thể sửa chữa lỗi lầm mà nàng đã gây ra cho cuộc hôn nhân của mình vào tối qua.

Người vợ gì mà tự mình phá vỡ cuộc hôn nhân ngay vào ngày đầu tiên chứ?

Người vợ như nàng.

Nàng chối bỏ câu trả lời, quan sát những bong bóng nhỏ nổi lên trên ấm nước. Có lẽ nàng có thể thuyết phục anh thực hiện một chuyến cưới ngựa khác vào hôm nay... có lẽ họ có thể thử lại.

Có lẽ nàng có thể tìm thấy dũng khí để nói với anh rằng nàng yêu anh.

“Cô biết họ nói gì về những chiếc ấm được quan sát mà.” Người giữ ngựa nói, mở tủ ly và lấy ra một hộp bánh bích quy.

“Đúng vậy, chỉ là... tôi đang kiểm tra lý thuyết thôi.”

Kate dựa vào bàn và nhìn cô chủ của mình một lúc lâu trước khi nói. “Một trong hai con ngựa đã rời đi.”

Điều đó thu hút sự chú ý của Isabel. “Đã đi?”

“Như thể nó chưa xuất hiện.”

Trái tim nàng như nháy ra khỏi lồng ngực. “Con nào?”

“Con ngựa của chồng cô.”

“Anh ấy đã đi ư?”

“Dường như là vậy.”

Nàng lắc đầu. “Không. Anh ấy đã ở đây tối qua.”

“Có lẽ anh ấy chỉ cưới ngựa vào thị trấn để tìm vài thứ.” Giọng của Kate tỏ ra không mấy tự tin.

Isabel vội vàng lao khỏi phòng bếp, chạy lên cầu thang gỗ cửa phòng ngủ của anh và không chờ đợi bước vào.

Nàng dừng lại ngay bên trong cánh cửa.

Anh đã đi, mọi thứ của anh đã biến mất.

Chiếc giường đó thậm chí còn không được nằm lên.

Anh đã rời khỏi đó ngay sau khi...

Isabel ôm lấy cơ thể mình, đột nhiên thấy lạnh lẽo và mệt mỏi không thể chịu đựng được.

Nàng quay lại phía cánh cửa, nơi Kate đứng. “Isabel. Tôi có thể làm gì không? Cô có cần thứ gì đó không?”

Isabel lắc đầu, không nghe thấy câu nói đó.

Anh đã đi. Nàng đã khiến anh bỏ đi.

Chỉ giống như mẹ nàng đã khiến cha nàng bỏ đi.

“Tôi... tôi cần...” Nàng lắc đầu, một nỗi buồn khủng khiếp bủa vây lấy nàng. “Tôi cần...”

Tôi cần anh ấy.

“Tôi cần ở một mình”, nàng thì thầm. “Tôi...”

Tôi đã phá hủy mọi thứ.

Kate không nói, cô hiểu thậm chí khi Isabel không nói. Cô quay trở ra hành lang, để Isabel một mình trong phòng.

Isabel đóng cửa và trèo lên giường - chiếc giường nơi chồng nàng nên ngủ lại. Nơi họ nên cùng nhau nằm ngủ.

Nhưng anh không ở đây.

Nàng lại cô đơn và tồi tệ hơn vì đã từng có anh ở đó.

Anh đã bỏ lại nàng. Giống như cha nàng đã làm. Như nàng sợ anh sẽ làm thế.

Nàng đã khiến anh bỏ đi.

Quay người sang một phía, Isabel thu hai gối sát gần ngực và để nước mắt rơi. Nàng khóc, tiếng khóc nức nở thương tiếc cho cuộc hôn nhân của nàng và điều có thể diễn ra, nếu nàng tin vào chính mình để yêu anh.

Và rồi, khi nước mắt không còn rơi nữa, nàng ngủ thiếp đi.

Đã khá muộn khi nàng thức dậy, mặt trời chiếu những tia sáng long lanh vào căn phòng ấm

áp. Trong chốc lát, nàng không biết nàng đang ở đâu và nàng ngồi dậy cố gắng xác định căn phòng. Khi nàng cố gắng, những ký ức lại ùa về.

Nàng đứng dậy, buồn bã và hối tiếc vì đã biến những điều đơn giản trở nên khó khăn hơn nàng hình dung.

Nàng đi về phía cánh cửa và mở ra thấy một Lara lo lắng đang đứng bên ngoài. Cô em quay lại nghe thấy tiếng cửa và Isabel nói. “Em đã chờ ở đây bao lâu?”

Lara vẫy một tay vào không khí. “Không phải là vấn đề. Ôi, Isabel.” Cô ôm lấy Isabel một cách mãnh liệt trước khi lùi lại hỏi. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Isabel lắc đầu. “Chị không biết. Một giây trước bọn chị đã rất hạnh phúc và chị đã tin bọn chị có thể thành công và tiếp đó...” *Chị đã phá hủy nó.* “... tiếp đó. Chị đã làm mọi thứ rối tung. Anh ấy đã bỏ đi.”

“Em chắc chắn chị không làm mọi thứ rối tung đâu”, Lara nói, với yêu thương và tình bạn.

“Nhưng chị đã làm.” Isabel nhìn vào đôi mắt của cô em họ, nhận ra sự lo lắng ở đó. “Chị yêu anh ấy, Lara.”

Lara khẽ mỉm cười động viên và nói. “Nhưng, điều đó không phải là vấn đề lộn xộn! Điều đó thật tuyệt vời.”

Nước mắt trào trong mắt Isabel. “Không. Nó không thể. Vì chị đã nói với anh ấy. Rằng chị không yêu anh ấy.”

Sự bối rối xuất hiện trên khuôn mặt của Lara. “Nhưng tại sao?”

Isabel tràn ngập nỗi buồn. “Chị không biết.”

Lara tiến đến, ôm lấy nàng trong vòng tay mình. “Ôi, Isabel.”

Isabel ôm chặt lấy cô, nước mắt thi nhau rơi. “Chị không nói với anh ấy vì chị sợ. Chị nghĩ nếu chị yêu anh ấy, chị sẽ trở thành mẹ chị. Chị nghĩ chị sẽ làm trái tim mình đau đớn và bây giờ... bây giờ đã muộn. Chị đã làm tổn thương anh ấy và anh ấy đã rời đi.”

“Có lẽ anh ấy sẽ quay lại”, Lara nói, hy vọng.

“Có lẽ thế.” Nhưng thậm chí khi nàng nói, nàng biết điều đó sẽ không xảy ra.

Biết bao nhiêu việc anh làm để lấy lại lòng tin của nàng, để chứng minh anh xứng đáng? Bao nhiêu lần Isabel đã từ chối anh? Và rồi lần cuối cùng - khi ngọn lửa trong mắt anh đã biến mất,

chỉ để lại một quý tộc lạnh lùng và bình thản - đó chính là khi nàng mất anh.

Isabel khóc một lúc lâu, cảm thấy được an ủi từ cô em họ.

Cuối cùng, nước mắt ngừng rơi và nàng hít thở sâu bình tĩnh vừa đúng lúc đối mặt với James khi cậu bé đi lên cầu thang. “Isabel!” Cậu bé đột ngột dừng lại, để ý khuôn mặt vừa khóc của nàng. “Chuyện gì thế? Tại sao chị khóc vậy?”

James từ từ lại gần hơn, mặt nghiêm túc. Isabel nhận thấy James đang mặc một chiếc áo ghi lê. Và một chiếc cà vạt được thắt một cách hoàn hảo. Cậu nhóc đã trở thành một người đàn ông nhỏ tuổi. Bằng chứng ảnh hưởng của Nick lại một lần nữa làm nàng muốn khóc. Nàng nhắm mắt lại, không muốn bộc lộ nỗi buồn trước em trai nàng.

Isabel cố gắng cười. “James, không có gì đâu. Chuyện gì thế?”

James chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, cau mày quan tâm. Cuối cùng, cậu nhóc nói, “Jane bảo em đi tìm chị. Em nghĩ chị sẽ cảm thấy tốt hơn khi chị nhìn thấy tại sao”.

Chị nghi ngờ điều đó.

“Chuyện gì thế?”

James lắc đầu. “Chị ấy bảo em không nói với chị. Chị phải tự mình chứng kiến.”

Isabel thở dài. Townsend Park vẫn cần bà chủ của nó. Dù thất tình hay không. “Tốt thôi, hãy dẫn đường.”

Khi ba người đi cầu thang xuống đến tầng thứ hai, Isabel nghe thấy tiếng ồn ào. Đó là một bộ sưu tập của những tiếng trò chuyện to và khan không giống với bất kỳ thứ gì nàng từng nghe. Họ khẩn trương bước đến bậc cầu thang trên cùng dẫn đến phòng khách và nàng dừng lại ở đó, đóng băng ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng bên dưới.

Lối vào dinh thự bị lấp đầy bởi rất nhiều người. Họ đến với những chiếc xô, cái thùng và túi xách, mỗi người đều ngạc nhiên hơn thấy người tiếp theo, mỗi người đều cố gắng thu hút sự chú ý của Jane, người đang đứng bên trên vài bậc cầu thang, đang cố gắng hết sức để đóng vai người quản gia điềm đạm. Dĩ nhiên, dường như ít người quản gia trên thế giới đã từng phải giải quyết hết nửa số dân cư Dunscroft trong phòng khách của họ.

Bước xuống, nàng đến bên cạnh Jane khi người quản gia hét lên, “Thưa các ngài, chúng ta có thể giữ im lặng trong giây lát khi chúng tôi phân loại được không, có lẽ điều đó sẽ làm cho mọi việc dễ dàng hơn?”. Cô hạ giọng thì thầm, “Chắc chắn việc này sẽ giúp tôi suy nghĩ được”.

Isabel hỏi, “Chuyện gì thế?”.

Jane quay sang nàng. “Cuối cùng cô đã đến.”

“Họ là ai vậy?”

“Tôi chỉ có thể nói là”, Jane nói, chỉ về phía những người phía dưới khi cô nói, “người đàn ông kia có ba thùng nến và còn nhiều hơn cả đơn đặt hàng; hai người kia đến đây để sửa hàng rào phía đông; người kia đến đây để điều chỉnh đàn piano - thậm chí cô có biết những việc được yêu cầu điều chỉnh không? Người đàn ông mặc áo khoác kia đang chờ gặp cô để cô lựa chọn một cỗ xe ngựa để đi cùng với những con ngựa chở hàng mới đã ở trong các chuồng ngựa rồi - Kate đứng bên cạnh phần khởi; người kia đang chuyển vài thùng rượu vào trong hầm; hai người phụ nữ đang ngồi thu lu ở góc nhà, trông thật tội nghiệp, đến đây để cắt may cho chúng ta những bộ trang phục mới; người đeo kính kia là một nhà băng, đang yêu cầu gặp một người làm chứng cùng với bà chủ của điền trang; những gã khổng lồ đứng thành vòng tròn xung quanh Rock kia - Ngài ấy biết họ từ đâu đến - đến đây để tuần tra các hàng rào bao quanh điền trang; và...”, cô chăm chú nhìn những người thợ hàng rào, “Ôi, vâng. Có nửa tá thợ sửa mái nhà được yêu cầu đến đây”.

Bị choáng, Isabel chớp mắt trước đám đông tụ tập này, vẫn hoàn toàn không hiểu. “Tất cả họ đang làm gì ở đây?”

“Người chơi nhạc!” Jane gọi thế, thu hút sự chú ý của một người thợ thủ công trầm tĩnh và héo hon gần đó, “Phòng khiêu vũ đi qua cánh cửa đó”.

Cô quay lại phía Isabel. “Họ nói ngài Nicholas gửi họ đến.”

Mất vài giây để nàng có thể hiểu được ý nghĩa câu nói của Jane.

“Tất cả họ ư?”

“Theo tôi biết thì các nhà buôn không xuất hiện miễn phí đâu, Isabel. Đúng vậy. Tất cả bọn họ.”

Im lặng, Isabel quan sát tất cả đám người trong tiền sảnh và bị áp đảo. Cuối cùng khi quay sang Jane và Lara, nàng chỉ có thể nói một điều. “Anh ấy đã cử những người thợ sửa mái nhà đến cho tôi.”

Jane đang bận rộn hướng dẫn người bê rượu vào bếp. Quay lại, cô nói. “Dường như cô đã cưới được một người đàn ông điên rồ.”

Rồi nàng cười. “Anh ấy cử những người thợ sửa mái nhà đến cho tôi.”

Đó là việc làm đáng yêu nhất mà chưa từng có ai làm cho nàng.

Lara cười rạng rỡ. “Chắc hẳn anh ấy biết cách bước vào trái tim chị, Isabel.”

Những giọt nước mắt lại sắp rơi một lần nữa.

Giá như nàng có đủ dũng cảm để anh bước vào.

Isabel hít thở sâu, muốn bản thân mình mạnh mẽ. Hai tay vuốt thẳng những lớp váy bị nhàu, nàng nói. “Chị nên làm cái gì?”

“Em nghĩ chị nên sắp xếp công việc cho những người thợ sửa mái nhà này.”

Chỉ trước khi trời nhá nhem tối, Isabel đứng trên bậc thềm phía trước của tòa nhà, quan sát khi người thợ cuối cùng rời khỏi Townsend Park. Họ đã làm việc vài giờ đồng hồ trên mái nhà, hứa sẽ quay trở lại vào hôm sau với những nguyên vật liệu cần thiết để sửa những chỗ nghiêm trọng hơn.

Khi người giao hàng chìm dần vào bóng tối, nàng ngồi trên những bậc đá rộng, vòng tay ôm lấy mình để tránh những cơn gió mát lạnh của buổi tối khi nàng ngược nhìn lên bầu trời đang đen dần và ước mọi thứ sẽ khác.

Ước rằng nàng đã dũng cảm hơn.

Nàng đã quá khiếp sợ khi cho phép bản thân mình yêu anh, sợ rằng mối quan hệ của nàng với Nick sẽ giống với mối quan hệ của cha mẹ nàng. Nàng sợ vì nếu nàng yêu anh, nàng có thể sẽ trở thành mẹ nàng - sẽ héo hon trong sự chờ đợi ở Yorkshire, một cách tuyệt vọng, anh quay trở lại.

Do đó nàng không cho phép mình thừa nhận mình yêu anh. Tuy nhiên, ở đây, nàng đang héo hon dần trong sự chờ đợi ở Yorkshire, một cách tuyệt vọng, anh quay trở lại.

Dường như, nàng đã trở thành mẹ nàng bằng cách này hay cách khác.

Nhưng anh không phải cha nàng.

Chỉ trong một ngày, anh đã làm nhiều việc cho Townsend Park hơn cả cha nàng đã từng làm cho họ. Và không phải chỉ là mái nhà, hoặc hàng rào, hoặc xe ngựa. Rõ ràng chính là cái cách anh quan tâm Townsend Park. Quan tâm ngôi nhà Minerva. Anh chỉ biết về mảnh đất này và các cô gái chưa đến một tuần nhưng đã hứa hẹn đem hạnh phúc đến cho họ. Cho tương lai của họ.

Bởi vì anh hứa sẽ đem lại hạnh phúc cho Isabel.

Giờ đây nàng đã hiểu điều đó.

Nàng thở dài trong đêm.

Giá như nàng không quá muộn.

“Có phải đây là một ngày khá đáng nhớ không?”

Giọng Rock xuất hiện từ bóng đêm và nàng quay lại khi anh ta bước đến bên cầu thang và nói. “Đó là một cách làm đáng ghi nhớ”, nàng nói với một nụ cười miễn cưỡng.

“Đội an ninh của nàng đã vào vị trí. Họ là một nhóm người tốt. Tôi sẽ giới thiệu nàng với họ vào ngày mai. Chúng tôi đã tạo một trụ sở tạm thời trong ngôi nhà tranh của người tiểu phu xưa. Nó cần được sửa chữa một chút, nhưng tôi sẽ nói Nick về điều đó khi tôi gặp cậu ấy sắp tới.”

Ngực nàng thắt lại trước sự chắc chắn của Nick rằng Rock sẽ gặp lại Nick. Nàng ước nàng có thể chắc chắn như thế. “Tất cả diễn ra quá nhanh.”

Rock không nói một lúc lâu, nhìn ra khoảng sân tối phía trước. Cuối cùng, “Cậu ấy đã bắt đầu việc này khi trời ngừng mưa. Khi tôi đi vào thành phố để lấy vật dụng của chúng tôi, cậu ấy đã bảo tôi nói chuyện với cảnh sát để tìm những người đàn ông đáng tin tưởng mà quan tâm đến công việc như thế này”.

Isabel mím môi thành một đường kẻ mỏng. Anh đã bắt đầu kế hoạch trước khi Georgiana bị bắt cóc. Trước khi họ bị ép cưới nhau. Trước khi mọi thứ thay đổi.

Họ ngồi im lặng một lúc lâu, lạc đi trong những suy nghĩ của riêng mình. Có hàng tá câu hỏi nàng muốn hỏi Rock, chỉ liên quan đến mối quan hệ của nàng với người đàn ông nàng yêu - với người đàn ông mà nàng đã làm anh bỏ đi - nhưng nàng lo lắng và do dự và cảm xúc đó đã chôn vùi nàng.

Cuối cùng, nàng cũng hỏi điều gì đó giống như một câu hỏi an toàn. “Tại sao anh không rời đi cùng anh ấy?”

Anh ta dừng lại, cân nhắc câu trả lời của mình. “Bởi vì, không giống Nick, tôi biết bỏ lại thứ mà tôi mong muốn nhất trên thế giới không phải là cách để chiến thắng nó.”

“Lara.”

Anh ta không trả lời trong một lúc lâu, quá lâu, trên thực tế, Isabel bắt đầu nghĩ rằng anh ta không thừa nhận cái tên đó. Cuối cùng khi Rock quay sang phía nàng, đôi mắt anh ta đen lại trong ánh sáng ban đêm. “Đúng vậy.”

Nàng gật đầu. “Tôi vui vì cả hai đã tìm thấy...”, nàng dừng lại, cảm thấy cổ họng nghẹn lại, làm nàng khó có thể kết thúc câu nói, “tìm thấy nhau”.

Rock thở sâu. Khi anh ta nói, câu nói quá nhanh và rõ ràng, như thể anh ta ước không phải nói ra. “Tôi biết cô ấy là con gái của một quý ngài. Tôi biết cô ấy xứng đáng với ai đó tốt hơn tôi - một người Thổ Nhĩ Kỳ - người sẽ không bao giờ được chấp thuận hoàn toàn trong thế giới của cô ấy. Tôi không phải là một quý ông. Không theo đạo Thiên chúa. Nhưng tôi rất quan tâm cô ấy. Và tôi sẽ làm mọi điều có thể để mang lại hạnh phúc cho cô ấy.” Anh ta dừng lại. “Tôi rất giàu.”

Isabel mỉm cười. “Tôi không biết tại sao anh lại nghĩ bất kỳ ai trong số chúng tôi quan tâm về chuyện anh là người Thổ Nhĩ Kỳ, Rock. Tôi cũng không biết tại sao anh nghĩ rằng chúng tôi yêu cầu anh xuất thân từ một gia đình quyền quý. Có phải anh không học được điều gì về nhóm người pha tạp này trong một tuần anh ở cùng chúng tôi không?”

Rock đáp lại bằng một nụ cười chân tình của riêng anh ta. “Đơn giản, tôi đang chỉ ra các điểm bất lợi của mình.”

“Chúa ơi, đừng bắt đầu như thế, nếu không chúng ta sẽ ở đây vào tất cả các buổi tối khi tôi lên danh sách lỗi lầm của riêng mình đó.”

“Không bao giờ”, Rock nói một cách ôn hòa, dừng lại một lúc để suy nghĩ câu nói tiếp theo. “Tôi sẽ cưới cô ấy. Vì nàng là gia đình thân nhất của cô ấy, tôi nghĩ tôi cần hỏi nàng...”

Nàng đáp lại ánh mắt của anh ta, mắt rung rung lệ. “Dĩ nhiên, anh sẽ nhận được lời chúc phúc của tôi. Nếu cô ấy cưới anh, anh sẽ luôn được chào đón tại Townsend Park.” Rock thở phào và Isabel cười trong nước mắt. “Có phải anh nghĩ tôi sẽ từ chối anh không?”

Anh ta lắc đầu. “Tôi không biết. Có thể nàng sẽ chấp nhận tôi như một vị khách trong nhà nàng. Hay sẽ chấp nhận tôi như...”

“Gia đình”, Isabel nói, đặt tay lên cánh tay anh ta. “Em họ.”

Rock nghiêng đầu. “Cảm ơn.”

“Được rồi, rất tốt, việc đó không gây hại gì vì anh rất giàu.”

Anh ta bật cười. “Nick nói đúng. Nàng có một chiếc lưỡi sắc bén.”

Nàng trở nên nghiêm túc khi đề cập về Nick. “Tôi nghĩ là quá sắc bén.” Nàng thở dài, quay sang phía người đàn ông to lớn. “Tôi đã phá hủy nó. Lần cuối khi tôi nhìn thấy anh ấy... anh ấy rất khác. Lạnh lùng. Không cảm xúc.”

“Cậu ấy cần thời gian, Isabel.”

“Tôi yêu anh ấy”, nàng thừa nhận và có điều gì đó đã được giải phóng khi nàng thừa nhận tình cảm của mình với người đàn ông này, bạn của chồng nàng.

“Nàng có nói điều đó với anh ấy?”

Nàng nhắm mắt lại. “Không.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì tôi sợ.”

“Sợ điều gì?”

Nàng cười chế giễu. “Tôi sợ anh ấy sẽ bỏ lại tôi ở đây. Một mình. Trong tình yêu.”

Rock không cười. Anh ta không bình luận gì tình cảnh trớ trêu mà nàng đang chịu. Anh nói một cách đơn giản, “Tôi nghĩ đã đến lúc nàng biết về Thổ Nhĩ Kỳ”.

Isabel nhìn Rock. “Điều gì về Thổ Nhĩ Kỳ?”

“Tôi nghĩ cậu ấy đã kể cho nàng về chuyện chúng tôi ở Thổ Nhĩ Kỳ.”

“Đúng vậy. Anh ấy nói anh đã cứu anh ấy thoát khỏi một nhà tù ở đó.”

“Cậu ấy đã kể cho nàng nghe tại sao cậu ấy vào tù chưa?”

“Chưa.”

“Có một người phụ nữ. Cậu ấy nghĩ cậu ấy đã yêu cô ta.”

Cảm giác đau lòng xuất hiện, Nick trong vòng tay của một cô gái bí hiểm xinh đẹp có đeo mạng che mặt, người biết con đường đi đến trái tim anh.

Rock dựa người lên lan can đá, ánh mắt đắm chiêu nhớ về kỷ ức đó. “Chúng tôi hạ trại ở bên ngoài Ankara trong vài tuần. Nhà vua lo lắng về những tin đồn của một đội quân đang lớn mạnh dần trong đế quốc và họ đã yêu cầu Nick truy tìm một người cung cấp tin tức đã biến mất mà không thấy dấu vết.” Giọng nói của Rock trở nên ngưỡng mộ. “Nick là một huyền thoại khắp châu Âu. Họ gọi cậu ấy là Khazar - kẻ đi săn. Người ta nói, cậu ấy có thể tìm thấy bất kỳ ai.”

Isabel gật đầu. Đối với anh, việc tìm kiếm ngôi nhà Minerva chỉ là một trò chơi trong nhà.

“Alana xuất hiện bên ngoài lều của cậu ấy vào một buổi tối, bị thương và chảy máu bởi một trận đánh đập từ tay chồng của cô ta, đang khóc và yêu cầu giúp đỡ. Cậu ấy đã để cô ta vào, cho cô ta ăn, chăm sóc các vết thương cho cô ta, nhưng để cô ta rời khỏi trước lúc trời sáng, sợ rằng chồng cô ta sẽ tìm thấy và lại đánh cô ta.”

Isabel cau mày tức giận, ngay lập tức hiểu rằng Nick sẽ không thể khước từ một con bồ câu bị thương như thế.

“Cô ta quay lại vào đêm tiếp theo, môi bị trầy. Và đêm tiếp theo với vài vết thương khác. Và rồi cô ta biến mất. Cậu ấy trở nên điên cuồng, lo lắng cho cô ta. Cậu ấy đã lần theo dấu của cô ta đến một ngôi nhà trong thành phố và cậu ấy bị ám ảnh bởi việc tìm kiếm cô ta - muốn khẳng định cô ta an toàn. Sau vài ngày chờ đợi cô ta, cuối cùng cậu ấy cũng thấy cô ta xuất hiện. Cô ta được đưa đến chợ cùng với vài cô gái khác từ ngôi nhà đó. Cậu ấy tìm cách để nói chuyện với cô ta ở đó và cô ta đã van xin cậu ấy để cô ta một mình. Đảm bảo với cậu ấy rằng cô ta vẫn ổn.”

Nàng vòng tay ôm chặt lấy mình hơn. Không nghi ngờ gì anh ghét suy nghĩ cô ta cho rằng cô ta ổn mà không cần anh.

Rock tiếp tục. “Tối đó, cô ta lại đến gặp cậu ấy lần nữa. Không bị tổn hại.”

Mặc dù Rock không nói chi tiết, nhưng Isabel không hề ngu ngốc. Nàng đã phát ngán với ý tưởng Nick ở cùng với người đàn bà đó. “Có phải cô ta rất đẹp không?” Câu hỏi đã vang lên trước khi nàng kịp thu lại.

“Đúng vậy. Rất đẹp.”

Isabel ghét cô ta.

“Vẻ đẹp của cô ta bị lu mờ bởi hiện thân của quỷ dữ trong cô ta.” Rock nhấn mạnh. “Cậu ấy đã van nài cô ta ở lại với cậu ấy tối hôm đó. Đảm bảo rằng cậu ấy sẽ giữ an toàn cho cô ta. Hứa cô ta sẽ an toàn khi trở về Anh. Cô ta đồng ý, nhưng không muốn ở lại tức thì - đưa ra vài lý do về tư trang cá nhân hay vài thứ khác. Cậu ấy đã tin tưởng cô ta, họ đã lên địa điểm gặp mặt và thời gian khi cậu ấy sẽ đón cô ta. Họ sẽ chạy trốn.”

Sự sợ hãi chiếm đóng trên ngực Isabel. Nàng biết rằng điều đó sẽ đến, nhưng không thể ngăn mình ngừng lắng nghe.

“Dĩ nhiên đó là một cái bẫy. Đế quốc đã biết rằng *Khazar* ở đó và cậu ấy đang tìm kiếm gã đưa tin. Và không hiểu sao họ đã khám phá được đó chính là Nick, người họ đang tìm. Tôi ở gần đó khi họ bắt cậu ấy. Tôi chứng kiến mọi chuyện.” Anh ta dừng lại, lạc đi trong quá khứ. “Đây là phần tôi nhớ nhất - Họ cử sáu người Thổ Nhĩ Kỳ khổng lồ, to hơn cả tôi đến bắt cậu ấy.

Khi cậu ấy bị đánh bại, Alana đã đến, cởi bỏ lớp mạng che mặt và tát vào mặt cậu ấy.”

Isabel giật mình lùi lại trước cảnh tượng bị phản bội đó.

“Anh ấy nói với tôi rằng anh ấy xứng đáng với vết sẹo đó.”

Rock gật đầu. “Cậu ấy nghĩ cậu ấy xứng đáng bị như thế. Coi đó như một hình phạt vì đã trở thành nạn nhân trước bùa mê của cô ta. Vì đã tin cô ta yêu mình.”

Họ im lặng một lúc lâu nghiền ngẫm về sự thật quá khứ của Nick. Isabel nao núng trước nỗi đau mà anh đã phải nhận, gây ra bởi một người đàn bà anh đã yêu.

Không phân vân gì anh đã bỏ đi.

Nàng đã làm điều tương tự.

Rock tiếp tục, không nhận ra sự rối loạn mà nàng đang trải qua. “Cậu ấy đã thề sẽ từ bỏ đàn bà sau đó. Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy trói buộc mình với một ai từ đó. Cho đến khi chúng tôi đến đây. Đến khi gặp nàng.”

Câu nói đó là một cú đánh. Anh đã mở lòng mình với nàng, tin tưởng vào chính mình để yêu một lần nữa. Tin tưởng nàng để chấp nhận tình yêu đó. Nàng đã chối bỏ nó. Chối bỏ anh.

Nàng đau khổ.

Rock nhướng người lên, nhận ra sự rối loạn của nàng “Isabel. Cậu ấy yêu nàng.”

Lời nói đó làm mọi chuyện trở nên tồi tệ. “Tôi đã làm điều tương tự như cô ta làm.” Anh ta phản đối ngay tức thì và quả quyết. “Không. Nàng không làm như thế.”

“Anh ấy yêu tôi. Và tôi đã từ chối anh ấy.”

“Isabel. Cô ta đã phản bội cậu ấy. Cô ta đưa cậu ấy vào tù. Cô ta đã tra tấn cậu ấy. Cậu ấy sẽ chết nếu không được tôi tìm thấy.” Rock dừng lại, nhấn mạnh. “Nàng trái ngược với những gì cô ta đã làm.”

Nàng lắc đầu. “Anh ấy không biết điều đó.”

“Đúng vậy, Isabel. Cậu ấy không biết. Cậu ấy cần thời gian.”

“Bao lâu?”

“Tôi không biết. Mặc dù có thể cậu ấy sẽ không ở đây. Nhưng tôi đảm bảo điều đó.”

Họ im lặng một lúc lâu, âm thanh của tiếng dế vang lên trong sân sau. Isabel nghĩ về câu chuyện của Rock và thời gian nàng ở cùng Nick.

Trong cuộc đời của nàng, nàng sợ phải làm điều nàng muốn vì nỗi lo thất bại. Nàng sợ rời khỏi Townsend Park và đối mặt với những lời bàn ra tán vào về những chuyện cha nàng gây ra, nàng sợ để James đi học vì sợ cậu bé có thể sẽ biến thành cha nàng.

Và nàng sợ yêu Nick, sợ đánh mất chính bản thân mình.

Giờ đây, tuy nhiên - không có anh - dù sao đi chăng nữa nàng cũng cảm thấy mất mát.

Nhưng nàng có một cơ hội để sửa chữa nó. Làm cho nó tốt hơn.

Để có cuộc sống mà nàng bắt đầu mơ ước.

Tất cả mọi việc nàng phải làm là tiến đến và giữ lấy nó.

Giữ lấy anh.

Nàng đứng lên, nhìn xuống Rock. “Tôi muốn đi tìm anh ấy.”

Đôi lông mày của Rock nhếch lên. “Bây giờ?”

“Bây giờ. Bây giờ anh ấy ở đâu?”

“Một nửa đường đến London, tôi nghĩ thế.”

London.

Nàng gật đầu. “Vậy đó là London.”

Anh đứng dậy. “Tôi sẽ đưa nàng đi.”

Nàng lắc đầu. “Không. Tôi phải làm điều đó một mình.”

Anh nheo mắt nhìn nàng. “Isabel. Nick sẽ lấy đầu tôi nếu tôi để mình nàng đi đến London theo cách của nàng.”

“Sẽ ổn thôi. Tôi sẽ đi bằng xe ngựa.”

Rock bật cười trước cảnh tượng lỗ bịch này. “Cậu ấy sẽ giết tôi mà không suy nghĩ nếu tôi để nàng làm chuyện đó.”

“Tại sao? Nhiều cô gái đến đó bằng xe ngựa mà.”

“Đúng vậy. Được rồi, bây giờ nàng là phu nhân Nicholas St. John, em dâu của Hầu tước Ralston. *Nàng không đi bằng xe ngựa được.*”

Cuộc nói chuyện đó đang tốn nhiều thời gian quý báu. Nàng đồng ý để đẩy nhanh quá trình. “Được rồi. Hãy gợi ý xem tôi đi như thế nào?”

“*Chúng ta sẽ thuê một chiếc xe ngựa vào sáu giờ sáng mai.*”

“Chúng ta sẽ đến đó trong bao lâu?”

Anh ta thở dài. “Nếu chỉ dừng lại để chuyển ngựa, chúng ta sẽ đến đó trong hai ngày rưỡi. Đi bằng xe ngựa mất ít nhất bốn ngày.”

Mặt Isabel sáng bừng. “Vậy sự hộ tống của anh sẽ được đánh giá cao, anh Durukhan.”

Rock ngược nhìn lên bầu trời. “Cậu ấy sẽ lột da tôi vì điều này.”

Nàng cười. “Không, nếu tôi thành công trong việc đưa anh ấy quay lại. Trong trường hợp đó, anh ấy sẽ vô cùng biết ơn ngài.” Nàng quay đi và bước lên cầu thang, hào hứng chuẩn bị cho chuyến hành trình. Bước vài bước đến bậc trên cùng, nàng quay lại. “Chờ đã. Chúng ta sẽ đi đâu khi chúng ta đến London?”

Rock không chần chừ. “Chúng ta sẽ đến nhà Ralston. Nàng cần sự giúp đỡ của phu nhân hầu tước.”

Chương 22

“Em nên giết anh vì anh đã bắt em làm việc này.”

“Có thể. Nhưng chú sẽ không làm thế. Đó là lỗi của chú vì đã quay lại London. Nếu ta là chú, ta sẽ tránh xa London trong suốt khoảng thời gian còn lại của mùa hè.”

“Làm sao em biết rằng Callie đang tổ chức vũ hội chứ?” Nick uống một ngụm rượu lớn từ chiếc cốc anh đang cầm, dừng lại quắc mắt nhìn anh trai. Hai anh em sinh đôi vẫn ngồi trong phòng làm việc của Ralston khi dàn nhạc bên ngoài vườn đã bắt đầu điều chỉnh nhạc cụ. Độ một tiếng nữa, một nửa quý tộc London - nửa còn lại đang nghỉ hè tại thành phố sẽ có mặt trong khu vườn này. Nick lo lắng sốt ruột trong bộ lễ phục. “Ai lại có thể nghĩ ra vũ hội hè này chứ?”

“Callie nghĩ đó là một cách tốt để Juliana ra mắt công chúng”, Ralston trả lời, phản ứng không như mong đợi của Nick. “Tôi phải nhắc chú rằng em gái của chúng ta phải chịu đựng không ít từ cái vụ tai bay vạ gió vừa qua.”

Nick lẩm bẩm trong ly rượu. “Còn lý do nào khác ngoài việc mẹ của chúng ta là một...”

“Đúng vậy. Thế đấy, xã hội dường như không quan tâm nhiều đến việc như thế nào và tại sao.” Ralston rướn người về phía trước để rót thêm rượu vào cốc của Nick. “Callie rất vui khi chú ở đây, Nick. Cả Juliana cũng thế. Hãy cố gắng tận hưởng vào tối nay”

Tận hưởng.

Như thế chỉ cần nói là làm được ngay vậy.

Đã năm ngày trôi qua từ khi anh rời Isabel, đó là khoảng thời gian chẳng thú vị gì. Anh ngờ rằng liệu dành thời gian cho buổi tối nay trong một khu vườn mờ ảo với những quý cô London điệu đà và những bà mẹ ầm ĩ có thể cải thiện được tình hình chẳng.

Quả thật, anh khá chắc rằng ở một nơi mờ ảo cả tối sẽ làm anh nghĩ đến Isabel. Và khi thấy mình khiêu vũ với những người phụ nữ không phải nàng chắc chắn sẽ làm anh phát điên.

“Có vài điều chú cần phải biết.”

Mắt Nick nheo lại thành khe hở. “Đó là gì?”

“Chú vẫn được coi là một mẻ cá rất có giá trị. Tôi cho rằng nhiều phụ nữ có mặt ở đây tối nay là vì chú.”

“Em đã kết hôn.”

“Như chú biết đây, thông tin đó không được công bố. Thật khó để khiến người ta hiểu rằng chú không hề nói gì về tình trạng hôn nhân của bản thân với anh em trong dòng tộc trước lúc quay lại London, họ sẽ rất tức giận đấy.”

Nick đã nói với anh trai mình sự thật.

Ralston tựa lưng vào ghế. “Tôi sẽ tuyên bố rằng bất kỳ ai đã từng để ý đến chú, người em trai ruột của tôi, sẽ có một ngạc nhiên trong tối nay.”

Nick bật dậy, sự tức giận bùng lên, “Có lẽ em sẽ rời đi để giúp anh có thể thoát khỏi tất cả những rắc rối từ vợ em”.

“Ngồi xuống, đồ con lừa ngu ngốc.”

Nick nhồm bật dậy về phía anh trai. “Thử gọi em như thế lần nữa xem.”

Ralston bình tĩnh xoay tròn cốc rượu. “Tôi sẽ không đánh nhau với chú trong phòng làm việc và nhất là khi đang vận bộ lễ phục này. Callie sẽ lấy đầu tôi mất.”

Sự thản nhiên của Ralston làm Nick dần bình tĩnh.

Anh ngồi xuống, rướn người về phía trước và tựa đầu lên hai tay, cọ cọ mặt mình như thể hành động đấy sẽ xua tan sự tức giận. Khi anh nhìn lên, Ralston đang quan sát anh với vẻ mặt đầy thấu hiểu. “Cô ấy đã làm tổn thương chú, em trai.”

Đây là lần đầu tiên Ralston đề cập đến Isabel ngoại trừ cuộc nói chuyện nhanh gọn và rõ ràng khi Nick thông báo cuộc hôn nhân của mình, Nick biết, người anh trai song sinh có thể lơ đi và để mặc anh một mình nơi này.

Nhưng Ralston đã không làm thế.

Anh muốn nói chuyện về cô ấy... như thể chuyện trò có thể mang cô ấy lại gần hơn.

Như thế chúng có thể làm nàng yêu anh.

Cổ gạt nổi đau, anh ngáp ngừng thốt ra. “Cô ấy... rất tuyệt.”

Ralston không đáp. Chỉ đơn giản im lặng và lắng nghe.

Nick bắt đầu nói, nói cho chính bản thân anh hơn là đang đối thoại cùng anh trai. “Cô ấy có một sức mạnh tiềm ẩn, không giống bất kỳ ai em từng biết. Khi tin vào điều gì, hoặc tranh đấu cho điều thuộc về mình - cô ấy là một nữ hoàng. Cô ấy không như những người phụ nữ chúng ta đã quen. Nếu có việc gì cần làm, cô ấy sẽ làm.” Anh ngược lên nhìn anh trai. “Lần đầu tiên em hôn cô ấy, cô ấy đang mặc quần ống túm.”

Khóe miệng Ralston nhếch lên thành một nụ cười. “Có vài điều thú vị về họ trong chiếc quần ống túm.”

“Nhưng cô ấy cũng rất nữ tính. Một sự mâu thuẫn nội tại, điều đó làm em muốn bảo vệ cô ấy

bằng mọi thứ em có.” Nick ray ray quai hàm bằng một tay khi anh nghĩ về nàng. “Và cô ấy cũng rất đẹp. Với đôi mắt nâu... đôi mắt có thể làm anh đánh mất chính mình...”, anh hồi tưởng về nàng, nghĩ về nàng. Và rất nhớ nàng.

“Em yêu cô ấy.”

Anh nhìn thẳng vào ánh mắt thấu hiểu của anh trai. “Nhiều hơn những gì em từng nghĩ.”

Ralston dựa lưng vào ghế. “Vậy tại sao chú ở đây, uống rượu trong phòng làm việc của tôi?”

“Bởi vì cô ấy không yêu em.”

“Vớ vẩn.” Lời nói vang lên nhanh chóng và thẳng thắn.

Nick lắc đầu. “Em rất cảm kích nỗ lực an ủi của anh, Gabriel, nhưng em đảm bảo với anh. Isabel không yêu em.”

“Dĩ nhiên cô ấy yêu chú.” Anh ta nói, một cách độc đoán, như thế đấy là điều hết sức tự nhiên sau khi trở thành Hầu tước Ralston.

“Cô ấy thì không.”

“Họ luôn luôn yêu chúng ta.”

Nick bật cười vì lời tuyên bố đó. “Vậy, tốt thôi, có lẽ họ luôn luôn *yêu* anh. Tuy nhiên, người phụ nữ này không yêu em.”

“Vậy chú phải làm cho cô ấy yêu chú.”

Nick lại lắc đầu. “Không. Em sẽ không cố gắng làm cho ai đó yêu mình thêm nữa. Em đã dành cả cuộc đời mình theo đuổi người phụ nữ *không* yêu em. Em đã học được bài học của mình rồi.”

Ralston nhìn Nick bằng ánh mắt thẳng thắn. “Đây không phải là ai đó. Cô ấy là *vợ của chú*. Người mà chú rất mực yêu thương.”

Chúa ơi, anh đã yêu nàng.

Chưa bao giờ anh cảm thấy bất kỳ điều gì giống như thế hôm ấy, một nỗi đau tan nát trong anh trước lời thú nhận của nàng rằng nàng cưới anh chỉ vì nghĩa vụ chứ không phải vì tình yêu, nhưng dù vậy nó vẫn không làm thuyên giảm cảm xúc anh dành cho nàng.

Anh vò đầu. “Cô ấy không cần em.”

Ralston mỉm cười. “Chú vẫn đang bị giày vò bởi cảm giác sai lầm rằng họ phải cần chúng ta. Theo kinh nghiệm của anh, hầu hết không như thế.” Anh ta kiểm tra đồng hồ của mình. “Một gã khôn ngoan hơn anh đã từng nói rằng, nếu gã yêu si ngốc và cuồng say một phụ nữ, người duy nhất gã muốn chiếm hữu cho riêng mình, gã sẽ chẳng chần chừ mà khênh nàng ta đến một chầu gần nhất và lập tức làm nàng có thai.”

Nick cau mày trước câu nói đó, chúng nhắc anh về ký ức họ đã bên nhau. “Em đã cưới cô ấy rồi.”

“VẬY nửa cuộc đời chú nằm ở đó.”

Một viễn cảnh về Isabel thoáng hiện ra mơ màng trong tâm tưởng anh, nàng đứng đó, tại ngôi thành cổ dưới ánh mặt trời, vây quanh là những đứa trẻ. Những đứa trẻ của anh và nàng.

Khát vọng nguyên thủy bỗng trỗi dậy, Nick cau mày. “Thật đáng ghét khi thừa nhận rằng anh đã đúng.”

Ralston cười toe toét. “Vì anh hiếm khi sai, anh nghĩ vấn đề phụ thuộc vào chú.”

Nick nghiêm túc suy xét. Họ đã cưới nhau, Chúa ơi. Anh không thể tránh mặt nàng mãi được. Đúng vậy, anh không muốn xa nàng. Phải lên ngựa và khẩn trương quay lại Yorkshire, ôm lấy đôi vai mà lắc mạnh nàng. Rồi anh sẽ cuỗm nàng chạy đến khu pháo đài cổ, giữ nàng và yêu nàng đến khi nàng thuộc về anh. Anh sẽ dành cả khoảng thời gian còn lại của đời mình để làm nàng hạnh phúc.

Nếu bây giờ nàng không thể yêu anh, có lẽ, một ngày nào đó, nàng sẽ thay đổi. Và những điều đó chẳng thể xảy ra nếu anh cứ mãi ở London.

Anh cần nàng.

Anh ngược lên, quyết định. “Em sẽ quay lại, về Yorkshire.”

Ralston hét một phát rõ to vào đùi, “Tuyệt vời!”, anh ta nói và nhồm dậy. “Nhưng đầu tiên, chú phải tham gia buổi vũ hội chết tiệt này, hoặc vợ tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi.”

Nick đứng lên, cảm thấy hăng hái vì quyết định của mình.

Anh sẽ khiêu vũ. Rồi sau đó sẽ đi gặp vợ anh.

“Nick!”

Nick quay ra từ chiếc bàn đựng đồ ăn, nơi anh đang rót cho mình một ly chanh vắt và ước rằng đó là rượu, nhìn thấy chị dâu đang bước vội đến phía mình.

Anh cúi chào cung kính. “Phu nhân Ralston”, cổ kéo dài âm điệu, “Nhìn đám đông mà xem! Buổi tiệc thật sự rất thành công! Không còn nghi ngờ gì nữa, chị đúng là nữ hoàng tiệc tùng tuyệt nhất trong giới thượng lưu”.

Callie cười và hạ thấp giọng. “Đừng để quý cô Jersey nghe thấy. Nếu không cô ấy sẽ *không bao giờ* mời chúng ta đến nhà Almack.”

Anh nhếch một bên mày. “Ôi, điều đó mới khủng khiếp làm sao.”

Nàng cười tươi. “Chị rất vui khi gặp chú. Ralston bảo chú ở thị trấn và chẳng nói gì nữa.” Nụ cười của nàng biến mất. “Chú đã sống thế nào?”

Nick cân nhắc trước giọng điệu nghiêm túc của Callie trong một khắc trước khi trả lời. “Dường như anh trai em đã kể mọi chuyện với chị.” Má Callie đỏ dần, anh mỉm cười. “Em cảm thấy khá hơn rất nhiều so với vài giờ trước.”

Đôi lông mày của Callie nhướng lên. “Không phải buổi dạ vũ đã làm chú thay đổi chứ?”

Nick bật cười vì sự hài hước trong câu nói. “Không, thưa phu nhân.”

Callie cũng bật cười khi em gái của anh tới, một nụ cười hạnh phúc xuất hiện trên mặt cô. Khi anh cúi xuống để hôn lên mặt sau bàn tay cô, Juliana nói, “Ôi, thật khó tin, em không biết anh đã quay lại! Anh trai kiểu gì mà lại không đi tìm em gái mình ngay lập tức chứ?”.

Khóe miệng của Nick nhếch lên trước vốn từ tiếng Ý của Juliana. “Đúng là, một người rất tốt.”

“Anh phải đến thăm chúng em vào ngày mai đấy, được chứ?”

Anh lắc đầu. “Anh không thể, anh e là thế. Anh lại phải rời thành phố ngay khi có tia nắng đầu tiên.”

Miệng Juliana chu lên. “Để làm gì? Anh còn không chào em!”

Nick tránh trả lời, anh không muốn chia sẻ thông tin về cuộc hôn nhân với cô em gái ngờ nghệch trong một khung cảnh kém riêng tư thế này. “Anh có vài vụ làm ăn đặc biệt cần phải tham gia”, anh nói, “Nhưng anh đảm bảo em sẽ rất, rất thích kết quả của nó khi chuyến hành trình kết thúc”.

“Tốt thôi. Em hy vọng đó là một món quà hậu hĩnh”, Juliana đùa cợt, đột nhiên sự chú ý của cô hướng đến một điểm qua vai Nick. “Callie, đó là ai?”

“Ai?” Callie kiễng chân, nhìn theo hướng Juliana.

“Suýt!” Juliana vẫy một tay. “Em muốn được biết về cô ấy.”

Nick đảo mắt với tay lấy một chiếc bánh trứng, vừa kịp nhận thấy hai người này đang cười toe toét giống như những cô ngốc.

“Phu nhân Nicholas St. John.”

Đám đông đột ngột im lặng, trong tích tắc Nick gần như hóa đá. Chắc chắn anh đã nghe lầm. Anh chậm rãi quay lại phía cầu thang dẫn xuống khu vườn, nơi các vị khách đang tham gia khiêu vũ.

Đứng đó, lộng lẫy trong bộ váy đỏ tuyệt vời nhất mà anh từng thấy. Isabel hiển hiện ngay trước anh.

Nàng đang làm gì ở đây?

Anh không thể rời mắt khỏi nàng, đầu đó trong tâm trí anh nghĩ có lẽ do bản thân tưởng tượng ra mà thôi. Nàng thực sự không ở đây. Ở London. Trong vườn nhà của anh trai anh.

Juliana hích một ngón tay dài xương xẩu vào anh. “Nick. Đừng ngẩn ra thế chứ. Anh không thấy cô ấy đang rất sợ hãi à? Đến chỗ cô ấy mau lên.”

Câu nói đó không tác động được anh, anh tiến về phía nàng, đầu tiên là đi bộ, rồi chợt nhận ra với tốc độ này quá chậm chạp. Vì vậy anh bắt đầu chạy. Hành động đó gần như chắc chắn sẽ tạo ra một vụ bê bối, nhưng nó chẳng đáng bận tâm. Anh sẽ xin lỗi Callie sau.

Bởi điều duy nhất anh muốn làm ngay bây giờ là đến bên Isabel.

Chạm vào nàng.

Đề biết rằng anh không hề điên. Nàng thực sự ở đó. Vì anh.

Có một lợi ích khi chạy xuyên qua một buổi vũ hội, một đám đông hỗn loạn sẽ ngừng di chuyển và trong vài phút anh đã đặt chân mình lên cầu thang, nhảy lên vài bậc cấp để gặp nàng. Nàng chăm chú nhìn anh, đôi mắt nâu chứa đầy lo âu, ngạc nhiên và thích thú. Điều mà anh không dám gọi tên.

Khi chỉ còn cách nàng vài tấc, anh dừng lại.

Anh quan sát nàng hít thở sâu, ngực nàng dâng lên tuyệt đẹp bên dưới làn vải lụa mềm mại mà nàng đang mặc. “Thưa ngài”, nàng khẽ nhún gối chào và thì thầm, “Em nhớ ngài”.

Khi nàng nhìn vào mắt anh, anh cảm nhận được sự thật trong câu nói. “Ta cũng nhớ nàng.” Anh tiến về phía nàng, nhưng trước khi anh có thể chạm vào nàng, một cái hắng giọng dứt khoát đã ngăn hành động đó “Nicholas”, tiếng Gabriel phát ra gần đó, lời nói nhớ nhung rõ ràng, “Có lẽ chú nên hộ tống vợ mình vào bên trong chẳng?”.

Isabel đỏ mặt và nhìn xuống, từ xa đám đông nhìn họ với ánh mắt hiếu kỳ không che giấu. Anh siết chặt nắm tay để ngăn mình không chạm vào nàng và nói, “Vâng, tất nhiên rồi. Phu nhân?”.

Họ bước vào nhà, không nói gì, đi qua một hàng khách tò mò đang chờ lời thông báo, đám người tỏ vẻ thất vọng vì cho rằng họ đã bỏ lỡ điều gì đó thú vị nhất tối nay.

Đẩy nàng vào căn phòng đầu tiên họ tiến đến, anh đóng cửa lại và khóa chặt để đảm bảo sự riêng tư của họ. Họ đang trong thư viện, một đế đèn bạch lạp nhiều ngọn đang cháy bùng lên từ góc lò sưởi.

Anh đưa nàng vào một vùng không gian ánh sáng mờ ảo rồi hôn nàng, da diết và khát khao mùi vị của nàng - cảm giác của nàng - điều mà anh đã vắng quá lâu. Anh cướp lấy môi nàng, cướp đi hơi thở của nàng. Nàng đáp trả, từng cái vuốt ve, từng cái âu yếm, khi nàng thở hổn hển vì thích thú, anh rên rỉ. Sau khoảnh khắc mãnh liệt kéo dài, môi anh dịu lại và anh nhẹ nhàng hôn môi nàng, âu yếm bờ môi dưới bằng lưỡi của anh, kết thúc khoảng thời gian đó bằng cách dịu dàng hơn so với lúc bắt đầu.

Anh khẽ chạm trán mình vào trán nàng và nói, “Xin chào”.

Nàng cười, xấu hổ. “Xin chào.”

“Chúa ơi, anh nhớ em. Anh nhớ cảm giác về em. Anh nhớ mùi vị của em... cả hương cam đặc trưng của Isabel. Nhưng hơn tất cả, anh nhớ em.”

Nàng chạm vào môi anh, ngăn lại những từ ngữ dồn dập ấy. “Nick”, nàng thì thầm. Trong câu nói đó là vô số những vết thương.

“Em đã đến London.”

“Đúng vậy.”

“Từ khi nào?”

“Ba ngày trước.”

Ba ngày và không ai nói với mình cả. “Gabriel sẽ phải trả giá cho việc này.”

“Em đã cầu xin anh ấy không nói với anh. Em chưa sẵn sàng. Em muốn mình trở nên xinh đẹp trước mắt anh.”

Anh lắc đầu. “Với anh, em luôn luôn xinh đẹp.” Nàng nghiêng đầu và anh nâng cằm nàng lên bằng một ngón tay.

“Luôn luôn thế Isabel. Trong tang phục, trong chiếc quần ống túm, trong lụa là gấm vóc... hay khi chẳng gì. Đối với anh, em luôn luôn xinh đẹp.”

“Có một điều anh phải biết.” Nàng dừng lại và anh chờ đợi. Cuối cùng, nàng hít thở sâu từ từ. “Em yêu anh.”

Anh nhắm mắt lại, câu nói anh khao khát muốn nghe. Khi anh mở mắt ra, nàng đang quan sát anh, lo lắng. “Em không phải nói điều đó.”

Mắt nàng mở lớn. “Có chứ. Em nên làm thế.”

Anh lắc đầu. “Không, tình yêu à. Không cần thiết.”

Nàng lùi lại một bước, giọng nói cương quyết và kiên định. “Nicholas St. John. Hãy nghe em. Em yêu anh. Em yêu anh hơn những gì em từng nghĩ đến. Em yêu anh từ ngày chúng ta kết hôn. Và ngày trước đó. Trước đó nữa. Em sợ rằng nếu em nói thật, anh sẽ bỏ lại em vào một ngày nào đó, em sẽ buồn, cô đơn và tan nát trái tim bởi vì anh không ở bên em.”

Gạt đi những giọt nước mắt tuôn rơi theo từng lời, nàng tiếp tục. “Nhưng không nói với anh rằng em yêu anh đã không làm em yêu anh ít đi. Dầu sao chẳng nữa anh cũng rời đi. Em buồn, cô đơn và tan nát cõi lòng. Vì vậy em đến đây. Em không thể sống mà không nói cho anh biết em yêu anh. Bởi em không muốn anh nghĩ rằng anh không xứng đáng với những điều anh đã làm. Anh xứng đáng với ai đó tốt hơn em.”

Nàng dừng lại, hít thở sâu, bị choáng ngợp bởi cảm xúc. Nàng đáp lại ánh mắt anh và ở đó, trong sâu thẳm đôi mắt xanh, nàng tìm thấy lại Nick, người mà nàng những tưởng đã mất từ đêm trong phòng ngủ của nàng bởi những câu nói xuẩn ngốc. Nàng không biết làm thế nào để níu anh trở lại. Và vì vậy nàng nói những lời từ sâu tận con tim. “Em đến London để nói với anh rằng em yêu anh. Làm ơn hãy tin em.”

Anh bước đến gần nàng, một ngón tay nâng cằm nàng, nghiêng mặt nàng hướng về phía anh và nói điều trong trái tim anh. “Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em lần nữa, Isabel. Anh rất xin lỗi vì việc anh đã làm. Anh đang quay về. Anh xin thề.” Nụ hôn anh đặt lên môi nàng thật dịu dàng

như mình chứng cho lời hứa của anh.

Nước mắt lại rơi khi anh ngẩng đầu lên. “Anh đã rời đi trước khi em kịp sửa chữa sai lầm.”

Anh kéo nàng vào trong vòng tay mình. “Anh biết. Anh xin lỗi.”

Nàng nói, lời nói áp chặt vào ngực anh. “Nick, em đã muốn sửa sai.”

“Anh biết.”

“Em nghĩ anh đã quyết định không yêu em nữa.”

Anh lùi lại, nhìn vào đôi mắt lo lắng của nàng. “Không Isabel. Chúa chứng giám, anh yêu em hơn cả trước đây,”

Nàng nở một nụ cười utor át. “Tốt. Em cân nhắc việc gửi tặng Voluptas như một món quà hòa bình, nhưng cô ấy quá nặng.”

Anh mỉm cười. “Anh thích tặng bằng hiện vật.” Anh lại hôn nàng lần nữa, âu yếm da diết đến khi cả hai hít thở một cách khó nhọc. Khi họ dừng lại, Isabel vòng tay quanh cổ anh và anh nhìn nàng với cái nhìn tình quái. “Bộ váy này không thể tin được.”

“Anh có thích nó không?” Nàng uốn căng người về phía anh, giống như một con mèo cần âu yếm và anh rên lên.

“Nó từ đâu vậy?” Anh nói, chạm vào vị trí giữa cổ và vai nàng.

“Callie đã yêu cầu thợ may của chị ấy làm nó. Em chỉ có một yêu cầu”

Anh đang hôn khắp phần trên bầu ngực cô. “Mmm?”

Nàng thở hổn hển khi ngón tay trở của anh chạm vào nhũ hoa bên dưới lớp vải. “Đó là màu đỏ.”

Anh ngẩng lên, đam mê xuất hiện trong ánh mắt anh. “Nó thật lộng lẫy. Anh nên tháo nó ra khỏi người em để có thể ngắm nhìn nó tốt hơn.”

Nàng cười khúc khích trước sự trêu chọc của anh. “Không, Nick. Chúng ta phải quay lại buổi tiệc. Chúng ta đã gây ra một cảnh tượng không thể tin được.” Nàng há mồm kinh ngạc, đẩy anh ra. “Anh có nghĩ Callie sẽ tha thứ cho chúng ta không? Chúng ta đã phá hỏng buổi vũ hội của chị ấy!”

Nick bật cười trước sự quan tâm của nàng. “Isabel, nếu anh biết một điều gì đó ở chị dâu

anh thì đó chính là chị ấy sẽ vô cùng biết ơn chúng ta vì đã gây ra một cảnh tượng như vậy tại buổi vũ hội của chị ấy. Điều đó sẽ làm nên tiêu chí cho tất cả các bữa tiệc trong tương lai tại nhà Ralston, Chúa cứu anh trai anh.” Anh vén một sợi tóc xoắn vương trên trán nàng. “Nhưng nếu em muốn, chúng ta sẽ quay lại.”

Nàng khẽ mỉm cười. “Em thừa nhận là em muốn quay lại, tình yêu à. Vì hai lý do, đặc biệt hơn cả, em muốn khiêu vũ với chồng em.”

“Đó là một ý kiến hay.” Mắt anh sẫm lại. “Anh rất muốn mọi người nhìn thấy anh nhảy với vợ anh.”

Kết thúc nụ hôn cuối cùng và bí mật, họ đi xuyên qua hành lang và đứng trên bậc thang, nơi vô số các cặp mắt nhìn thấy họ tức thì.

Isabel siết chặt tay Nick. “Mọi người đang nhìn chúng ta.”

Anh giơ tay nàng lên, hôn lên các đốt ngón tay qua lớp lụa của chiếc găng trước khi nghiêng người thì thầm, “Tất cả họ đều đang cố gắng tính toán thời gian chúng ta ở trong phòng”.

Nàng ngượng ngùng nhìn vào mắt anh. “Để làm gì?”

Anh nhượng nhượng đôi mày tinh quái.

Nàng há hốc miệng kinh ngạc, một bàn tay che đi nụ cười. “Không!”

Anh cười và nàng cố gắng hít thở khi nhận ra anh mới đẹp trai làm sao. Anh là của nàng. Chỉ là của nàng.

Họ bước xuống bậc thang trở lại khu vườn, tay trong tay khi ai đó gọi họ. “St. John!”

Nick dừng lại, kéo Isabel sát hơn khi một người đàn ông xuất hiện. Anh ta cao gầy và rất đẹp trai, chiếc áo khoác ngoài được cắt may hoàn hảo cùng với một đôi giày sáng bóng hoàn hảo. Trên tay là một cây gậy đầu bọc bằng bạc được thiết kế theo lối khiến những người xung quanh cân nhắc anh ta còn hơn cả một người giàu có bậc nhất.

Anh ta dừng lại trước họ và Nick vẫn siết chặt tay Isabel. “Densmore.”

Isabel mở to mắt. Đây là Densmore sao? Người đàn ông đẹp trai, ăn mặc đẹp một cách khác thường với một nụ cười lỗ bịch là ngài Densmore, người đã làm bọn họ rất lo lắng suốt đây sao?

Densmore hơi cúi chào, quay sang phía Isabel. “Ta cho rằng, đây là quý cô Isabel...”

Không mất quá nhiều thời gian để danh tính nàng lan truyền khắp đám đông. Chị dâu của nàng đã làm việc rất nhanh.

“Nicholas.” Isabel sửa lại.

“Ta xin lỗi, nàng có thể nhắc lại được không?”

“Nếu ngài đang nói chuyện với tôi, thưa ngài, tôi tin rằng quý danh ngài nên gọi là phu nhân Nicholas.” Nàng có thể cảm nhận được sự khuyến khích của Nick.

Densmore nhìn từ chồng sang vợ vẫn với nụ cười tươi rói trên khuôn mặt. “Ta cứ nghĩ mọi người đang lừa ta, vậy ra đó là sự thật”

A, đúng vậy. Quả đúng là bạn cha nàng.

Isabel mỉm cười bằng nụ cười rạng rỡ. “Chắc chắn, thưa ngài.”

Nick lắc đầu giả vờ nghiêm túc. “Vợ của em không hề lừa anh đâu, Densmore.”

“Tốt thôi, ít ra, không có người lạ”, nàng nói, nhìn thấy lúm đồng tiền trên má chồng nàng.

Nàng thích cái lúm đồng tiền đó làm sao. Nàng nhất định phải nói với anh điều đó.

Densmore kinh ngạc. “Tốt thôi”, anh ta nói. “Làm tốt lắm! Quả là một tin tốt lành!”

Nick lại siết chặt tay Isabel lần nữa. “Tôi cũng nghĩ thế.”

“Không, St. John. Ý tôi là - bây giờ anh có thể phải quyết những việc của nhà Wastrearl! Dù sao tôi cũng không muốn cái thứ trách nhiệm chết tiệt đó.” Anh ta thăm thì. “Không thể chịu đựng được điều đó.”

“Chúng tôi không mong gì hơn thế.” Isabel lạnh lùng nói, làm chồng nàng cười toe toét.

Densmore lắc đầu, hoàn toàn không nghe thấy- “Thuyền trưởng!” Anh ta vỗ vai Nick. “Hãy nói tôi có nên ra lệnh cho người của tôi đi khắp nơi vào ngày mai để nói về những chủ đề đặc biệt không nhỉ? Điều đó sẽ thế nào? Tôi thấy khá là tuyệt vời!”. Anh ta dừng lại. “Tin không may về cha của nàng, thưa phu nhân Nicholas. Ờ. Hãy chấp nhận lời chia buồn của ta.”

Và không chờ câu trả lời, Densmore đã bỏ đi, để mặc Nick và Isabel ngạc nhiên khi anh ta biến mất trong đám đông.

Nàng quay sang Nick, ngạc nhiên trước người báo hộ thần bí người mà nàng luôn sợ hãi. “Đường như anh đang gánh phải rất nhiều thách thức của của Townsend Park đây.”

Isabel cười toe toét trước thái độ giả vờ thất vọng của anh. “Anh sẽ sống sót thế nào đây?”

“Rất khó để tưởng tượng.” Anh cầm tay nàng lên, áp nhẹ môi lên các đốt ngón tay nàng qua lớp lụa mỏng.

“Vô lý. Anh thích chúng em mà.”

Ánh mắt anh dịu dàng nhìn nàng và nàng cố gắng hít thở trước cảm xúc hiện hữu trong đôi mắt xanh của anh. “Anh thật sự rất thích.”

Anh tiến lại gần. Nàng chỉ có thể tiến lại và hôn anh.

Không. Điều đó hoàn toàn không phù hợp.

Phải mất bao lâu nữa họ mới có thể rời khỏi buổi vũ hội vớ vẩn này?

Sự thiếu hiểu xuất hiện trong mắt Nick. Anh cúi người. “Sớm thôi”, anh thì thầm, lời nói dịu dàng, tinh quái và chứa đầy hứa hẹn, “Bây giờ, em có muốn nhảy cùng anh không, người đẹp?”.

Nàng không thể ngăn má mình đỏ lên vì thích thú “Vâng, xin mời.”

Anh kéo nàng vào trong đám đông của các cặp khiêu vũ, nhảy điệu valse khắp sân. Sau một lúc lâu và đứng dựa theo điệu nhạc, anh nhận thấy nụ cười bí hiểm trên khuôn mặt nàng và hỏi, “Em đang nghĩ gì?”.

“Em đang nghĩ về lý do thứ hai khi em muốn quay lại bữa tiệc.”

Anh nhếch một bên mày. “Điều gì?”

“Để thông cáo với các quý cô, những người đã đọc trên báo *Pearls & Pelisses* rằng quý ông này đã thực sự có gia đình.

Tiếng anh bật cười quá lớn, cái cách anh kéo nàng lại quá gần, thu hút chú ý của các cặp đôi xung quanh.

Và sau đêm nay, vợ chồng họ trở thành đề tài mà giới thượng lưu sẽ bàn tán trong vài tháng tới.

Mọi thứ sẽ rất không hay khi họ phát hiện ra Isabel là con gái của dòng họ Wastrearl... và nàng đang trong giai đoạn chịu tang.

Nhưng khi nàng cười và khiêu vũ trong vòng tay mạnh mẽ của người đàn ông yêu nàng... đó

không còn là mối quan tâm chính nữa. Và khi anh cúi xuống và thắm thì vào tai nàng...

Đúng vậy, trên thế giới này còn nhiều điều tồi tệ đáng bận tâm hơn là vụ bê bối xuất phát từ tình yêu.

Phần kết

Bài học thứ mười:

Điều quan trọng nhất, bạn đọc thân mến, bạn cần phải học bài học cuối cùng này:

Khi chồng của bạn đã trở thành người có gia đình, nhiệm vụ của bạn là đảm bảo rằng tổ ấm của anh ấy sẽ được thu vén một cách thích hợp và hoàn hảo, vì độc thân không dành cho đàn ông chân chính và sống có mục đích nghiêm túc. Thật vậy đó, chính hôn nhân, những đứa trẻ và cảm giác thích thú từ cả hai chính là bằng chứng cho một cuộc sống tốt đẹp.

Và các quý ông của chúng ta - những người đàn ông trụ cột được lựa chọn một cách cẩn thận và được viết vì lợi ích của bạn trên những trang giấy - sẽ yêu cầu các nàng dâu có thể yêu, tôn trọng và yêu thương họ bằng tất cả các cách họ xứng đáng được nhận.

Pearls & Pelisses, tháng Sáu năm 1823

“Đó là một đám cưới đẹp.”

“Đúng vậy.” Nick nhẹ nhàng hôn lên hõm vai Isabel trong khi anh bận tháo hàng cúc dài trên váy nàng, buông rơi chiếc váy xuống chân nàng khi bàn tay anh bao bọc lấy nàng và ghì nàng sát vào anh, một tay trời lên trên cơ thể nàng để chạm vào một bầu ngực. “Tuy nhiên không đẹp bằng em.”

Isabel bật cười, dựa vào anh thở hổn hển, để anh tự do khám phá nàng. “Dĩ nhiên là thế. Lara rất rực rỡ. Và Rock... em chưa từng nhìn thấy anh ấy hạnh phúc như vậy.”

Nick dừng lại, cân nhắc lời nói trước khi anh đặt môi hôn lên cổ nàng một lần nữa. “Mmmm...” Anh ngậm lấy vành tai nàng, nắn nắn nó đến khi nàng run lên trong tay anh, quần quai rồi mỉm cười. Anh giữ chặt nàng, hôn nàng thật dài và no nê trước khi anh ngẩng lên, sự quan tâm xuất hiện trong mắt anh. “Có phải anh muốn xin lỗi vì chúng ta đã không có một đám

cưới theo đúng nghĩa không?”

Đã là hai tháng kể từ khi Isabel đi đến London để tìm Nick và họ đã cố gắng kết hôn lần hai. Và đó là niềm hạnh phúc nhất. Họ sống ở Townsend Park, mặc dù Nick đã đề xuất họ nên đến điền trang của anh vào mùa thu - gần Eton và Isabel sẽ có cơ hội ở gần James hơn trong học kỳ đầu tiên của cậu nhóc ở trường học.

Trước khi họ rời London, Nick đã thừa nhận trách nhiệm pháp lý của anh với Townsend Park - giải phóng Tử tước Densmore - vì vậy ngôi nhà Minerva đã được chăm sóc và bảo vệ tốt như nó có thể. Những cô gái trong ngôi nhà cảm thấy hạnh phúc khi biết rằng sự an toàn của họ nằm trong vòng tay Nick, Rock và đội bảo vệ, đã trở thành một phần được chào đón của ngôi nhà. Thậm chí Georgiana cũng cảm thấy thoải mái đôi chút trong những tháng tiếp theo sau sự ra đi đầy giận dữ của anh trai cô. Ngài Công tước vẫn giữ bí mật của họ - ít nhất cho đến tận bây giờ.

Sự không chắc chắn về tương lai không làm Isabel khó chịu, nàng biết mà không hề nghi ngờ rằng, dù tương lai có như thế nào, Nick cũng tận tâm với chiến thắng của ngôi nhà Minerva như nàng.

Hài lòng, nàng vòng tay quanh cổ anh và hôn anh một cách da diết. “Em không hối tiếc khi đám cưới của chúng ta diễn ra một cách đơn giản nhất. Miễn là anh hứa với em rằng chúng ta sẽ có một cuộc hôn nhân trọn vẹn.”

“Một cuộc hôn nhân trọn vẹn”, anh nói, bế nàng trong vòng tay và đặt nàng lên giường. Ngay sau đó, anh lướt một ngón tay bên trong chân nàng, kéo theo chiếc áo lót lụa. “Đến bây giờ em cho rằng sẽ như thế nào?”

Nàng giả vờ nghĩ về câu hỏi đó và anh cẩn nhẹ lên vai nàng như một trừng phạt. Nàng bật cười khi bàn tay anh vuốt ve đùi nàng, đùa giỡn lớp da mềm mại ở đó đến khi tiếng cười nhạt chuyển dần thành tiếng thở hổn hển. Ánh mắt anh dõi nhìn cơ thể nàng và chiếc áo lót thắt chặt lấy đường cong của nàng, anh nhận thấy sự thiếu vắng của chiếc áo ngực. “Vì một điều, anh nghĩ điều đó rất tốt”, anh nói, “Anh đặc biệt rất thích khi cuối cùng em đã quyết định làm theo ý kiến của anh và tháo bỏ áo ngực.”

Nàng khẽ cười. “Không hoàn toàn chỉ vì ý kiến của anh đâu, Nick. Em sẽ phải bỏ chúng đi trong một thời gian, ít nhất là vài tháng.”

Anh dừng lại như lơ mờ hiểu được. “Ý em là...”.

Nàng gật đầu.

Bàn tay anh lướt lên cao hơn, chạm vào phần bụng phẳng của nàng. “Một đứa trẻ”, anh nói và sự tôn kính trong giọng nói anh là không thể phủ nhận được.

Nàng cũng đặt tay mình lên đó, đan xen các ngón tay nàng vào tay anh.

“Chính em cũng cảm thấy khá ngạc nhiên”, nàng nói, giọng nàng tỉnh bơ. “Jane, Kate và Gwen mất nhiều thời gian để thuyết phục em đó là sự thật.”

Anh cười thầm. “Như thường lệ, các cô gái của ngôi nhà Minerva luôn biết mọi chuyện trước anh.”

Nàng chia sẻ niềm vui với anh bằng một nụ cười rất riêng. “Anh có ngạc nhiên không?”

“Không một chút nào.”

Anh hôn nàng, kết thúc cuộc trò chuyện, sự âu yếm sâu lắng và thiết tha, làm cho cả hai không thể thở. Nàng giơ tay lên, vuốt ve ngực và vai, luồn các ngón tay vào mái tóc mềm mại của anh và thở hổn hển trong nụ hôn khi anh di chuyển xuống thấp hơn.

“Nick”, nàng thầm thì, “Em yêu anh”.

Anh mỉm cười chiếm lấy môi nàng, “Anh biết”.

Nàng bật cười trước sự chắc chắn trong câu nói ngạo mạn đó khi anh chiếm lấy môi nàng lần nữa.

Và chỉ cho nàng thấy anh đã yêu nàng nhiều đến mức nào.

END

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>